

Februari 2026 - Jaargang 6 - Nummer 1

WAAIERS

Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

Beste lezers van WAAIERS, de redactieraad wenst jullie allen een vreugdevol en gezond 2026 toe. We zijn ondertussen weliswaar al begin februari maar voor de echte wielerliefhebber begint het jaar pas deze maand.

WAAIERS is ondertussen aan zijn 6de jaargang toe en opnieuw denken wij dat we een kwalitatief sterk nummer gemaakt hebben.

Guido De Rosso en Francisco Gabica passeren de revue in de rubriek Maple Leaf Chewing Gum. Hans Vandeput heeft het over de Luxemburger Lucien Gillen en de Fransman José Samyn. Het verhaal van Miriam De Kova wordt afgesloten evenals de rubriek Een fiets, een trui en een broek en de verhalen over de Belgische kampioenschappen.

Patrick vertelt verder over FAEMA in 1962 en bekijkt de prentjes van de Velo Chewing Gum-reeks in detail.

Andere doorlopende rubrieken zijn de Europese kampioenschappen op de winterbanen, de Wereldbeker Intermerken, Filatelie en de wielersport en de samenstelling van de wielerploegen in 1965.

We vragen ons verder af wie nu de beste tijdrijder aller tijden mag genoemd worden. Is het Remco Evenepoel zoals sommige hedendaagse tv-commentatoren beweren of is het toch iemand anders? We gaan ook terug in de tijd met Guido Reybrouck en bekijken enkele uitspraken van hem in Sport ’67. De pubkaarten door BIC uitgegeven worden in detail opgelijst en Holmes en Watson hadden een hele kluif aan Piet Rentmeester en Mies Stolker en hun seizoen 1965.

Maar er is meer. We hebben alweer een artikel moeten updaten omdat Tadej Pogačar en Mathieu van der Poel monumenten blijven winnen. Jullie kunnen dat terugvinden via https://waaierstijdschrift.be/product/waaiers-4-2-vergelijking-mathieu-van-der-poel-tadej-pogacar-en-eddy-merckx/.

Vanaf 1 februari zijn ook de papieren versies van jaargang 5 weer beschikbaar. De details vinden jullie verderop in dit nummer (zie pagina 62). En zoals elk jaar met nieuwjaar brengen we het Steunfonds WAAIERS onder jullie aandacht.

Maar het belangrijkste heb ik tot op het einde bewaard. Dankzij de hulp van Gérard Robas en de enorme inzet van Patrick Feyaerts hebben we alle, tot nu toe verschenen nummers van WAAIERS, kunnen vertalen naar het Frans. Daar waar we eerst dachten dit pas te kunnen realiseren in 2027, is dit dankzij deze twee mannen nu al gelukt. Ik kan dan ook niet anders dan hen hartelijk danken voor het voltooien van dit gigantisch werk. Gérard, Patrick hartelijk dank!

Colofon

6de jaargang - Nr. 1

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Bart Vancoillie
Hans Vandeput
Patrick Feyaerts
Stefaan Degryse

Huistekenaar:
Jan Soens

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

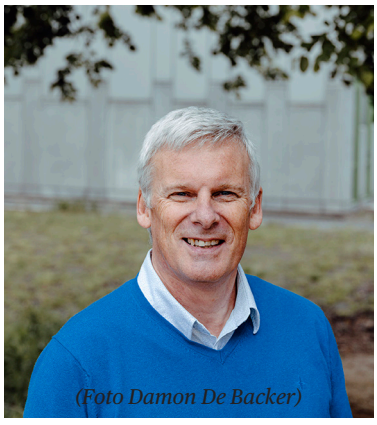

(Foto Damon De Backer)

Er rest mij verder enkel nog jullie uit te nodigen WAAIERS 6-1 in te duiken en te genieten van het wielrennen van vroeger en de bijhorende verhalen.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie zondag 1 februari 2026 redactie@waaierstijdschrift.be

Chers amis francophones nostalgiques du vélo,

Une bonne nouvelle !

Nous avions mis à disposition lors de WAAIERS 5-3 les traductions des deux premières années en espérant de pouvoir y ajouter une année par numéro suivant.

Heureusement, nous sommes largement en avance sur notre programme et dès maintenant les années 3, 4 et 5 sont entièrement traduites et mises à disposition. À partir de WAAIERS 6-2 il y sera chaque fois ajouté le numéro précédent, mettre à disposition les deux versions en même temps ne nous est pas possible, par manque de temps.

Nous voulons profiter de l'occasion pour saluer l'aide de Gérard Robas qui est largement contribuable à l'avance que nous avons sur notre planning. Nous le remercions vivement et nous espérons qu'il continuera à apporter son aide aux traductions.

Nous nous espérons que notre WAAIERS (FR) sera un succès et nous espérons également que les lecteurs continueront à aider par le bouche à oreille. Nous n'avons pas de liste d'adresses e-mail de parties potentiellement intéressées, vous devrez en informer vous-même vos amis et connaissances ou nous transférer leurs coordonnées.

Il ne me reste plus qu'une chose à faire pour conclure ce texte introductif : vous souhaiter bonne lecture, il y a du pain sur la planche.

https://waaierstijdschrift.be/waaiers-francais/

Jan De Smet

Rédacteur en chef WAAIERS

Inhoud

6 Steunfonds

7 Maple Leaf Chewing Gum

7 Nummer 14: GUIDO DE ROSSO

8 Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

8 Palmares in de 'grote' wedstrijden

10 Nummer 14: FRANCISCO GABICA

11 Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

16 Palmares in de 'grote' wedstrijden

18 Achteraf bekeken

39 Lucien Gillen, de gentleman-renner uit het kleine Lëtzebuerg (deel 1)

39 Zijn jeugd

40 Eerste licentie op 12-jarige leeftijd

40 80 zeges in drie jaar

43 Universitaire studies en een proflicentie

44 Door Coppi uitgeschakeld

45 De eerste zesdaagse op 19-jarige leeftijd

52 Zesdaagse van Brussel: van 9 tot 15 november 1948

53 München van 1 tot 7 april 1949

55 Ge hadt erbij moeten zijn …. (11)

55 À Hans

56 Een fiets, een trui en een broek (deel 10)

56 GAKENS Tony

58 PEETERS Willem

59 SCHROEDERS Willy

60 VAN DEN EYNDE Willy

62 WAAIERS op papier

63 Het groene-roze verhaal van De Kova-Lejeune (deel 2)

81 Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 (deel 6)

94 Baggerbox

110 Hyperbolen in de wielerpers, weer eens

112 FAEMA (deel 8c)

112 De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Julio Jiménez Muñoz

145 Internetlinks

147 Vragen

148 Gazettenpraat

148 Zoveel jaren later: Reacties na het lezen van enkele artikelen in Sport ’67

155 Europese kampioenschappen op de piste (1954-55)

155 1954-55

155 Ploegkoers

165 Halve Fond

171 Sprint

175 Omnium

182 Weetjes

182 Beurzen

183 Boeken

186 De pubkaarten - Dossier BIC

186 1967

191 1968

196 1969

198 1970

201 1971

204 1972

208 1973

209 1974

211 Speciale kaarten (1)

212 Speciale kaarten (2)

213 Wielersport in de filatelie (deel 4)

220 De reeks

221 Ploegensamenstellingen 1965 (deel 6)

224 Nederlandse nationale selecties

225 De truien van Cureghem Sportif

226 Factcheck

226 Saronni-Moser

230 Posters in Miroir du Cyclisme (8)

232 Wereldbeker Intermerken 1966

233 Milano-Sanremo 19 maart 1966

235 Ronde van Vlaanderen 9 april 1966

237 Paris-Roubaix 17 april 1966
239 Paris-Bruxelles 24 april 1966
241 Liège-Bastogne-Liège 2 mei 1966
243 Rund um den Henninger Turm 19 mei 1966
245 GP Parisien 25 september 1966
246 Paris-Tours 9 oktober 1966
248 Giro di Lombardia 22 oktober 1966
251 Renners

257 Een Belgisch kampioenschap zonder discussies ... dat kan toch niet?

257 DEEL 4: 1965 - 1973

270 Holmes & Watson

270 De ploegen van Mies Stolker en Piet Rentmeester in 1965

281 Reacties

Steunfonds

Beste lezers van WAAIERS,

Ondertussen zitten we al aan het veertiende nummer van WAAIERS en beginnen we de zesde jaargang.

U zal gemerkt hebben dat wij onze uiterste best doen om de artikels zo gedetailleerd en zo waarheidsgetrouw te schrijven.

Dit vergt van ons veel werk en tijd, maar dat doen we met plezier. Maar het vraagt ook om enkele investeringen. Voor de website (en het gemak van downloaden), moeten we betalen, om bepaalde tools te gebruiken moet er betaald worden. We printen nogal wat af, we verbruiken papier, cartridges, we betalen soms voor downloads van buitenlandse krantensites enz....

Kortom, een deel van onze spaarvarkentjes gaat naar WAAIERS. We weten dat we beloofden dat alles gratis zou blijven, en dat zal ook zo zijn.

Niettemin doen we beroep op jullie sympathie en richten we, in navolging van het Wielerarchievenforum, een Steunfonds op waarin iedereen naar godsvrucht en vermogen iets kan storten om ons een beetje te helpen.

Niemand is verplicht, WAAIERS blijft bestaan en blijft gratis, maar een duwtje in de rug helpt altijd als de weg bergop gaat (vraag het maar aan de renners).

Bij deze de gegevens:

Jullie kunnen storten op BE 91001748529676 op naam van Jan De Smet. Het geld wordt dan apart gezet om de kosten van WAAIERS te dekken.

Wij, Patrick, Hans, Stef, Bart en ikzelf, danken jullie voor de eventuele bijdragen.

Jan De Smet

Eindredacteur

Maple Leaf Chewing Gum

Nummer 14: GUIDO DE ROSSO

door Jan De Smet

Guido De Rosso (° 28/09/1940 in Farra di Soglio (Treviso)) was een Italiaans profwielrenner van 1962 tot 1969 die in totaal 17 overwinningen behaalde.

Voor een beschrijving van zijn carrière wordt verwezen naar de geschiedenis van FAEMA 1968 (voorzien in een latere WAAIERS), waar zijn carrière uitgebreid zal besproken worden.

1965 *1966*

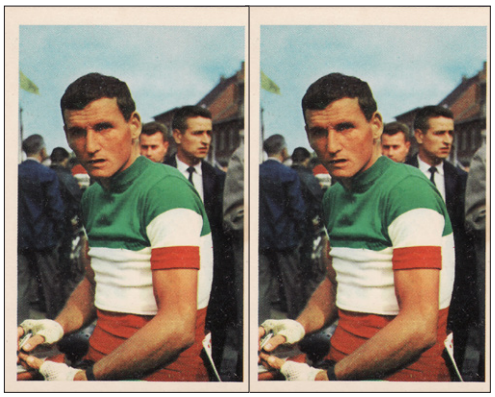

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1966
Winnaar van de eerste Ronde van Frankrijk voor jongeren in 1961. Schreef twee ritten op zijn naam. Werd in hetzelfde jaar 4e in het wereldkampioenschap der liefhebbers. In 1962 won hij, als prof, de Ronde van Normandie. In 1963 werd hij 4e in de Ronde van Italie en 7e in de Ronde van Lombardije. In 1964 was hij een der regelmatigste renners in Italie. 3e plaats in de Ronde van Sardinie, zelfde accessit in de Ronde van Italie. Werd in 1964 ook kampioen van Italie.
Winnaar van de eerste Ronde van Frankrijk voor jongeren in 1961. Schreef twee ritten op zijn naam. Werd in hetzelfde jaar 4e in het wereldkampioenschap der liefhebbers. In 1962 won hij, als prof, de Ronde van Normandie. In 1963 werd hij 4e in de Ronde van Italie en 7e in de Ronde van Lombardije. In 1964 was hij een der regelmatigste renners in Italie. 3e plaats in de Ronde van Sardinie, zelfde accessit in de Ronde van Italie. Werd in 1964 ook kampioen van Italie. In 1965 bevestigde hij met een ereplaats in de Ronde van Frankrijk.

Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

Profrenner	
1962	Molteni
1963	Molteni
1964	Molteni
1965	Molteni
1966	Molteni
1967	Vittadello
1968	FAEMA
1969	FAEMA

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 17[1]

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1962	-	16de	-
1963	-	4de	-
1964	-	3de	-
1965	7de	10de	-
1966	DNF	-	-
1967	-	-	-
1968	-	-	-
1969	-	-	-

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1962	DNS	-	-	-	DNS of DNF[2]
1963	-	-	-	-	7de
1964	DNF	-	33ste	-	12de
1965	DNF	-	65ste	-	-
1966	12de	DNF	14de	16de	DNS of DNF
1967	DNF	-	-	-	7de
1968	DNF	-	-	-	DNS of DNF
1969	-	-	-	-	DNS of DNF

1 Op basis van de erelijst in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme.
2 DNS of DNF betekent dat het niet duidelijk is of de renner wel degelijk startte of dat hij opgaf. Hij stond wel degelijk op de deelnemerslijst.

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1962	-	-	-
1963	-	-	-
1964	-	-	-
1965	-	-	-
1966	-	-	22ste
1967	-	-	-
1968	-	-	-
1969	-	-	-

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1962	-	36ste ex aequo
1963	25ste	24ste ex aequo
1964	DNF	1ste
1965	41ste	4de
1966	-	19de
1967	-	DNS of DNF
1968	-	15de
1969	-	7de

1962

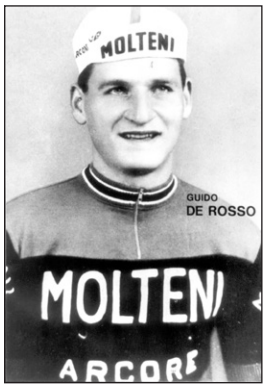

1963

1964

1965

1966

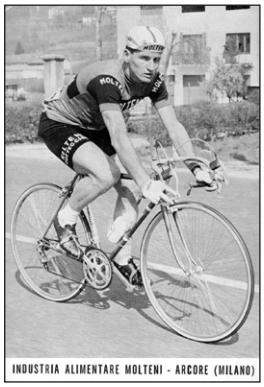

1967

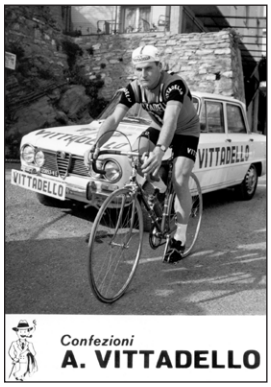

1968

1969

Maple Leaf Chewing Gum

Nummer 14: FRANCISCO GABICA

door Jan De Smet

Francisco Gabicacogeascoa Ibarra, ook bekend als Francisco[1] Gabica Billa (° 31/12/1937 in Ispáster en † 07/07/2014 in Bilbao) was een Spaans (Baskisch) profwielrenner van 1962 tot 1972 die in totaal 21 overwinningen behaalde.

1967 *1968* *1969*

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1967-1969
Een blonde Spanjaard die vooral geschikt is voor rittenkoersen. Reveleerde zich in de Ronde van de Toekomst van 1961 en was gedurende enkele jaren uitblinker in de Ronde van Spanje, alvorens deze proef in 1966 te winnen. In hetzelfde jaar eindigde hij 7e in de Tour, zijn beste uitslag tot nu toe.
Een blonde Spanjaard die vooral geschikt is voor rittenkoersen. Reveleerde zich in de Ronde van de Toekomst van 1961 en was gedurende enkele jaren uitblinker in de Ronde van Spanje, alvorens deze proef in 1966 te winnen. In hetzelfde jaar eindigde hij 7e in de Tour, zijn beste uitslag tot nu toe. Won in 1967 een rit in de Giro en eindigde 8e.
Een blonde Spanjaard die vooral geschikt is voor rittenkoersen. Reveleerde zich in de Ronde van de Toekomst van 1961 en was gedurende enkele jaren uitblinker in de Ronde van Spanje, alvorens deze proef in 1966 te winnen. In hetzelfde jaar eindigde hij 7e in de Tour, zijn beste uitslag tot nu toe. Won in 1967 een rit in de Giro en eindigde 8e.

1 Ook soms Patxi genoemd. Patxi komt uit het Baskisch en is een verkorting van de naam Francisco.

Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

Onafhankelijke	
1961	KAS-Royal Asport

Profrenner	
1962	KAS
1963	KAS-Kaskol
1964	KAS-Kaskol
1965	KAS-Kaskol
1966	KAS-Kaskol
1967	KAS-Kaskol
1968	Fagor
1969	Fagor
1970	KAS-Kaskol
1971	KAS-Kaskol
1972	KAS-Kaskol

Belangrijkste prestaties

Onafhankelijke 1961 (1) + (2) bij de profs	
1ste	Rit 5 G.P. Eibar (19/04)
1ste	Rit 1a Vuelta a Levante (TT) (05/03)
1ste	Zumarraga
2de	Ronde van de Toekomst (16/07)

Profrenner 1962 (1)	
1ste	G.P. Primavera in Amorebieta (01/04)

Profrenner 1963 (1)	
1ste	Rit 4b (tijdrit) G.P. Torrelavega (18/08)

Profrenner 1964 (4)	
1ste	G.P. Vasco Navarro de Montaña (31/03), Pola de Lena (?)
1ste	Rit 7 Critérium du Dauphiné Libéré (04/06)
1ste	Rit 3b Volta a Catalunya (15/09)

Profrenner 1965 (5)	
1ste	Rit 2 en rit 6 Vuelta a Levante (01/03 & 05/03)
1ste	Rit 1 en rit 5a Volta a Catalunya (12/09 & 16/09)
1ste	G.P. Zumaia (?)

Profrenner 1966 (3)	
1ste	Rit 15a (tijdrit) Vuelta a España (12/05)
1ste	Vuelta a España (15/05)

Vuelta a España van 28 april tot en met 15 mei 1966

Ernstige economische problemen bedreigen de organisatie van deze 21ste editie tot het laatste moment. José Antonio Elola Olaso, hoofd sport in Spanje, was zich bewust van de impact van het evenement en redde de race. Er doen geen buitenlandse sterren mee, zoals Altig, Anquetil, Poulidor of Van Looy. De Vuelta van 1966 wordt gedomineerd door het team KAS. De mannen van Dalmacio Langarica pakten de eerste drie plaatsen in het algemeen klassement, dankzij Gabica, Vélez en Echeverría, wonnen de bergprijs met San Miguel, zes etappes en droegen 14 dagen lang de amarillotrui met Momeñe, Uriona en Gabica. Uiteindelijk zegevierden de renners van Gasteiz ook het ploegenklassement.

De Italiaans-Argentijnse Bruno Sivilotti won de eerste halve etappe in een sprint voor 70 renners, maar 's middags, in de 3,5 km lange tijdrit, zette José Maria Errandonea de beste tijd neer en pakte de leiderstrui. Hij behoudt die twee dagen. Enkele kilometers voor aankomst in Valencia sprong de zeer behendige José Antonio Momeñe in het wiel van Jos van der Vleuten. De twee mannen wonnen een paar seconden en dat bleek voldoende: de Spanjaard won de etappe en nam de leiderstrui over. Zijn leidersplaats was van korte duur, want de volgende dag, met aankomst in Madrid, gingen Uriona, Jesús Manzaneque en Esteban Martín er vandoor en pakten 20" op het peloton. Uriona won de etappe, pakte de 40" bonificatie en nam de amarillotrui. Het was de derde leider in vier dagen.

Men verwachtte veel van de rit over de bergachtige omgeving van Madrid via de passen Leones en Navacer-Rada, maar het werd niks. Niemand had gedacht dat de beslissing zou vallen in de 7de etappe, Calatayud-Zaragoza over 105 km. De robuuste Ramón Sáez valt aan en brengt elf man mee: de Belg Robben, de Nederlanders Haast en Maliepaard en de Spanjaarden Angelino Soler van het Ferrys-team, Vélez, Gabica, Echeverría, Elorza, Gómez del Moral, San Miguel, Momeñe en de leider Uriona. Het KAS-team is oververtegenwoordigd met acht van de twaalf ontsnapte renners, terwijl het Fagor-team geen enkele vertegenwoordiger heeft. Bij aankomst bedraagt de gemiddelde snelheid 48,577 km/u. Het peloton mag definitief alle hoop op winst opbergen. José Pérez Francés eindigt met een achterstand van 8'50"! Hij had echter een geldig excuus: lijdend aan miltvuur had hij de wedstrijd verdergezet. Dokter Salinas, de officiële arts van de Vuelta, verklaarde: "Iedereen die aan een dergelijke ziekte lijdt, moet stoppen en vier dagen in bed blijven." De koppige Spanjaard gaf echter pas op tijdens de 11de etappe, Barcelona-Huesca. Niet omwille van de ziekte, maar omwille van de bijwerkingen van de medicatie. Die had darmklachten veroorzaakt! Uitgeput, en niet in staat om te eten, staakte Pérez Francés eindelijk de strijd.

Negen dagen lang stond Uriona op de eerste plaats in het algemeen klassement. Tijdens de 13de etappe, Pamplona-San Sebastian (131 km), zette Pedro Machain, sportdirecteur van de ploeg Fagor, een offensief in via Perurena, Otaño en Mariano Díaz. Er was nog 35 km te rijden tot aan de finish, in de Arichu-Legui-pas. Echeverría en Vélez van het KAS-team reageren, geflankeerd door de Nederlander Haast. Verrast probeert Uriona, geholpen door Gómez del Moral en Gabica, terug te keren naar dat groepje, tevergeefs. Uriona verloor 1'58" terwijl Haast de etappe won en de amarillotrui pakte. Hij werd op de voet gevolgd door vier KAS-mannen: Echeverría, tweede, Momeñe, derde, Vélez, vierde en Gabica, vijfde. De volgende dag was het een andere KAS-renner die opviel: Manuel Martín Piñera, ver in het klassement, vertrok alleen voor een solo-avontuur van 146 km, tussen San Sebastian en Gasteiz. Helaas haalden drie mannen hem in net voor Urkiola: Mariano Díaz, Vélez en Haast. In Gasteiz was het uiteindelijk een andere ploeggenoot van KAS, de klimmer Gregorio San Miguel, die won. Haast bleef de leider aan de vooravond van de 61 km lange tijdrit.

Volgers vragen zich af wat Haast kan tijdens de tijdrit. Zal hij voor een verrassing zorgen en daarmee de beslissing leggen voor de eindoverwinning? De deelnemers starten om de

Profrenner 1966 (3)

twee minuten. Bij het tijdwaarnemingspunt bij km 33, op de top van de Herrera-pas, werd de beste tijd neergezet door Echeverría die 2" voorsprong had op Vélez, 4" op Gabica en 16" op Otaño. Haast zorgde niet voor een verrassing en verloor 1'57". Gabica rijdt een duizelingwekkende afdaling van de Haro, hij neemt alle risico's. Uiteindelijk wint hij de etappe voor Otaño op 21"; Vélez eindigt als derde op 31". In het algemeen klassement staat de Bask op de eerste plaats met 41"voorsprong op Eusebio Vélez.

Gabica, die niet alleen in topvorm is, maar ook nog eens de hulp van het hele KAS-team geniet, wordt niet meer van de troon gestoten. Na vier jaar van buitenlandse overheersing wint Gabica in Bilbao in zijn geboortestreek.

Francisco Gabica wint de Vuelta.

DE EINDRANGSCHIKKING:

1. Francisco GABICA (ESP) in 78u53'55"	
2. Eusebio Vélez (ESP)	op 41"
3. Carlos Echeverría (ESP)	op 44"
4. Luis Otaño (ESP)	op 2'17"
5. José Antonio Momeñe (ESP)	op 2'25"
6. Valentín Uriona (ESP)	op 2'44"
7. Antonio Gómez del Moral (ESP)	op 3'52"
8. Cees Haast (NED)	op 3'55"
9. Angelino Soler (ESP)	op 4'37"
10. José María Errandonea (ESP)	op 4'40"

Profrenner 1967 (2)

1ste Rit 17 Giro d'Italia (06/06)

Het Belang van Limburg van 7 juni 1967 p. 11

JACQUES ANQUETIL LEIDER AF
Silvano Schiavon verspeelde ritzege aan Gabica maar veroverde de ROZE TRUI.

"Jacques Anquetil heeft de roze leiderstrui niet langer dan één rit gedragen. Gisteren, de dag na de rustdag, werd hij als leider onttroond, door de Italiaan Silvano Schiavon, die sedert de aanvang van de Giro elke dag in de aktualiteit stond als aanvaller, maar nooit loon naar werk kreeg.
We herinneren ons nog hoe hij op de tweede dag op enkele sekonden van de uitgelopen Gómez del Moral strandde na de eerste bergrit, die te La Spezia eindigde. Dat ritje was aangekondigd als zeer gemakkelijk, maar net als dit van gisteren in de kleine Dolomieten, was het terrein sterk geaccidenteerd, en echt iets om een aanvaller als Schiavon te bevoordeligen.
Het eigenaardige is dat Schiavon is kunnen weggeraken op het ogenblik dat zich een kopgroep gevormd had, waarin de Spanjaard Gabica zat, die achtste stond in het klassement, want Schiavon was nog beter geklasseerd. Men verwachtte toen Gabica was uitgelopen met Panizza, Peretto[2], Polidori, Balmamion en Novak, dat een vinnige reactie zou komen van de ploegmaats van Anquetil, maar deze bleef uit. Misschien werd erop gerekend dat Novak vooraan wel voldoende zou kunnen afremmen, en onderschatte men renners als Peretto, Balmamion en anderen. Misschien ook had Anquetil de hulp van zijn manschappen nodig in de groep, want het was daags na de rustdag en dan duurt het altijd een hele tijd eer hij terug op tempo is.

2 In de Gazet van Antwerpen heeft men het over Feretto wat doet vermoeden dat het hier eigenlijk om Giancarlo Ferretti gaat.

Profrenner 1967 (2)

De groep met Gabica, achtste in de rangschikking met een achterstand van slechts 2'33", kreeg verder nog versterking van Massignan en Ronconi, en na 36 km van de jonge Italiaan Solvo[3]. Ze waren toen met acht en de voorsprong bedroeg 1'20".

SCHIAVON ALS EEN VLIEGEND PLUIMGEWICHT

Het was tot hiertoe over golvend terrein gegaan, over niet geasfalteerde wegen, waar de mogelijkheid tot platrijden groot was. Het was de ideale weg voor aanvallers. Merckx wist dat en sprong op zijn beurt weg, dicht bij de top van de 1118 meter hoge helling van Erbezzo, maar hij kreeg geen steun van Poggiali en González en werd terug vervoegd.
Gelukkiger was Schiavon, die men liet gaan na 60 km koers, op het ogenblik dat de acht leiders al 3'25" voorsprong hadden. De kleine Italiaan reed voor wat hij waard was. Hij vloog letterlijk over de toppen van de kleine Dolomietencolletjes, zweefde als een lichtgewicht over de witte grintwegeltjes, die wachten op een asfaltbedekking, liet zich naar links en naar rechts doorzakken in de vele bochten bij het afdalen, zoals een zijspanrijder het doet en slaagde er op 50 km van de aankomst in bij de eersten te komen[4]. Onmiddellijk dreef hij het tempo op samen met zijn ploegmaat Polidori en Panizza en de Spanjaard Gabica, zodat Aimar, die uit het peloton was weggevlucht om te trachten als remmer in het voordeel van Anquetil in de kopgroep te komen, op twee minuten bleef hangen en het peloton geen stap kon dichterbij komen.

AIMAR MOEST TERUG

Bij de beklimming van de San Bortolo del Montagne, de enige col tellend voor het klimmerskriterium met een hoogte van 918 meter, en op 42 km van de aankomst, werd Novak, de enige helper die Anquetil vooraan had, gelost samen met Peretto, die al eerder was achtergebleven, maar was kunnen terugkomen. Wat verder moest ook Salvo er vanaf en zo bleven er nog zes renners over, van wie Schiavon virtueel leider was. Op de top, waar Massignan als eerste passeerde, bedroeg de voorsprong 1'50" op Aimar en 3'40" op het peloton met Anquetil.
Tijdens de gevaarlijke afdaling op de niet geasfalteerde grintweg met de ene bocht na de andere, zette Aimar zijn inspanningen verder, maar alhoewel hij wat later Galvo vervoegde, kwam hij niet dichterbij.

Geminiani riep hem 30 km van de aankomst dan ook terug, om Anquetil te helpen die zonder een ploegmaat in het pelotonnetje van zestien zat, dat zich na de top van de Bortolo col had gevormd. Aimars hulp kon Anquetil niet meer helpen, want niemand in dat groepje was bereid hem te steunen. Het had als gevolg dat ook nog andere renners aansluiting konden krijgen, vanuit de achtergrond, en het is tenslotte zo dat zich een peloton van 35 vormde met een achterstand van bij de drie minuten op de zes leiders, achterstand, die nog zou aangroeien.

GABICA KREEG SLECHTS DE RITZEGE

Op 500 meter van de aankomst, op de 129 meter hoge Monte Berico te Vicenza, trachtte de Spanjaard Gabica uit het kopgroepje weg te geraken om de zeven sekonden achterstand op Schiavon op te halen en zelf leider te worden. In dat opzet mislukte hij, want Schiavon en zijn twee ploegmaats weerden zich als duivels in het zicht van de meet, maar Gabica won de rit en was er zeer tevreden over, want de Spanjaarden denken in de eerste plaats aan geld verdienen. Leider werd de 25-jarige Schiavon, met slechts 5 sekonden voorsprong op Gabica.

H. BERVOETS

3 Er stond geen renner met de naam Solvo (of Salvo of Galvo zoals verder in het artikel) aan de start van de Giro d'Italia in 1967. Uit het artikel in de Gazet van Antwerpen van 7 juni 1967 kon afgeleid worden dat het om Luciano Galbo gaat.

4 Wel een spectaculaire inhaalrace van Schiavon die in 10 km ruim 3'25" goedmaakte of meer dan 20" per kilometer.

Profrenner 1967 (2)	
	DE UITSLAG: 1. FRANCISCO GABICA (ESP) de 140 km in 4h11'02" (gem. 33,462 km/u) 2. Franco Balmamion (ITA) op 1" 3. Imerio Massignan (ITA) 4. Silvano Schiavon (ITA) op 2" 5. Vladimiro Panizza (ITA) op 21" De rangschikking: 1. SILVANO SCHIAVON (ITA) 78h45'04" 2. Francisco Gabica (ESP) op 5" 3. Jacques Anquetil (FRA) op 1'15" 4. Felice Gimondi (ITA) op 2'16" 5. Franco Balmamion (ITA) op 2'29" 6. Eddy Merckx (BEL) op 3'19" 7. Vittorio Adorni (ITA) op 3'22" 8. José Pérez Francés (ESP) op 3'37" 9. Rudi Altig (GER) op 3'50"
1ste	Kampioen van Spanje der regios met Bizkaia (17/09)

Gabica verslaat Balmamion in de sprint, maar grijpt naast de roze trui. (Foto Gazet van Antwerpen)

Profrenner 1968 (1)	
1ste	Bergklassement Vuelta a España (12/05)
1ste	Rit 7 Volta a Catalunya (14/09)

Profrenner 1969 (0)

Profrenner 1970 (3)	
1ste	G.P. de Villafranca de Ordizia (25/07), Vall d'Uxo (05/08), Memorial Uriona (23/08)

Profrenner 1971 (0)

Profrenner 1972 (0)

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 22

Driemaal Gabica uit verschillende prentenreeksen.

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1961	-	-	30ste
1962	-	-	5de
1963	14de	-	5de
1964	13de (1)[5]	-	9de
1965	10de	-	6de
1966	7de	-	1ste (1)
1967	-	8ste (1)	DNF (rit 8)
1968	-	9de	13de
1969	24ste	-	16de
1970	23ste	-	22ste
1971	-	33ste	35ste
1972	-	-	-

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1961	-	-	-	-	-
1962	DNS of DNF[6]	-	-	-	47ste
1963	59ste	-	-	-	DNS of DNF
1964	DNS of DNF	-	-	-	32ste
1965	DNS of DNF	-	-	-	DNS of DNF
1966	-	-	-	-	DNS of DNF
1967	DNS of DNF	-	-	-	-
1968	-	-	-	-	-
1969	-	-	-	-	-
1970	DNS of DNF	-	-	-	-
1971	-	-	-	-	-
1972	91ste of 92ste ex aequo[7]	-	-	-	-

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1962	-	-	-
1963	-	-	-
1964	-	-	-
1965	-	-	-
1966	-	-	-

5 Dit was een ploegentijdrit gewonnen door KAS-Kaskol.
6 DNS of DNF betekent dat het niet duidelijk is of de renner wel degelijk startte of dat hij opgaf. Hij stond wel degelijk op de deelnemerslijst.
7 Het boek 'Con Ficha de la Española 1960-2003' van Javier Bodegas en Juan Dorronsoro, Urizar Edizoak, 2003 geeft hem als ex aequo 91ste, de Nederlandse Wikipedia geeft hem als 92ste, Coups de Pédales in hun uitgave H.S. N°10 'Les 90 Ans de Milan-San Remo' par Michel Dargenton geven maar 90 geklasseerde renners in de uitslag.

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1967	-	-	-
1968	-	-	-
1969	-	-	-
1970	-	-	-
1971	-	-	-
1972	-	-	-

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1962	-	DNF[8]
1963	-	11de
1964	22ste	6de
1965	9de	17de
1966	-	11de
1967	33ste	8ste
1968	-	DNF
1969	-	4de
1970	-	24ste
1971	-	10de
1972	-	DNF

Nogmaals driemaal Gabica uit verschillende prentenreeksen.

8 Hij werd 20ste in de tijdrit en gaf op in de rit in lijn.

Achteraf bekeken

Deze rubriek zal, zeker voor de beginjaren als wielrenner van Francisco Gabica, onvolledig zijn. De archieven van El Mundo Deportivo, die tot en met 2024 gratis te raadplegen waren, zijn dat niet meer. Vandaar dat een belangrijke bron voor opzoekingen over het Spaanse wielrennen, voor ons nu gesloten blijft.

Van Francisco 'Patxi' Gabicagogueascoa, kortweg Gabica, kon in 1958 één resultaat genoteerd worden, op 3 september won hij in Gauteguiz de Arteaga. In 1959 werd hij, nog altijd als amateur, tweede in de Bidasoa Itzulia (Vuelta al Bidasoa) na de onafhankelijke Ignacio Astigarraga Uriarte en voor de amateur Ventura Díaz Arrey. Hij werd ook tweede in de klimwedstrijd in Arrate na Juan José Sagarduy Ayastuy en opnieuw voor Ventura Díaz Arrey. Hij won wel op 3 oktober in Ondarroa en op 16 oktober de klimtijdrit op de Jaizquibel. De volgende jaren zijn er zo goed als geen resultaten gezien Francisco zijn militaire dienst moet vervullen. In 1960 won hij voor Bizkaia met Valentín Uriona en Juan José Sagarduy het kampioenschap der regios bij de amateurs, hetgeen de herstart van zijn carrière betekende.

De eerste vermelding van Gabica in de Vlaamse pers is terug te brengen naar 17 april 1961 toen hij tweede werd, op 4" van Julio Jiménez, in de eerste etappe, een klimtijdrit van 7 km 200 m, van de Gran Premio de la Bicicleta Eibarresa (G.P. Eibar). Hij liet kleppers zoals Loroño, Wolfshohl en Otaño achter zich. Verderop in deze rittenkoers werd hij nog 8ste in rit 4 en won hij de laatste rit. Dat deed hij door Jean-Claude Annaert met 31" te kloppen. In het eindklassement werd hij 7de op 1'30" van kopman Antonio Karmany en derde in het bergklassement achter Karmany en Jiménez.

Voor de G.P. Eibar had hij in de Vuelta a Levante al het eerste deel van de eerste rit, een ploegentijdrit, gewonnen met KAS-Royal Asport. Gabica was namelijk in 1961 onafhankelijke geworden en opgenomen in de Frans-Baskische ploeg KAS-Royal Asport. In de 4de rit werd hij er nog eens 5de en in het eindklassement 39ste.

Francisco werd als 24-jarige meteen ook geselecteerd voor de Vuelta a España. Het was de Vuelta waarin de Groene Leeuwen van Berten De Kimpe probeerden om na 1960 met Frans De Mulder, opnieuw deze ronde te winnen. Eerst zag het er goed uit. Marcel Seynaeve was leider tot de 11de rit waarna ploegmaat André Messelis overnam. Deze werd echter in de 15de rit onttroond door Angelo Soler die de leiderstrui niet meer uit handen gaf. Francisco Gabica kwam maar sporadisch in het verhaal van de Vuelta voor. Hij werd wel tweede met zijn ploeg in de ploegentijdrit van rit 1a, na FAEMA, maar voor Frankrijk. Verder waren er een 17de plaats in rit 8 en een 20ste in rit 15. Het resulteerde in een eindklassement op de 30ste plaats op 1 u. 4 min. 20 sec. van winnaar Soler.

Het moet toch zijn dat de ploeg wat zag in hem want na de Vuelta mocht hij deelnemen aan het Critérium du Dauphiné Libéré. Een toptienplaats zat er nergens in. In tegendeel, Francisco startte niet meer in de laatste rit of gaf erin op. Hij stond op dat ogenblik 36ste. Was hij vermoeid? Of wist hij al dat hij geselecteerd was voor de Spaanse ploeg in de eerste Tour de l'Avenir die doorging van 2 tot 16 juli? In afwachting van deze rittenwedstrijd werd Gabica nog 4de in de klimtijdrit Subida a Urkiola.

De Tour de l'Avenir[9] werd een nieuwe kennismaking met het internationale wielerpubliek. Gabica werd 4de in rit 2 en veroverde in de derde rit de leiderstrui. In de 9de rit werd hij 8ste maar verloor hij zijn trui aan ritwinnaar Guido De Rosso. De situatie veranderde niet meer en Gabica werd uiteindelijk tweede op 38" van De Rosso.

9 Er stonden nogal wat renners aan de start die later naam zouden maken in het profpeloton zoals Jan Janssen, Huub Zilverberg, Jean-Claude Lebaube, Gösta Pettersson, Guido De Rosso, Karl-Heinz Kunde, Rolf Maurer, Jean-Pierre Genet, Alan Ramsbottom…

Het was een succesvolle Tour de l'Avenir voor Spanje. Zes dagen de leiderstrui, met twee (Emilio Cruz 7de) in de top tien, twee ritoverwinningen (Cruz en Rogelio Hernández) en het ploegenklassement. Het dient wel gezegd te worden dat de Spaanse ploeg volledig bestond uit onafhankelijken die al voor 'grote' Spaanse ploegen reden zoals KAS-Royal Asport, FAEMA of Ferrys.

Gabica rijdt naar de leiderstrui in de derde rit van de Tour de l'Avenir. (Foto AFP)

De resultaten van zijn eerste jaar als onafhankelijke waren voldoende om de verantwoordelijken van KAS te overtuigen. KAS, dat alleen verder ging met sponsoren, bood hem een profcontract aan voor het volgende jaar. Zijn eerste betekenisvolle uitslag als profrenner was een 6de plaats in de Subida a Urkiola op 25 maart. Een goede week later was het al prijs in de G.P. Primavera op 1 april. Het zou wel zijn enige zege van het seizoen zijn, maar dat wist Francisco toen nog niet. Vier dagen later werd hij 5de in de klimtijdrit Subida a Arrate en nog eens vier dagen later 4de in de G.P. Vasco Navarro de Montaña in Estella.

Toen was het tijd om weer deel te nemen aan de Gran Premio de la Bicicleta Eibarresa (12-15 april). Gabica werd 4de in de eerste rit, tweede in rit 3a en derde in rit 4, een klimtijdrit. Onvoldoende voor eindwinst. Die ging naar Rolf Wolfshohl die 1'06" voorsprong had op Antonio Karmany en 1 seconde extra op Gabica.

Twee weken later startte de Vuelta a España al en in de tussenpoos werd Patxi op 23 april 6de in het Circuito de Pamplona. De Vuelta werd gereden van 27 april t.e.m. 13 mei. Francisco werd al direct 5de in de tweede rit en dat liet het beste vermoeden. Doch, het duurde tot de 11de rit voordat hij weer een toptienplaats reed, 6de. In rit 15 en 16 volgden nog twee 7de plaatsen. Het zorgde ervoor dat Francisco Gabica een mooie 5de stek in de eindrangschikking veroverde op 10'31" van Rudi Altig.

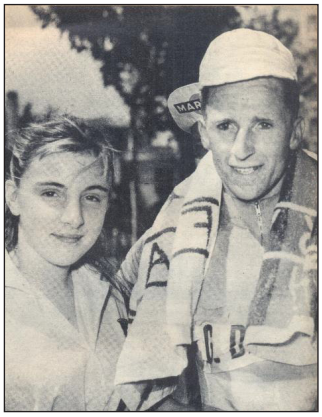

Gabica in de leiderstrui van de Tour de l'Avenir. (Fotobron onbekend)

Gabica nam even rust waarna hij op 18 juni hernam in de klimtijdrit de Subida a La Reineta waar hij tweede eindigde na Juan José Sagarduy. Vervolgens werd het weer stil rond Patxi.

Op het einde van de maand juli werd hij 7de in het nationale bergkampioenschap (24/07) en 4de in Villafranca (25/07). Het werd tijd om zich voor te bereiden op het nationaal kampioenschap dat doorging op 4 en 5 augustus. In de rit tegen het uurwerk werd hij 20ste. In de rit in lijn gaf hij op. In het totaalklassement kwam hij dus niet voor. In augustus volgden nog een 3de plaats in de G.P. Ayutamiento Bilbao (23/08) en een 9de in de G.P. Llodio (25/08). Gabica was klaar voor de twee laatste rittenkoersen in Spanje.

De Volta a Catalunya (9-16 september) leverde een tweede plaats op in de tijdrit (rit 4a), 23" na Miguel Pacheco en een 10de plaats in de rangschikking, 5'55" na Antonio Karmany. De Vuelta a La Rioja (21-13 september) leverde op zijn beurt een derde plaats op in de derde rit en een 12de plaats in het klassement.

Francisco nam nog deel aan het Spaanse luik van de Coupe du Monde Intermarques, Bayonne-Bilbao, en eindigde er 19de. In de Giro di Lombardia werd hij dan weer 47ste en laatste.

Het was een goed seizoen voor de eerstejaars prof al was hij ondertussen al 25 jaar geworden. Gabica toonde talent voor rittenwedstrijden maar miste nog wat constantheid in zijn prestaties.

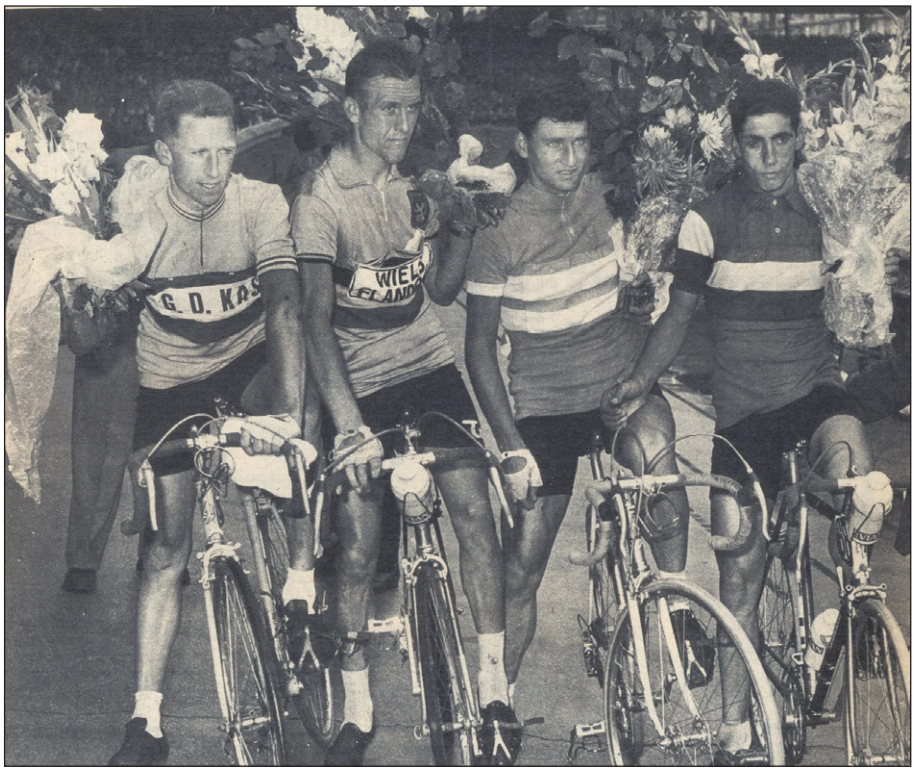

Gabica (2de), Albert Van Duynslager (3de), Guido De Rosso (1ste) en Giorgio Zancanaro (bergkoning) na de ereronde. (Fotobron onbekend)

Francisco bleef dus bij KAS-Kaskol en startte het seizoen 1963 met de Vuelta a Andalucía. Hij reed niet direct een opvallende wedstrijd. Enkel in de 6de rit kon hij zich even onderscheiden met een 4de plaats. In de eindrangschikking werd hij 19de op 8'21" van ploegmaat Antonio Barrutia.

Gabica trok vervolgens naar Frankrijk voor Paris-Nice maar behaalde daar geen enkele toptienplaats. De koers naar de zon was voorbereiding op Milano-Sanremo, maar ook dat was geen succes. Hij werd er 59ste en kwam niet in de debatten voor. Terug in eigen land werd hij op 23 maart ex aequo 5de in de Trofeo Nicolas Casaus in Lerida en de dag erop 9de in de Trofeo Drink.

De maand april stond in het teken van de Gran Premio de la Bicicleta Eibarresa (18-21 april). Als voorbereiding reed Patxi nog het Circuito de Pamplona waar hij ex aequo 12de eindigde en de G.P. Vasco Navarro de Montaña in Estella die hij als 5de afsloot. In de Gran Premio de la Bicicleta Eibarresa waren er een 9de plaats in rit 3, winst in de ploegentijdrit in rit 4a en een derde plaats in rit 4b, een klimtijdrit. In het eindklassement werd hij 5de. Francisco toonde zijn aanleg voor het werk tegen de klok. Zeker als het op klimmen aankwam. Zich meten met de toppers was er niet bij, maar hij stond zeker zijn mannetje.

Voor het derde jaar op rij nam hij deel aan de Vuelta a España. Hij deed het iets minder dan het jaar ervoor. Hij werd 5de in rit 1b, 8ste in rit 10 en opnieuw 8ste in rit 12b, een tijdrit. Het resulteerde in een 5de plek in de eindrangschikking op 7'57" van Jacques Anquetil. Eenzelfde resultaat als het jaar ervoor, en zeker geen duidelijke vooruitgang.

In plaats van het Critérium du Dauphiné Libéré was er nu de GP du Midi Libre (19-24 mei). Maar hij reed er geen platte prijs en gaf op, of startte niet meer, in de derde rit. Terug in Spanje nam Francisco wat rust en hernam in de G.P. Liberacíon de Bilbao op 16 juni waar hij ex aequo 11de werd. Of hij daarmee klaar was voor de Tour de France was nog maar de vraag. Hij reed een onopvallende Tour, een 10de plaats in rit 17 was zijn beste resultaat, maar was wel regelmatig en behaalde zo een 14de plaats in de eindafrekening.

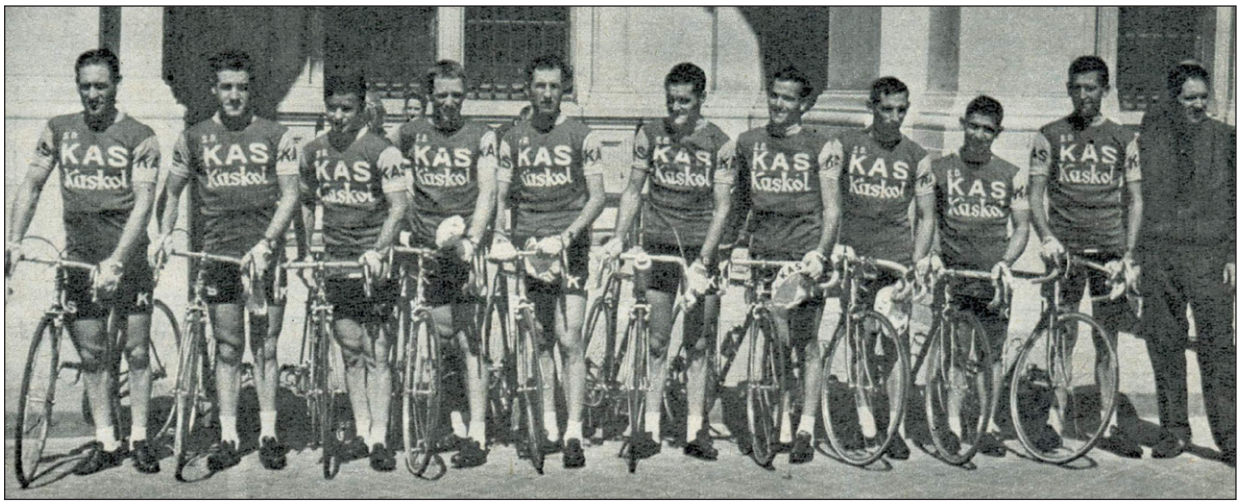

De KAS-Kaskol-ploeg aan de start van de Tour de France 1963. V.l.n.r.: Antonio Barrutia, Carlos Echeverría, Sebastián Elorza, Francisco Gabica, José López Caño, Miguel Pacheco, Martín Piñera, Valentín Uriona, Carlos Sánchez en Eusebio Vélez. (Foto: Miroir Sprint)

In het nationaal kampioenschap op 21 juli moest hij zich tevredenstellen met een 11de stek, een week later werd hij 7de in Villafranca.

Het volgende doel was het Circuito Montañes dat doorging van 15 tot en met 18 augustus. In de eerste rit, een tijdrit, eindigde hij tweede op 1" van Sagarduy. De volgende dag werd hij 5de, in rit 3 werd hij 6de en in rit 4a werd hij opnieuw tweede, dit keer op 2" van José Antonio Momeñe. Maar rit 4b, een tijdrit, wist hij wel te winnen. Het was zijn eerste zege dat jaar en het zou ook zijn laatste zijn. Het resulteerde in een 4de plaats in het eindklassement. Een kleine week later werd Gabica nog 7de in de G.P. Llodio.

Het seizoen liep stilaan naar zijn einde en in Spanje betekende dat, dat er nog twee rittenkoersen op het programma stonden. Eerst was er de Volta a Catalunya waar Gabica tweede werd in rit 3b. Rit 3a was een ploegentijdrit waarin KAS-Kaskol derde werd. In Spanje had men soms de gewoonte om de uitslagen van twee halve ritten samen te tellen. Vandaar dat er soms andere uitslagen terug te vinden zijn in naslagwerken. In het totaalklassement van de rit werd Gabica als 6de geplaatst. Eenzelfde systeem in rit 7. In rit 7b werd Gabica 4de, in het klassement van de rit staat hij als 5de. In het eindklassement van de Volta werd Francisco uiteindelijk 6de op 6'51" van Jo Novales.

In de Vuelta a La Rioja (22-24 september) was er een 8ste stek in rit 1 en een 10de in rit 3 wat een 23ste plaats opleverde bij de eindafrekening.

De laatste wedstrijd op het programma van Gabica was de Giro di Lombardia. Hij stond in elk geval op de deelnemerslijst. Maar of hij niet startte of opgaf, is niet geweten. In de uitslag komt hij in elk geval niet voor.

Eén van de schaarse overwinningen van Gabica. (Fotobron onbekend)

1963 was een jaar van stagnatie voor de ondertussen 26-jarige Bask. Het kopmanschap bij KAS kon hij zeker niet claimen en er was dringend beterschap, m.a.w. overwinningen, nodig om zijn status te verbeteren. KAS bleef echter vertrouwen hebben in hem en zo mocht hij 1964 aanvangen in hetzelfde truitje.

Het was zijn vierde jaar bij KAS, zijn derde als profrenner. Qua overwinningen zou het in elk geval een beter jaar worden. Patxi zou vier keer de zegebloemen naar huis meenemen. Hij startte het seizoen in de Vuelta a Levante.

Denderend was het niet. Hij reed een onopvallende wedstrijd en werd 36ste in het klassement. Een week later, op 8 maart werd hij 11de in de Trofeo Drink en nog eens twee dagen later ex aequo 12de in Barcelona-Andorra. Vervolgens werd er koers gezet naar Italië waar KAS-Kaskol deelnam aan Milano-Torino. Het werd een overweldigend succes voor de ploeg. Valentín Uriona won en KAS-Kaskol was met zes renners vertegenwoordigd in de top twaalf. Eusebio Vélez werd 4de, Juan José Sagarduy 5de, Gabica 7de, Carlos Echeverría 10de en José Antonio Momeñe 12de. De dag erop was het minder voor Patxi. In de Giro del Piemonte werd hij slechts 43ste. Misschien was er de avond ervoor te veel gevierd.

Gabica in actie tijdens de Tour de France 1963. (Fotobron onbekend)

Een goede week later was er een 7de plaats in de Subida a Urkiola en nog eens een week later eenzelfde resultaat in het Circuito de Pamplona. Maar twee dagen later was het prijs. Francisco won het Campeonato Vasco Navarro de Montaña in Estella. Op zijn minst had hij toch alweer zijn jaarlijkse overwinning.

Begin april werd hij tweede in de Subida a Arrate op 6" van ploegmaat Joaquín Galera. Tot de Gran Premio de la Bicicleta Eibarresa was er enkel nog de G.P. Primavera (31ste). In de Baskische rittenwedstrijd werd hij 3de in rit 5, een bergrit en 18de in het eindklassement. Op zijn elan werd hij dezelfde maand nog ex aequo 6de in de Classica a Los Puertos[10]. En toen werd het tijd voor zijn vierde Vuelta a España. Het werd niet echt een succes, zeker vergeleken met de twee vorige edities. 5de in rit 13 en 3de in rit 15 met een 9de plaats in het eindklassement.

Gabica reed opnieuw het Critérium du Dauphiné Libéré (29 mei-6 juni). Tot en met rit 5 stond Jean-Claude Lebaube aan de leiding. Rit 6 werd gewonnen door Willy Monty en KAS-Kaskol-ploegmaat Valentín Uriona werd leider. In de tijdrit, rit 4a, werd Gabica al eens 8ste op 1'26" van Poulidor. De zevende etappe was de koninginnenrit met beklimmingen van de Croix-de-Fer, de Télégraphe en de Galibier over 241 km. Er was een ontsnapping van 22 renners, later herleid tot 19. Daarin zaten 8 Spanjaarden, 4 Fransen, 2 Britten en Belgen en één Nederlander. Gevaarlijkste man was Esteban Martín Jiménez van de Margnat-Paloma-ploeg. Gezien de voorsprong van de groep altijd schommelde rond de 3'30" en zijn achterstand in het klassement 3'17" bedroeg, reed hij een hele tijd virtueel als leider. Het werd een afvallingsrace. Op de top van de Croix-de-Fer waren ze nog met 18, boven op de Télégraphe nog met tien en top van de Galibier passeerden ze nog met zes, met name Esteban Martín, Francisco Gabica, Arie den Hartog, Eusebio Vélez, Sebastián Elorza en Gabriel Mas. Daarbij dus drie man van KAS-Kaskol (Gabica, Vélez en Elorza). De zege konden of mochten ze niet meer uit handen geven. Esteban Martín kreeg een lekke band en Mas moest lossen en dus lagen de kaarten nog beter. Drie tegen één. Gabica sprong weg met Den Hartog en versloeg deze laatste in de sprint. Francisco rukte meteen op naar de 4de plaats in het klassement. De laatste twee ritten werden in de sprint gewonnen door André Darrigade waardoor er niets meer veranderde aan de rangschikking. Uriona won, Gabica werd 4de en Vélez 8ste. KAS-Kaskol won ook het ploegenklassement.

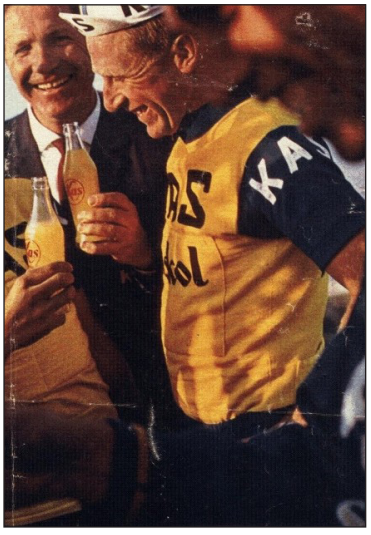

Gabica genietend van een drankje van de sponsor. (Fotobron onbekend)

10 De site Mémoire du Cyclisme zet hem op de 10de plaats.

Na de Dauphiné kwam dan de Tour de France. Het werd de tweede deelname van Patxi aan La Grande Boucle.

KAS-Kaskol won verrassend rit 3b, een ploegentijdrit met 8" voorsprong op Pelforth en 21" op Wiel's-Groene Leeuw. Hierdoor kwamen José Momeñe en Gabica ex aequo op de 6de plaats te staan op 1'04" van leider Bernard Van de Kerckhove. Maar langzaamaan zonk Patxi in

De KAS-Kaskol-ploeg aan de start van de Tour de France 1964. V.l.n.r.: Antonio Barrutia, Sebastián Elorza, Carlos Echeverría, Francisco Gabica, Julio Jiménez, José Momeñe, Martín Piñera, Joaquín Galera, Juan María Uribezubia, Valentín Uriona en Eusebio Vélez. (Foto: Miroir du Cyclisme)

het klassement verder weg. Na negen ritten stond hij al 46ste op 41'04" van leider Georges Groussard.

In rit 10b, een tijdrit, behaalde hij een 8ste stek op 1'44" van Maître Jacques. In de 14de rit over de Port d'Envalira werd hij eveneens 8ste. De dag erop in de rit over de Col de Portet d'Aspet, Col des Ares en Col du Portillon werd hij enkel voorafgegaan door Raymond Poulidor. Nog eens een dag later werd hij in de rit over de Col de Peyresourde, Col d'Aspin, Col du Tourmalet en Col d'Aubisque vijfde. Na de Pyreneeën was er nog een tijdrit waarin hij 5de eindigde op 2'44" van opnieuw Jacques Anquetil. In het klassement was hij ondertussen terug opgeklommen naar de 20ste plaats weliswaar op meer dan 41' van leider Anquetil.

In de beroemde rit naar de Puy de Dôme werd hij opnieuw 8ste en in de afsluitende tijdrit 6de op 1'44" van, weeral, Jacques Anquetil[11]. Dit alles resulteerde in een 13de plek in de eindrangschikking op 41'47" van winnaar Anquetil, een 14de plaats in het puntenklassement, een 13de plaats in het bergklassement en voor KAS-Kaskol een vijfde plaats in het ploegenklassement. Voor Gabica was de plaats in het eindklassement slechts één plaatsje beter dan vorig jaar, de prestaties in de tweede helft van de Tour waren veelbelovend. Het waren vooral rit 8 Thonon-les-Bains - Briançon over de Col du Télégraphe en de Galibier (19'38" verlies) en rit 9 Briançon-Monaco over de Col de Vars, Col de La Bonette/Restefonds en Montée de Levens (17'58" verlies) die een beter klassement onmogelijk gemaakt hadden.

De maand juli sloot hij af met een 4de plaats ex aequo in het Circuito de Getxo. De maand augustus stond in het teken van de nationale kampioenschappen. Op 2 augustus werd hij na

11 Door deze prestatie was er zelfs even sprake van dat Francisco Gabica zou deelnemen aan de G. P. des Nations. Iets wat uiteindelijk niet gebeurde.

Gabica voor de start van de rit Montpellier-Perpignan in de Tour de France 1964. (Fotobron onbekend)

ploegmaten Sagarduy en Galera derde in de Subida a La Reineta. Een week later in het nationaal bergkampioenschap werd hij 5de. Na een 12de plaats in de G.P. San Lorenzo en een 8ste in de G.P. Ayuntamiento de Bilbao was het tijd voor het nationaal kampioenschap op de weg. Hij werd 6de op meer dan 7' van winnaar Julio Jiménez.

Patxi werd een eerste keer geselecteerd om Spanje te vertegenwoordigen op het wereldkampioenschap in Sallanches. Hij werd er 22ste. En dan volgden de klassieke einde-seizoens-rittenwedstrijden in Spanje. De Volta a Catalunya (13 tot 20 september), de Vuelta a La Rioja (20 tot 24 september) en de Vuelta a Ávila (11 tot 13 oktober).

In de Volta won Francisco rit 4b, een klimtijdrit van 6 km lang voor Antonio Gómez del Moral en Angelino Soler. In het totaalklassement van de rit was hij 7de. In rit 7b, een tijdrit eindigde hij ex aequo tweede met Uriona op 7" van Antonio Gómez del Moral. In het eindklassement van de Volta a Catalunya kaapte Gabica de 8ste plaats weg.

In de Vuelta a La Rioja was er een 8ste stek in rit 1 en een 10de in rit 3 met als eindresultaat een 6de plaats[12].

Ten slotte was er de Vuelta a Ávila waar Gabica 4de werd in de eerste etappe en tweede in de eindrangschikking.

Het einde van het seizoen naderde. Er was nog de Giro di Lombardia waarin hij 32ste werd en het kampioenschap der regios waarin hij samen met Aurelio González en Valentín Uriona voor Bizkaia derde werd.

Ergens in 1964 won hij nog een kleinere wedstrijd, de G.P. Nostra Signora del Rosario in Pola de Lena, maar een exacte datum kon niet worden teruggevonden.

Drie Basken: Carlos Echeverría, Francisco Gabica en Antonio Barrutia. (Fotobron onbekend)

Francisco Gabica beëindigde dus 1964 met vier overwinningen, zijn beste resultaat tot hiertoe. Op het einde van het jaar werd hij 27 en was dus fysiek op zijn sterkst. Tijd om te oogsten en dat zou opnieuw bij KAS-Kaskol zijn.

Het seizoen begon in 1965 voor Gabica in de Vuelta e Levante. Daar was Francisco direct al aan de winst. Hij won namelijk de tweede rit, een tijdrit, en de 6de. In de 7de etappe werd hij nog eens 4de en in het eindklassement werd hij 15de. Hij werd wel tweede in het bergklassement. In maart werd hij nog 6de in de G.P. Vasco Navarro de Montaña in Estella en 8ste in de klimkoers Subida a Urkiola.

12 Velo 65 geeft hem 5de. Het boek 'Historia de la Vuelta a La Rioja 1957-1998' van Javier Bodegas en Juan Dorronsoro p. 42 plaatst hem 6de. In Velo ontbreekt de derde, Ramon Mendiburu. De reden kon niet achterhaald worden.

De maand april stond in het teken van de voorbereiding op de Vuelta a España. Hij reed eerst in Frankrijk het Circuit du Provençal waar hij 12de eindigde na een mooie prestatie tijdens de rit naar de Mont Ventoux. Hij werd tiende op 1'03" van Raymond Poulidor.

Daarna ging het terug naar Baskenland voor de Gran Premio de la Bicicleta Eibarresa. Hij werd er 4de in de eerste etappe en 11de in de eindrangschikking. Verder waren er nog een 4de plaats in het Circuito de Pamplona en een 8ste in de G.P. Tafalla. Erg geruststellend was het niet met het oog op de Vuelta.

Een groot succes werd het inderdaad niet, maar van een echte afgang kon evenmin sprake zijn. Tweede in de klimtijdrit van rit 4a, weliswaar op 2'42" van Poulidor, 10de in rit 12 en 4de in rit 16, een tijdrit. Het leverde hem een 6de plaats op in de eindafrekening.

De Vuelta a Ávila werd dit jaar in juni gereden. Gabica kwam één keer op de voorgrond, in rit 5, waar hij 4de eindigde. In het eindklassement leverde dat een 8ste plaats op. Het bergkampioenschap dat zes dagen later verreden werd afgesloten met een 6de stek.

De KAS-Kaskol-ploeg aan de start van de Tour de France 1965. V.l.n.r.: Carlos Echeverría, Sebastián Elorza, Francisco Gabica, Joaquín Galera, Antonio Gómez del Moral, Julio Jiménez, José Momeñe, José Sagarduy, Valentín Uriona en Eusebio Vélez. (Foto: Miroir du Cyclisme)

De volgende rittenkoers in het rijtje was de Tour de France. Er waren opnieuw enkele mooie prestaties van Patxi te vermelden. Een 7de plaats in rit 5a, een tijdrit, een 5de in rit 11, de 6de plaats in de klimtijdrit op de Mont Revard in rit 18 en de 9de plaats in de afsluitende tijdrit. Daarnaast was er ook de Col du Lautaret waar hij als eerste bovenkwam. Dat Gabica kon tijdrijden en dat ook kon combineren met klimmen tegen de tijd, stond vast. Dat hij tot de absolute top behoorde in die specialiteiten was dan weer geen waar. Hij beëindigde de Tour als tweede Spanjaard op een eervolle 10de plaats op 19'11" van Felice Gimondi. José Pérez Francés werd 6de op 13'15". Hij werd ook 10de in de bergprijs, gewonnen door ploegmaat Julio Jiménez, en zegevierde met KAS in het ploegenklassement.

Na de Tour was het voorbereiden op het nationaal kampioenschap. Eind juli werd Gabica 9de in het Circuito de Getxo, een dag later werd hij de derde in de rit in lijn van de Subida a La Reineta en 5de in het eindklassement om 14 dagen later nog eens 14de te worden in de G.P. San Lorenzo in Huesca. Het kampioenschap zelf werd een flop met een 17de plaats. Gabica was duidelijk aan een rustperiode toe. Een 53ste plaats in Paris-Luxembourg, waarin hij aantrad met de nationale selectie voor het wereldkampioenschap, toonde dit aan.

Had Gabica het inderdaad rustiger aangedaan in de laatste wedstrijden? Hij toonde zijn vorm met een derde plaats in de Bizkaia Sari Nagusia, laatste voorbereiding voor het wereldkampioenschap, waarvoor hij voor de tweede maal geselecteerd was. In eigen land deed hij het vrij goed, hij werd, als eerste Spanjaard, 9de op 3'50" van winnaar Tom Simpson.

Carlos Echeverría, Gabica, Julio Jiménez, Antonio Gómez del Moral en José Momeñe voor de start van een rit in de Tour de France 1965. (Fotobron onbekend)

Dat de conditie in orde was op het einde van het seizoen bleek in de Volta a Catalunya. De eerste rit, een koppeltijdrit, won hij met Valentín Uriona. Het was deze laatste die als eerste over de meet kwam en dus de leiderstrui mocht aantrekken. Francisco won vervolgens nog rit 5a, een klimtijdrit, en werd 9de bij de eindafrekening, derde in het bergklassement en won met KAS-Kaskol het ploegenklassement. De ploeg won, naast vier ritten, ook de Volta met Antonio Gómez del Moral, Carlos Echeverría werd tweede en Uriona 10de.

De volgende rittenkoers was de Vuelta a La Rioja. Patxi werd respectievelijk 5de, 7de en 8ste in de drie ritten, 7de in het totaalklassement en 4de in het bergklassement.

Het seizoen was zo goed als voorbij. Bizkaia met Gabica werd 6de in het kampioenschap der regios en voor Francisco zelf was er nog een 4de plaats in de Escalada al Castell de Montjuïc.

Verder is er nog een overwinning die niet kon gedocumenteerd worden nl. die in de G.P. Zumaia. In elk geval sloot Gabica het seizoen af met vijf overwinningen, zijn beste resultaat tot dan toe. Maar ook zijn beste resultaat in zijn totale carrière, maar dat kon hij toen nog niet weten.

Na een toch redelijk succesvol seizoen 1965 was het logisch dat Gabica bij KAS-Kaskol bleef.

Het seizoen startte voor hem klassiek gewijs in de Vuelta a Levante waar hij het kalm aan deed. Enkel door een 9de plaats in de tijdrit kwam hij even aan het venster piepen, maar een 15de stek in het eindtotaal was niet echt om over naar huis te schrijven.

De Challenge Drink[13], toen nog altijd met een puntenklassement, startte met de Trofeo Assalit waar Gabica 5de eindigde. De volgende wedstrijd was de Trofeo Masferrer waar hij 8ste werd. In de Trofeo Jaumendreu, eindigde hij niet in de top twintig en in de Trofeo Juan Fina, werd hij 19de.

13 De Challenge Drink zou later de Setmana Catalana worden. In 1966 bestond de wedstrijd nog altijd uit een opeenvolging van verschillende koersen in lijn waaraan een eindklassement in punten verbonden was.

De Gran Premio Drink in Barcelona, de laatste wedstrijd van de Challenge Drink, bestond uit twee onderdelen: een tijdrit van 3,9 km op en rond de Montjuïc en een rit in lijn die 12 ronden omvatte. In de tijdrit werd Patxi tweede op 10" van José María Errandonea. In de rit in lijn veranderde er niks noemenswaardig en dus was de tijdrituitslag ook de uitslag van de wedstrijd in zijn geheel. In het puntenklassement behaalde Gabica een 5de plaats met 57 punten. In de hierboven beschreven wedstrijden behaalde hij respectievelijk 17, 13, 0, 2 en 25 punten.

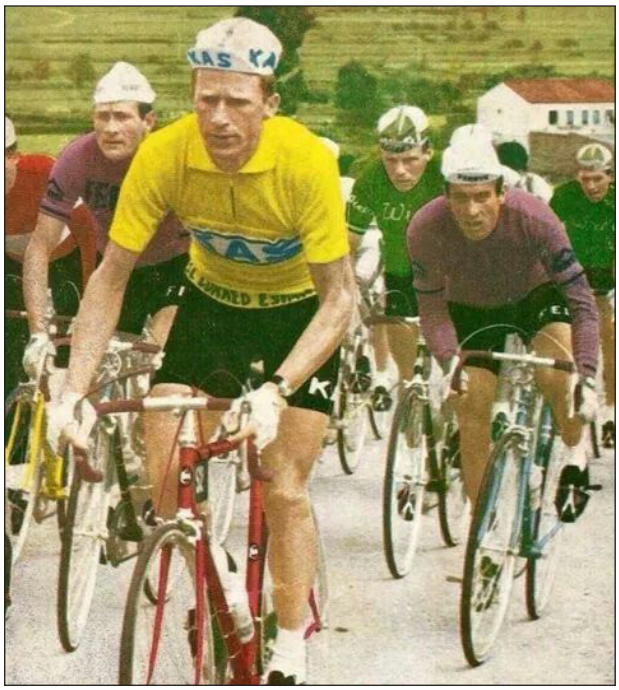

Gabica in de leiderstrui van de Vuelta. (Fotobron onbekend)

Patxi Gabica wint de Vuelta a España in 1966. (Fotobron onbekend)

In april werd Gabica 8ste in de G.P. Primavera in Amorebieta alvorens te starten in de Gran Premio de la Bicicleta Eibarresa. Hij werd derde in rit 1b maar slechts 31ste in de eindstand.

De volgende rittenkoers was de Vuelta a Mallorca. Hier ging het iets beter want hij werd derde in rit 2a en 9de in de eindstand. Er was beterschap op komst en dat was noodzakelijk want de Vuelta a España kwam er al aan. Het verloop van deze Vuelta werd hiervoor al beschreven.

Gabica in de aanval met Poulidor in de Dauphiné Libéré van 1966. (Fotobron Facebook)

Kort samengevat komt het erop neer dat Gabica derde werd in rit 1b, een tijdrit, op 7" van José María Errandonea die meteen de eerste leider werd. De amarillotrui veranderde een paar keer van schouders. José Antonio Momeñe, Valentín Uriona en Cees Haast droegen hem tot Francisco Gabica hem veroverde na rit 15. Gabica, die al tweede geworden was in rit 7 na Cees Haast, won de tijdrit in rit 15a en zou de leiderstrui niet meer afstaan. Eindelijk een overwinning in een grote wedstrijd voor Patxi. Een overwinning met toch wel een kanttekening. Francisco had in de eerste rit 3" bonificatie gesprokkeld, in rit 7 waren dat 20" en in rit 15a eveneens 20". In totaal 43" bonificaties. Gabica won de Vuelta met 41" voorsprong op Eusebio Vélez die welgeteld 0" bonificaties bijeen fietste gedurende de Vuelta. Het zal Francisco een zorg geweest zijn. Met Gabica won eindelijk,

na 4 jaar, nog eens een Spanjaard. KAS-Kaskol had verder met Vélez (2de), Echeverría (3de), Momeñe (5de), Uriona (6de) en Antonio Gómez del Moral (7de) zes renners in de top tien. Zes ritoverwinningen en 15 dagen de leiderstrui, het ploegenklassement en het bergklassement (San Miguel) zorgden ervoor dat de kassa van de ploeg goed gevuld was.

Gabica ging niet echt op zijn lauweren rusten. De Subida a Urkiola verloor hij nipt (2") van Eusebio Vélez, of was het een cadeautje? In de Subida a Arrate werd hij 5de in de rit in lijn en 7de in de tijdrit, ook zijn plaats in de eindstand.

Het werd stilaan tijd om zich voor te bereiden op de Tour de France. Dit zou gebeuren in het Critérium du Dauphiné Libéré. Gabica won er al direct de eerste rit en mocht dus de leiderstrui omgorden. Hij verloor die even aan Huub Zilverberg, maar heroverde hem na rit 4 om hem na de 5de rit weer te moeten afdragen aan teamgenoot Echeverría die hem op zijn beurt in de laatste rit verspeelde aan Raymond Poulidor.

Aan de start van de laatste rit in de Dauphiné Libéré 1966, Gabica, Gómez del Moral en leider Carlos Echeverría.
(Foto: Coups de Pédales nr. 205 p. 64)

Gabica werd nog eens tweede in rit 4, geklopt door ploegmaat Aurelio González en 3de in rit 7b, een tijdrit waarin hij Poulidor met 1'24" moest laten voorgaan evenals ploegmaat Carlos Echeverría.

Hij werd uiteindelijk derde in het klassement op 2'26" van Poulidor en 22" achter Echeverría. KAS-Kaskol won vier ritten, het ploegenklassement en ploegmaat Joaquín Galera won het bergklassement. Gabica was duidelijk in vorm, maar de vraag was of hij dit kon doortrekken tot in de Tour de France.

Schitteren deed hij niet, afgaan evenmin. Patxi werd 9de in rit 11, 7de in rit 15 en opnieuw 9de in de slottijdrit. In de eindstand werd hij 7de op 6'25" van Lucien Aimar, zijn beste prestatie tot dan en een resultaat dat hij niet meer zou verbeteren, en 14de in het bergklassement. Ook hier won KAS-Kaskol het ploegenklassement.

Na de Tour de France waren er klassiek de nationale kampioenschappen. Het leek een ideaal moment voor Gabica om zich tot Spaans kampioen te kronen want het kampioenschap was

een tijdrit van 88 km lang. Het werd echter een teleurstelling. Gabica, vermoeid na een al lang en slopend seizoen werd pas 11de op 4'46" van Luis Otaño.

Gabica in de leiderstrui van de Dauphiné Libéré in 1966. (Foto Miroir du Cyclisme)

En zo was daar alweer het einde van het seizoen met eerst de Bizkaia Sari Nagusia, beter bekend als de G.P. Bizkaia, waar hij 13de werd en dan de Volta a Catalunya. Het was een Volta met nogal wat buitenlands geweld. Ford was er met Anquetil, Stablinski, Jiménez en Den Hartog, Wiel's-Groene Leeuw met Godefroot, Solo-Superia met Ward Sels en Mantie Desmet. KAS-Kaskol was ook wel au grand complet met Gabica, Galera, Gómez del Moral, Echeverría, Vicente López Carril, González, San Miguel en Elorza, maar het seizoen was lang en succesvol geweest en de renners zaten erdoor. De Spanjaarden wonnen geen enkele rit. Vicente López Carril werd eerste Spanjaard in het klassement op de 4de plaats. Galera won wel het bergklassement, Echeverría de vliegende spurten en de 'Primas Vespa' en KAS-Kaskol, bijna traditiegetrouw, het ploegenklassement. Gabica zelf werd zonder op te vallen 11de. In de Vuelta a La Rioja was het ploegmaat Antonio Gómez del Moral die met de eer ging strijken. Rit- en eindwinst alsook het bergklassement was voor hem. Gabica zelf werd 16de. Een 9de plaats in de Subida al Naranco en een 6de in de Escalada Montjuïc waren de laatste wapenfeiten van Gabica in 1966.

De KAS-Kaskol-ploeg aan de start van de Tour de France 1966. V.l.n.r.: Carlos Echeverría, Sebastián Elorza, Francisco Gabica, Joaquín Galera, Antonio Gómez del Moral, Aurelio González, José Momeñe,Gregorio San Miguel, Valentín Uriona en Eusebio Vélez. (Foto Miroir du Cyclisme)

Het was evident dat Gabica bij KAS-Kaskol bleef, de winnaar van de Vuelta laat men niet zomaar vertrekken. En dus zou 1967 het zevende jaar bij de ploeg worden voor Patxi.

Gabica had nu wel de Vuelta gewonnen en was in de rangorde der Spaanse renners geklommen, het zou blijken dat hij eigenlijk zijn hoogtepunt bereikt had en dat de neerwaartse trend ingezet werd.

Tour de France 1966. V.l.n.r.: Roger Pingeon, Raymond Poulidor, José Momeñe, Jacques Anquetil, Ward Sels en Francisco Gabica. (Foto: Coups de Pédales nr. 104 p. 4)

De eerste uitslag van Francisco was een 5de plaats in de Trofeo Elola op 15 februari. Het duurde tot de Vuelta a Levante (27 februari tot 5 maart) voor we hem terug in de uitslagen vonden. Een 44ste stek in de eindrangschikking was niet iets om over naar huis te schrijven. Een week later in de Subida a Arrate werd hij 6de in de rit in lijn en maar 11de in de klimtijdrit, toch een discipline waarin hij meestal goed uit de verf kwam. In de eindklassering was hij 8ste op 1'24" van Eduardo Castelló.

De Setmana Catalana ging over zes proeven met nog altijd een puntenklassement. De Trofeo Assalit reed hij uit want hij sprokkelde 3 punten, in de Trofeo Masferrer werd hij 5de wat hem 16 punten opleverde en in de Trofeo Torres-Serdan werd hij 8ste wat overeenkwam met 11 punten of een totaal van 33 punten. De Trofeo Jaumandreu resulteerde in een 35ste plek wat nog eens 3 punten gaf, de Trofeo Juan Fina en de Gran Premio Federación Catalana reed hij niet of reed hij niet uit gezien hij geen punten bij kreeg[14]. Met zijn 36 punten werd Gabica 12de in het puntenklassement.

De volgende rittenkoers was de Gran Premio Bicicleta Eibarresa. Het leverde geen enkele toptienplaats op. In het totaalklassement werd hij ook slechts 18de op 3'15" van winnaar en ploegmaat Carlos Echeverría.

Ondertussen was het al eind april en tijd om zijn 'titel' als winnaar van de Vuelta te verdedigen. In rit 1b, een tijdrit over 4,1 km werd hij 6de op 21" van Jan Janssen. Er leek dus beterschap te komen. Maar vervolgens duurde het tot rit 15b, opnieuw een tijdrit, deze keer over 44 km, voor hij weer aan het oppervlak kwam. Hij werd 5de op 3'24" van Raymond Poulidor. De laatste etappe werd gekenmerkt door onsportief gedrag van een aantal Baskische supporters. Sommigen saboteerden de weg tijdens de afdaling van de Col de Sollube, wat leidde tot talrijke valpartijen en tot de opgave van Raymond Delisle. Anderen werden bedreigd, vooral de renners van het Baskische KAS, dat volgens de supporters van dat team niet naar behoren presteerde. Voormalig winnaar Gabica voelde zich bedreigd, werd bang en gaf op.

Angelino Soler, Gabica en Rolf Wolfshohl in 1967. (Fotobron: Facebook)

14 Elke renner in de uitslag vanaf de 16de plaats kreeg 3 punten.

KAS-Kaskol trok dit jaar naar de Giro d'Italia, de Tour de France werd met landenploegen gereden. Patxi zou hier toch nog eens schitteren. Het duurde wel een tijdje. Pas in de 17de rit kwam Gabica in het nieuws. Maar het was direct groot nieuws want hij won de etappe. Zoals hierboven al beschreven werd, won hij voor Balmamion, Massignan en Schiavon en greep hij net naast de roze trui. In de 19de etappe naar de Tre Cime de Lavaredo werd hij 9de op 34" van Gimondi. Het was echter een rit die ontsierd werd door het onsportieve gedrag van de tifosi. De rituitslag werd dan ook geannuleerd. In rit 21 werd Patxi nog eens 5de op 5'08" van Marcello Mugnaini en in rit 22a nog eens 9de op 34" van Aurelio González. Zijn sterk einde van de Giro leverde hem, als tweede Spanjaard, een 8ste plaats op in de eindrangschikking op 9'43" van Felice Gimondi en 1'58" voor een Belgische nieuwkomer genaamd Eddy Merckx. Ploegmaat Aurelio González won het bergklassement en KAS-Kaskol het ploegenklassement.

De titelverdediger in de Vuelta van 1967.
(Fotobron onbekend)

Gabica, ritwinnaar, en Schiavon, rozetruidrager, genieten van de gelukwensen.
(Foto: Het Belang van Limburg)

Gabica was aan rust toe en we zagen hem niet meer in de uitslagen tot het nationaal kampioenschap. Opnieuw een wedstrijd tegen de klok, deze keer gewonnen door Luis Pedro Santamarina. Gabica werd 8ste op 3'09".

In de maand augustus waren er een 7de plaats in de Vuelta a los Puertos, een tweede in de Memorial Uriona en een 6de in de Bizkaia Sari Nagusia.

Gabica werd een derde maal geselecteerd voor het wereldkampioenschap. Even had hij zicht op Eddy Merckx in het begin van de wedstrijd. Lang heeft het niet geduurd. Merckx ontsnapte vroeg, had o.a. de Spanjaard Ramón Sáez mee en Gabica moest alleen nog helpen afstoppen waarna hij als 33ste over de meet bolde.

En zo zat het seizoen er alweer bijna op. Enkel de twee klassieke einde-seizoens-rittenkoersen nog en het kampioenschap der regios. In de Volta a Catalunya was er enkel een derde plaats in rit 7a, een tijdrit over 45 km, op 1'38" van Jacques Anquetil en een 20ste plaats in het eindklassement op 8'09" van diezelfde Anquetil.

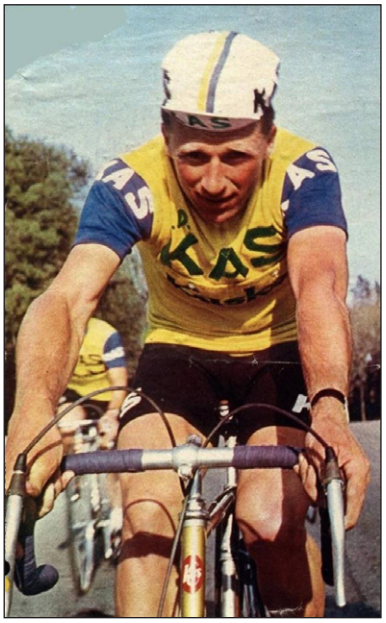

Gabica nog een laatste keer in KAS-trui.
(Fotobron onbekend)

Gabica won wel, samen met Gregorio San Miguel en Aurelio González voor Bizkaia het kampioenschap der regios.

Zijn laatste wedstrijd was de Vuelta a La Rioja. In die wedstrijd kon Galera de meubelen redden met ritwinst, maar het was Fagor dat de grote winnaar was (twee ritten, het eindklassement, het bergklassement en het ploegenklassement). Gabica zelf werd net als vorig jaar 16de.

Voor een voormalig Vuelta-winnaar was een seizoen met slechts twee zeges ruim onvoldoende. Gabica had dringend nood aan andere lucht en verkaste naar Fagor. De broers Galera en

Eusebio Vélez volgden hem, de broers Lasa deden de omgekeerde beweging. Of het de situatie van Francisco verbeterde was nog maar de vraag. Hij was ondertussen 30 jaar en had bij KAS gevoeld dat hij zeker niet de absolute leider was. Naast Joaquín Galera, de betere klimmer, waren er ook Echeverría, Elorza, Gómez del Moral, González, López Carril, Martín Piñera, San Miguel en de aanstormende talenten Manuel Galera, Andrés Gandarias, José Antonio González Linares en Augustin Tamames. Maar bij Fagor waren er Jesús Aranzabal, Mariano Díaz, Errandonea, Ginés García, Ramón Mendiburu, ex-ploegmaat Momeñe, Ocaña, Otaño, Perurena en Spaans kampioen Santamarina. Gabica kon op zijn best eens hopen op een rol als schaduwkopman.

Het seizoen van Patxi startte opnieuw in de Vuelta a Levante. Ploegmaat Mariano Díaz won er, maar Gabica reed er anoniem met als resultaat een 14de plaats in de einduitslag. Vervolgens kwam de Setmana Catalana, deze keer met een eindklassement op tijd. In de eerste twee proeven was er geen toptwintigresultaat. In de Trofeo Dicen, een 35 km lange tijdrit, werd hij 9de op 4'10" van Merckx. De vierde proef gaf een ex aequo 4de plaats. In de vijfde proef was er zeker geen topdertigplaats, in de zesde geen top vijftien en in de laatste proef was er een opgave en dus ook geen eindklassement.

Kleine lichtpuntjes waren er in de maand april met een 8ste plaats in de G.P. Primavera in Amorebieta en een 6de in de G.P. Vasco Navarro de Montaña. Gevolgd door een 3de plaats in de Gran Premio Bicicleta Eibarresa. Hij behaalde deze podiumplaats door zijn prestatie in rit 3a, gewonnen door Rinus Wagtmans, waar hij 5de eindigde op 1'49". In rit 3b, een ploegentijdrit werd Fagor tweede. In het totaalklassement van de rit werd Patxi 4de, eenzelfde plaats als in het klassement. In de laatste etappe werd hij 6de waardoor hij 3de werd in het eindklassement op 1'08" van ploegmaat José María Errandonea en op 34" van ex-ploegmaat Aurelio González. Hij won wel het bergklassement.

Vervolgens kwam de Vuelta a España. Het was opnieuw pas op het einde, meer bepaald de voorlaatste rit, dat Gabica op de voorgrond trad. In de tijdrit van rit 17 werd hij 5de ex aequo met Rudi Altig op 3'27" van Felice Gimondi. Bij de eindafrekening moest hij 13'23" toegeven op Gimondi hetgeen een 13de plaats betekende. Ook hier won hij wel het bergklassement.

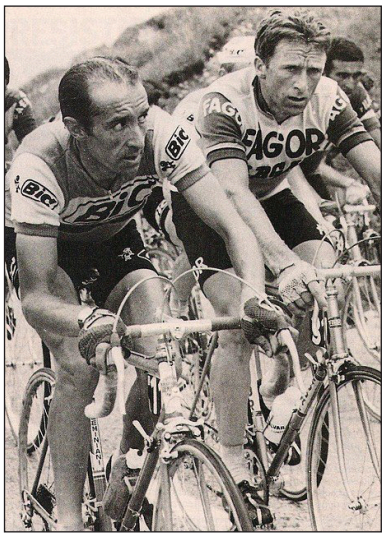

Met Julio Jiménez in de Giro d'Italia 1968. (Fotobron Facebook)

Voor het tweede jaar op rij mocht Francisco naar de Giro d'Italia. Hij reed een goede Giro. Het begon met een 8ste plaats in rit 5 gevolgd door een 5de in rit 8 op 8" van Merckx. Daarna was er een derde stek in rit 10. Emilio Casalini won voor Merckx, op 46", Gabica op 51" en Gimondi op 59". Rit 16 leverde nog een 7de plaats op waardoor Patxi uiteindelijk 8ste werd in totaal, op 16'59" van Merckx die zijn eerste grote ronde won.

Geen Tour de France en dus was het uitkijken naar het nationaal kampioenschap dat opnieuw een tijdrit was. Luis Ocaña won en Gabica gaf op. Ook in het bergkampioenschap drie dagen later was er geen resultaat.

Gabica werd logischerwijs niet geselecteerd voor het wereldkampioenschap. In augustus werd hij nog 4de in de Gran Premio San Salvador del Valle en verder was het uitkijken naar het traditionele slot van het seizoen.

De Volta a Catalunya stond in het teken van kopman Luis Ocaña. Niettemin kon Patxi zijn deel van de taart naar zich toetrekken want hij won rit 7 voor Roger Swerts. Het was zijn eerste overwinning voor Fagor en naar wat later zou blijken, zijn enige. Gabica werd bij de

In de Giro d'Italia 1968 in gezelschap van de 'groten' Gimondi, Merckx en Adorni. (Fotobron onbekend)

eindafrekening van de Volta 22ste op 11'52" van Merckx[15]. In de Vuelta a La Rioja was er een 8ste plaats in de derde rit en een eervolle 12de stek in het klassement. Voor het kampioenschap der regios werd hij dit jaar niet geselecteerd voor Bizkaia.

Gabica kwam stilaan in de herfst van zijn carrière. De resultaten werden duidelijk minder. Waarschijnlijk had hij wel een financieel goed contract bij Fagor als ex-Vuelta-winnaar. Maar er zullen ook wel resultaten verwacht zijn. 1969 zou dus een cruciaal jaar worden voor de Bask.

Zoals gewoonlijk werd er weer gestart in de Vuelta a Levante. In de derde rit werd hij 9de, in het eindklassement 18de, beide keren won Merckx. Verder in de maand maart waren er een 10de plaats in de Subida a Urkiola, een 6de in het Criterium Europeo de Montaña in Arratz en een 25ste in de Setmana Catalana. In deze laatste wedstrijd won kopman Ocaña. Gabica zelf werd 7de in de Trofeo Assalit en 25ste in het eindklassement. De Vuelta a Mallorca eindigde met een opgave. Maar in de Vuelta al País Vasco-Bicicleta Eibarresa[16] reed Gabica een van zijn betere wedstrijden. In de tweede rit eindigde hij 6de op 5" van ploegmaat Joaquín Galera, in rit 4b, een tijdrit van 43 km, werd hij 4de op 1'55" van Poulidor en in rit 5 werd hij 5de na winnaar en ploegmaat Perurena. Het resulteerde in een tweede plaats in het eindklassement op 32" van Jacques Anquetil.

Gabica startte vervolgens voor de 9de keer in de Vuelta. Zoals gewoonlijk kwam hij er pas door tegen het einde van de rittenkoers. In rit 16, een tijdrit over 25 km, werd hij 7de op 1'45" van kopman Ocaña, in de laatste rit, een tijdrit over 29 km werd hij 9de, op 1'54 van opnieuw kopman Ocaña. De kopman werd tweede in het klassement na Roger Pingeon, Gabica werd 16de.

Vuelta al País Vasco 1969. Castello (KAS) leidt voor Mariano Díaz (Fagor), Joaquín Galera (Fagor), Anquetil (Bic), Gabica (Fagor) en Gregorio San Miguel (KAS). (Foto: Coups de Pédales nr. 185 p. 66)

Het nationaal kampioenschap werd in 1969 vroeg gereden, op 15 mei. En het was weer een koers in lijn. Het werd een

15 Het boek 'Con Ficha de la Española 1960-2003' van Javier Bodegas en Juan Dorronsoro, Urizar Edizioak, 2003 geeft hem als 23ste, net zoals Velo 69. In het boek 'Historia de la Volta a Catalunya' van Juan Dorronsoro, Urizar Edizioak, 2007, p. 218, staat hij als 22ste. Het verschil in de uitslagen zit bij Carlo Chiappano die als 20ste gerangschikt staat op 10'43" in bovenstaande twee werken.

16 Door de moeilijke economische toestand werden de Gran Premio Bicicleta Eibarrese en de Vuelta al País Vasco samengevoegd.

spurt, weliswaar een met veel onregelmatigheden, en raar maar waar, Gabica eindigde hierin als vierde na Ramón Sáez, José Pérez Francés en José Momeñe. Het zou Francisco zijn beste resultaat in het nationaal kampioenschap zijn. In dezelfde maand reed hij nog naar de 7de plaats in de G.P. Oro.

Patxi startte vervolgens voor de eerste keer in de Tour de Suisse. Hij reed er een onopvallende wedstrijd en eindigde op de 27ste stek.

Perurena, Gabica, López Rodríguez, Manuel Galera en Santamarina staan Luis Ocaña bij na zijn val. (Foto: Coups de Pédales nr. 115 p. 5)

Vervolgens werd hij nog eens uitgestuurd naar de Tour de France. Hij ging mee ten onder met Luis Ocaña na diens val op de Grand Ballon. De zwaargewonde Ocaña werd bijgestaan door zijn ploegmaats Perurena, Gabica, López Rodríguez, Santamarina en Manuel Galera die dan ook met grote achterstand binnenkwamen. Na de opgave werd de ploeg volledig ten dienste gesteld van Joaquín Galera. Enkel in de eerste halve rit van de laatste dag kon Gabica zich nog eens tonen met een toptienplaats. Hij werd 8ste in de etappe die door Jos Spruyt gewonnen werd en 24ste bij de eindafrekening.

Gabica in de Tour van 1969 met links Gimondi, Gerben Karstens en Rinus Wagtmans. (Fotobron Facebook)

In de Tour van 1969 rijdt Gabica in het spoor van geletruidrager Merckx en Martin Van den Bossche. (Foto Coups de Pédales nr. 173 p. 65)

Geen bergkampioenschap voor Gabica, geen selectie voor het kampioenschap der regios en het wereldkampioenschap en dus waren er enkel nog de Volta a Catalunya en de Vuelta a La Rioja. Ze leverden respectievelijk een 18de en 10de plaats op. In de Vuelta a La Rioja was er enkel een 10de stek in de tijdrit van rit 3a op 1'12" van kopman Ocaña die het noteren waard was.

Aan het einde van het seizoen werd duidelijk dat Fagor niet alleen doorging. Het zou fuseren met Mercier en slechts Errandonea en Perurena gingen naar die nieuwe ploeg. Gabica besefte dat het er niet goed uit zag. Enerzijds was er een heel nieuwe generatie toprenners die ver boven zijn niveau uitstaken zoals Merckx, Ocaña, Gimondi om maar die te noemen. Om nog

niet te spreken van de jonge talenten in eigen land. Anderzijds was er stilaan zijn leeftijd, 32 jaar ondertussen, en tenslotte waren er de mindere resultaten van de laatste twee jaren. In Spanje, wat zou hij in een ander land aan de bak kunnen komen, was er maar een beperkte keuze. Er was La Casera, Karpy, Werner en ... KAS. En dus koos de Bask ervoor om terug te keren naar het Baskische KAS.

Het werd in eerste instantie nog een redelijk succes. Patxi zou in 1970 maar liefst drie overwinningen behalen, iets wat voor hem toch veel was.

Hij startte voor de tweede keer in de Vuelta a Andalucía. Hij eindigde wel anoniem 33ste.

Ook Milano-Sanremo reed hij anoniem. Ex aequo 91ste werd hij. In de Vuelta a Mallorca werd hij 4de op 1'05" van José Antonio Ponton. De Setmana Catalana en de Vuelta a la País Vasco leverden beide een 13de plaats op.

De Vuelta reed hij voor de 10de keer en beëindigde hij op de 22ste stek. Er kwam nog eens een toptienplaats in de G.P. Oro. Maar in het nationaal kampioenschap werd hij slechts 24ste.

Ook de Tour de France stond op zijn programma. Hij werd er 23ste op 50'18" van Merckx.

KAS-Kaskol aan de start van de Tour de France 1970. V.l.n.r.: Francisco Gabica, Francisco Galdos, Andrés Gandarias, Aurelio González, José Antonio González Linares, Nemesio Jiménez, Vicente López Carril, Gabriel Mascaro, José Luis Uribezubia en Luis Zubero. (Foto: Miroir du Cyclisme)

Maar blijkbaar had hij er zich toch goed gerodeerd want zes dagen na de Tour won hij in Villafranca.

Na nog een 9de plaats in het Circuito del Sardinero in Santander en een 6de in de G.P. Vitoria won hij een tweede wedstrijd, de Trofeo Grutas San José in Vall d'Uxo om in dezelfde maand augustus ook nog de Memorial Uriona te winnen. Op minder dan één maand drie overwinningen. Maar dat was het dan. De Volta a Catalunya gaf een 10de plaats ex aequo in de tijdrit van rit 3b op 2' van Ocaña en een 16de plaats in de eindstand op 7'34" van eindwinnaar Franco Bitossi. De Vuelta a La Rioja resulteerde in een 10de plaats in rit 1 en een 5de in de tijdrit van rit 2b op 1'37" van Bernard Labourdette. Het leverde wel een 9de plaats op in de eindstand. In het kampioenschap der regios werd hij met Bizkaia nog 8ste.

Dus al bij al niet zo een slecht jaar bij zijn terugkeer bij KAS. Het was echter een late schittering. Er volgden geen overwinningen meer. Het jaar 1971 is vrij kort samen te vatten. 30ste in de G.P. Famosa in Onil en opgave in de Vuelta a Mallorca. Een goede Vuelta a la País Vasco. Tweede in

Francisco Gabica wint de Prueba Villafranca van 1970, op twee na, zijn laatste overwinning. (Fotobron Facebook)

rit 4a op 16" van Miguel María Lasa, derde in rit 4b, een tijdrit, op 1'55" van Ocaña en 5de in de eindstand op 1'45" van Ocaña.

Maar dat was het dan. Er volgden nog een 35ste en 33ste plaats in respectievelijk de Vuelta (9de in rit 4 en 7de in rit 16) en de Giro. Het nationaal kampioenschap leverde zelfs nog een 10de plaats op.

Pas in juli was er weer een mooi resultaat. Tweede in de klimtijdrit van de Vuelta a Cantabria op 23" van Gonzalo Aja en 12de in de eindstand.

Gabica in actie tijdens zijn laatste twee jaar bij KAS-Kaskol. (Fotobron Facebook)

1972 werd het laatste jaar van Gabica. Nog één jaar bij KAS om bijna letterlijk uit te bollen. Hij werd derde in La Rua, 9de in het Criterium van Zaragoza, 9de in de Memorial Galera, 17de in de G.P. Primavera in Amorebieta, 29ste in de Vuelta a los Valles Mineros en 32ste in de Vuelta a Asturias. Hij sloot zijn carrière af in de Vuelta a La Rioja met een 20ste plaats.

Wie was Francisco ‘Patxi’ Gabica? Zelfs voor de Spanjaarden was hij een mysterie. Hijzelf was weinig spraakzaam. Een man die niet van conflicten hield en misschien daarom zijn plaats in de ploeg niet kon opeisen. Men omschrijft hem als een renner met weinig ambitie en weinig strijdlust. Anderen omschrijven hem dan weer als vergeetachtig, iets wat geïllustreerd wordt met volgende anekdote.

In de Monty-reeks maken ze van Gabica een Italiaan.

Een van de ploegmaten van Gabica bij KAS was de man van de Balearen Karmany. Tijdens zijn carrière waren Gabica en Karmany naast ploegmakkers ook echte vrienden. Vele jaren later komt Karmany bij Patxi langs, bestelt een drankje en praat een halfuur met Gabica, over wielrennen natuurlijk. Na een tijd begint Karmany een beetje nerveus te worden en vraagt aan Gabica: “Maar hé, ken je mij dan niet?” Patxi staart hem een tijdje aan en antwoordt dan: “Nee”. Dan vertelt Karmany wie hij is. “Hij viel bijna flauw toen ik het hem vertelde”, eindigt Karmany het verhaal meestal.

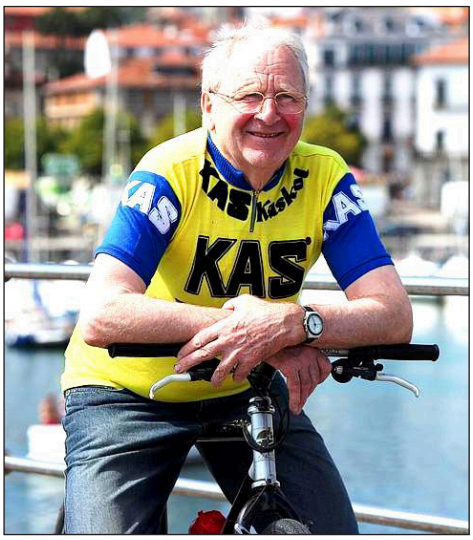

Francisco ‘Patxi’ Gabicacogeascoa Billa op latere leeftijd. (Fotobron Facebook)

In elk geval was Gabica een van de vaste waarden van de KAS-ploeg samen met Joaquín Galera en Antonio Gómez del Moral. Hij was een goede klimmer, maar minder dan Galera. Hij kon overweg tegen de klok zonder veel tijdritten te winnen en hetzelfde kan gezegd worden van de combinatie klimmen en tijdrijden. Regelmatig top tien, soms top vijf, uitzonderlijk podium en heel zelden een overwinning. Hij verbeterde meestal in de loop van een rittenkoers en kon op die manier ook zijn grootste succes behalen nl. de Vuelta winnen. Maar er blijft het algemeen gevoel dat er meer in zat.

1961

1962

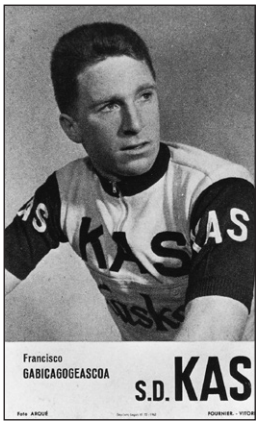

1963

1964

1965

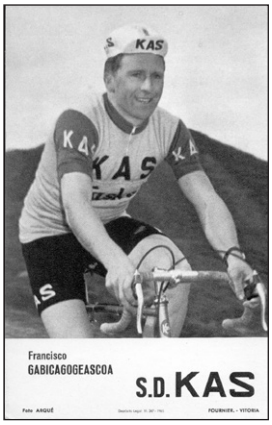

1966

1967

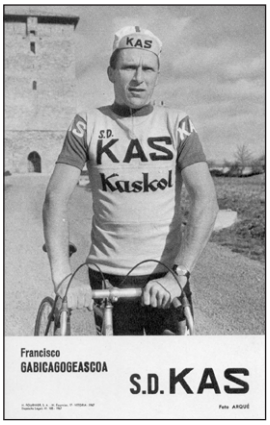

1968

1969

1970

1971

1972

Lucien Gillen, de gentleman-renner uit het kleine Lëtzebuerg (deel 1)

door Hans Vandeput

Zijn jeugd

We schrijven 1934. Een fietsenwinkel in het centrum van de stad Luxemburg. Eigenaar: Maurice Gillen. Diens echtgenote en de 6-jarige Lucien vervolledigen het gezin. Naast het komen en gaan van de klanten heerste er altijd een atmosfeer die wielersport ademde. Het gespreksonderwerp die dag was een wedstrijd die de komende zondag op het programma stond. Een vijftiental jonge renners geschaard rond vader Maurice aanhoorde de uitleg waarbij hij als coach de teamgeest besprak en fouten uit vorige wedstrijden onder de loep nam[1].

Vader Maurice Gillen.
(Foto Collectie HVP)

Hij drukte de jongens eveneens op het hart dat er ‘s maandags na de wedstrijd een evaluatie zou plaatsvinden indien er zaken scheef zouden gegaan zijn.

Het onderhoud gaf de jongeren nieuwe motivatie en een soort eergevoel dat er geen fouten mochten gemaakt worden. De jonge Lucien die getuige was van het gesprek groeide op in een milieu van fietsbanden, tandwielen, koerstactiek en massageolie. Hijzelf had op dat ogenblik zijn eigen autoped, oefende op een klein kinderfietsje en op een zekere zomerdag in 1934 kwam de eerste wedstrijd … een wedstrijd op rollen! Een grote Luxemburgse cakefabrikant, Parein, reikte in die periode jaarlijks medailles en pakjes met cakes uit aan de beste jonge rollerspecialisten uit het Groothertogdom Luxemburg. Lucien, de jongste deelnemer, won met overwicht. De daaropvolgende jaren, tot bij het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog, toen de cakefabrikant het project stopzette, behaalde Lucien nog vele zeges in die discipline. Hij nam nadien ook deel aan wedstrijden op autoped in de categorie 6 tot 8-jarigen, won zijn eerste wedstrijd te Esch-sur-Alzette en won nadien nog zestienmaal in deze discipline. Begin 1940 verhuisde de familie Gillen naar een woning een achttal km buiten het stadscentrum van Luxemburg. Het was voor Maurice de gelegenheid om de autoped van de kleine Lucien om te ruilen tegen een echte volwaardige fiets met dewelke hij twee- tot viermaal daags naar school fietste.

Een zekere ‘voortraining’ die door vader Gillen vooraf ingepland was, maar voor zoon Lucien een absolute noodwendigheid werd.

---

1 Na het einde van zijn wielercarrière, die zich vooral afspeelde op de wielerbanen tussen 1921 en 1925, opende Maurice Gillen in 1930 een fietsenwinkel in de wijk Val Sainte-Croix in Luxemburg-stad. In 1932 verhuisde hij naar nr. 16 in de rue Notre-Dame om er zijn definitieve stek als fietsenhandelaar te vestigen. Zijn zaak werd vlug een verzamelpunt van de toenmalige crème de la crème van het Luxemburgse rennerskorps met namen zoals de gebroeders Pierre en Mathias Clemens, François Neuens, Jean Majérus, Christophe Didier etc. Hij analyseerde hun wedstrijden en gaf hun vervolgens de nodige aanbevelingen. Vader Maurice monteerde in zijn atelier mooie rode koersfietsen (rood was zijn lievelingskleur) en verkocht ze onder de naam Gillen. Hij was ook agent van de rijwielmerken Van Hauwaert en Olympia. Naast zijn dagelijkse activiteit in de zaak bekommerde hij zich ook om de voorbereiding van de wielercarrière van zijn zoon Lucien en eenmaal deze competitief werd vergezelde hij hem in de meeste wedstrijden, zelfs tot op het einde van diens loopbaan. Wegens ziekte van zijn echtgenote besloot Maurice Gillen de rijwielhandel stop te zetten in 1958. In 1936 was hij coach van de Luxemburgse deelnemers aan de Olympische Spelen in Berlijn.

Eerste licentie op 12-jarige leeftijd

Kleine Lucien op de autoped. (Foto Luxemburger Wort)

Toen de Duitsers op 10 mei 1940 het Groothertogdom Luxemburg samen met België en Nederland binnenvielen, beschouwden zij nadien het landje als een gouw en noemden het 'Gau Moselland' en de inwoners 'Mosellanders'.

Wanneer in 1941 de jeugdkampioenschappen van Gau Moselland aangekondigd werden, schreef vader Gillen Lucien in. Maurice had nog goed bewaarde en zeer dunne Franse binnenbanden in stock, banden van 250 gr. Voor die tijd werkelijk een verademing. En zo werd Luciens koersfiets klaargemaakt voor de wedstrijd.

De familie Gillen kampte met plankenkoorts! Moeder Gillen had bij de plaatselijke slager een extra zachte steak besteld. Vader Gillen bekommerde er zich om de juiste drie kronen op het achterwiel te monteren. De mecanicien voorzag waar nodig de onderdelen van de gewenste olie. De 12-jarige zoon voelde zich na een training van drie weken in bloedvorm voor de wedstrijd op 22 juni 1941 … met de nodige bedenkingen. Er was toch enig voorbehoud en de ongerustheid verdween niet na de eerste kilometers want allen wisten dat Lucien zich op de best mogelijke manier had voorbereid onder toeziend oog van de pater familias, maar niemand van de deelnemers wou ook maar 1 cm van de 18 af te leggen kilometer overnemen wanneer Lucien aan kop reed. Uiteindelijk stevende een drietal, waaronder Lucien, af op de eindstreep en hij versloeg zijn twee medevluchters met drie tot vier lengten voorsprong in de eindspurt. Grote vreugde en opluchting in het kamp Gillen en de pers was eveneens onder de indruk van het machtsvertoon van Gillen junior.

80 zeges in drie jaar

In de daaropvolgende drie oorlogsjaren kon Lucien niet minder dan 80 overwinningen behalen. Hij kreeg ook de bijnaam 'Lull Gillen'. Wat de achtergrond was om hem deze bijnaam toe te dienen kon niet achterhaald worden. De school werd ondertussen ook niet verwaarloosd. Er kwamen nog vijf jaren Conservatorium met klavierstudie aan te pas en zo waren de weken en maanden door studie en sport volledig ingenomen. In 1942 won hij de drie ritten van het Neudorfer Critérium des Jeunes en werd bijgevolg eindwinnaar. In september 1942 won hij op de velodroom van Belair zijn eerste ploegkoers aan de zijde van Jean Majérus. In 1943 werd een delegatie 'Mosellanders' naar het Duitse Erfurt gezonden voor deelname aan de Duitse jeugdkampioenschappen. Lucien werd aangekondigd voor de baandisciplines 'Snelheid' en 'Ploegkoers'. In de ploegkoers over 50 km startte hij met Pitty Scheer uit Dommeldange. Lucien was nog geen volle 15 jaar oud en tegelijkertijd de jongste en qua gestalte de langste renner onder de deelnemers. Vader Gillen had samen met een aantal Luxemburgse supporters eveneens de reis naar Erfurt gemaakt om de kampioenschappen bij te wonen. Lucien won zijn voorrondes in het onderdeel sprint en kwalificeerde zich voor de finale niettegenstaande een valpartij in een manche van de ploegkoers. Zijn schaafwonden en kneuzingen bezorgden hem veel last maar het uitzicht op een mooie plaats in zowel de finale van de sprint als de ploegkoers gaven hem de nodige moraal om de pijn te vergeten. De finale van de sprint werd dus betwist door Lucien en een zekere Mertens uit Düren. Op het menu van het middagmaal stond o. a. gekruide erwtensoep en tijdens de opwarmingsronden ondervond hij dat de benen veel zwaarder wogen dan normaal. Een raadsel! Toen kwam de erwtensoep ter sprake. Vader Maurice kampte sinds jaren met maagproblemen en had steeds maagzout bij de hand, zo ook in Erfurt. Men maakte Lucien een portie maagzout klaar en nog voor hij zijn eerste reeks tegen Mertens moest aanvatten had het 'wondermiddel' al zijn werking gedaan. Lucien zou

nadien ook voor zichzelf gedurende zijn 25-jarige loopbaan als renner steeds maagzout bij zich hebben! Mertens trachtte in die eerste reeks vanuit tweede positie uit het wiel van Gillen te komen, werd afgeweerd en bleef 'hangen' ter hoogte van Luciens pedalen. Tijdens de tweede reeks werd van tactiek gewisseld. Mertens zette nu aan vanop kop, maar Gillen spurtte niettegenstaande 'erwtensoep met spek in de maag' Mertens de laatste vijftig meter voorbij en zo werd een Luxemburger – een Mosellander – Duits jeugdkampioen Sprint!

Pitty Scheer (Foto Collectie HVP)

Een dag later volgde een tweede zege met Pitty Scheer in de ploegkoers over 50 km. Van de vijf klassementsspurten won Gillen er drie. De destijds door het regime verboden 'Rode Leeuwen' die voorkomen in het wapenschild van het Groothertogdom Luxemburg prijkten nu trots op de truien van Luxemburgs zonen.

Een maand later volgde een uitnodiging voor een meeting op de 200 m lange houten piste van de Westfalenhalle in Dortmund. Ook hier kon Lucien Gillen zijn wedstrijden winnen en daarmee was zijn eerste contact met de winterbanen – die gedurende twintig jaren een deel van zijn leven zouden uitmaken – goed verlopen. In 1944 kwam hij in actie in het Duitse Singen na een 20 uur durende treinreis, gestoord door luchtalarmen en geallieerde luchtbombardementen.

Ook hier was hij 'outstanding'. In een sprinttornooi versloeg hij de toenmalige Duitse sprintkampioen Georg Voggenreiter, Werner Bünzel en de Nederlander Cor Bijster. Op de openluchtbaan van Berlin-Wannsee werd hij tweede achter Werner Bünzel en in Breslau bedwong hij in een spurt met drie de zege voor Bünzel en Rudi Mirke, die later de dood vond op de wielerbaan van de Halle am Funkturm te Berlijn (zie WAAIERS 2-1). Deze keer nam de treinreis Luxemburg-Berlijn heen en terug 76 uur in beslag, opnieuw als gevolg van onderbrekingen in de dienstregeling door luchtaanvallen, schade aan sporen en gebouwen in de nabijheid van het spoorwegdomein.

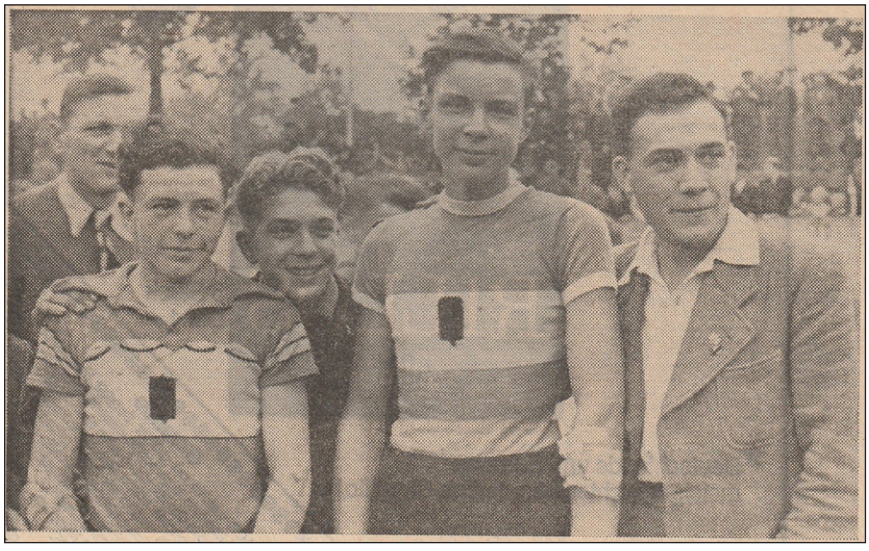

Met Pitty Scheer in 1943 in Erfurt. (Foto Radsport)

Na de oorlog werd hij Luxemburgs kampioen op de weg bij de 'Jugendfahrer'. Op de openluchtwielerbaan van Luxemburg-stad behaalde hij aan de lopende band zeges in sprint- en achtervolgingstornooien en werd veelvuldig Luxemburgs kampioen. Hij werd uitgenodigd voor deelname aan de 27ste Meeting of Champions op de wielerbaan van Herne Hill in Londen op zaterdag 8 september 1945. Omwille van de oorlogsomstandigheden was het de eerste Meeting of Champions sinds 1938.

Herne Hill in 1945. (Foto The Bicycle)

De 16-jarige Gillen nam deel aan het onderdeel snelheid dat op het programma stond naast scratch, ploegkoers, achtervolging en Australische achtervolging voor dames. Er waren acht renners voorzien voor de snelheid: naast de Britten Reg Harris, Lou Pond, Dave Ricketts en S. V. Harrison, de Fransen André Rivoal, Le Gal, Daguette en Luxemburger Lucien Gillen. In zijn reeks haalde hij het van de Brit Dave Ricketts en kwalificeerde zich voor de finale met drie waar hij thuisrijders Reg Harris en Lou Pond als tegenstanders had. Gillen moest na een niet aflatende strijd uiteindelijk de duimen leggen tegen Harris die hem versloeg met 1 1/2 lengte, de laatste 220 yards (201,168 m) in 12”4/5. Lou Pond werd derde. De Britse sportpers was vol lof over de prestatie van de Luxemburgse ‘youngster’, vooral gezien zijn nog jeugdige leeftijd. In diezelfde periode won hij te Parijs de GP de l’Avenir snelheid op de beroemde Vélodrome d’Hiver en kwam nog viermaal in de finale terecht van sprinttornooien: de GP de Paris, de GP de la Libération, de GP des Champions en de GP de l’UCI, toen het officieus WK snelheid waarin hij tweede eindigde achter de Zwitser Oscar Plattner. Hier won hij de halve finale tegen Reg Harris. Aansluitend moest hij wegens een regiefout van de organisatie onmiddellijk de finale betwisten zonder rustpauze wat uiteraard niet bevorderlijk was voor een eventuele zege. In 1946 en de eerste helft van 1947 concentreerde Gillen zich hoofdzakelijk op zijn middelbare studies en volbracht eveneens een ‘Cours Supérieur’ om een eventuele academische loopbaan te kunnen aanvatten. De wielersport liet hem echter ook niet meer los en hij werd nationaal kampioen bij de ‘débutants’ in 1946. In de tweede helft van 1947 begon hij zich dan stilaan op de wielerbaan van Belair voor te bereiden op een deelname aan de Olympische Spelen te Londen in 1948.

Op training haalde hij, zonder zich te forceren, tijden van 1’10’ tot 1’11” voor de km tijdrijden. De latere winnaar, de Fransman Jacques Dupont, werd Olympisch kampioen in een tijd van 1’13” 5/10!

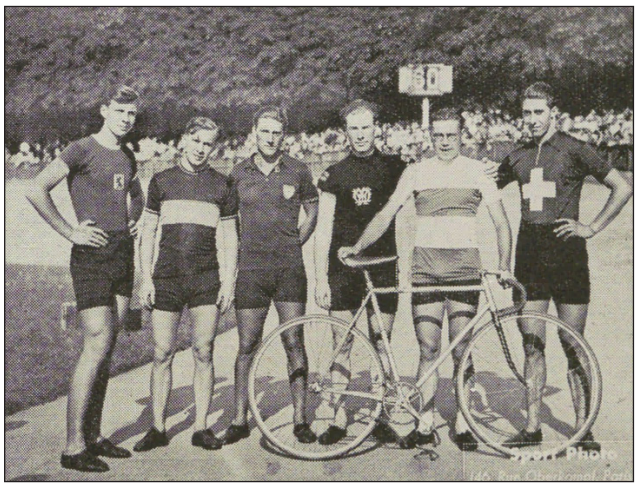

GP de la Libération, Parijs 1946. V.l.n.r.: Lucien Gillen, Fernand Marquenie, Jacques Lohmuller, Reginald Harris, André Rivoal en Oscar Plattner. (Foto Revue)

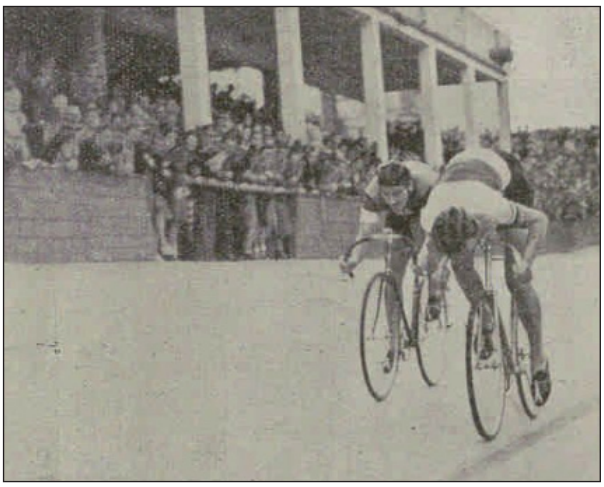

GP de la ville de Paris 1946 in de spurt tegen Lohmuller. (Foto Revue)

Universitaire studies en een proflicentie

Bij de wereldkampioenschappen voor studenten te Parijs in 1947 kon hij geen titel behalen, doch de Luxemburgers verzekerden zich van vier medailles op de baan en de weg[2]. Voor de Olympische Spelen van 1948 in Londen had Gillen goede vooruitzichten voor de onderdelen snelheid en de km tijdrijden, doch het Luxemburgs Olympisch Comité kwam niet met de nodige financiën over de brug en liet de kostelijke voorbereiding over aan vader Gillen. Tegelijkertijd werd de lokroep naar de profcategorie groter dan de lokvogel Londen en in de herfst van 1947 maakte Lucien de overstap naar de profs en reed op 11 oktober 1947 zijn eerste profwedstrijd te Esch-sur-Alzette, het Strassen Kriterium. Een criterium over 60 ronden. Hij raakte echter verwikkeld in een valpartij tijdens de eerste ronde met aansluitend een fietswissel en kon hierdoor de achterstand van een verloren ronde niet meer ophalen. Hij kon wel zijn sprinterskwaliteiten benutten want hij won de eindspurt, doch in de eindrangschikking volgde hij met een vijfde plaats op één ronde van de Zwitserse winnaar Hans Schütz.

---

2 De 9de Universitaire Wereldspelen, georganiseerd door de CIE (Confédération Internationale des Étudiants), werden gehouden te Parijs van 24 tot 31 augustus 1947 met 9 sporttakken op het programma. In 1949 werd de FISU (Fédération Internationale de Sport Universitaire) opgericht die de latere kampioenschappen onder reglementering van de UCI zou organiseren. Wielrennen bestond in 1947 uit 4 disciplines: op de piste snelheid, achtervolging en ploegenachtervolging en een wegrit.
De pistewedstrijden vonden plaats in het Parc des Princes te Parijs en de wegrit op het autocircuit van Monthléry-Limas.
Aan de spelen 1947 werd deelgenomen door 4 landen: Frankrijk, Groothertogdom Luxemburg, Italië en Tsjechoslowakije.
Sprint:
1. Anselmo Morandi (ITA)
2. Raymond Guillemet (FRA)
3. Jaroslav Cihlář (CSK)
4. Lucien Gillen (LUX)
Achtervolging:
1. Guillemet (FRA)
2. Gillen (LUX)
3. Kemp (LUX)
4. Jaroslav Cihlář (CSK)
Ploegenachtervolging:
1. Frankrijk (Guillemet, Tabard, Hugues, Neumann), de 4,090 km in 5'07 3/5"
2. Luxemburg (Gillen, Kemp, Hoffmann, Hintgen) in 5'10 2/5"
3. Tsjechoslowakije (Cihlář, Čapek, Jung, Štěpánek)
Wegrit op zaterdag 30 augustus 1947
1. Willy Kemp (LUX) de 100 km in 2u50', gemiddelde 35, 244 km/u
2. Sandro Monfrini (ITA) op 1'46"
3. Jaroslav Cihlář (CSK) op 2'19"
4. Jung (CSK) op2'45"
5. Lauro Malvicini (ITA) op 4'53"
6. Lucien Gillen (LUX) op 8'24"
7. Raymond Guillemet (FRA)
8. Franco Aureggi (ITA)
9. Polidori (ITA)
10. Tabard (FRA)
11. André Hoffmann (LUX) op 8'25"
12. Hugues (FRA)
13. Jean-Paul Maret (LUX)
14. Neumann (FRA) op 9'25"
15. Zdeněk Štěpánek (CSK) op 13'47"
16. Stanislav Čapek (CSK) op 14'22"
17. Bailly-Mestre (FRA) op 15'04"
18. Gaston Hintgen (LUX)

De uitslag:

1. Hans Schütz, de 68 km in 1u50'44"
2. Jean Kirchen
3. Jean Igel
4. Bim Diederich
5. Lucien Gillen op 1 ronde
6. Willy Kemp
7. Marcel Poiré
8. René Biver
9. Marcel Wang

Opgaves van Jean Goldschmit en Jean Majérus vanwege een valpartij en van Mathias Clemens na bandbreuk.

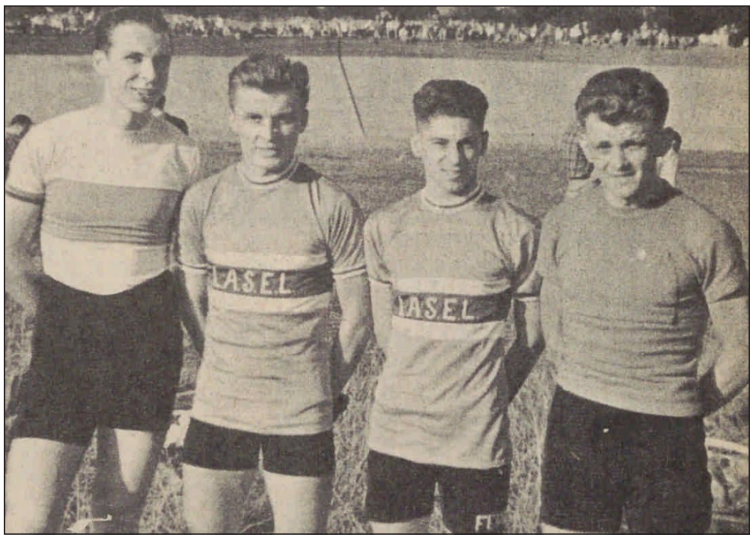

De Luxemburgse ploeg tijdens het wereldkampioenschap ploegenachtervolging voor universitairen in 1947. V.l.n.r.: Lucien Gillen-André Hoffmann-Gaston Hintgen-Willy Kemp. (Foto Revue)

Hij beëindigde in 1947 eveneens zijn humaniorastudies en werd eerstejaarsstudent aan de Universiteit van Luxemburg als voorbereiding op een diploma architectuur. Zijn eerste ploegkoers bij de profs – in België – werd contractueel vastgelegd en bij zijn tweede start met Lucien Acou als partner, legde hij beslag op een vierde plaats in dezelfde ronde als de winnaars Bruneel-De Kuysscher en achter Schulte-Boeijen en Lapébie-Sérès respectievelijk tweede en derde en dat in een nieuwe recordtijd voor de 100 km. Tijdens de zomer van 1948 reisde hij af naar Spanje in gezelschap van Willy Kemp, een andere Luxemburgse neoprof, voor een tournee van drie weken die hen verscheidene bloemtuilen opbracht. Het leven als voltijds wielrenner beviel hem.

Door Coppi uitgeschakeld

Een beetje zwaarder dan in Spanje waren de wereldkampioenschappen op de piste waaraan Gillen voor de eerste maal deelnam. Locatie was de Stadionbaan in Amsterdam. In het onderdeel achtervolging kon hij in de voorrondes de Franse kampioen Roger Rioland uitschakelen. In de kwartfinales trof hij niemand minder dan Fausto Coppi, de Wereldkampioen van 1947. De naam Coppi alleen al deed bij de 19-jarige Gillen de knieën beven. De Italiaanse Campionissimo

Hans Schütz, winnaar Strassen Kriterium 1947. (Foto Collectie HVP)

Lucien met vader Maurice. (Foto Collectie HVP)

Supporters dollen met de jonge Lucien. (Foto Collectie HVP)

nam deze rit ogenschijnlijk niet al te serieus op, startte langzaam en had na 1 km een achterstand van 50 m op Gillen. Het publiek rook sensatie en moedigde de jonge Luxemburger, die Coppi in het defensief drong, op een begeesterende manier aan. Tot aan km 4 behield Gillen een redelijke voorsprong op Coppi, maar moest de laatste km de duimen leggen en verloor uiteindelijk met een achterstand van ongeveer 30 m [3]. De beroemde Coppi was zichtbaar verwonderd zoveel inspanningen te moeten leveren om een praktisch onbekende nieuweling het nazien te geven. De finale bracht Coppi zelf ook geen geluk want hij moest hierin het onderspit delven tegen thuisrijder Gerrit Schulte.

De start van Coppi in de kwartfinale van het WK achtervolging 1948. (Foto Miroir Sprint)

De eerste zesdaagse op 19-jarige leeftijd

De eerste zesdaagsecontracten kwamen daarop in vader Gillens brievenbus toe. Lucien stond voor een moeilijke keuze: architect worden of zesdaagserenner.

Hij besloot het verder te wagen als profrenner met de gedachte binnen één of twee jaar terug de studies aan te vatten indien het wielrennen niet de verhoopte resultaten opbracht. Begin oktober 1948 scheepte hij samen met zijn landgenoot Mathias Clemens en een contingent andere Europese renners te Le Havre in op het stoomschip 'De Gasse' voor een achtdaagse overzeese trip naar de USA om er de Zesdaagse van New York te betwisten van 18 tot 24 oktober. Gillen en Clemens hadden elk twee pistefietsen, twee wegfietsen en een stel reservewielen meegenomen. De overtocht gebeurde bij heerlijk nazomerweer. Een half uurtje hometrainer per dag volstond blijkbaar om de conditie op peil te houden. Bij aankomst in New York werd het duo opgewacht door de plaatselijke Luxemburgse consul en een kolonie Luxemburgse migranten. De Europese renners namen hun intrek in het Shelton hotel, niet ver van Broadway en Madison Square Garden.

Gillen in actie tegen Coppi in de kwartfinale van het WK achtervolging 1948. (Foto Miroir Sprint)

De lelijke, maar fascinerende grootstad New York zag de meute Europese renners om 6 u. 's ochtends in Central Park toekomen voor een anderhalf uur durende training alvorens het drukke verkeer er zijn intrede deed.

De zesdaagse zelf vond plaats in de Kingsbridge Armory, een militaire trainingshal in de Bronx, waar een 124 m lange piste opgebouwd werd.[4] "We konden op die baan slechts trainen daags voor de start van het evenement. De baan was niet breed, 4 m, en zonder overgang in het onderste deel van de bochten, maar we konden toch vol spurten. Ik vroeg me af hoe we met 18 deelnemende ploegen mekaar onderling konden voorbijrijden.

Bijkomend probleem was dat een derde van het deelnemersveld uit Amerikanen en Canadezen bestond, die op enkele uitzonderingen na nog nooit op een zo korte winterbaan gereden hadden. Hun namen luidden o. a. Mike Abt, William Anderson, Charles Bergna, Angelo De Bacco, René Cyr, Stanley Bransgrove,

3 In Radsport van 1 oktober 1968 verscheen het eerste artikel over de loopbaan van Gillen, beschreven door de Luxemburgse wielerjournalist Raymond Elcheroth. Die schrijft wat hier aangehaald wordt nl. dat Gillen tegen Coppi verloor met 30 m. De krant Luxemburger Wort schrijft echter dat Gillen met bandbreuk uiteindelijk opgaf!
4 Alle citaten in dit, en volgende artikels, komen uit interviews met Lucien Gillen die gepubliceerd werden in de oktobernummers van Radsport 1968.

Kingsbridge Armory, The Bronx NY. (1938-2021). (Foto OldPhotosInRealLife)

Charley Yaccino, Erwin Pesek, Jules Audy, Ted Smith, Jerry Rodman, Bill Jacoby, Cecil Yates, Johnny Eiler, Georges Shipman, Howard Rupprecht en Florent Jodoin. Ik verwachtte niet veel goeds niettegenstaande ik een goede vorm had en een uitstekend moreel evenals mijn 15 jaar oudere partner Mathias Clemens. Hij stoorde zich ook niet aan mijn jeugdige onstuimigheid. We hadden tijdens de ganse duur van het evenement het allerbeste humeur, iets wat in latere jaren in het zesdaagsewereldje niet altijd het geval was. Mathias Clemens deed echter een zware val in dezelfde winter en moest hierdoor zijn loopbaan stopzetten.

We moesten alles zelf doen: uitpakken, sorteren, cabine installeren, wielen monteren, tubes kleven, banden oppompen enz. We hadden wel een helper: een jonge kerel, elektricien van beroep. Hij kon waarschijnlijk wel kortsluitingen herstellen maar we konden hem slechts gebruiken om proviand aan te halen! En dan startte het grote avontuur.

Reggie McNamara starter in de Zesdaagse van New York 1948. (Foto Collectie HVP)

Het startschot werd gegeven door Reggie McNamara, met 19 zesdaagseoverwinningen tussen 1913 en 1933 een monument binnen het wereldje. De eerste dolle jacht begon. Bij een valpartij, zelfs indien er maar één renner bij betrokken was, werd de wedstrijd door drie belslagen geneutraliseerd. Het belde om de paar minuten! In alle hoeken kraakte het, banden vlogen stuk en brancardiers liepen met of zonder draagberrie alle kanten op. Ik gleed enkele keren mee in een jacht en kwam er telkenmale met een gave huid vanaf. Wat was hier gaande? Na twee uur wedstrijd met minstens twaalf neutralisaties en terwijl ongeveer de helft van de deelnemers al eens kennis gemaakt had met de bodem van het houten ovaal weerklonk

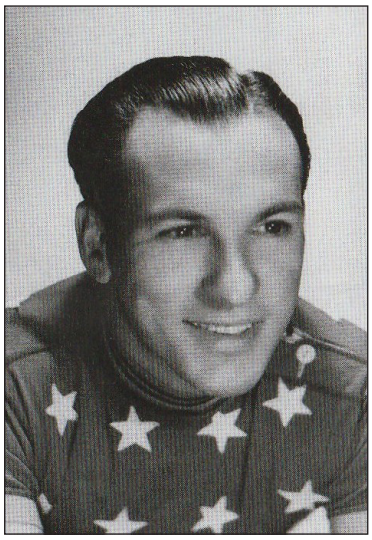

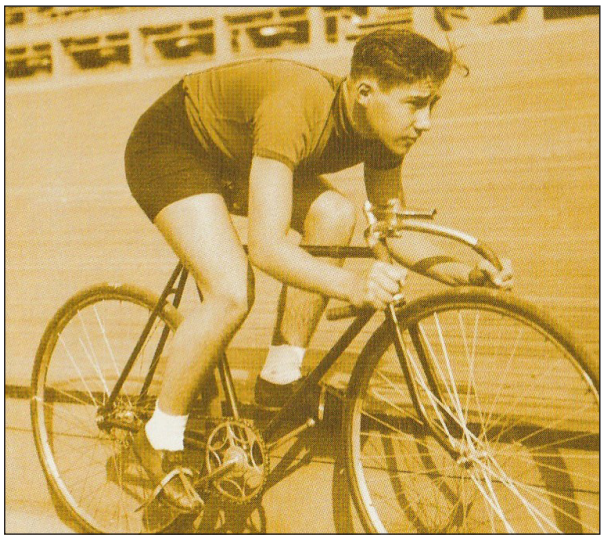

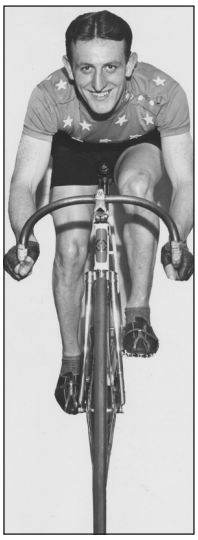

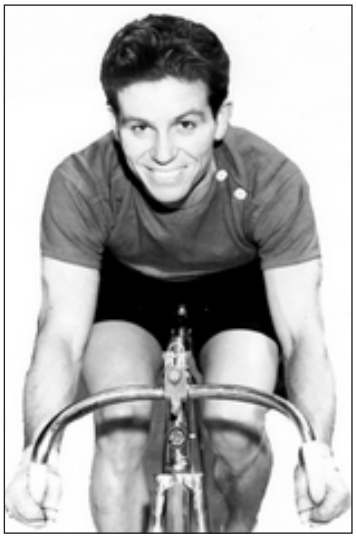

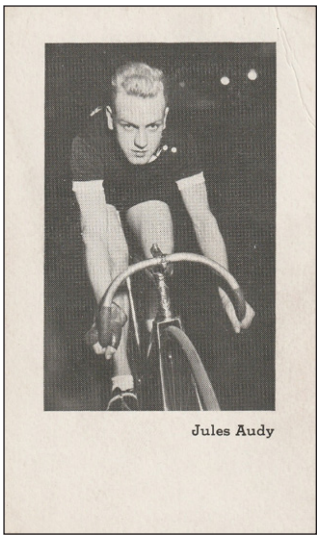

Van boven naar onder en van links naar rechts: Charles Bergna, Jerry Rodman, Ted Smith, Bill Jacoby, Erwin Pesek, René Cyr, Florent Jodoin, Stanley Bransgrove, Cecil Yates, Jules Audy, Charly Yaccino (l) en Bill Jacoby (r).
(Foto's Collectie HVP & The six day bicycle races)

door de luidsprekers de eerste stand. Ik wist niet in welke positie we ons bevonden en moest horen dat we twee ronden achterstand opgelopen hadden. Eerlijk gezegd wist ik niet of de jury de stand verzonnen had want een geoefend oog, en hieraan ontbrak het, kon in deze warboel niet uitmaken of ploegen aanvielen, geneutraliseerd waren, een partner verloren hadden of diep in de achtergrond verzeild raakten. De eerste jacht lag nu achter de rug en het ging zo door met klassementsspurten: alle uren vanaf 20 u. 's avonds tot 's morgens 9 u. waren er vijf spurten over 1 mijl en niettegenstaande er een slachthuisatmosfeer heerste aan de rand van de piste voelden we ons goed in ons sas. Gustav Kilian werd gekoppeld aan de Amerikaan Mike Abt die er goed uitzag, maar verduiveld traag zijn ronden afmaalde. Kilian gaf me waardevolle tips in de jachten. Ik begreep niet dat hij met een cowboypartner zijn grote naam binnen het zesdaagsewereldje op het spel moest zetten. Boven de laatste bocht voor de aankomstlijn hing een groot bord met de stand. De balustrades waren tuinhekken, die eerder een optische indruk gaven dan dat ze veiligheid boden. Ik voelde me soms een trapezekunstenaar zonder vangnet. Na iedere nacht en iedere namiddag werd door een speciaal team het bord ingevuld met de namen van de ploegen, hun ronden achterstand en het puntentotaal.

Dit gebeurde vanop een grote ladder en het duurde steeds een uur alvorens een volledige uitslag verscheen. Het waren jonge kerels die deze taak toegewezen kregen en ze vertrouwden onze rijkunsten niet want ze sprongen regelmatig van de ladder wanneer een jacht op volle gang kwam! Van een degelijke organisatie was hier geen sprake.

De derde nacht gebeurde dan het onvermijdelijke bij een klassementsspurt. De Nederlander Gerrit Loos, meer weg- dan baanrenner en die sinds de start van de zesdaagse moeite had met de bochtentechniek, wou uit derde positie nog langs de binnenkant van de baan een aanval opzetten, doch misrekende zich en schoot zoals een raket steil naar boven, vloog over de omheining en verdween achter de wielerbaan in een diepte van 5 m! Zijn kapotte fiets bleef aan het doorgebroken 'tuinhek' hangen. Er ging gekrijs en geschreeuw doorheen de met 8000 toeschouwers gevulde hal en toen de bel ging was het te vergelijken met een dodengeluid. We hadden de indruk dat Loos het ergste was overkomen en we vreesden voor zijn leven. Toen een indianengeluid vanuit het publiek onze aandacht trok zagen we een politieman met een op een spook lijkende Loos opnieuw ten tonele verschijnen. Er viel ons een steen van het hart en Gerrit Loos kreeg een staande ovatie. Hij was de held van de nacht. Het geknoei met de namen, ronden en punten op het bord was onvoorstelbaar. Volgens de laatste stand reed ik met de Amerikaan Rupprecht, hadden we elf ronden achterstand -terwijl we aan de leiding stonden - en hing er een bordje met Clemens naam scheef aan een nagel! Verschillende koppels waren

al niet meer vermeld op het bord. De twaalf ploegen die na 24u wedstrijd nog in koers waren, waren 'afgekoeld' door het voorval met Loos. De overige ploegen lagen ofwel in het ziekenhuis of waren zodanig gekwetst dat van voortrijden geen sprake meer was.

De onfortuinlijke Gerrit Loos.
(Foto Collectie HVP)

Van de ongeveer 10 000 toeschouwers de tweede dag waren er 7000 Italianen. Met hun luidruchtige en demonstratieve aanmoedigingen kan men zich voorstellen welke sfeer er hing toen Bevilacqua-Rigoni op voorsprong kwamen of schitterden in spurten en premies. Zij waren de grote favorieten. Hun groen-wit-rode truien waren voor de meeste ploegen een aandachtspunt gedurende de jachten. Bevilacqua kwam ook ten val en was bepleisterd op neus en kin, maar dat stoorde de luidruchtige Italiaanse tifosi niet om hun favoriete ploeg nog meer aan te moedigen. Mijn enige val in deze zesdaagse werd trouwens veroorzaakt door Severino Rigoni en ik had af te rekenen met tamelijk sterke rug- en bekkenkneuzingen. Clemens en ik sloten de laatste 24 uur een pact met de ploeg Bruneau-Saen om ons de Italianen van het lijf te houden en dan de laatste avond naar de zege te stormen. Er waren nog slechts een viertal ploegen die aanspraak konden maken op de eindzege, de anderen lagen op te verre achterstand. Mathias Clemens reed de laatste nacht zeer sterk. Zo lagen we om 4 u. 's morgens samen met Bruneau-Saen op kop. Het Franse duo Godeau-Roger Le Nizerhy volgde op 1 ronde. De Nederlanders Arie Vooren-Gerard van Beek hadden drie ronden achterstand en de Italianen Rigoni-Bevilacqua volgden al op vijf ronden. Onze positie was niet naar de zin van de Italiaanse supporters. De jacht ging verder. Rigoni-Bevilacqua losten elkaar om de tien minuten af en ik deed met Mathias Clemens hetzelfde. Rigoni kwam ons vertellen dat hij tot 's middags wou doorrijden en dan opgeven gezien de opgelopen achterstand het toch niet meer mogelijk bleek de eindzege binnen te rijven. De wedstrijd was de laatste nacht niet meer geneutraliseerd geweest en we zaten allen op ons tandvlees. Ik vroeg onze 'elektricien' om een kan sterke koffie klaar te maken (dat kon hij ook!).

De ochtenduren waren voor iedereen onaangenaam. De klok wees 7 u. in de morgen aan. Jimmy Proscia, bijgenaamd 'de walvis', de baas en zelf ook Italiaan, begon de vertoning niet meer leuk te vinden. Hij had lucht gekregen van Rigoni's plannen en riep hem in het Italiaans toe zijn verstand te gebruiken en zijn mooie wedstrijd niet te boycotten. Het hielp niets. Kwam er dan nog bij dat er een vechtpartij ontstond in de tribunes tussen Italianen en andersgezinden.

Emile Bruneau en Louis Saen, winnaars van de Zesdaagse van New York.
(Foto Collectie HVP)

Er vlogen lege drankflessen in het rond. De politie moest ingrijpen. Er volgden builen en veel geschreeuw. Ik had me een zesdaagse in New York zeer bewogen voorgesteld, maar hier bewoog alles!

Om 7 u. 15 volgde er driemaal een belgeluid: neutralisatie. We geloofden onze oren niet. Wat was er gebeurd? Niemand was ten val gekomen. Ik wendde mij tot directeur Proscia en vroeg wat er gaande was. “Jongens” zei hij, “begeef jullie allemaal naar je cabine en slaap wat uit. De baan heeft dringende herstellingswerken nodig. Er ontbreekt plotseling een vloerplank in een bocht en ik kan voor 12 u. geen schrijnwerker vinden om het euvel te herstellen. De wedstrijd zal opnieuw van start gaan om 13 u.”. Uiteindelijk heeft Proscia de vloerplank zelf vervangen. Het gevolg was dat er op het middenplein een ware veldslag uitbrak. De 1000 toeschouwers die er nog vertoefden vlogen elkaar in de haren. Ik verschanste mij met Clemens in onze cabine, aanzag het schouwspel en wachtte tot een 50-tal politiemensen alles terug onder controle hadden. Na de middag waren Rigoni-Bevilacqua wat gekalmeerd. Het snelle gaspedaal dat ze de voorbije nacht steevast ingedrukt hielden had nu zijn negatieve uitwerking en de ‘helden’ waren moe. We moesten in de finale het onderspit delven tegen het duo Bruneau-Saen. Twee uur voor het einde van de wedstrijd kreeg ik af te rekenen met materiaalpech waardoor ze een ronde voorsprong namen. Voor onze eerste wedstrijd samen hadden we een goede prestatie geleverd met onze tweede plaats en werden we uitbundig gevierd. Moesten we gewonnen hebben, ik geloof dat gans Luxemburg op straat was gekomen.

Er stond ons nog een verrassing te wachten. Na de wedstrijd hadden we graag onze zuurverdiende centen geïncasseerd. De Fransman Roger Godeau, alias ‘Popeye’, stond als eerste voor de deur van het bureau van organisator Proscia en trad binnen na een korte deurklop. Hij was echter vlugger buiten dan binnen.

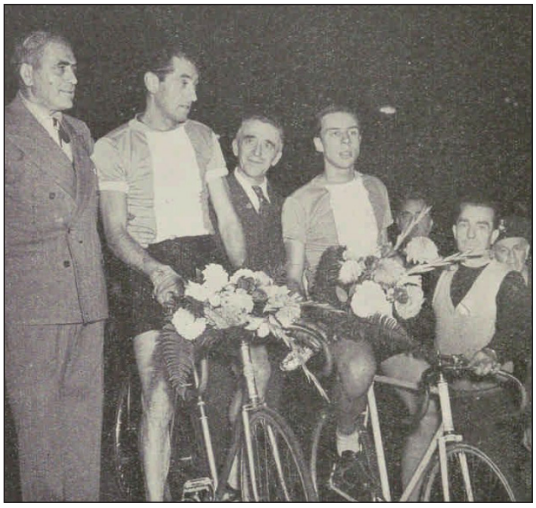

Met Mathias Clemens (l) als 2de in New York 1948. (Foto Revue)

Hij vertelde ons lijkbleek dat de ‘walvis’ uitgestrekt met zijn voeten op zijn bureautafel lag. Zodra Godeau over geld sprak trok hij een lade open, haalde er een pistool uit, zwierde er mee rond zijn wijsvinger en richtte het in een ware hold-up stijl naar Godeau erbij zeggend dat indien hij binnen de 10” zijn bureau niet verliet hij waarschijnlijk een schot zou lossen. Na Godeau werd ik binnengeroepen en vroeg Proscia beleefd wanneer uitbetaling zou plaatsvinden. Hij was echter goed gemutst en vermaakte zich ermee dat hij Godeau de daver op het lijf had gejaagd. We kregen ons geld slechts twee dagen later.

We keerden New York de rug toe en maakten de overtocht naar Europa opnieuw over zee, nu met de ‘America’, op dat ogenblik het modernste passagiersschip ter wereld. In tegenstelling tot de heenreis duurde de overtocht nu slechts 4 en een halve dag en werd er opnieuw aangemeerd in het Franse Le Havre om bij aankomst twee dagen later al aan te zetten in de Zesdaagse van Brussel”. Slechts zes ploegen beëindigden het New Yorkse avontuur waarbij in totaal 3833,6 km werden afgelegd. Volgens organisator Proscia waren er 90 000 toeschouwers komen opdagen.

De uitslag:

1. Emile Bruneau-Louis Saen (BEL), 545 punten

op 1 ronde

2. Lucien Gillen-Mathias Clemens (LUX) 854 punten

op 2 ronden

3. Arie Vooren-Gerard van Beek (NED) 252 punten

op 4 ronden

4. Arne Pedersen-Roger Godeau (DEN-FRA) 594 punten

op 5 ronden

5. Antonio Bevilacqua-Severino Rigoni (ITA) 520 punten
6. Robert Mignat-Georges Guillier (FRA) 258 punten

Arne W. Pedersen
(Foto Collectie HVP)

Roger Godeau (Foto Collectie HVP)

Gerard van Beek en Arie Vooren
(Foto Collectie HVP)

Severino Rigoni
(Foto Collectie HVP)

Antonio Bevilacqua
(Foto Collectie HVP)

Robert Mignat
(Foto Collectie HVP)

Georges Guillier
(Foto Collectie HVP)

Zesdaagse van Brussel: van 9 tot 15 november 1948

Alle tenoren waren van de partij: Schulte-Boeijen, Bruneel-De Kuysscher, Kint-Van Steenbergen, Lapébie-Sérès, Carrara-Goussot enz. Lucien Gillen vormde er opnieuw ploeg met zijn landgenoot Mathias Clemens, stilaan een veteraan binnen het rennersmilieu. “Brussel: van drie tot vier uren durende jachten, geen neutralisatie, ook slechts drie tot vier uren slaap. Een achterstand van vijf tot zes ronden na een zwakke nacht betekende niet dat men in de absolute onmogelijkheid verkeerde om nog terug in de spits van het gebeuren te belanden. Ons advies van bij de start was: geen angst voor grote dieren!

Ze zouden ons echter de tweede nacht al doen griezelen. Hier werd niet alleen tempo gemaakt, maar ook mammoetjachten waren aan de orde van de dag.

René Adriaenssens en Albert Bruylandt. (Foto The Bicyle)

Het was ook al vrij koud in die oude tempel. We vonden van onszelf dat we de tweede nacht goed doorstaan hadden, stonden op drie ronden van de leiders wat niet zo slecht was voor beginnelingen te midden van een kwalitatief deelnemersveld. Toen om 2 u. ‘s morgens Kint-Van Steenbergen en Schulte-Boeijen aan de leiding stonden en Rik een spurt met vijftig meter voorsprong won en doortrok nam hij vliegensvlug 1 ronde voorsprong en dus stond de ploeg Kint-Van Steenbergen aan de leiding. Het was ongewoon dat een ploeg in de vroege ochtenduren op zoek ging naar rondengewin. Schulte-Boeijen reageerden prompt. Ze bliezen ‘ten aanval’ en de dolste jacht kwam op gang. Ik had juist voordien eten besteld, dat in onze kooi koud werd en viel bovendien met Clemens in al het gewoel. Ik dacht dat deze opwelling slechts enkele minuten zou duren, maar Schulte had steeds een einddoel. Wanneer hij iets in zijn hoofd stak en het uitwerkte met de pedalen kende hij geen rust alvorens hij voldoening had gekregen. We joegen twee volle uren achter de Nederlanders, terwijl mijn maag al gedurende uren uit suikerwater, thee en een paar cakes geen energie meer kon putten en ik een hongerklop kreeg waardoor de calorietoevoer naar de benen stokte. Het was de eerste hongerklop uit mijn carrière. Ik zag en hoorde niets meer en trachtte instinctief het achterwiel van mijn voorganger te houden. Moest deze door de tunnel naar de straat en het station gereden zijn, ik zou hem gewoon gevolgd hebben! De storm week slechts om 4 u. 30 in de morgen als Van Steenbergen inzag dat er geen andere uitweg bestond dan Schulte en de andere ploegen toe te laten hun rondeachterstand op te halen. Ik verloor met Mathias nog een extra ronde. Ik verlangde naar zure haring die naar kreeft smaakte en mijn maag vergat de stiefmoederlijke behandeling. ’s Anderendaags geschiedde het volgende wonder: ik voelde me in bloedvorm. Tijdens de derde nacht, na een twee uur durende jacht lagen we met Bruneel-De

Kuysscher aan kop! Schulte had af te rekenen met een dipje en zijn partner Boeijen moest na een val ter verzorging opgenomen worden in een hospitaal. De finale zou een echte belevenis worden. Het pistoolschot dat het einde van de wedstrijd zou aankondigen was voorzien om 23 u. De Belgische wegrenners in het deelnemersveld roerden zich vanaf 15 u. in de namiddag en openden de vijandelijkheden tot bij het afgaan van het bewuste pistoolschot. Er brak een oorlog uit tussen de wegrenners en de zesdaagsespecialisten. We zaten Bruneel-De Kuysscher op de hals en dat ontaardde in een zenuwslopende strijd. We waren geabonneerd op havermoutpap die de verzorger ons om het half uur aanreikte zodat we de vergissing uit de tweede nacht niet meer zouden meemaken, maar de naar karton smakende havermoutpap voldeed niet aan onze verwachtingen. We hadden ons in de vroege avonduren goed verdedigd en twee uur voor het einde van de wedstrijd lagen we in tweede stelling achter Bruylandt-Adriaenssens met één ronde achterstand. Voorwaar zat er voor ons opnieuw een mooie ereplaats in en dat in een wedstrijd waarin het kruim van de zesdaagserenners aanwezig was. De favorieten Kint-Van Steenbergen hadden vijf ronden achterstand opgelopen. Plotseling begonnen eerst bij Mathias en vervolgens bij mij de knieën zwakker en zwakker te worden. De strijdlust die tot dan toe uur per uur sterker werd ontaardde in een niet ophoudende ‘decrescendo’ parallel met de wankelende kuiten naar een nulpunt. Kort voor het laatste wedstrijduur stapten we ontmoedigd van de fiets. De havermoutpap kon de 8 u. durende finale niet overbruggen! Een kwartier later kregen Bruylandt-Adriaenssens een strafronde toegewezen. Ze protesteerden, stapten van de fiets, kregen nog een extra strafronde omwille van Bruylandts gedrag (hij wou de juryvoorzitter afranselen en moest door mannen met judo-ervaring energiek van zijn voornemen afgehouden worden) en verlieten verontwaardigd de piste. Kint-Van Steenbergen waren waarschijnlijk niet de supersnelsten die avond, maar bezaten in alle geval wel de grootste volharding en wonnen uiteindelijk toch nog hun Brusselse zesdaagse.”

Na de Antwerpse zesdaagse waar Gillen gekoppeld werd aan de Fransman Guy Lapébie en het duo er zesde eindigde volgde de Zesdaagse van München.

Met München had Duitsland er na een pauze van 15 jaar opnieuw een zesdaagse bij.

München van 1 tot 7 april 1949

“Het was een wedstrijd waaraan ik door de begeestering van de toeschouwers de mooiste herinneringen aan overhield van alle door mij betwiste zesdaagsen. De kleine 154 m lange wielerbaan met haar korte bochten en relatief lange tussenstukken was een kolfje naar de hand voor stuurvaardige renners. Ik startte met de lokale Duitser Hans Hörmann. We werden onmiddellijk door het publiek geaccepteerd en ik had de goede vorm uit New York teruggevonden. Het regende premies. Het was een zeer zware wedstrijd, maar ik werd door de aanmoedigingen van de toeschouwers zo gestimuleerd dat ik uitgezonderd de laatste nacht geen tekenen van vermoeidheid vertoonde. Nadat mijn partner Hans Hörmann wegens maagproblemen op dag drie uit de wedstrijd verdween kreeg ik een andere ploegmaat toegewezen: Sepp Kolbeck, eveneens afkomstig uit München en wiens oorspronkelijke ploegmaat Hans Mlady uit de

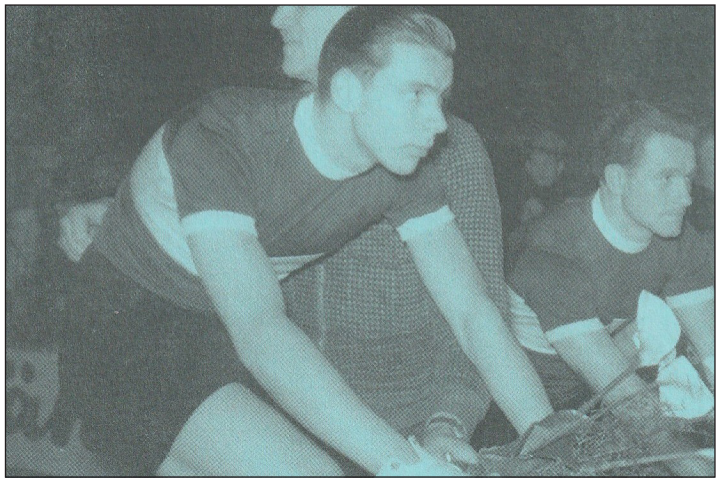

Met Hörmann in de Zesdaagse van München.
(Foto Brochure Zesdaagse van München)

wedstrijd was gestapt. De laatste morgen stonden we als voorlaatste op zegge en schrijve 13 ronden!

God zij dank vonden we de vliegende beschermengel in de finale die ons vleugels gaf en we haalden ronde na ronde in niettegenstaande heftig weerwerk van onze concurrenten om uiteindelijk als vierde te eindigen op 5 ronden van de winnaars, de Belgen Bob Naye-Maurice Depauw. Na de finale zat ik nog tot 2 u. 's morgens op het middenplein handtekeningen uit te delen! Een week later eindigde ik tweede in een wegwedstrijd in België en kwam tot de overtuiging dat een pistier, komende uit een zesdaagse, in het voorjaar onverwijld zijn kansen moest hebben op de weg. Ik drong echter niet verder aan in die richting en reed de ganse zomer doorgaans kleine pistewedstrijden en criteriums tot dan de wereldkampioenschappen voor de deur stonden".

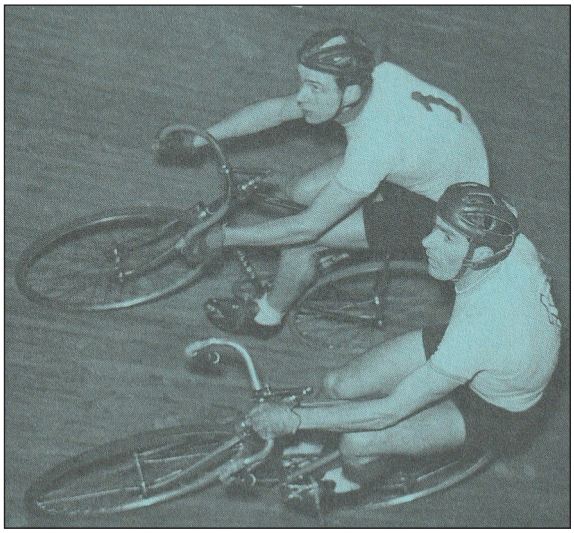

1951 München met Sepp Kolbeck.
(Foto Brochure Zesdaagse van München)

(wordt vervolgd)

Ge hadt erbij moeten zijn .... (11)

À Hans

door Hans Vandeput

In WAAIERS 4-2 vertelde ik jullie hoe ik in het bezit kwam van mijn eerste postkaart van een wielrenner (Eloi Meulenberg).

Mijn nonkel Jos was ook een wielerkenner en vertelde mij regelmatig over de wielerhelden uit de jaren 40 en 50 en hun prestaties. Hij wist dat ik van kindsbeen af interesse had in de wielersport en stopte mij regelmatig wat centjes toe om kauwgomplaatjes te kunnen aankopen wat ik natuurlijk zeer op prijs stelde. Nonkel Jos was tewerkgesteld als bureelbediende op de hoofdzetel van de toenmalige Nationale Maatschappij der Waterleidingen in Brussel. Op een zekere dag in het najaar van 1968, ik was toen 12, werden er een aantal nieuwe bedienden aangeworven ter vervanging van 'oprustgestelden'. Eén onder hen was afkomstig uit het grensstadje Quiévrain. Mijn interesse voor wielrennersfoto's kennende vroeg nonkel Jos de man of hij soms geen fotokaart had van streekrenner José Samyn. En wat bleek: de man was lid van de supportersclub van José Samyn! Die persoon bracht het voor mekaar nonkel Jos een gehandtekende, aan mij gerichte, officiële publiciteitsfoto te bezorgen van José Samyn in trui Pelforth-Sauvage-Lejeune "À Hans Vandeput, Bien amicalement" en handtekening duidelijk af te lezen op de fotokaart. Groot was mijn verbazing toen nonkel Jos ons op een avond een bezoek bracht met de bewuste fotokaart alsmede een tweede publiciteitskaart met José Samyn als onderwerp. Zo had ik mijn tweede pubkaart van een profrenner te pakken. Die dag kon niet meer stuk en ik werd een beetje een Samyn-supporter. Dank u nonkel Jos zaliger.

José Samyn zou op 28 augustus 1969 overlijden in het UZ Gent nadat hij bij een val tijdens een criterium in Zingem op 25 augustus in botsing was gekomen met een overstekende toeschouwer en hierbij een hersenletsel opliep. Toen ik dat nieuws vernam haalde ik onmiddellijk de foto van José Samyn tevoorschijn, kwestie van hem nog eens uitdrukkelijk in herinnering te brengen.

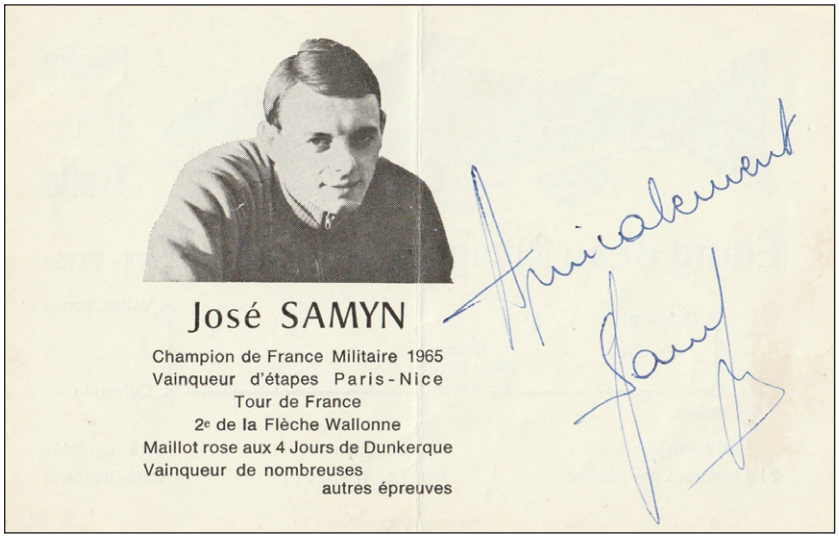

Een fiets, een trui en een broek (deel 10)

Compilatie van de bijdragen van Kristof Debecker, verschenen in de dagbladen Het Laatste Nieuws – regionale edities LEUVEN en HAGELAND – tijdens de Ronde van Frankrijk 2007, aangevuld met persoonlijke nota's.

Deze ietwat nostalgische reis naar een vervlogen jongensdroom herinnert ons aan jonge generaties die met hun krachten op de pedalen bewezen dat zij, één tegen allen, respect afdwongen en hun eigen identiteit zochten.

Deze jongens ontdekten het leven al wriemelend aan de aankomstlijnen en slaagden erin zich desondanks te integreren door zichzelf te overtreffen, zichzelf pijn te doen zonder rancunes te creëren. Voor hen was de wielersport de open deur naar het geluk.

De meesten stelden zich tevreden met een regionaal palmares, anderen slaagden erin nationale of internationale bekendheid te verwerven, een beroemde trui te dragen, hun naam op een erelijst te plaatsen, krantenkoppen te halen.

Het waren geen übermenschen, geen buitenaardse wezens afkomstig van een andere planeet. Het waren ook geen laboratoriumproducten ergens ontwikkeld in een onderzoekcentrum. Het waren gewoonweg jonge mannen die zich op een koersfiets en met de pedalen populair maakten.

Langs deze weg wil ik auteur Kristof Debecker bedanken om WAAIERS toelating te geven zijn teksten te mogen publiceren . Kristof vindt het positief dat zijn teksten 20 jaar later een nieuw leven gaan leiden.

door Hans Vandeput

originele teksten Kristof Debecker

GAKENS Tony

° 27/11/1947 Geetbets

CARRIERE

1970 Geens-Watney-Diamant

1971 Watney-Avia

1972 Goldor-IJsboerke

1973 Hertekamp

1974 Gero

1975 Alsaver-Jeunet-de Gribaldy / Alsaver-Jeunet

1976 Gero-Eurosol-Van Looy

1977 Limboco

1978 Fragel-Norta

1979 Fangio-Isobel

Tony Gakens

"Ik kwam tikkeltje tekort voor echte top"

GEETBETS - Met zowat 25 overwinningen[1] bij de profs kan Tony Gakens terugblikken op een verdienstelijke wielercarrière. De snelle man uit Geetbets behoorde bij de liefhebbers tot de besten van zijn generatie en werd onder meer derde op het WK (1970). Bij de beroepsrenners greep hij echter meestal steeds net naast een overwinning in een topklassieker of kampioenschap.

"Er is altijd maar één renner die wint en dat laatste was in die periode verschrikkelijk moeilijk", vertelt Tony. "Niet alleen moesten we opboksen tegen absolute toppers als Merckx, Verbeeck, Godefroot, Vanspringel, Leman, De Vlaeminck en Monseré. Als ik dan toch eens een kans maakte, speelde mijn reputatie als goede sprinter me parten. De andere renners zagen het niet zitten om met mij naar de aankomst te rijden."

"Uiteindelijk moet ik toegeven dat ik een tikkeltje tekortkwam om bij de echte top te horen. Misschien heeft de zware valpartij die me in 1967 bijna het leven kostte, daar een rol in gespeeld. Na de eindsprint van een wedstrijd in Halen botste ik enkele meters na de aankomst tegen een toeschouwer. Ik heb enkele dagen in coma gelegen en opnieuw moeten leren stappen. De revalidatie duurde vele maanden", aldus Gakens, die bij de profs onder meer Brussel-Ingooigem ('72) en de Acht van Chaam ('75) won. Om het 'zwarte gat' na zijn carrière te vermijden, ging Tony tijdens zijn laatste drie seizoenen al wat bijklussen. "Na tien seizoenen was ik de koers beu. Op mijn 34ste ben ik gestopt. Eerst werkte ik vier jaar als buschauffeur. Nadien volgde een periode als vrachtwagenchauffeur, maar ik besefte al gauw dat mijn toekomst elders lag. Op aanraden van mijn broer, die als penitentiair beambte werkte heb ik in 1981 meegedaan aan een examen voor cipier. Het duurde zes jaar alvorens ik effectief aan de slag kon in de Leuvense gevangenis. Ik heb me die stap nog geen seconde beklaagd. Als renner leef je op straat en leer je de wereld in al zijn facetten echt wel kennen. Je snapt dat mensen soms moeten bedelen om vooruit te geraken. Na het harde bestaan als renner is de overgang naar het gevangeniswezen niet zo groot. Samenwerken met gedetineerden is niet moeilijk. Je moet respect en begrip tonen, maar ook rechtlijnig en kordaat zijn, neutraal blijven en niet de baas willen spelen."

Tony Gakens heeft zijn voorliefde voor de fiets nooit verdrongen. "Een tijdje na het einde van mijn wielercarrière trok ik als begeleider van jonge renners weer naar de koers. Omdat nadien steeds meer renners en wielertoeristen bij me langskwamen voor advies en sleutelwerk aan hun fiets, begon ik vijf jaar geleden bij mij thuis in de Hulsbeekstraat met een eigen fietsenzaak. Ik combineer mijn tweede beroep als zelfstandig fietsenmaker nu nog met mijn job als cipier. Met dat laatste stop ik eind deze week. Maar als de gezondheid meewil, kan ik nog zeker vijftien jaar aan fietsen blijven werken."[2]

1 In de Encyclopédie du Monde du Cyclisme zijn er 22 overwinningen terug te vinden.
2 Dit artikel verscheen oorspronkelijk in 2007.

PEETERS Willem

° 20/05/1953 Leuven

CARRIERE

1974 Watney-Maes

1975 Maes-Watney

1976 IJsboerke-Colnago

1977 IJsboerke-Colnago

1978 IJsboerke-Gios

1979 Safir-Ludo-St Louis

1980 Safir-Ludo

1981 Safir-Galli-Ludo

1982 Marc-Safir-Concorde

Willem Peeters

"Gekoerst met het besef van een leven na het wielrennen"

LUBBEEK - Met vijftig overwinningen[3] op het hoogste niveau is Willem Peeters (54)[4] uit Lubbeek zonder twijfel een van de meest succesvolle renners uit onze regio. Tussen 1974 en 1978 won Peeters voor de ploegen Watney en IJsboerke, naast een rit in de Midi Libre, ook de Brabantse Pijl, Franco-Belge, Omloop Het Volk, G.P. Tistaert in Zottegem, G.P. Wallonië en Ronde van Limburg.

De huidige voorzitter van wielerschool Olympia Tienen, dat zo'n negentig jeugdrenners begeleidt, kijkt dan ook tevreden terug op zijn carrière. "Gelukkig heb ik steeds gekoerst, met het besef dat er nog een leven is na het wielrennen.", zegt Willem Peeters. "Ik ging tijdens mijn loopbaan nooit echt zwaar over de schreef en beschik nog steeds over een goede gezondheid. Mijn periode als profrenner was gewoon een leuke ervaring. Als je nadien steeds met beide voeten op de grond blijft, vergemakkelijkt je bekendheid het leven na de koers."

Eind 1982 zette Willem een punt achter zijn carrière. Hij was toen pas 29 jaar. "Het was eigenlijk een logische stap dat ik stopte, want ik moest de familiezaak overnemen. Nochtans had ik een interessante aanbieding van een Spaanse wielerploeg op zak. Mijn vader (ex-beroepsrenner Ward, red.) sukkelde met ernstige gezondheidsproblemen en daarom moest ik het bedrijf, dat hij 26 jaar eerder had opgericht, zelf in handen nemen." Willem Peeters werkte uiteindelijk 19 jaar als zelfstandige varkensboer. "Eigenlijk hadden we een afvalverwerkend bedrijf met varkens. We gingen in de regio keukenafval ophalen bij gevangenissen, ziekenhuizen, scholen en legerkazernes. Dat werd dan gebruikt als voeder voor de 400 à 600 varkens in ons bedrijf, die uiteindelijk naar het slachthuis moesten."

GEEN DOETJES

De dioxinecrisis en de heisa rond mond- en klauwzeer, rond de eeuwwisseling, betekende het einde voor de familiezaak. "De regelgeving werd plots veel strenger. De overheid besliste dat onze manier van werken niet meer was toegelaten. In 2002 ben ik dan definitief gestopt", zegt Willem. "Gelukkig heb ik snel een nieuwe job gevonden bij drankenhandel Baets in Pellenberg. Voor die firma lever ik nu dranken bij cafés en particulieren in de ruime regio tussen Leuven en Tienen. Leuk, maar geen gemakkelijk beroep. Je moet fysiek in orde zijn. We zijn dan ook geen doetjes, hé", lacht Peeters.

3 In de Encyclopédie du Monde du Cyclisme zijn er 48 overwinningen terug te vinden.
4 Dit artikel verscheen oorspronkelijk in 2007.

SCHROEDERS Willy

° 09/12/1932 Sint-Agatha-Rode (Huldenberg)

† 28/10/2017 Sint-Lambrechts-Woluwe

CARRIERE

1955 Van Hauwaert-Maes Pils

1956 Van Hauwaert-FAEMA en Rizla

1957 FAEMA

1958 FAEMA

1959 Groene Leeuw-SAS-Sinalco

1960 FAEMA

1961 FAEMA

1962 FAEMA-flandria

1963 G.B.C. en G.B.C.-Libertas

1964 Solo-Superia

1965 Solo-Superia

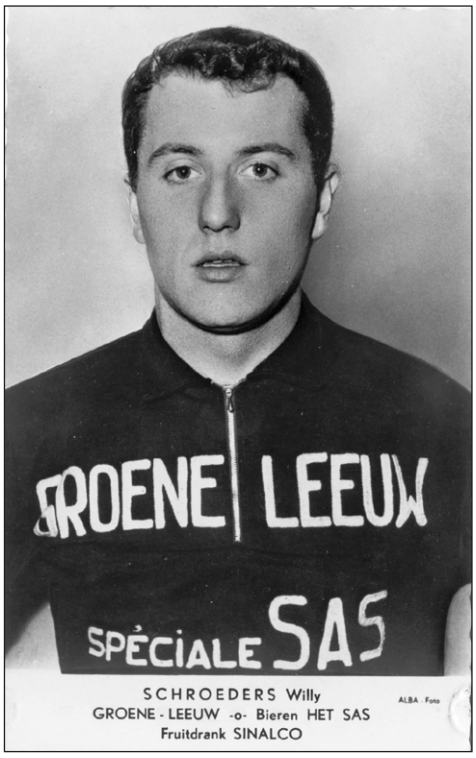

Schroeders Willy

"Een hele eer om de gele trui te mogen dragen"

OUD-HEVERLEE - Precies 45 jaar geleden realiseerde Willy Schroeders de droom van elke beroepsrenner. Drie dagen lang reed de meesterknecht van Rik Van Looy tijdens de Ronde van Frankrijk rond in de gele leiderstrui. Eerder in die Tour van 1962 won de toen 29-jarige renner met FAEMA-flandria ook al de ploegentijdrit. Het vormde meteen een mooi orgelpunt in de carrière van de renner die bij de liefhebbers de overwinningen aan elkaar reeg en bij de profs 35 zeges verzamelde[5].

Schroeders was onder meer de beste in Brussel-Luik ('55), de Tistaertprijs in Zottegem ('57), de G.P. Driezustersteden ('60). Brussel-Ingooigem ('63) en behaalde dichte ereplaatsen in Milaan-San Remo, de Ronde van België, de Ronde van Luxemburg, Parijs-Nice en de Brabantse Pijl. Na zijn laatste seizoen bij Solo-Superia, in 1965, kon de ex-gele trui meteen aan de slag bij zijn vroegere sponsor Unilever. Schroeders begon als vertegenwoordiger bij de multinational achter de bekende merknamen als Solo en Iglo. "Tijdens de 27 jaar dat ik op het hoofdkantoor in Brussel werkte, ben ik in zowat elke afdeling van het bedrijf (van marketing tot distributie) actief geweest. Het was een leuke job, al miste ik de eerste jaren wel wat de sfeer en het groepsgevoel van de koers."

Schroeders is afkomstig uit Tervuren en woont ondertussen al enkele decennia in Oud-Heverlee. Toch heeft hij ook een speciale band met Leuven. "Tijdens mijn beste periode als renner heb ik nog bijna acht jaar het bekende café Boerke Nijs aan de Tervuursepoort in Leuven uitgebaat Nadien heeft mijn vrouw dertig jaar de schoenenwinkel Versailles op de Bondgenotenlaan gehad. Ze is daar 18 jaar geleden mee gestopt en op die locatie is nu de kledingzaak Portobello", vertelt Schroeders. De man ging zelf vijftien jaar geleden met pensioen. "De tijd vliegt. Later dit jaar worden we allebei 75 jaar[6]. Misschien vieren we die verjaardagen nog met een mooie reis, maar meer grote doelen of ambities heb ik niet meer. De gezondheid is voorlopig nog in orde en we hopen dat zo te houden. Ik hou me verder bezig met de tuin, klussen in het huis en naar de koers kijken op televisie. Het blijft nog steeds een mooie sport. Eén van mijn gele

5 In de Encyclopédie du Monde du Cyclisme zijn er 33 overwinningen terug te vinden.
6 Dit artikel verscheen oorspronkelijk in 2007.

truien, de twee anderen zijn verdwenen in de privécollecties van gewiekste verzamelaars, steekt in een koffer met souvenirs en koester ik nog steeds. Ik ben er best fier op. Het blijft toch een hele eer om ooit de gele trui gedragen te hebben."

VAN DEN EYNDE Willy

° 20/04/1943 (Delle) Herent

CARRIERE

1962 Onafhankelijke
1963 Reno-M. Kint (Onafhankelijke)
1964 Reno-M. Kint (Onafhankelijke)
1964 Wiel's-Groene Leeuw
1965 Wiel's-Groene Leeuw
1966 Romeo-Smiths
1967 Romeo-Smiths
1968 Goldor-Gerka-Main d'Or
1969 OKAY Whisky-Diamant-Geens
1970 Geens-Watney-Diamant
1971 Watney-Avia
1972 Watney-Avia

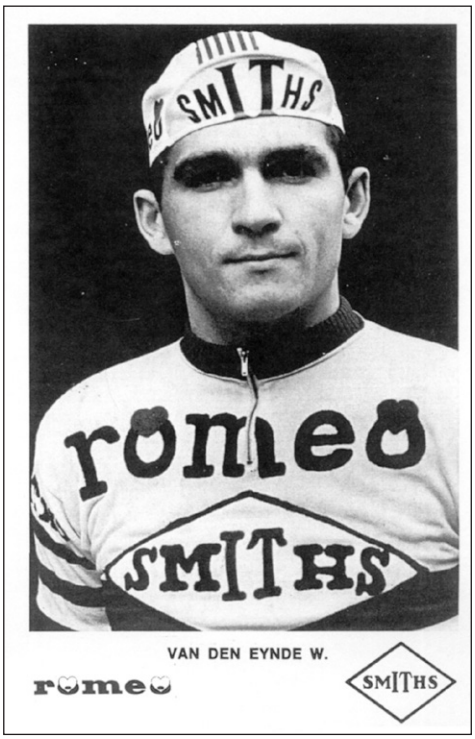

Willy Van den Eynde

"30 jaar gefietst voor Frans Verbeeck"

KEERBERGEN - Willy Van den Eynde (64)[7] behaalde met de Druivenkoers in Overijse ('64), de Ronde van Noord-Frankrijk ('65), de G.P. Dr. Tistaert in Zottegem ('69) en de Leeuwse Pijl ('70) enkele mooie profzeges[8]. Nochtans stond de wielercarrière van de man uit Winksele-Delle (Herent) als knecht bijna volledig in het teken van zijn kopman Frans Verbeeck. In 1966 reed hij de Tour.

In de jeugdreeksen fietste Van den Eynde ruim zeventig overwinningen en een pak ereplaatsen bij elkaar. In zijn eerste jaar bij de onderbeginnelingen ('58) werd hij meteen Belgisch kampioen. Het seizoen bij de onafhankelijken ('64) resulteerde in een ritzege in de Ronde van Marokko en de Ronde van België. Na negen seizoenen als beroepsrenner bij onder meer Wiel's-Groene Leeuw, Romeo-Smiths, Goldor-Gerka, Okay-Diamant en Watney-Avia stopte Van den Eynde in 1972 met koersen. "Tijdens de laatste jaren van mijn carrière baatte mijn vrouw al een café uit langs de Mechelsesteenweg in Herent. Nadat ik de koersfiets definitief had opgeborgen, zijn we in 1975 ook met het sportcafé Van den Eynde gestopt en een frituur in het centrum van Willebroek begonnen. Dat hebben we vijf jaar lang gedaan", vertelt Willy, die nadien studiemeester werd.

"Dat was echt een droomjob. Ik moest toezicht houden op de leerlingen, de scholieren begeleiden tijdens activiteiten en een deel administratief werk doen binnen de school. Een leuk en afwisselend beroep in een omgeving met veel jonge mensen. Ik was tijdelijk aan de slag in de sporthumaniora in Wemmel, het lyceum en het atheneum Redingenhof in Leuven. Na vier jaar kwam er jammer genoeg een einde aan die mooie periode. Een vaste benoeming bleef uit en het had dan ook weinig zin om in die onzekere situatie nog veel langer aan de slag

7 Dit artikel verscheen oorspronkelijk in 2007.
8 In de Encyclopédie du Monde du Cyclisme zijn er 8 overwinningen terug te vinden.

te blijven. Wellicht heb ik gewoon de overstap naar het onderwijs net iets te laat gemaakt om er mijn plek nog af te dwingen", beseft de ex-renner, die in 1966 de Ronde van Frankrijk reed.

De Keerbergenaar ging uiteindelijk aan de slag in de zaak van zijn vroegere kopman Frans Verbeeck. "Bij sportkledingproducent Vermarc Sport was ik als assistent van Verbeeck mee betrokken in zowat alle onderdelen van het bedrijf. Een samenwerking die vlot verliep en uiteindelijk zowat twintig jaar duurde", vertelt Willy, die vier jaar geleden op pensioen ging. "Ik kijk tevreden terug op mijn actieve periode. Met koersen werd je in mijn beste periode jammer genoeg niet rijk, maar je kon wel je brood verdienen. Mijn gemiste loopbaan als studiemeester werd weer goed gemaakt door de periode bij Vermarc. Mijn gezondheid is gelukkig nog in orde. Drie keer per week maak ik nog een stevige fietstocht. De bergen zijn echter te hoog geworden en laat ik steeds meer links liggen. De wielersport blijft overigens mijn favoriete hobby. Ik ben actief als koersdirecteur van de G.P. Jef Scherens in Leuven en ben een fervent supporter van de jeugdrenners Sean en Mike De Bie", besluit Willy Van den Eynde.

Willy Van den Eynde in 1968 bij Goldor-Gerka.
(Foto Collectie HV)

WAAIERS op papier

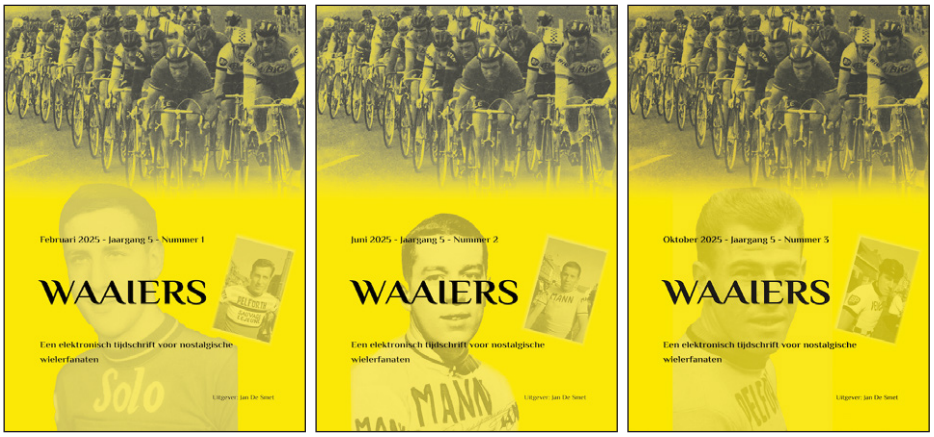

Op vraag van meerdere lezers van WAAIERS bieden wij vanaf 1 februari 2026 de ‘papieren’ versies aan van jaargang 5. Enkel de versie van WAAIERS 4-2 (harde kaft) is niet verkrijgbaar omdat de firma in kwestie deze niet kan printen als de inhoud meer dan 295 blz. bevat. Onze excuses daarvoor en we zullen er voor zorgen dat we in de toekomst binnen deze limiet blijven. De andere jaargangen zijn eveneens nog verkrijgbaar.

De reden waarom we dit zo doen is om de lezer de mogelijkheid te geven een volledige jaargang te bestellen en slechts eenmaal verzendingskosten te betalen.

We werken namelijk met een POD (Print On Demand)-firma uit Nederland die, qua drukwerk, de beste voorwaarden aanbood. Onze uitgaven zijn, kijkend naar het aantal bladzijden, bijna boeken. Nadeel is dan weer dat de verzendingskosten iets hoger liggen. Maar wijzelf hebben niet de mogelijkheden, noch de tijd om ons bezig te houden met de verkoop.

Wij hebben voor elk nummer, met uitzondering van WAAIERS 4-2, twee versies in het aanbod. Een iets goedkopere versie met zachte kaft en een iets duurdere versie met harde kaft. Voor de rest zijn beide versies identiek.

De exemplaren van WAAIERS kunnen besteld worden op de volgende site (leveringstermijn is ± 14 dagen): https://print.24bookprint.com/shop/.

We hopen dat we hiermee de vraag naar ‘papieren’ exemplaren tegemoet gekomen zijn. In de toekomst blijft WAAIERS via PDF steeds gratis ter beschikking.

Het groene-roze verhaal van De Kova-Lejeune (deel 2)

door Jan De Smet

Na Paris-Nice stond het Critérium National op het programma. Traditiegetrouw schreven alle Franse ploegen al hun profrenners in, zo ook De Kova-Lejeune dat dus met 14 renners aan de start stond. In het wedstrijdverslag komen ze echter niet voor. Jean-Claude Blocher werd 11de, Marcel Boishardy 18de, Christian Blain 25ste, Richard Podesta 38ste, Jacques Hochart 45ste, Charles Genthon 49ste, Joseph Carletti 50ste, Noël Geneste 51ste en Daniel Vermeulen 52ste en laatste op 17'24". De vier laatste plaatsen waren voor de mannen van Geminiani. Het zou bijna een traditie worden dat de laatste plaatsen voor De Kova-Lejeune waren.

Tijdens het Critérium National toch één renner van De Kova-Lejeune in de spits van het peloton. V.l.n.r.: Roger Pingeon-Guy Sibille-Christian Blain-Raymond Poulidor. (Foto Miroir du Cyclisme)

De eerste 'grote' wedstrijd op het programma was Gent-Wevelgem (3 april). De Kova vaardigde een viertal af, Olbé, Carletti, Hochart en Van Moer. Slechts 57 renners van de 191 starters behaalden het einde. Daarbij een van de roze troep, Jacques Hochart, 52ste op 21'10" van Merckx.

In april werd deelgenomen aan de Tour de l'Aude (8-11 april). In de tweede rit was er een 7de plaats voor Jean-Claude Baud, in de derde rit werd Charles Genthon in de spurt geklopt door Jean-Pierre Paranteau. Paranteau won ook het eindklassement waarin Richard Podesta met een 11de plaats op 2'38" de beste was van het roze legioen. Aimar werd 19de, Boishardy 23ste, Gandarias 27ste, Blain 29ste, Baud 30ste en Genthon 39ste.

De Kova-Lejeune mocht op 15 april met zes renners deelnemen aan Paris-Roubaix. De 'gelukkigen' waren Aimar, Baud, Blocher, Olbé, Vermeulen en Van Moer. Geen enkele van hen zag die dag de piste van Roubaix. Op dezelfde dag werd in het Zwitserse Fribourg Charles Genthon derde. Twee dagen later in Nokere Koerse werd Joseph Carletti 24ste.

Ook voor de Flèche Wallonne (19 april) en Liège-Bastogne-Liège (22 april) was de ploeg ingeschreven. Voor de Flèche waren dat Aimar, Baud, Blain, Blocher, Carletti, Genthon, Hochart en Lapébie. Voor La Doyenne waren het Van Moer, Blocher, Boishardy, Baud, Carletti, Blain, Genthon, Lapébie, Olbé, Hochart, Aimar en Vermeulen.

In de Flèche Wallonne was het resultaat hetzelfde als in Paris-Roubaix. In Liège-Bastogne-Liège reed Hochart een 'prijsje', hij werd 34ste, Carletti en Baud werden respectievelijk 57ste en 58ste. De ploeg was niet enkel rosé, ze werd stilaan de risee van het peloton.

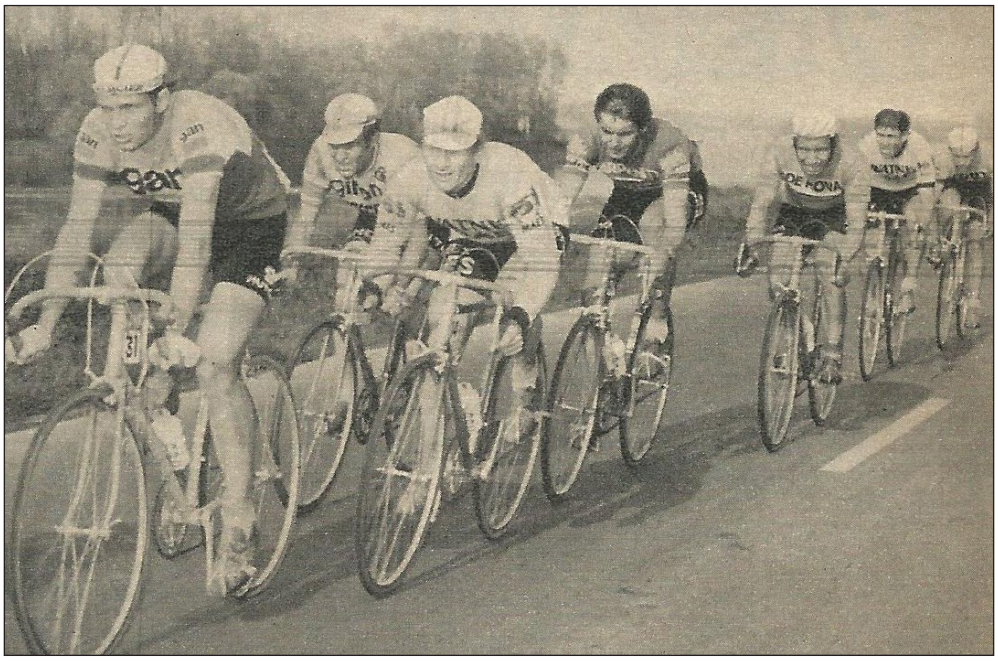

Tour d'Indre-et-Loire. V.l.n.r.: Cees Bal, Alain Noguès, Eddy Verstraeten, Daniel Rebillard, Jean-Claude Blocher en Frans Verbeeck.

's Anderendaags werd Andrés Gandarias 8ste in de G.P. Navarra en Lucien Aimar 14de in de Prix de Saint-Claud, nog een dag later was er de GP Grimpeurs in Sérénac waar Lucien Aimar en Christian Blain respectievelijk 8ste en 9de werden.

Tussendoor werd Gandarias 25ste in Camor, Blain en Baud 19de en 20ste in Paris-Camembert en Gregoire Van Moer 23ste in Reet. Het is inderdaad ver zoeken in de uitslagen om de mannen van Miriam De Kova terug te vinden.

De volgende rittenkoers was de Tour d'Indre-et-Loire (26-29 april) die aangevat werd met Vermeulen, Baud, Blocher, Carletti, Genthon, Hochart, Lapébie en Olbé.

De proloog was een ploegentijdrit waarin De Kova-Lejeune 4de werd op 3"4/10 van Gitane-Frigécrème, maar toch voor Peugeot-BP, flandria-Carpenter, Watney-Maes★Pils en TI-Raleigh.

In rit 1 werd de hele ploeg ex aequo 24ste op 20" uitgezonderd Jacques Hochart die 66ste werd op 2'13". In de tweede rit werd Blocher 5de en de rest ex aequo 17de op 17" uitgezonderd Olbé 46ste op 37", Genthon 64ste op 9'16" en Vermeulen 67ste op 21'49". In het klassement stond Blocher 13de op 25" van leider Georges Vanconingsloo.

Rit 3a gaf voor allen een 13de plaats e.a. met uitzondering van Vermeulen die opgaf. In het klassement zakte Blocher een plaats, 14de op 35" van nog altijd Georges Vanconingsloo.

Rit 3b was een tijdrit waarin Baud 13de werd op 1'09" van Yves Hézard, de nieuwe leider. Carletti werd 15de op 1'10", Blocher 30ste op 1'56", Lapébie 39ste op 2'10", Genthon 43ste op 2'27", Olbé 44ste op 2'31" en Hochart 50ste op 2'46".

Het eindklassement leverde het volgende op: 16de Baud op 1'19" van Hézard, 18de Carletti op 1'20", 28ste Blocher op 1'59", 32ste Lapébie op 2'20", 38ste Olbé op 3'12", 44ste Hochart op 4'49" en 50ste Genthon 11'50". Voor de verandering stonden er nog 11 renners achter Genthon in het klassement.

Eind april nam of kreeg Claude Dubost zijn ontslag en keerde, mogelijks pas vanaf 1974, terug naar de amateurs. Ook van Daniel Vermeulen wordt in sommige bronnen vermeld dat hij eind april weg ging bij De Kova-Lejeune, maar hij reed op 26 mei toch nog Paris-Bourges voor De Kova-Lejeune.

Dat het geen koek en ei was bij De Kova-Lejeune toont deze getuigenis aan die verscheen op het Forum Jean-Jacques Morin, onderdeel van Mémoire du Cyclisme (vrije vertaling).

"Het geval van De Kova is een duidelijk voorbeeld, in de Tour de France 1973 zien we dat vijf van hun renners een soort 'groepsfoto' maken op de laatste vijf plaatsen. We moeten weliswaar prijzen dat het hun toch gelukt is de wedstrijd te beëindigen (je bent maar echt renner als je de Tour de France uitgereden bent), daarnaast moeten we ook onthouden dat Genthon, Geneste, Blocher, Baud en Hochart, degenen die deze plaatsen bezetten, allemaal goede referenties hadden bij de amateurs en een kleine carrière bij de profs hadden kunnen hebben.

Maar bij De Kova was er absoluut geen structuur, een van de renners vertelde me (n.v.d.a.: Thierry) erover en het is best verbazingwekkend. Sommigen van hen waren nooit gescout geweest door de ploeg, ze waren enkel op cv aangeworven (!!)[1]. Hun 'baas' was inderdaad een revuedanseres, miljardair maar totaal vreemd aan het wielrennen.

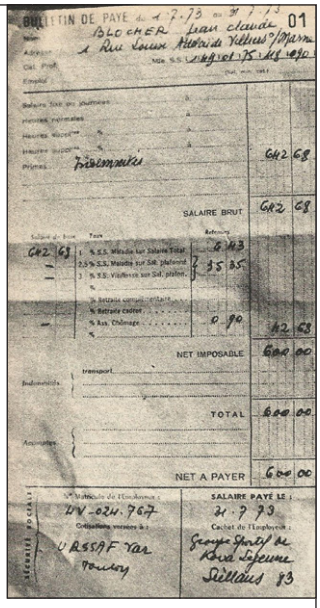
BULLETIN DE PAYE 01
BLOCHER Jean claude
SALAIRE BRUT
NET IMPOSABLE 600 00
TOTAL 600 00
NET A PAYER 600 00
SALAIRE PAYÉ LE : 21.7.73

Betalingsbewijs waarnaar verwezen wordt in voetnoot 2.

Deze renner stond er alleen voor, zonder trainingsprogramma, trainingsstructuur of uitrusting. Hij trainde alleen met amateurs uit zijn omgeving, kreeg van tijd tot tijd een telefoontje dat hij de volgende dag aan de start moest staan van een wedstrijd, en hoorde tot de volgende keer niets. Dat alles voor een ellendig salaris dat hij maar twee of drie keer kreeg[2]. Onder amateurs waren er nog bonussen te winnen, maar met deze proflicentie racete hij nauwelijks meer."

Op 1 mei werd eindelijk de ban gebroken. Lucien Aimar won de eerste wedstrijd voor de ploeg in Garancières-en-Beauce. Hij ging Régis Ovion met 14" en Barry Hoban met 18" vooraf. In Wondelgem op 4 mei werd Gregoire Van Moer 23ste.

1 In Miroir du Cyclisme nr. 167 van februari-maart 1973 stond dat er, nadat een annonce verscheen, 60 renners hun kandidatuur stelden. Er werden er 24 uitgenodigd voor een gesprek over hoe men de werking van de ploeg (en waarschijnlijk ook de betaling van de renners) zag. Uiteindelijk werden er 12 renners aangenomen. Aimar en Gandarias waren de 'kopmannen', de rest moest het doen met een loon van 600 FRF per maand gedurende 10 maanden + premies. Dat was op dat ogenblik minder dan wat een werkloze uitbetaald werd in Frankrijk (SMIC: salaire minimum interprofessionnel de croissance). In Frankrijk waren er toen ongeveer 20 renners die voor dat minimumloon reden wat ± 1/5 van de profrenners was. Een 'goede' renner verdiende toen 2000 à 3000 FRF/maand.

2 In een interview met Jean-Claude Blocher in Miroir du Cyclisme nr. 179 van november 1973 p. 4-5 werd vermeld dat de renners, 14 neoprofs, een maand trainingskamp kregen aan de Côte d'Azur waar ze niets moesten betalen en dat hij een laatste keer betaald werd op 31 juli 1973 nadat hij op 28 juli een aangetekende brief had gekregen dat de ploeg ophield te bestaan (zie foto van betalingsbewijs).

In de Züri Metzgete op 6 mei werden Charles Genthon 20ste, Christian Blain 24ste, Jean-Claude Baud 26ste en Joseph Carletti 31ste. Geneste, Hochart, Olbé en Podesta reden de wedstrijd niet uit.

Lucien Aimar

Dezelfde dag werd in Pogny Lucien Aimar 5de. Kopman Aimar was duidelijk in vorm en dat bleek ook in de Quatre Jours de Dunkerque (8-13 mei).

In de proloog van 4,8 km eindigde geen enkele renner van Geminiani in de eerste twintig. In de eerste rit was het juist hetzelfde, niemand in de eerste twintig. Hetzelfde liedje in de tweede rit en … derde rit. In de vierde rit werd Jean-Claude Baud 18de. Er zal ongetwijfeld champagne gevloeid hebben die avond in het hotel. Het zal zelfs inspirerend gewerkt hebben want de dag erop won Lucien Aimar rit 5a voor Gilbert Bellone, zijn ploegmaat van het jaar ervoor bij ROKADO. Allemaal wel heel toevallig, maar kom, de tweede zege van De Kova-Lejeune stond op de teller. In de tijdrit, rit 5b speelde de ploeg dan weer niet meer mee. In het eindklassement werd Lucien Aimar 11de, Jean-Claude Baud 39ste en Joseph Carletti 42ste. Hij liet nog een renner achter zich. De anderen van de ploeg, de samenstelling kon niet achterhaald worden, beëindigden de wedstrijd niet.

De volgende rittenkoers was de Tour de l'Oise (18-20 mei). In de proloog, gewonnen door Dirk Baert, werd Godier 22ste op 10"3/10, Baud 28ste, Carletti 38ste, Aimar 45ste, Blocher 64ste, Geneste 65ste, Hochart 66ste en Gandarias 74ste.

In rit 1 werd Blocher 8ste en in het klassement stond hij 12de op 19" van Alain Santy. In rit 2 eindigden alle renners ex aequo in het peloton, in rit 3 was er niemand geklasseerd in de eerste 16.

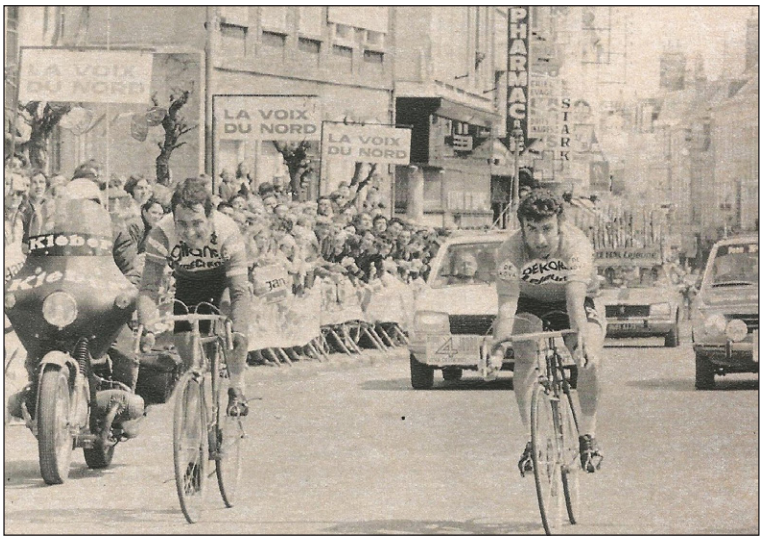

Tweede zege van de ploeg in de Quatre Jours de Dunkerque met Lucien Aimar. (foto Miroir du Cyclisme)

En dan was er Bordeaux-Paris (27 mei), wedstrijd waarvan Geminiani een hoofddoel gemaakt had. Rekende hij op een stunt van Aimar? Er kwamen in totaal 15 renners aan de start. Daarbij twee De Kova's, Lucien Aimar en Joseph Carletti.

In het koersverslag dat verscheen in 'La fabuleuse épopée de Bordeaux-Paris, le marathon de la route', Coups de Pédales, H.S. N° 15, Mars 2002, p. 168-169, komt enkel de naam van Carletti voor. En dan nog enkel bij de beschrijving van de eerste schermutselingen na de klassieke pauze. Carletti gaat nogal voortvarend te werk en blaast zichzelf als het ware op. Hij zal de wedstrijd dan ook niet beëindigen.

Over Lucien Aimar wordt er niks geschreven. Enkel in de uitslag, 8ste op 15'39" van winnaar Enzo Mattioda, komt zijn naam voor. De volgende commentaar van Raphaël Geminiani tijdens de Tour de France doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Geminiani vertelde in de pers dat mevrouw Mikaelides-De Kova nog niet onder de indruk was gekomen van de prestaties van haar ploeg. “De grote tegenvaller was dat wij Bordeaux-Paris niet wonnen. Lucien Aimar was ingeschreven en met hem hadden wij een goede kans. De tegenvaller was dat de jonge en van niets wetende Enzo Mattioda veel te vroeg wegsprong en weg bleef. Lucien Aimar werd nu kansloos achtste met een achterstand van 15 minuten en 39 seconden.”[3] Dezelfde dag werd Serge Lapébie 4de in Labastide d’Armagnac.

Lucien Aimar is dorstig naar meer overwinningen.
(Fotobron onbekend)

En zo was het seizoen al in de maand juni gekomen en was de voorbereiding op de Tour de France in volle gang. Voor De Kova-Lejeune bestond dit uit de Polymultipliée, de Midi-Libre en tenslotte het nationaal kampioenschap.

Op 8 juni werd Aimar nog 11de in het Critérium de Martigues. In de Polymultipliée (10 juni) of Trophée des Grimpeurs eindigen Christian Blain 16de en Lucien Aimar 17de, wiel in wiel. Jacques Hochart wordt even verder 20ste.

Vanaf 1 juni kwam er een extra renner bij de ploeg, de Portugees Firmino Bernardino. Hij maakte zijn debuut voor de ploeg in de GP du Midi-Libre (14-16 juni). In rit 1a werd hij al direct 20ste en beste van de ploeg. In rit 1b werd Jacques Hochart 6de, Bernardino en Blain werden in een groepje ex aequo 9de. In de vierde rit werd Bernardino nog eens 16de. In het eindklassement was Firmino Bernardino dan ook de beste, 20ste op 11’07” van Raymond Poulidor. Andrés Gandarias werd 47ste al op 35’28”, Boishardy 49ste, Aimar 51ste, Blain 52ste en Genthon 58ste.

Voor de nationale kampioenschappen op 24 juni had De Kova-Lejeune dus één renner voor België, één renner voor Spanje en 13 renners in Frankrijk die deelnamen[4]. Op de baan werd Joseph Carletti wel derde in het kampioenschap van Frankrijk achtervolging.

In Spanje gaf Andrés Gandarias op, in België komt Gregoire Van Moer niet in de uitslag voor. In Frankrijk stonden enkel Lucien Aimar, Christian Blain, Jacques Hochart en Jean-Claude Blocher aan de start. Waarom de andere negen niet startten is niet geweten. Bernard Thévenet werd nationaal kampioen en Lucien Aimar werd 11de op 5’45”. Christian Blain die als laatste op 14’50” de laatste ronde in ging, kon de wedstrijd niet uitrijden wegens de supporters die ondertussen op het parcours liepen. Opnieuw dus een prestatie die weinig hoop gaf voor de komende Tour de France.

De Tour de France (30 juni-22 juli) werd aangevat met de volgende elf renners: Lucien Aimar, Jean-Claude Baud, Christian Blain, Jean-Claude Blocher, Marcel Boishardy, Joseph Carletti, Andrés Gandarias, Noël Geneste, Charles Genthon, Jacques Hochart en Richard Podesta.

---

3 Enzo Mattioda overbrugde alleen een achterstand van 2 minuten op een groep met daarin Ronald De Witte, Michel Périn, Daniel Rebillard, Jürgen Tschan, René Pijnen en waarin aanvankelijk ook Carletti en Ferdinand Bracke zaten. Pas na 404 km, met nog 158 km te gaan, zal Mattioda er vandoor gaan. Toch wel een aparte interpretatie van Geminiani.

4 Firmino Bernardino kwam in Portugal uit voor Sporting Lisboa-Gazcidla.

De De Kova-Lejeune-ploeg bij de start van de Tour de France. (Foto Miroir du Cyclisme)

De lezer zal niet verveeld worden met al hun uitslagen in alle ritten, die zijn gewoon te desastreus. Hierna volgt per renner gewoon het beste resultaat, daarna wordt overgegaan naar de essentie van deze Tour de France voor De Kova-Lejeune, de strijd om de laatste plaats.

- Lucien Aimar: beste resultaat was een 9de plaats in de laatste rit 20b.
- Jean-Claude Baud: beste resultaat was een 57ste plaats in de laatste rit 20b.
- Christian Blain: beste resultaat was een 5de plaats in rit 16a.
- Jean-Claude Blocher: beste resultaat was een 36ste plaats in rit 19.
- Marcel Boishardy: beste resultaat was een 31ste plaats in rit 14.
- Joseph Carletti: gaf op in rit 8. Beste resultaat tot dan was een 80ste plaats in rit 7a.
- Andrés Gandarias: gaf op in rit 14. Beste resultaat tot dan was een 15de plaats in rit 7b.
- Noël Geneste: beste resultaat was een 55ste plaats in rit 12a.
- Charles Genthon: beste resultaat was een 67ste plaats in rit 13.
- Jacques Hochart: beste resultaat was een 16de plaats in rit 1b.
- Richard Podesta: gaf op in rit 11. Beste resultaat tot dan was een 28ste plaat in rit 1a.

Op 7 juli liet Geminiani in de Gazet van Antwerpen al het volgende optekenen nadat hij reeds champagne geschonken had voor zijn renners: “Als ik moet wachten tot ze iets winnen, dan is mijn champagne opgedroogd met dit weder”.

In het Limburgsch Dagblad van diezelfde dag stond dan weer: “Overigens gaat het met de ploeg van Geminiani, sportief gezien, ook niet best. Die knapen zijn meer meefietsers dan coureurs, of – zoals Raphaël hen zelf noemt – “Toeristen, die eens lekker op avontuur zijn in La Douce France”. Het is een heel apart clubje, meerijdend in akelig roze truien, die duidelijk in het teken zijn van mevrouw de sponsor. Miriam De Kova, een naar men zegt uitstekend gebouwde Française van 60 jaar, die men haar echter niet afziet, omdat zij dagelijks de dans beoefent in haar Parijse nachtclubs, is de DAME achter de ploeg van Geminiani. Zij kent Raphaël goed, heeft als stripteaseuse een miljoentje of wat verdiend en zich onlangs in de wielersport gestort. Zij heeft er in ieder geval mee bereikt, dat veel Fransen zich afvragen wat toch dat merk De

Kova is, op onderzoek uitgaan en op den duur terecht komen precies daar waar Madame Miriam De Kova hen hebben wil, in HAAR nachtclub. Zij is geen lastige baas voor Raphaël. Zij laat hem lekker aanmodderen met zijn knapen, die zich over het algemeen keurig (moeten) gedragen. Iedereen let op hen, weten zij, omdat roze truien sterk in het oog lopen en in ieder geval de boodschap verkondigen dat de Tour toch geen zaak van mannen alleen is."

Lucien Aimar in de Tour. (Foto Miroir du Cyclisme)

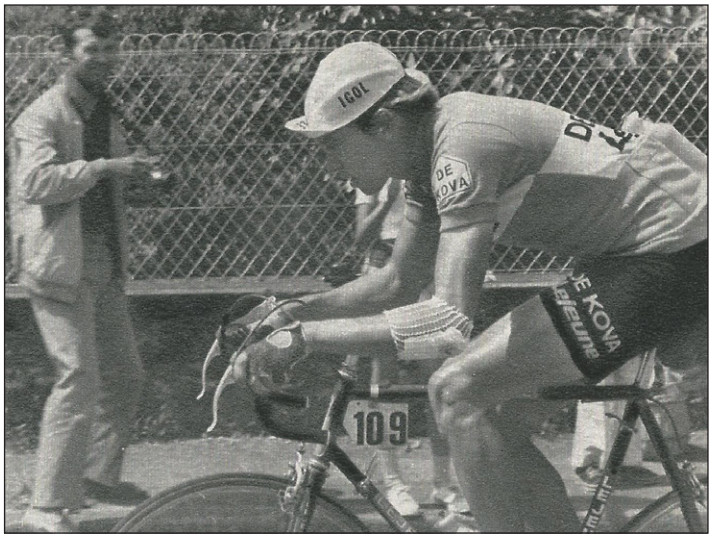

Een zeldzame aanval van een De Kova-Lejeune-renner in de Tour de France. In dit geval waagt Jacques Hochart een poging. (Foto Miroir du Cyclisme)

In Het Vrije Volk: democratisch-socialistisch dagblad van twee dagen later stond dan weer: "De jongens hoeven van haar (Miriam De Kova) niet te winnen. Miriam De Kova is fietsgek.

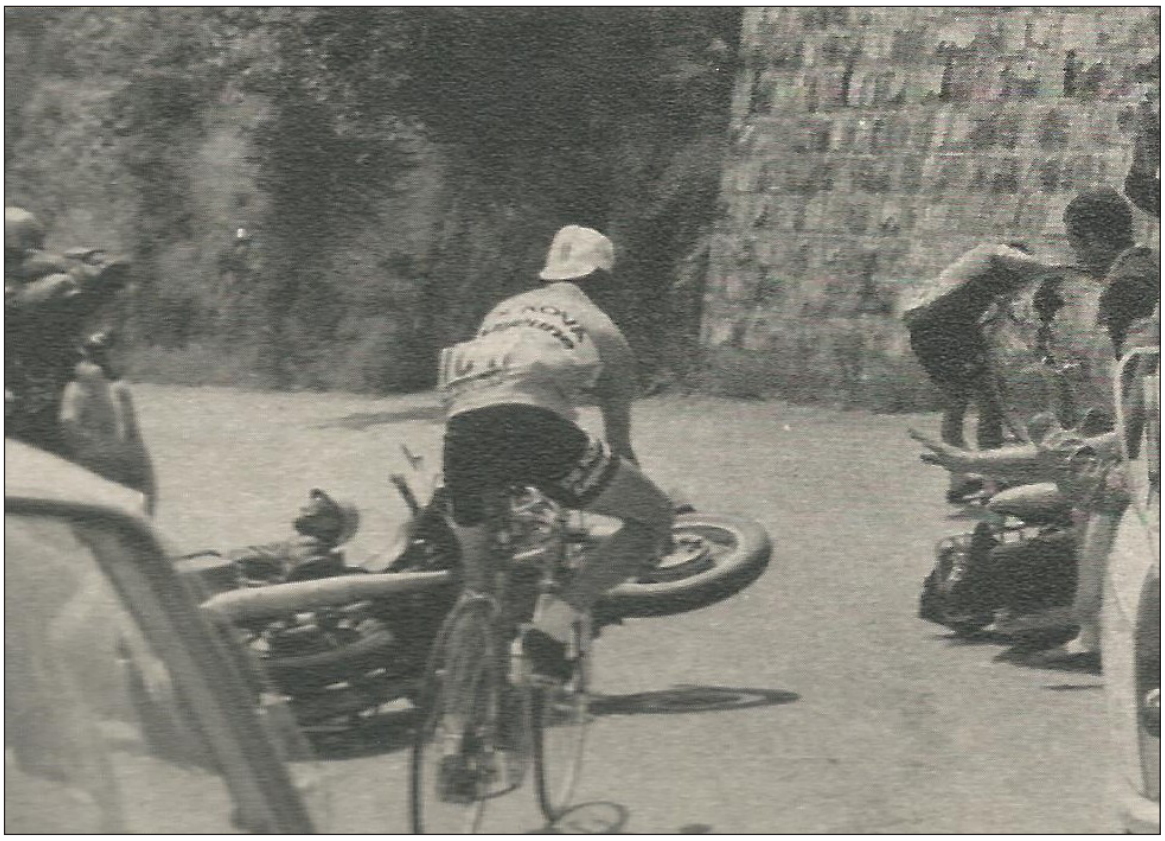

Marcel Boishardy kan maar net de val ontwijken in de Tour de France. (Foto Miroir du Cyclisme)

Ze wil ons allemaal op het fietsje hebben en weg met alle stinkauto's. Haar oogappels heten Hochart en Genthon, Baud en Carletti, maar vooral 'enzovoorts'."

Kortom, er werd duidelijk gelachen met Geminiani, de renners, hun truitjes en Miriam de Kova.

	Aimar	Baud	Blain	Blocher	Boishardy	Carletti	Gandarias	Geneste	Genthon	Hochart	Podesta	Totaal
P	43	92	124	119	107	100	128	125	131	130	112	132
1a	89	131	90	126	96	124	92	114	130	132	28	132
1b	118	119	91	28	114	128	50	111	132	16	48	132
2a	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12
2b	93	124	120	61	56	126	44	119	127	21	58	130
3	28	123	62	124	96	107	52	117	114	115	98	127
4	35	115	70	78	87	123	61	122	121	102	96	126
5	52	110	31	121	96	120	70	122	88	118	55	123
6	17	122	46	119	104	113	61	123	112	121	91	123
7a	13	116	40	117	97	80	44	118	107	114	79	123
7b	14	117	106	88	76	119	15	116	73	118	100	123
8	30	81	34	87	55	-	16	94	99	75	69	107
9	17	97	85	99	35	-	18	90	86	63	98	99
10	22	98	99	86	58	-	40	84	91	97	92	99
11	50	95	84	43	75	-	48	96	86	93	-	96
12a	27	90	80	94	59	-	77	55	76	96	-	96
12b	22	91	63	96	67	-	43	93	86	95	-	96
13	10	80	32	76	48	-	31	86	67	85	-	92
14	20	68	67	85	31	-	-	79	82	89	-	89
15	77	88	79	85	74	-	-	83	87	84	-	88
16a	81	59	5	71	78	-	-	77	72	20	-	88
16b	35	85	77	80	62	-	-	73	83	84	-	88
17	12	77	25	46	63	-	-	78	81	84	-	88
18	22	64	28	86	42	-	-	58	77	87	-	87
19	12	87	85	36	75	-	-	84	82	86	-	87
20a	28	86	72	81	53	-	-	64	76	84	-	87
20b	9	57	15	60	71	-	-	83	81	18	-	87
Eindkl.	17	85	58	86	44	-	-	84	83	87	-	87

De resultaten van de renners in de Tour de France. De proloog en ritten 12a, 16b en 20a waren tijdritten, rit 2a een ploegentijdrit.

In het eindklassement werd Lucien Aimar 17de op 49'54" van Luis Ocaña. Boishardy werd 44ste, Blain 58ste. De vijf anderen bezetten de vijf laatste plaatsen in het klassement. Genthon (83ste op 3h42'20"), Geneste (84ste op 4h17'31"), Baud (85ste op 4h36'56"), Blocher (86ste op 4h43'09") en Hochart (87ste op 4h51'09") zorgden voor een unicum in de geschiedenis van de Tour de France. Vijf ploegmaten op de vijf laatste plaatsen. Blocher had wel een tijdstraf van 10' wegens doping gekregen, maar dat had de uitslag eigenlijk niet beïnvloed.

TWEEDE GEVAL VAN DOPING

De Volkskrant 20 juli 1973

Van onze verslaggever BRIVE – Na Barry Hoban, de Belgische Brit die voor GAN-Mercier rijdt, is nu ook de Fransman Jean-Claude Baud van De Kova-Lejeune op het gebruik van doping betrapt. Baud werd na de rit van Bourg-Madame naar Luchon op het gebruik van verboden stimulerende middelen onderzocht en positief bevonden. Hij heeft niet om een contra-expertise gevraagd. De strafmaat is inmiddels vastgesteld: een boete van 1000 Zwitserse franken, een voorwaardelijke schorsing van een maand en verder wordt hij in het algemeen klassement tien minuten teruggezet.

Er was zelfs een heuse strijd ontstaan binnen de ploeg om de rode lantaarn, en de daarbij horende criteriumcontracten in de wacht te slepen. Een strijd die misschien al vanaf rit 1a begonnen was. De Kova-Lejeune bezette toen al de drie laatste plaatsen in de rituitslag. Ze herhaalden dat in de ritten 6, 9 en 10. In de ritten 11, 12b, 15 en 18 waren de twee laatste plaatsen voor hen. En in de ritten 1b, 12a en 14 mispakten ze zich waarschijnlijk want toen was enkel de laatste plaats voor hen. Het summum was echter weggelegd voor rit 19 toen ze de vier laatste plaatsen innamen.

Het resultaat was dat de strijd om de laatste plaats de gehele Tour er een binnen De Kova-Lejeune was. Het ontging de journalisten ook niet. Getuige het stukje in Het Parool van 19 juli.

De Kova-Lejeune, zelden in beeld tijdens de Tour de France.
(Foto: Miroir du Cyclisme)

TWEE FRANSEN STRIJDEN OM TITEL 'SLECHTSTE COUREUR VAN DE TOUR'

BORDEAUX, donderdag – Ploegbaas Ton Vissers mag zijn vier overlevenden (n.v.d.a.: van de Canada Dry-Gazelle-ploeg) dan trachten op te jutten door ze een premie van zevenduizend gulden te beloven, wanneer ze een rit weten te winnen[5], collega Raphaël Geminiani waakt zich er natuurlijk wel voor ook zo'n grapje uit te halen. Hij kijkt wel uit. In zijn ploeg namelijk, in verpletterend roze gestoken fietsclubje van de vroegere revuedanseres Miriam De Kova vecht men zich dood voor de bezetting van de laatste plaats.

Denk maar niet dat het Jean-Claude Blocher gegeven is, de remmen in het geniep tegen de velgen te laten slepen. Jacques Hochart – zijn grootste concurrent – zal het bedrog namelijk ongetwijfeld onmiddellijk doorzien en hetzelfde gaan doen. In dit stadium van de strijd – zo begrijpen de heren deksels goed – mag men elkaar per se niet uit het oog verliezen, kan elke fout fataal zijn[6]. Neem Blocher. Op weg naar Luchon dacht hij het zenuwtergende duel in zijn voordeel te hebben beslist. Hochart had zich weliswaar uit het peloton laten terugzakken, maar Blocher – terecht een valstrik vermoedend – deed onmiddellijk hetzelfde. "Tot we op een half uur kwamen te zitten. Toen werd ik bang, dat we niet op tijd de eindstreep zouden halen". De grote fout, de bijna fatale vergissing van Jean Claude Blocher. Uit angst Parijs niet

5 Wat niet zal gebeuren.
6 In Miroir du Cyclisme nr. 179 van november 1973 p. 4 ontkent Blocher in alle toonaarden dat er strijd was voor de laatste plaats.

eens als laatste te zullen halen – een gebeurtenis waarvan hij al nachten had gedroomd – sprintte hij bij de lepe Hochart weg, die vervolgens glimlachend wat rapper ging fietsen en het zo wist te versieren, dat hij enkele minuten voor 't sluiten der tijdscontrole onder het finishdoek doorrolde[7].

Waar na de proloog Jacques Esclassan nog op de laatste plaats stond was dat na rit 1a al Charles Genthon. Hij bleef dat tot rit 5 waar Joseph Carletti zijn plaats innam. Na rit 6 was de 'machtsgreep' om de laatste plaats compleet. Noël Geneste werd laatste met voor hem Joseph Carletti, Jean-Claude Blocher, Jean-Claude Baud, Charles Genthon en Jacques Hochart. Na rit 7 viel Genthon er van tussen, na rit 8 waren ze maar met drie meer. Geneste, Blocher en Baud. Na rit 9 was de situatie hersteld met Blocher als laatste en Geneste, Baud, Hochart, Genthon en Podesta voor hem. Na rit 11 waren ze maar met vijf meer door de opgave van Podesta. Rit 12 gaf een dipje met enkel Blocher en Hochart op de laatste twee plaatsen maar vanaf rit 13 lag de top vijf, om het zo te noemen, vast. Lange tijd bleef Blocher laatste met een van onderlinge plaats wisselend viertal, Geneste, Baud, Hochart en Genthon voor zich. In rit 17 sloeg Hochart zijn definitieve slag en werd laatste met uiteindelijk het gekende eindklassement[8].

Een zeldzaam beeld met vier De Kova-Lejeune-renners in de kop van het peloton tijdens de Tour de France. (Foto: Miroir du Cyclisme)

7 De rit naar Luchon was de 13de rit. Daarin eindigde Blocher als 76ste en Hochart als 85ste in dezelfde tijd en was de laatste plaats in de rangschikking nog altijd voor Blocher. Pas na de 17de rit kon Hochart (84ste met nog 4 renners achter zich) de laatste plaats 'afsnoepen' van Blocher (46ste aankomend in het grote peloton dat spurtte voor de 4de plaats). Het verhaal hierboven, geschreven in Bordeaux, dus na rit 16a, klopt dan ook niet. In de 14de rit van Luchon naar Pau eindigde Hochart wel als 89ste en dus laatste en werd Blocher in een groepje, meer dan 5' voor hem, 85ste. Blocher bleef wel met 45" 'voorsprong' laatste en Hochart voorlaatste.

8 Hochart had eigenlijk het omgekeerde willen realiseren. Om te bewijzen dat hij niet in strijd was met zijn ploegmaat Blocher voor de rode lantaarn, demarreerde hij in de 17de rit met de bedoeling de prijs van de strijdlust binnen te rijven. Hij had zijn aanval echter niet goed gepland om ook een gooi naar de ritzege te doen. De ploegmaats van Pedro Torres haalden hem namelijk vrij vlug terug omdat Torres de punten voor de bergprijs nodig had. Even later viel Hochart dan, kwam met veel achterstand (9'44") binnen en kwam zo op de laatste plaats in het klassement terecht met 4'38" 'voorsprong' op Blocher. Hij kreeg wel de prijs voor de strijdlust.

Miriam de Kova en de charmes van Geminiani

De Tijd: dagblad voor Nederland 20 juli 1973

Van onze speciale verslaggever FRITS SUÊR

CLERMONT-FERRAND, 20 Juli – Vandaag is de Tourkaravaan in Clermont-Ferrand neergestreken, de stad van een van Frankrijks meest roemruchte renners, Raphaël Geminiani, nu leider van een van de merkwaardigste ploegjes in deze Tour: De Kova-Lejeune. De renners van De Kova-Lejeune vallen op, omdat ze in het algemeen de eersten zijn die het peloton moeten lossen en vijf van hen de rij van het Algemeen klassement sluiten.

Na afloop van de 17de Touretappe in Brives luchtte Geminiani zijn ergernis over zijn zwakke ploeg. In die etappe had alleen Jacques Hochart initiatieven getoond. “De rest doet niets. We hadden afgesproken dat men na de bergen wat zou proberen, maar niemand deed iets. Dat neem ik niet. Ik weet wel dat het een jonge ploeg is voor wie de Tour nog te zwaar is, maar meerijden zoals ze nu doen zou ik ook nog maanden kunnen volhouden. Deze jongens missen de ambitie zoals wij die vroeger hadden”.

N.v.d.a.: Qua motiveringspraatje kan dit wel tellen.

Om toch niet helemaal negatief het verhaal van de Tour de France af te sluiten deze opmerkelijke, want unieke, poging van een De Kova-Lejeune-renner om eeuwige roem te vergaren door een Tourrit te winnen.

De achttiende rit ging van Brive-la-Gaillarde naar de Puy de Dôme. Enkele honderden boeren en veehandelaars hadden deze rit uitgekozen om een protestactie op te zetten en hun eisen voor de pers, talrijk aanwezig in de Tour de France, duidelijk te maken. Het peloton werd opgehouden en er ontstond chaos.

Jean-Claude Blocher had in de verwarring kans gezien er tussen uit te knijpen. Waarschijnlijk had hij de stunt van Pierre Matignon in 1969 in gedachten. Matignon, rode lantaarn in 1969, slaagde er toen in een ontketende Merckx 1’25” voor te blijven op de Puy de Dôme en zo de mooiste overwinning uit zijn carrière te behalen. Blocher droomde van eenzelfde resultaat. Het feit dat Geminiani al drie dagen geen woord tegen zijn renners gezegd had, zal ook wel geholpen hebben. Vijftien kilometer verderop werd hij echter al tot stoppen gemaand. Want ook hij moest, net als het peloton, opnieuw starten. Hij deed het en ging prompt, bij km 33, weer aan de haal, kennelijk om een wit voetje te halen bij madame De Kova, die in haar Parijse nachtclub Alcazar voor haar rijders en haar ploegleider Gem een champagnefeest ging geven. Haar rosé poppedijntjes, aldus het verslag in Tubantia van 21 juli, behoefden niet alles te winnen (en ze wonnen dan ook niks) maar ze moesten zich ten faveure van madame wel af en toe in de kijker rijden. Dat was tenslotte de opzet van het nachtclubploegje.

Overigens was Raphaël Geminiani in die rit al over zijn Bordelaise kater heen. Geheel in overeenstemming met de ‘ploegtactiek’, was hij in Bordeaux bij Guy Lapébie eens flink doorgezakt. Guy, oud-Tourrenner en assistent-ploegleider, hield er een zwaar geanimeerd etablissement op na. Kwam de Tour in Bordeaux, dan troffen alle ouwe jongens elkaar bij hem. En dan maakten zij er bij hem een formidabele ballentent van. Raphaël ging bij zulke gelegenheden voorop. En moest daar dan met een zeer zwaar hoofd een dag of wat voor boeten. Hij sliep dan in zijn ploegleiderswagen en liet het rijden aan zijn mecanicien over. Hij sliep zo uitvoerig en zo grondig, dat iedereen wist waar Gem was geweest. Nu de karavaan richting Puy de Dôme en dus Clermont-Ferrand reed, kon het feest nog eens herhaald worden in zijn eigen

nachtclub. Het leed dan ook geen twijfel of ook de fuif bij zijn patrones in Parijs zou een samenzijn worden dat geschiedenis zou maken. Alleen, in Parijs zou blijken dat de beurzen van de ploeg leeg waren en dat mooie Miriam geen zin meer had om nog eens in de geldbeugel te tasten.

En Jean-Claude Blocher? Die wint een premiespurt en haalt maximum 6'15" voorsprong. Bij km 115 wordt hij weer ingelopen. Hij krijgt wel de prijs van de strijdlust. Einde verhaal.

Jacques Hochart mag als rode lantaarn op de foto met winnaar Luis Ocaña. Toch nog wat publiciteit voor de ploeg. (Foto: Miroir du Cyclisme)

De Tour was dus een debacle. Aimar was nog de beste of minst slechte met 1 top tien en 7 toptwintiguitslagen. Blain behaalde met zijn 5de plaats het beste individuele resultaat en verder nog een toptwintigplaats. Gandarias reed een 15de en 16de plaats en Hochart een 16de en 20ste plaats. De ploeg zelf werd 11de in het ploegenklassement. Enkel het Canada Dry-Gazelle van Ton Vissers stond nog achter hen. Watney-Maes★Pils stond wegens geen renners die Parijs bereikten natuurlijk niet in het klassement. Om aan te tonen dat de meeste renners van De Kova-Lejeune onvoldoende conditie, ervaring, kunde, kennis en talent hadden om de Tour te rijden gaf Blocher in het interview in Miroir du Cyclisme nr. 179 van november 1973 p. 4 volgend voorbeeld. In de Alpen verloor hij op een col 50" tot 1' per kilometer, in de Pyreneeën was dat nog 20 à 25" per kilometer.

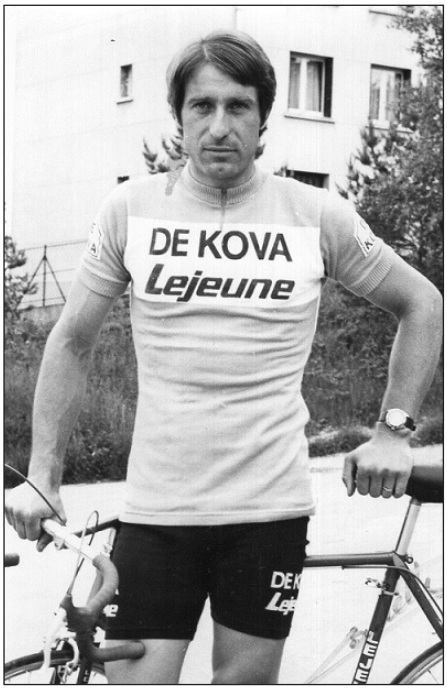

Joseph Carletti

Op 24 juli werd Lucien Aimar 4de in het criterium Pen ar Rhun in Callac en op 25 juli werd hij 10de in het Spaanse Villafranca de Ordizia. Gandarias werd er 29ste. Drie dagen later werd Hochart 9de in Pleurtuit. Op 29 juli werd Marcel Boishardy 4de in het criterium van Bain-de-Bretagne. Dezelfde dag werd Geneste 10de in Oradour-sur-Glane en Blocher 6de in Plumeliau. Op 30 juli was er nog een 5de plaats voor Lapébie en een 9de plaats voor Blain in Auzances en won Lucien Aimar de laatste wedstrijd voor De Kova-Lejeune in de Prix Plessala. Het waren de laatste officiële wedstrijden van De Kova-Lejeune.

In alle geraadpleegde bronnen staat te lezen dat De Kova-Lejeune officieel stopte eind augustus, hetgeen niet klopt. De ploeg hield officieel op te bestaan op 31 juli 1973 (zie voetnoot 2 op pagina 65). Het geld was blijkbaar op en er kwam geen tweede cheque van Miriam meer. Hoe ging het verder met de renners? De meeste bronnen geven aan dat de renners die nergens anders onderdak vonden, verder reden in een De Kova-Lejeune-trui.

Roue d'Or in Vincennes. V.l.n.r.: Barry Hoban, Daniel Rebillard, Walter Godefroot, Régis Ovion en Alain Van Lancker en op de voorgrond Lucien Aimar. (Fotobron onbekend)

Lucien Aimar in actie tijdens de Roue d'Or in Vincennes. (Foto: Miroir du Cyclisme)

Vanaf augustus werd er dus maar wat aangemodderd[9] in de criteriums en de koersen in omloop. Op 4 augustus werd Aimar derde in Commentry, de dag erop werd Hochart 10de in Soudan. Op 11 augustus werd hij tweede in Rieux. In de Prix d'Excideuil, vier dagen later, werd Aimar 5de. Op 19 augustus was er een derde plaats voor Boishardy in Châteaugiron en twee dagen later een 8ste in het criterium van Meymac waar Geneste 10de werd.

In de GP Plouay van 28 augustus werden Blain en Boishardy ex aequo 8ste en Genthon 22ste. De dag erop werd Serge Lapébie derde in Cosne-sur-Loire.

Op 8 september werd Aimar 6de in Périgueux, op 16 september werd Geneste 7de in Grisy-les-Platres. In Paris-Tours op 30 september werd Gérard Godier nog 70ste.

De laatste uitslagen in oktober waren een 7de plaats van Marcel Boishardy in het criterium van Plaintel op 1 oktober, een 20ste en 23ste plaats van Christian Blain en Joseph Carletti op 7 oktober in À Travers Lausanne, een 8ste plaats van Lucien Aimar op 8 oktober in het criterium van Biot en tenslotte van Marcel Boishardy een 19de plaats in de eindstand van de Étoile des Espoirs (17-21/10) en een 21ste in de Boucles de Seine.

Jean-Claude Blocher kwam in september bij GAN-Mercier terecht en nam deel aan Paris-Tours (30 september) maar reed geen uitslag. Ook Serge Lapébie kwam bij GAN-Mercier terecht en reed Paris-Bruxelles (26 september) waar hij 41ste werd en Paris-Tours waar hij 53ste werd. In de Étoile de Bessèges (21 oktober) werd hij tenslotte nog 28ste in de eindstand. In Paris-Tours namen naast bovengenoemde Gérard Godier ook Marcel Boishardy, Joseph Carletti en Jacques Hochart deel als individueel, waarschijnlijk in De Kova-Lejeune-trui. Eerder was Lapébie[10] al

9 Opnieuw Jean-Claude Blocher in Miroir du Cyclisme nr. 179 p. 4-5 verklaart dat hij gelukkig enkele contracten kon versieren via zijn manager Roger Piel. Waarschijnlijk omwille van zijn bekendheid door de 'strijd' om de rode lantaarn. Hij kreeg 400 à 600 FRF per criterium waardoor hij over een jaar bekeken ongeveer evenveel had verdiend als een gewone arbeider. Als voorbeeld gaf hij het criterium in Hyères, woonplaats van Lucien Aimar, waar hij 450 FRF voor kreeg. Daarvan moest hij zijn benzine betalen, péage, taksen, manager, … Van augustus tot begin september maakte hij zich dus geen al te grote zorgen, vanaf september werd het spannend om een contract te verkrijgen voor 1974, iets wat uiteindelijk lukte daar hij bij Merlin Plage-flandria-Shimano mocht starten.

10 Wanneer hij juist bij GAN-Mercier startte is niet teruggevonden. Maar dus zeker voor 26 september.

Tijdens de Boucles de Seine toch nog een De Kova-Lejeune-trui. Waarschijnlijk bij gebrek aan andere truien. (Foto: Miroir du Cyclisme)

tweede geworden in Périgueux (8 september), derde in Jurançon (9 september) en Ambarès (16 september). Hij werd ook nog 28ste in het eindklassement van de GP Fourmies (23 september).

En zo viel eind 1973 definitief het doek over De Kova-Lejeune. Voor Lucien Aimar was het meteen het einde van zijn carrière. Idem voor Jean-Claude Baud, Gérard Godier en Gérard Olbé.

Een aantal renners kwamen bij de nieuwe ploeg Jobo-Lejeune-Campagnolo terecht zoals Christian Blain. Ook Jean-Claude Blocher kwam er bij na een tussenstap bij Merlin Plage-flandria-Shimano, ploeg die ook de nodige problemen kende[11]. Hij bleef bij Jobo-Lejeune-Campagnolo tot eind 1975 en beëindigde dan zijn carrière. Ook Serge Lapébie kwam bij Jobo-Lejeune-Campagnolo[12].

Nog anderen kwamen terecht bij Magiglace-Juaneda. Dat waren Marcel Boishardy[13], Joseph Carletti, Noël Geneste, Charles Genthon, Jacques Hochart[14] en Richard Podesta. Het was een situatie van na de regen in de drop terecht komen. Voor Carletti, Geneste, Genthon en Podesta was het dan ook het eindstation.

11 Ook deze ploeg zat in slechte papieren. De auteur verwijst daarvoor naar het boek 'Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn', door Jan De Smet (2015), pp. 120-122, uitgegeven in eigen beheer.

12 In 1975 ging hij naar Gitane-Campagnolo en in 1976 naar Merlin-Plage.

13 In 1975 reed hij voor de probleemploeg Alsaver-Jeunet-de Gribaldy, kwam zonder sponsor te zitten, werd opgevangen door de UNCP. In 1976 had hij verschillende sponsors zoals Jobo-Spidel-Wolber-La France, Carlos-Galli-Alan, Kremlin Sport en Merlin-Plage. In 1977 werd hij aanvankelijk 'gesponsord' door de FFC om dan Le Menhir als privésponsor te krijgen. Het jaar erop startte hij nog bij Renault-Gitane-Campagnolo, maar eind maart ging hij de fiets aan de haak.

14 Hochart reed in 1975 ook even voor de UNCP om er dan de brui aan te geven.

Andrés Gandarias ging voor La Casera-Bahamontes rijden in 1974. Dat werd Monteverde in 1975, Teka in 1976 en 1977 en tenslotte Novostil-Helios in 1978.

Gregoire Van Moer reed nog een jaar voor Carpenter-Confortluxe-FLANDRIA.

Firmino Bernardino, die in Portugal in 1973 verder voor Sporting Lissabon-Gazcidla reed, was nog twee jaar prof bij respectievelijk Sporting Lissabon-Gazcidla en Sporting-Sotto Mayor-Lejeune om dan terug amateur te worden tot 1984. In 1987 kwam hij nog even terug als prof, maar dat werd niks.

Claude Dubost keerde, zoals eerder aangegeven, terug naar de amateurs, Daniel Vermeulen hield het voor bekeken.

Cees van der Meijden reed in 1973 dus voor Frisol waar hij ook in 1974 bleef om in 1975 te eindigen bij Shimano-Dura Ace.

Daniel Vermeulen

Raphaël Geminiani bleef in het wielermilieu al was het een komen en gaan. Sporting-Sotto Mayor in 1975, een niet gerealiseerd project in 1976 met Merlin-Plage, FIAT France in 1977, FIAT in 1978 en 1979, La Redoute tussen 1984 en 1985 en tenslotte Café de Colombia in 1986.

Het meest opvallende was natuurlijk 1977 toen hij met FIAT Eddy Merckx onder zijn hoede kreeg. Jammer genoeg werd het door gezondheidsperikelen van Merckx een desastreus seizoen, maar dat is dan weer een ander verhaal.

Het is altijd leuk om achteraf eens terug te kijken naar wat men van een wielerseizoen had verwacht.

In Miroir du Cyclisme nr. 167 - februari-maart 1973, p. 12 stond een interview met Lucien Aimar. Daarin een paar interessante passages.

Aimar geeft in eerste instantie wat uitleg waarom zijn laatste seizoenen allesbehalve waren. Hij wijt het aan het overlijden in 1969 van ploegleider bij BIC Raymond Louviot, bij een verkeersongeval aan de vooravond van de Quatre Jours de Dunkerque en de terugtrekking van Raphaël Geminiani bij BIC, twee voor hem belangrijke personen. Maar nu hij weer bij Geminiani terechtgekomen was, zag hij de toekomst weer rooskleurig, letterlijk en figuurlijk, tegemoet.

Geruchten als zou hij op gespannen voet leven met Geminiani en dat er zelfs sprake was van een proces tussen beiden wuifde hij weg. Hij gaf wel toe dat er verschillende renners waren die problemen hadden met Geminiani wegens bepaalde financiële regelingen en dat ze Aimar gevraagd hadden zich bij hen aan te sluiten, maar dat had hij geweigerd.

Lucien Aimar, de enige De Kova-Lejeune-renner die een overwinning behaalde. (Foto: Collectie HVP)

Zijn ambities voor 1973 waren beperkt. Hij zou een soort wegkapitein zijn voor de ploeg, een natuurlijke leider die adviezen kon geven aan de jongeren. Jongeren waarvan hij dacht dat zeker de helft binnen de kortste keren zich zou 'tonen'[15].

Andrés Gandarias zou de kopman voor de Tour de France worden, hijzelf kwam daarvoor niet meer in aanmerking gezien hij zich niet op hetzelfde niveau van Merckx of Zoetemelk[16] kon beschouwen. Maar in het geval Gandarias vertelde hij dat wie niet sterk is, misschien wel sluw moet zijn[17].

Voor de rest had hij geen grote ambities meer. Misschien dat hij wel in Paris-Nice een slag kon slaan[18], of in een of andere rittenwedstrijd waar meestal de eerste dag al de beslissing viel[19]. Ook Paris-Roubaix (opgave) zag hij nog wel zitten en Bordeaux-Paris (8ste op 15'39") waar hij in 1970 dicht bij winst was[20].

Zoals hierboven echter aangetoond werd, het liep allemaal toch wel anders.

En Miriam De Kova? Wel zij verdween in de nevelen der geschiedenis. Er is over haar op het 'almachtige en alwetende' internet niks meer te vinden. Buiten haar passage als sponsor van De Kova en een beperkte discografie is er niets. Leven doet ze waarschijnlijk niet meer, ze zou nu ongeveer 110 jaar moeten zijn. Maar een overlijdensbericht werd nergens teruggevonden, misschien ook omdat Miriam De Kova mogelijks haar echte naam niet was. Ze blijft dus voor altijd 'une femme mystérieuse' die even acht maanden aan het wielerfirmament schitterde om dan weer te verdwijnen. Wat overblijft zijn wat foto's van renners in een roze outfit en het feit dat ze met vijf de laatste vijf plaatsen in het eindklassement van de Tour de France 1973 bezetten.

15 Men kan moeilijk stellen dat de helft van de jongeren zich toonden. Ook niet 1/3 of 1/4 van de 12 Franse neoprofs die bij De Kova-Lejeune startten. Vijf van hen hielden het bekeken na een jaar, zes van hen kwamen bij Magiglace terecht, eigenlijk een ploeg van werkloze renners.

16 Merckx was er in 1973 natuurlijk niet bij. Op zich reed Aimar niet zo een slechte Tour de France die hij als 17de beëindigde.

17 Andrés Gandarias' beste resultaten waren 15de en 16de plaats in de ritten 7b en 8. In het klassement stond hij na rit 9 als 18de op 34'59". Voor zijn opgave in de 14de rit stond hij 21ste op 52'18" (Lucien Aimar stond 15de).

18 Paris-Nice werd niks. Geen enkele toptienplaats en 28ste op 5'18".

19 De Quatre Jours de Dunkerque met een ritoverwinning was op dat gebied het enige succes.

20 Dit is de visie van Aimar. In werkelijkheid kwamen op 120 km van de streep nog vijf man in aanmerking voor de overwinning: Barry Hoban, Herman Vanspringel, Lucien Aimar, Roger Rosiers en Charles Rouxel. Op dat moment verhoogt Vanspringel plots de snelheid. Hoban en Rouxel moeten lossen snel gevolgd door Aimar. Rosiers weerstaat het langst maar moet uiteindelijk ook plooien. Aimar wordt tenslotte tweede op 5'29" na Vanspringel die zijn eerste Bordeaux-Paris op zijn palmares schrijft. Er is wel nog een 'petite histoire' verbonden aan deze wedstrijd. Jo Goutorbe was de eerste gangmaker van Aimar. Achter hem zat Lucien perfect uit de wind omdat Goutorbe, tegen het reglement in, zichzelf min of meer gekleed had als een Michelin-mannetje. François Cools, gangmaker van Vanspringel, had dit in de mot en anticipeerde door vroeger te tanken. Op het moment dat Goutorbe moest stoppen om bij te vullen en Aimar dus achter H. Longué, zijn tweede gangmaker moest rijden, ging het duo Vanspringel-Cools in de aanval. Aimar was zijn goede beschutting kwijt en kon daardoor Vanspringel niet meer volgen.

De trui

Er waren twee versies van de trui. Een eerste met zwarte belettering.

Een tweede, voor de Tour de France, met blauwe belettering.

En er was blijkbaar ook een trui zonder tekst op de mouwen in omloop zoals hier te zien is op een foto van Godier. DE KOVA staat in het zwart, Lejeune in het blauw.

In Miroir du Cyclisme nr. 165 van december 1972, was er sprake van een blauwe trui met witte band en violette mouwen. Deze trui is er echter nooit gekomen.

De societyfiguur Miriam De Kova

Jean-Marie Rivière, koning van het nachtleven die Geminiani en Miriam De Kova samenbracht.

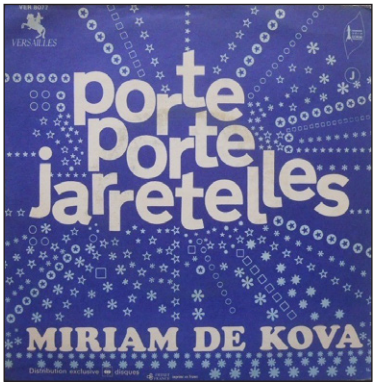

De muzikale erfenis van Miriam De Kova.

Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 (deel 6)

door Patrick Feyaerts

In dit zesde deel behandel ik de chromo's 97 tot en met 108.

97. Jan Derksen
98. Albert Covens
99. Michel Rousseau
100. Fritz Pfenninger
101. Emile Daems
102. Martin Van Geneugden
103. Rik Van Looy
104. Hans Junkermann
105. Jos Schils
106. Antonio Maspes
107. Roger Gaignard
108. Pierre Schmitz

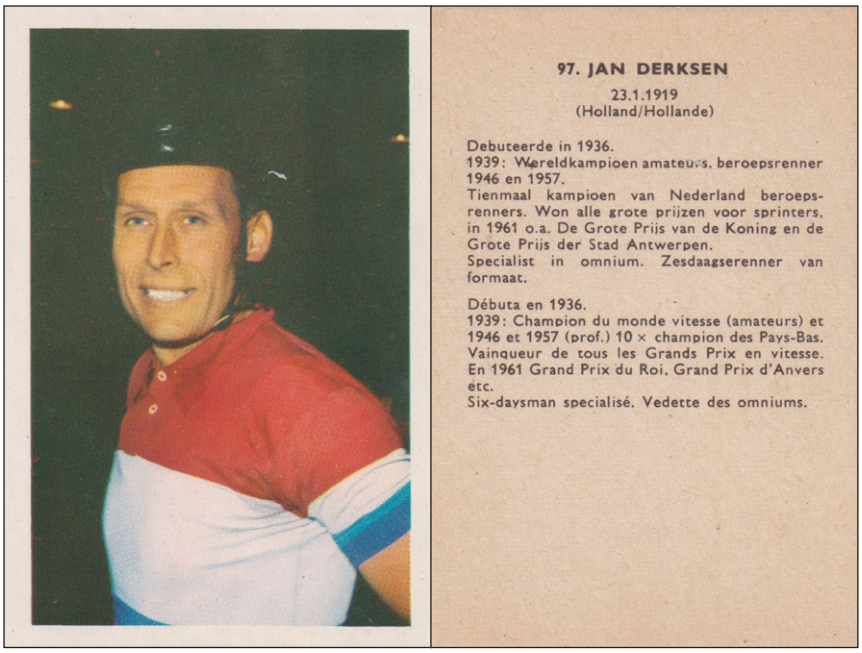

97. Jan Derksen

De foto is genomen in het Antwerps Sportpaleis, heel waarschijnlijk ergens in 1961.

De geboorteplaats is Geertruidenberg.

Het palmares geeft het essentiële weer. Derksen was eind 1961 wel al elfmaal Nederlands kampioen sprint (en tienmaal tweede). Het kan ook aangevuld worden met zijn ereplaatsen in het wereldkampioenschap, hij was eenmaal tweede, driemaal derde, tweemaal vierde en vijfmaal kwartfinalist. Hij was inderdaad ook een meer dan behoorlijk zesdaagserenner, die eenmaal tweede werd in Parijs (in 1955 met Gerrit Peeters en Gerrit Schulte) en tweemaal derde in Antwerpen (in 1956 met Gerrit Peeters en Gerrit Schulte en in 1958 met Wim van Est en Wout Wagtmans).

Nadien was hij nog kampioen van Nederland in 1962 en 1963 en in het wereldkampioenschap 4de in 1962 en kwartfinalist in 1963. Hij stopte op 15 februari 1964, drie maanden voor hij 45 werd. Na zijn afscheid werd hij manager en coach.

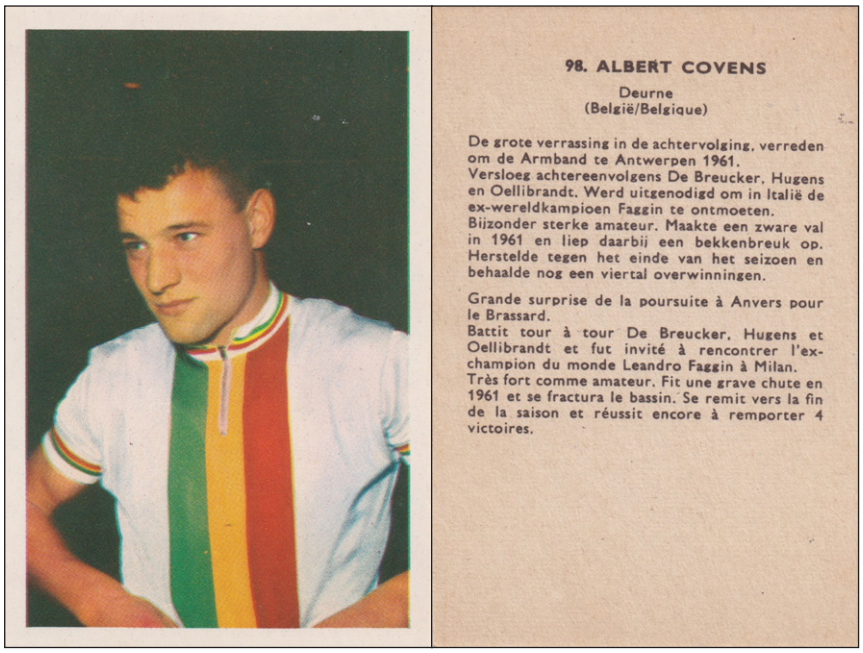

98. ALBERT COVENS

Deurne
(België/Belgique)

De grote verrassing in de achtervolging, verreden om de Armband te Antwerpen 1961.
Versloeg achtereenvolgens De Breucker, Hugens en Oellibrandt. Werd uitgenodigd om in Italië de ex-wereldkampioen Faggin te ontmoeten.
Bijzonder sterke amateur. Maakte een zware val in 1961 en liep daarbij een bekkenbreuk op. Herstelde tegen het einde van het seizoen en behaalde nog een viertal overwinningen.

Grande surprise de la poursuite à Anvers pour le Brassard.
Battit tour à tour De Breucker, Hugens et Oellibrandt et fut invité à rencontrer l'ex-champion du monde Leandro Faggin à Milan.
Très fort comme amateur. Fit une grave chute en 1961 et se fractura le bassin. Se remit vers la fin de la saison et réussit encore à remporter 4 victoires.

98. Albert Covens

De foto is genomen in het Antwerps Sportpaleis, eind 1961.

De geboortedatum is 10/09/1938 en de geboorteplaats is uiteraard Deurne, Antwerpen.

Het palmares concentreert zich nogal fel op zijn prestaties als achtervolger en dan vooral in de Armband Savelkoul van Antwerpen. Bij de liefhebbers was hij in 1959 tweede in het nationaal kampioenschap op de weg. In 1960 won hij een rit in de Friedensfahrt (14de in de eindstand) en in de Ronde van Limburg (tweede in de eindstand). In 1961 won hij naast vier wedstrijden in België ook de slottijdrit van de Sexdagars (Zesdaagse) van Zweden (12de in de eindstand). Op 25 september werd hij onafhankelijke om de Armband Savelkoul in het Sportpaleis van Antwerpen te kunnen betwisten.

Hij zette diezelfde winter zijn reeks in de Armband voort en versloeg vervolgens Leo Proost, reed een ex aequo met Freddy Eugen en zette dan een zegereeks neer tegen achtereenvolgens Henk Nijdam, Freddy Eugen, Tom Simpson, José De Noyette, Klaus Bugdahl en Leandro Faggin. Enkel Peter Post bleek in de finale te hoog gegrepen. Hij mocht ook de Zesdaagse van Antwerpen betwisten en eindigde met Freddy Eugen en Jos Verachtert 11de.

Nadien kon hij nooit de verwachtingen inlossen. In 1962 waren er drie regionale overwinningen, een 4de plaats in het Belgisch kampioenschap achtervolging en een uitschakeling in de reeksen op het wereldkampioenschap. In het daaropvolgende winterseizoen klopte hij in de Armband van Antwerpen hij Leo Proost, maar werd in de volgende ronde door Hugo Scrayen uitgeschakeld. In de Zesdaagse van Antwerpen werd hij samen met José De Noyette en Maurice Joosen voor de finale uitgeschakeld.

1963 zou zijn beste seizoen worden. Hij won een rit in Dwars door België, de Omloop van de Leiebochten in Wevelgem (de B-versie van Gent-Wevelgem) en vier regionale wedstrijden. Hij reed ook een sterk nationaal kampioenschap, maar werd in de slotfase ingelopen. Op de wielerbaan werd hij tweede achter Hugo Scrayen in het nationaal kampioenschap achtervolging en kwartfinalist op het wereldkampioenschap. Tijdens het aansluitende winterseizoen werd hij in de Armband (Savelkoul) van Antwerpen al bij zijn eerste optreden door Roland Zöffel uitgeschakeld, terwijl hij in de Zesdaagse van Antwerpen opnieuw voor de finale uitgeschakeld werd, dit keer samen met Fernand Deferm en Maurice Joosen.

In 1964 werd hij 11de in de Scheldeprijs en 9de in de GP de Belgique tegen het uurwerk en won hij twee regionale wedstrijden. Hij mocht het ook dit winterseizoen in de Armband proberen maar werd al direct door de nieuwe revelatie Ludo Janssens uitgeschakeld. Voor de zesdaagse kreeg hij dit keer geen contract. De volgende jaren haalde hij geen noemenswaardige resultaten meer en 1966 was zijn laatste seizoen.

99. Michel Rousseau

De foto is genomen in het Antwerps Sportpaleis, heel waarschijnlijk ergens in 1961. Het is alleszins een weinig flatteuze foto waarop het moeilijk is Rousseau te herkennen.

Aan het palmares kan maar heel weinig toegevoegd worden. Rousseau was ook in 1957 (bij de liefhebbers) en in 1959 (bij de beroepsrenners) Frans kampioen. In 1960 werd hij op het wereldkampioenschap in de kwartfinales uitgeschakeld.

Mede door een gebrek aan beroepsernst, wielerbanen in Frankrijk en tactische finesse was het beste er bij Rousseau al af. In 1962 werd hij nog Frans kampioen en kwartfinalist op het wereldkampioenschap, in 1963 werd hij door Gaignard geklopt in het Frans kampioenschap en gaf meteen forfait voor het wereldkampioenschap.

In 1964 nam hij dan weer wel deel aan het wereldkampioenschap in Parijs, ook al was hij niet aangetreden in het nationaal kampioenschap. Hij werd tweede in zijn reeks achter Jos De Bakker en derde in zijn herkansingreeks achter de Japanner Shujiro Matsukawa en de Australiër Robert Ryan.

Hij stopte met wielrennen en werd catcher. In 1967 probeerde hij een comeback, werd opnieuw Frans kampioen, maar op het wereldkampioenschap kon hij nog wel zijn schiftingsreeks winnen, maar werd daarna kansloos in de 1/8 finale uitgeschakeld. Rousseau bleef nog actief tot april 1968 en stopte dan definitief.

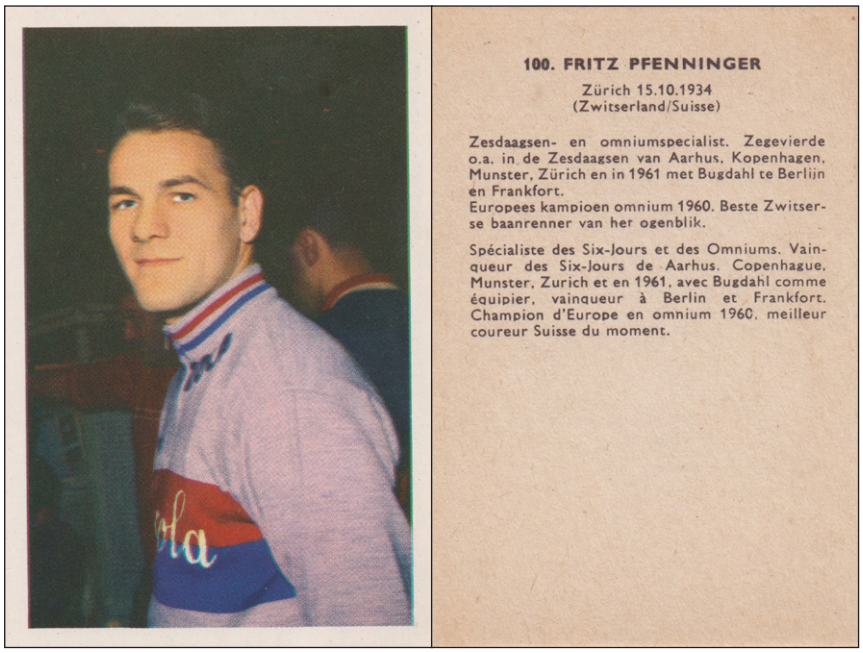

100. FRITZ PFENNINGER

Zürich 15.10.1934
(Zwitserland/Suisse)

Zesdaagsen- en omniumspecialist. Zegevierde o.a. in de Zesdaagsen van Aarhus, Kopenhagen, Munster, Zürich en in 1961 met Bugdahl te Berlijn en Frankfort.
Europees kampioen omnium 1960. Beste Zwitserse baanrenner van het ogenblik.

Spécialiste des Six-Jours et des Omniums. Vainqueur des Six-Jours de Aarhus, Copenhague, Munster, Zurich et en 1961, avec Bugdahl comme équipier, vainqueur à Berlin et Frankfort. Champion d'Europe en omnium 1960, meilleur coureur Suisse du moment.

100. Fritz Pfenninger

De foto komt uit de Zesdaagse van Antwerpen 1961.

Het palmares is heel volledig, slechts weinig kan toegevoegd worden. Men kan vermelden dat hij in 1956 (kortstondig) wereldrecordhouder over de km met staand en vliegend vertrek op overdekte banen was, dat hij eind 1961 in Münster al tweemaal gewonnen had en dus aan zeven zeges in zesdaagsen toe was en dat hij in 1960 met Jean Roth tweede was in het Europees criterium américaine.

Het belangrijkste deel van zijn carrière speelt zich nadien af, en dan vooral aan de zijde van Peter Post. Hij zou tussen 1962 en 1970 verdere 26 zesdaagsen winnen, waarvan 19 met Peter Post, en zijn totaal op 33 brengen. Hij won ook driemaal het Europees criterium américaine, in 1962 met Klaus Bugdahl en in 1964 en 1967 met Peter Post. Verder werd hij in het Europees criterium omnium tweede in 1964 en derde in 1962 en in het Europees criterium américaine derde in 1966 (met Baensch) en in 1969 (met Bugdahl). Pfenninger was ook zeer snel en toonde dat vooral in de zesdaagsen, waar hij de grote specialist was van de competitie (meestal afvalling) waaraan een auto verbonden was (hij won er in totaal 43). Nadat hij al vijfmaal tweede geworden was, meestal na Plattner, werd hij na het afhaken van voormelde, driemaal op rij (1965-66-67) Zwitsers kampioen snelheid. Op het wereldkampioenschap geraakte hij nooit verder dan de kwartfinales. Nadat hij in 1970 nog een laatste maal de Zesdaagse van Zürich won (zijn zevende zege voor eigen publiek), stopte hij in de loop van 1972.

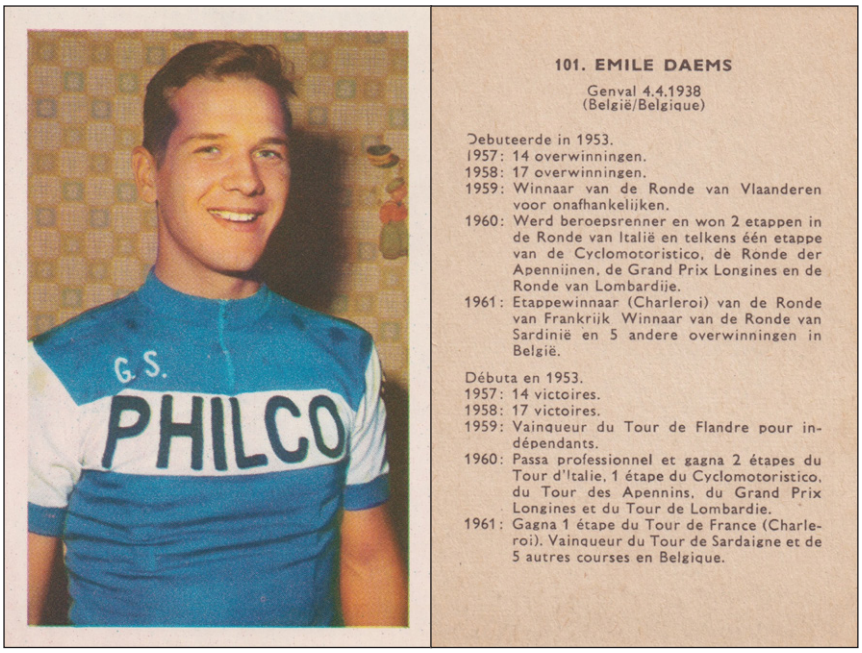

101. Emile Daems

De foto dateert heel waarschijnlijk uit 1961, gezien de kleuren van de trui. De middelste band is heel lichtgeel (en niet wit zoals de foto laat vermoeden), typisch voor 1961.

Het palmares is nogal bondig over zijn resultaten in de jeugdreeksen. In 1959 won Daems als amateur de Berliner Vier-Etappenfahrt, met vier ritzeges. In 1959 was hij ook tweede in het nationaal kampioenschap der onafhankelijken, werd dan beroepsrenner en won in die categorie Hoeilaart-Diest-Hoeilaart en een rit in het Circuit d'Aquitaine.

Betreffende 1960 dient opgemerkt dat de Giro dell'Appennino en de Giro di Lombardia eendagswedstrijden waren die hij won, het ging niet over een etappezege. De Grand Prix Longines was een ploegentijdrit gewonnen door Philco. Daems was verder 4de in de eindstand van de Ciclomotoristico, 5de in het nationaal kampioenschap, 7de in de Giro di Sardegna en 10de in de Flèche Wallonne.

In 1961 won hij ook de Giro del Ticino en slechts drie "andere" overwinningen in eigen land. Hij was verder 4de in de Ronde van Vlaanderen, en 6de in Paris-Roubaix, Paris-Bruxelles en Liège-Bastogne-Liège.

1962 zou zijn beste seizoen worden. Hij won Milano-Sanremo, de Giro del Ticino, een rit in Paris-Nice en in de Giro di Sardegna en drie ritten in de Tour de France, waarin hij tweede in het puntenklassement en dertiende in de eindstand eindigde. Hij was verder tweede in Paris-Roubaix, derde in het nationaal kampioenschap, vierde in de Giro di Lombardia en in de Flèche Brabançonne. Dit alles leverde hem een derde plaats in de Super Prestige Pernod op.

Ook al won hij Paris-Roubaix, vanaf 1963 waren de resultaten minder, vooral door problemen met de lever. Dat jaar won hij verder twee ritten van de Mi-août Bretonne en was hij ook tweede in de Flèche Brabançonne en 8ste in de Ronde van Vlaanderen. In 1964 en 1965 waren er nog respectievelijk zeven en twee plaatselijke overwinningen, in 1966 was zijn hoogtepunt een 4de plaats in de B-versie van de Omloop Het Volk, voorbehouden aan individuelen. Het werd dan ook zijn laatste seizoen. Ook zijn carrière zal door Jan De Smet in een artikel over de Maple Leaf reeks in WAAIERS besproken worden.

102. Martin Van Geneugden

De foto dateert alleszins uit 1961, ter gelegenheid van welke wedstrijd is niet duidelijk.

De juiste schrijfwijze van de familienaam is Vangeneugden, de juiste geboortedag is 21/01 en niet 29/01 en de geboorteplaats Wiemesmeer is een gehucht van het dikwijls als dusdanig vermelde Zutendaal.

Het palmares is als zo dikwijls vrij accuraat voor de eerste jaren, maar is al snel heel onvolledig. In 1953 won hij ook een rit in het Circuit des Six Provinces en in 1954 in de Dauphiné Libéré. In 1954 was hij 4de in de Flèche Wallonne. In 1956 was hij 4de in de Tour de l'Ouest. In 1957 werd hij 4de in Liège-Bastogne-Liège, 5de in Bordeaux-Paris, 6de in de GP Stan Ockers en 8ste in de Quatre Jours de Dunkerque.

In 1958 won hij twee ritten in de Tour de France en was hij 4de in de Omloop Het Volk. In 1959 eindigde hij 5de in de Tour de Belgique en 6de in de Omloop Het Volk. In 1960 won hij opnieuw twee ritten in de Tour de France en behaalde een 4de plaats in de Ronde van Limburg en een 7de in Gent-Wevelgem. In 1961 won hij de Ronde van Limburg en een rit in de Deutschland Rundfahrt en was hij 4de in Milano-Torino en 9de in de Ronde van Vlaanderen.

In 1962 en 1963 reed hij in dienst van Rik Van Looy. In 1962 won hij Dwars door België met een ritzege, drie ritten in de Deutschland Rundfahrt en een rit in de Tour de Romandie en was verder derde in Paris-Bruxelles, 4de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, 5de in de Flèche Wallonne en 8ste in Gent-Wevelgem. Een zware val in de Giro hypothekeerde de rest van zijn carrière.

In 1963 won hij een rit in de Giro di Sardegna (4de in de eindstand) en werd 4de in Gent-Wevelgem. Op het einde van het seizoen kwam hij in conflict met Rik Van Looy over eventuele achterstallige betalingen. Er werd nog even aangekondigd dat hij in 1964 voor het Duitse Ruberg zou rijden, maar hij werd kortstondig handelsreiziger en vervolgens perschauffeur voor wielerwedstrijden. In oktober 1965 kwam hij nog even in het nieuws met een aantal sensatieartikelen in Zondag Nieuws over doping, het reilen en zeilen van de BWB en de financiële handel en wandel. De rest van de pers bekommerde er zich weinig om en in de wielerwereld had hij er zich geen vrienden mee gemaakt.

103. RIK VAN LOOY

Grobbendonk 20.12.1933 (België/Belgique)

Zijn overwinningen zijn niet meer te tellen o.a.: 1952 en 1953: Kampioen van België, amateurs. 1954: 2e bij de Ronde van België, winnaar van Roubaix-Hoei. 1956: Parijs-Brussel, Ronde van Nederland, de Driedaagse van Antwerpen, 2e bij de wereldkampioenschappen achter van Steenbergen. 1957: Ronde van Nederland. 1958: Parijs-Brussel, Milaan-San Remo, kampioen van België. 1959: Ronde van Vlaanderen, Ronde van Lombardije, Parijs-Tours, Ronde van Sardinië, Ronde van de Levant. 1960: Wereldkampioen. 1961: Wereldkampioen, Parijs-Roubaix, Luik-Bastenaken-Luik, Scheldeprijs, Ronde van Nederland, de Drie Zustersteden, Gent-Wevelgem, Criterium van Antwerpen, Vijf Bergenprijs, etappe-winnaar in de Ronde van Sardinië, eindoverwinnaar van de Ronde van België, Zesdaagse-overwinnaar te Gent en te Brussel samen met Peter Post.

Ses victoires ne se comptent plus, entre autres: 1952 et 1953: Champion de Belgique amateurs. 1954: 2e dans la Ronde de Belgique, vainqueur de Roubaix-Hoei. 1956: Paris-Bruxelles, Tour des Pays-Bas, les Trois Jours d'Anvers, 2e aux championnats du monde derrière Van Steenbergen. 1957: Tour des Pays-Bas. 1958: Paris-Bruxelles, Milan-San Rémo, Champion de Belgique. 1959: Tour de Flandre, Tour de Lombardie, Paris-Tours, Tour de Sardaigne, Tour du Levant. 1960: Champion du monde. 1961: Champion du monde, Paris-Roubaix, Liège-Bastogne-Liège, Grand Prix de l'Escaut, Tour des Pays-Bas, Les Trois Villes Jumelles, Gand-Wevelgem, le Critérium d'Anvers, le Grand Prix des 5 Montagnes, vainqueur d'étape du Tour de Sardaigne, vainqueur du Tour de Belgique, vainqueur des Six-Jours à Gand et à Bruxelles ensemble avec Peter Post.

103. Rik Van Looy

De foto komt uit het criterium van Brasschaat 1961.

Het palmares is zeer uitgebreid en mist weinig, de “o.a.” op de eerste lijn is natuurlijk een extra veiligheid. Een paar ereplaatsen kunnen toegevoegd worden, zoals een 4de plaats in het wereldkampioenschap 1957, een tweede plaats in Milano-Sanremo 1961, een derde plaats in de Vuelta 1959, in Paris-Roubaix 1958 en in de Ronde van Vlaanderen 1960, een 4de plaats in de Giro en in Paris-Roubaix 1959 en in Liège-Bastogne-Liège 1960, een 5de plaats in Paris-Bruxelles 1959.

De zegelijst voor 1961 is nogal bevreemdend. Van Looy won dat jaar de Scheldeprijs niet, wel in 1956 en 1957. Hetzelfde geldt voor Gent-Wevelgem en de Ronde van Nederland. De Driezustersteden en de Vijfbergenprijs won hij in 1956, niet in 1961. Vergeten is verder dat hij meerdere ritten won in de Vuelta en Giro en het bergklassement van de Giro 1960.

De jaren nadien dikte Van Looy zijn palmares nog verder aan. Zijn voornaamste zeges zijn de Ronde van Vlaanderen 1962, Gent-Wevelgem 1962, Paris-Roubaix 1962 en 1965, de Flèche Wallonne 1968 (en zo werd hij de enige die alle eendagsklassiekers van het vroegere Desgrange-Colombo gewonnen had), Paris-Tours 1967, het Belgisch kampioenschap 1963, vier ritten in de Tour 1963, twee in 1965 en een in 1969, het puntenklassement van de Tour 1963, de Giro di Sardegna 1962 en 1965, Paris-Luxembourg 1964, Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke 1964, 1965, 1966 en 1969, de Omloop der Vlaamse Gewesten 1963 en de Elfstedenronde 1965. Hij won ook nog meerdere ritten in de Giro en in de Vuelta (in 1965 was hij bovendien opnieuw derde en puntenwinnaar). Enkel een derde wereldtitel en een vierde Paris-Roubaix ontsnapten hem, hij kwam er nog het dichtst bij met een tweede plaats in het wereldkampioenschap 1963 en in Paris-Roubaix 1963 en 1967. Hij stopte in de loop van 1970.

Na zijn loopbaan baatte hij een manège uit, was voorzitter van KFC Herentals, probeerde het een zestal jaren als sportbestuurder en werkte ook voor Sport 70 en Sport 80. Hij was nadien het boegbeeld van de wielerschool in Herentals die hij samen met Noël Foré en met de hulp van het BLOSO opgericht had. Jan De Smet zal in een van zijn Maple Leaf artikelen in WAAIERS zijn loopbaan kort belichten en een hulde ter gelegenheid van zijn overlijden verscheen in WAAIERS 5-1.

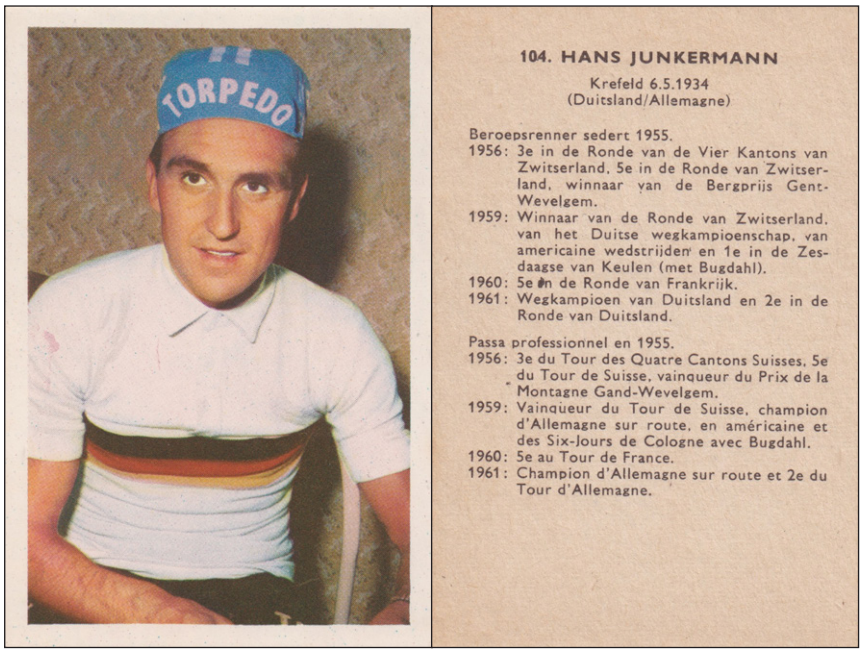

104. Hans Junkermann

Gezien de trui en het petje dateert de foto uit 1961, waar is onbekend.

De juiste geboorteplaats is niet Krefeld maar Sankt Tönis (Tönisvorst).

Het palmares toont de meeste van zijn belangrijkste resultaten maar vertoont toch een aantal lacunes. In 1957 was hij 4de in de Tour de Suisse en won de Züri Metzgete. In 1958 was hij tweede in de Tour de Suisse (één ritzege) en in de Züri Metzgete, 7de in het wereldkampioenschap en 13de in de Giro. In 1959 was hij verder 11de in de Giro en 15de in de Vuelta. In 1960 was hij 4de (en niet 5de) in de Tour en verder 5de in de Züri Metzgete, 6de in het wereldkampioenschap en 14de in de Giro. Hij won ook de Zesdaagse van Dortmund (met Bugdahl) en Münster (met Pfenninger). In 1961 was hij 7de in de Tour de Romandie, 9de in de Flèche Wallonne, 6de in de Giro en 5de in de Tour.

In de volgende seizoenen won hij op de weg de Tour de Suisse (1962, met twee ritzeges) en de Rund um den Henninger Turm (1963). Hij was ook tweede in de Dauphiné Libéré (1962), de Quatre Jours de Dunkerque (1963), derde in de Flèche Wallonne (1962), de Tour de Luxembourg (1964), 4de in de Tour du Sud-Est (1963) en in de Tour du Nord (1966) en 5de in de Deutschland Rundfahrt (1962), in de Tour de Suisse (1967) en in de Quatre Jours de Dunkerque (1967). In de Vuelta werd hij 7de (1965) en in de Tour de France tweemaal 9de (1963 en 1964) en eenmaal 11de (1967).

Junkermann was ook zeer actief op de (vooral Duitse) wielerbanen en won nog zes extra zesdaagsen (Berlin en Münster 1962, Essen 1963 en 1964 en Frankfurt 1964 met Altig, Köln 1964 met Post). Hij won ook het Europees criterium américaine (1965 met Altig) en stayers (1969). Na nog een 6de plaats in de Tour de Luxembourg en een laatste deelname aan de Tour de France 1972 (opgave wegens bronchitis na afloop van de 12de rit, nadat hij in de 6de etappe positief had getest op efedrine, volgens eigen zeggen door een medicijn voor die bronchitis) beëindigde Junkermann zijn carrière eind april 1973, net voor zijn 39ste.

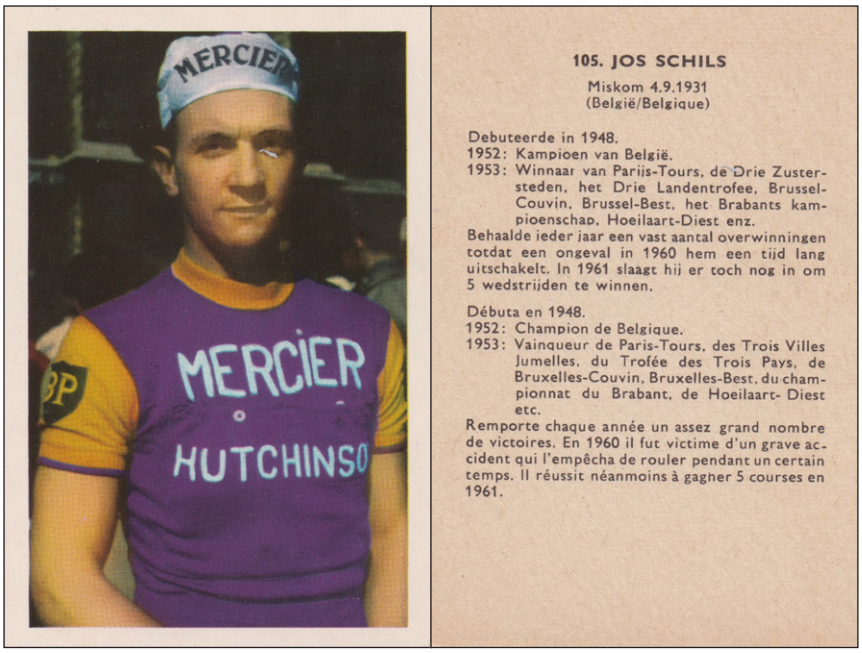

105. Jos Schils

De foto is genomen bij de start van de Omloop Het Volk 1961.

Het palmares geeft wel een correct overzicht van zijn voornaamste zeges, maar klutst ze bijna allemaal samen in 1953. Ook de belangrijke ereplaatsen ontbreken. In 1951 won hij bij de onafhankelijken drie ritten in de Tour de Belgique en werd als onafhankelijke 4de in de Coppa Bernocchi bij de profs. In 1952 was hij ook 9de in de Tour de Romandie (met een ritzege) en in de Scheldeprijs. In 1953 won hij Paris-Tours. In 1954 zegevierde hij in de Driezustersteden, de Drielandentrofee, Brussel-Couvin en Brussel-Bost en was 4de in Paris-Bruxelles.

In 1955 won hij Hoeilaart-Diest-Hoeilaart en was 8ste in Paris-Tours en in Liège-Bastogne-Liège. In 1957 won hij de Omloop der Vlaamse Gewesten en Brussel-Bost en was derde in de Coppa Bernocchi, 4de in de Tour de Belgique, 8ste in de Omloop Het Volk en 9de in Gent-Wevelgem. In 1958 won hij opnieuw de Drielandentrofee en telkens een rit in de Vuelta a Levante, de Driedaagse van Antwerpen, de Ronde van Nederland en de GP Marvan (derde in de eindstand). Hij was verder tweede in Milano-Mantova en in de Driezustersteden, 4de in de Giro di Lombardia, 5de in de Scheldeprijs, 6de in het Belgisch kampioenschap, 8ste in Paris-Bruxelles en 9de in de Tour de Belgique.

In 1959 won hij twee ritten in de Vuelta a Levante en was 6de in de Tour de Belgique en 8ste in Paris-Bruxelles. In 1960 won hij de Grand Prix d'Isbergues, twee ritten in de Tour de Belgique (5de in de eindstand) en een in de Tour du Nord. Na de op de chromo vermelde zware val in 1960 haalde hij nooit meer zijn vroegere niveau, al behaalde hij nog wat ereplaatsen en plaatselijke overwinningen. Zo zegevierde hij viermaal (en niet vijfmaal) in 1961 en werd dat jaar ook 7de in de Quatre Jours de Dunkerque.

In 1962 was hij 10de in de Flèche Wallonne. In 1963 werd hij 5de in de Scheldeprijs. In 1964 eindigde hij 7de in de Scheldeprijs en behaalde zijn laatste twee lokale zeges. In 1965 waren er geen noemenswaardige resultaten meer en beëindigde hij zijn wielerloopbaan. Ook zijn zoon Patrick Schils was beroepsrenner en zijn kleinzoon Dominic bracht het tot het continentale UCI niveau.

106. Antonie Maspes

De foto zou genomen zijn in het Sportpaleis van Antwerpen in 1961, al is het een beetje vreemd dat hij een trainingsvest van de Italiaanse nationale ploeg en niet van Ignis draagt.

De juiste voornaam is Antonio, niet Antonie en de juiste geboorteplaats is Milano.

Het palmares geeft de essentie weer, al heb ik nergens bevestiging van een nationale titel bij de onafhankelijken kunnen vinden. Die lijkt twijfelachtig, vermits hij in 1952 deelnam aan de Olympische Spelen en daar op de tandem derde en niet tweede werd (met Pinarello).

Vermits hij datzelfde jaar beroepsrenner werd en in Italië de onafhankelijken eigenlijk beroepsrenners van tweede categorie waren, is het niet uitgesloten dat er een apart kampioenschap voor hen werd ingericht, na de Spelen en na zijn overgang.

In tegenstelling tot wat op de chromo staat, was hij in het nationaal kampioenschap snelheid pas derde in 1955. In 1958 was hij tweede. Naast de vermelde vijf wereldtitels was hij ook derde in 1958 en 4de in 1957. Hij won de GP de Paris in 1960 en 1961.

De volgende jaren werd hij nog wereldkampioen in 1962 en 1964 (waarmee hij het record van 7 titels van Jef Scherens evenaarde), tweede in 1963 en 4de in 1965 en 1967. Hij won het Italiaans kampioenschap in 1962, 1963 en 1965 en was tweede in 1964 en 1967 en derde in 1968, zijn laatste seizoen. Hij won ook het Europees criterium in 1963 en de prestigieuze GP de Paris in 1962, 1963 en 1964, dus vijfmaal op rij.

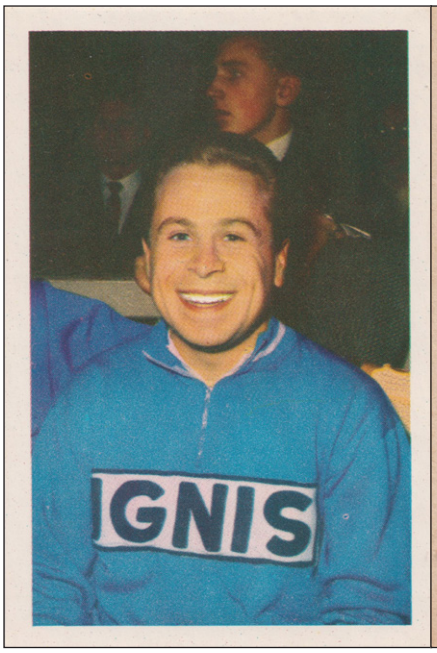

107. ROGER GAIGNARD

Parijs 13.4.1933
(Frankrijk/France)

1954: Sprintkampioen van Frankrijk (amateurs).
1956: } Sprintkampioen van Frankrijk (beroeps-
1957: } renners).
1957: 3e bij de wereldkampioenschappen zuivere sprint.
1961: Wereldrecordhouder 1 km staande start amateurs.
2e bij de Grote Prijs van Parijs.
Door gemis aan winterbanen in Frankrijk vindt Gaignard haast geen werk.

1954: Champion de France vitesse (amateurs).
1956: } Champion de France vitesse (profession-
1957: } nels).
1957: 3e aux championnats du monde amateurs.
1961: Ancien recordman du monde 1 km départ lancé amateurs.
2e au Grand Prix de Paris.
Faute de vélodromes d'hiver en France Gaignard chôme pendant presque tout l'hiver.

107. Roger Gaignard

De foto is genomen in het Antwerps Sportpaleis in 1961 en als we hem samen met die van Maspes bekijken, merken we dat deze zijn arm op de schouders van Gaignard legt.

Het palmares geeft zijn belangrijkste resultaten, maar kan met enkele ereplaatsen aangevuld worden. In 1954 was hij derde in het wereldkampioenschap der liefhebbers. In 1955 was hij bij de beroepsrenners derde in het Frans kampioenschap en in het Europees criterium. Vervolgens werd hij nationaal kampioen in 1956, 1957 en 1958. In 1959, 1960 en 1961 werd hij telkens tweede. Ook in de GP de Paris strandde hij tweemaal op die dichtste ereplaats, in 1956 en 1958. De Franstalige versie vermeldt correct dat hij oud-wereldrecordhouder over de km staande start bij de liefhebbers was.

Gaignard was in 1963, 1964 en 1965 nationaal kampioen en tweede in 1962 en 1966, zijn laatste seizoen. Op het wereldkampioenschap geraakt hij nooit verder dan de kwartfinales.

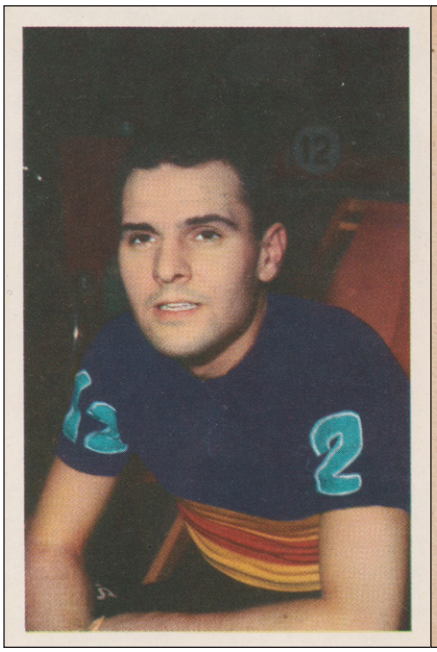

108. PIERRE SCHMITZ

Antwerpen 29.1.1938
(België/Belgique)

Opkomende renner, debuteerde verdienstelijk in de Zesdaagse van Antwerpen 1961.
Flinke amateur, die als prof zijn sporen nog moet verdienen.

Très bon coureur amateur. Débuta aux Six Jours d'Anvers 1961 et y remporta un résultat satisfaisant.
Comme coureur professionnel il lui faut encore prouver sa valeur.

108. Pierre Schmitz

De foto dateert van de Zesdaagse van Antwerpen 1961.

Het palmares op de chromo vertelt niets bruikbaars, maar er is ook weinig over hem te vertellen. Hij betwistte de Zesdaagse van Antwerpen 1961 met Petrus Jacobs en August Peeters en eindigde die als 11de en voorlaatste, op 31 ronden. Hij had dat contract zeker te danken aan zijn statuut van lokale renner, maar had zich vooral door zijn strijdlust en relatieve veelzijdigheid ook onderscheiden in de selectiewedstrijden voor de zesdaagse.

In 1959 was hij als onafhankelijke 10de in de GP Veith voor beroepsrenners geworden. In 1960 was hij derde in het kampioenschap van Oost-Vlaanderen voor onafhankelijken en behaalde

hij een overwinning in Wielsbeke, waarschijnlijk zijn enige zege als onafhankelijke. In 1961 nam hij zonder succes deel aan de Tour de Belgique voor onafhankelijken en de Ronde van Nederland.

Ik heb nadien geen spoor van hem meer gevonden. Hij is in ieder geval nooit beroepsrenner geworden. Velo 63 crediteert hem in het palmares der onafhankelijken ten onrechte met de zege in de eerste rit van de Trois Jours de Hénin-Lietard, de winnaar was Albert Smits.

Baggerbox

Vergelijking van de tijdrijders Jacques Anquetil en Eddy Merckx

door Jan De Smet

In het boekje '56° giro d'italia - TOUR OF ITALY 1973' - by P. Fretwell and A. Gadenz, uitgeverij Kennedy Brothers (zonder paginanummers) las ik het volgende (vrij vertaald): "Eddy Merckx was reeds vijf jaar ongeslagen in individuele tijdritten van meer dan 30 km lang."

Meer bepaald tussen de tijdrit in de Giro d'Italia van 1968 en de vooravond van de tijdrit in de Giro d'Italia van 1973. Telkens was de winnaar Felice Gimondi en eindigde Merckx respectievelijk tweede en derde.

Zoiets roept bij mij direct enkele vraagtekens op zoals:

1. Klopt dat wel?
2. Is er iemand die beter deed?

Klopt dat wel?

Daarvoor moet de carrière van Merckx nageplozen worden.

Dus waar werden er tijdritten verreden van meer dan 30 km lang?

Ik kon drie groepen definiëren:

- De grote ronden: Tour de France, Giro d'Italia en Vuelta a España
- De kleinere rittenkoersen genre Tour de Suisse, Tour de Romandie, Tour de Belgique, Paris-Nice, Volta a Catalunya
- De grote tijdritten: GP des Nations, GP Forlì[1], GP Lugano en Manche-Océan.

Voor Merckx kreeg ik dan het volgende:

1968 Giro d'Italia 2de na Gimondi

1968 GP Forlì[2] 2de na Gimondi

1968 Volta a Catalunya. Merckx eerste en verreden op 13 september. Merckx wint vervolgens al de volgende tijdritten van meer dan 30 km[3].

1968 GP Lugano

1969 Giro d'Italia

1969 Tour de France

1970 Giro d'Italia

1970 Tour de France

1971 Tour de France

1 De GP Forlì was toen gekend onder de naam G.P. Castrocaro Terme - Forlì.
2 De GP Forlì werd verreden op 23 juni en dat was na de Giro d'Italia.
3 Er moet benadrukt worden dat het woord 'meer' hier van belang is. Merckx werd namelijk pas 6de op 7 maart 1970 tijdens de klimtijdrit op de Mont Faron, gewonnen door Bernard Thévenet en over een afstand van exact 30 km.

1971 Cronostaffetta

1972 Tour de France

Pas op 4 juni 1973 wordt hij in de Giro d'Italia geklopt door, opnieuw, Felice Gimondi. Merckx eindigt derde. Het is een periode van 1726 dagen of 4 jaar, 8 maanden en 23 dagen. Merckx won in die periode 9 tijdritten van meer dan 30 km lang.

Daarna volgt er vanaf 17 augustus 1973 in Montecampione opnieuw een periode[4] van 337 dagen waarin hij ongeslagen is. Maar Merckx reed in die periode slechts 3 tijdritten van meer dan 30 km lang.

De stelling klopt dus wel min of meer, met uitzondering van het feit dat zijn ongeslagen periode pas startte na de GP Forlì. Maar misschien bedoelde de auteur enkel tijdritten van meer dan 30 km in etappewedstrijden. Dan klopt de stelling wel.

Is er iemand die beter deed?

Als er één renner is die deze tijdspanne kan overtreffen, dan is het wel Jacques Anquetil.

Opzoekingen in de archieven leverde het volgend resultaat op:

De langste periode dat Jacques Anquetil ongeslagen was, in tijdritten langer dan 30 km, was tussen 20 mei 1964, een tijdrit over 50,4 km in de Giro d'Italia, en 13 maart 1966 toen hij in Paris-Nice in een tijdrit over 35,7 km verslagen werd door Raymond Poulidor. Die periode was 662 dagen lang of 1 jaar, 9 maanden en 21 dagen. Anquetil won in die periode 7 tijdritten van meer dan 30 km lang.

De tweede langste periode voor Anquetil is tussen 9 september 1956, de GP Martini (81,6 km) in Genève en 15 mei 1958 de GP Forlì (90,5 km) waar hij geklopt wordt door Ercole Baldini. De periode was 613 dagen of 1 jaar, 8 maanden en 6 dagen. Anquetil won in die periode 8 tijdritten van meer dan 30 km lang.

In een periode van 2136 dagen of 5 jaar, 10 maanden en 7 dagen werd Merckx maar éénmaal geklopt in een tijdrit die langer was dan 30 km. Dus in 13 tijdritten van meer dan 30 km lang won hij 12 keer.

Voor de langste periode zijn bij Merckx de zeges hoofdzakelijk tijdritten in één van de drie 'grote' ronden (6 van de 9). Daarnaast zijn er twee in een kleinere rittenkoers en is er slechts één 'grote' tijdrit.

In zijn tweede periode is het één zege in elk van de categorieën.

Bij Anquetil zijn langste periode zijn het twee etappen in een van de drie 'grote' ronden, twee ritten in kleinere rittenkoersen en 3 'grote' tijdritten.

In zijn tweede periode is het 1 zege in één van de 'grote' ronden, drie in de kleinere rittenkoersen en 4 in de 'grote' tijdritten.

In de derde periode zijn het één ritoverwinning in een van de drie 'grote' ronden, twee in de kleinere rittenkoersen en twee zeges in de 'grote' tijdritten.

Er dient te worden opgemerkt dat in de periode Merckx de tijdritten in kleinere rittenkoersen nog zelden boven de 30 km uit kwamen. Paris-Nice is daar een goed voorbeeld van.

Anderzijds reed Jacques Anquetil in de periode 1953-1956 geen grote rittenkoersen, en was dus zijn kans om daar te verslagen te worden ook gelijk aan nul.

4 Ook hier zit er een tijdrit van exact 30 km tussen nl. zijn gedeelte in de Cronostaffetta. Merckx won deze tijdrit echter wel en dus maakt het geen verschil.

In totaal reed Merckx 124 tijdritten over een totale afstand van 2397,82 km. Anquetil reed er 116 maar wel over een totale afstand van 5565,59 km.

Wij hebben de volgende tijdritten, door Merckx gereden in criteriums niet meegeteld[5]:

1966 criterium Aalst	2,7 km	Merckx	15 juli
1967 criterium Woluwe	1,7 km	Merckx	26 juli
1968 criterium Woluwe	1,7 km	Merckx	24 juli
1969 criterium Woluwe	1,7 km	De Vlaeminck R.	23 juli
1970 criterium Woluwe	1,7 km	Merckx	22 juli

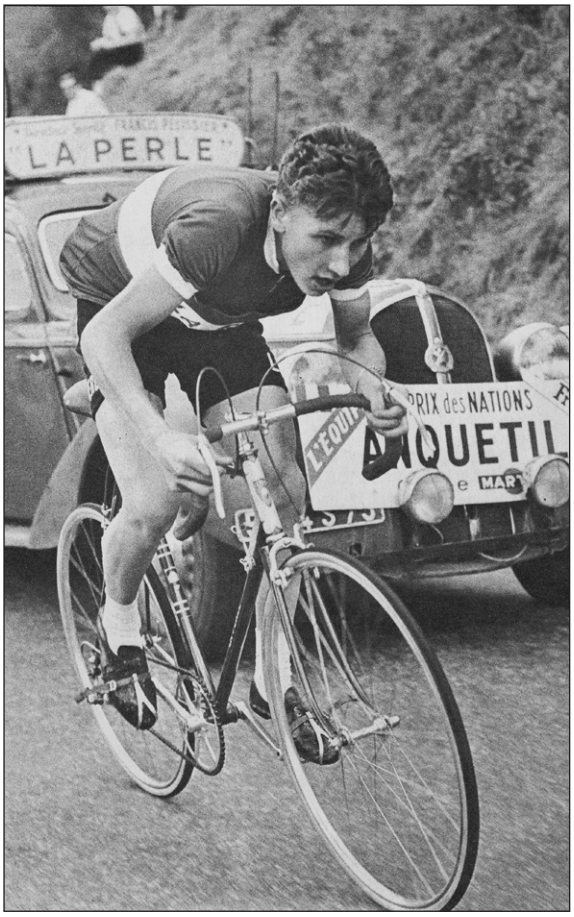

Een jonge Jacques Anquetil in actie tijdens de GP des Nations 1953.

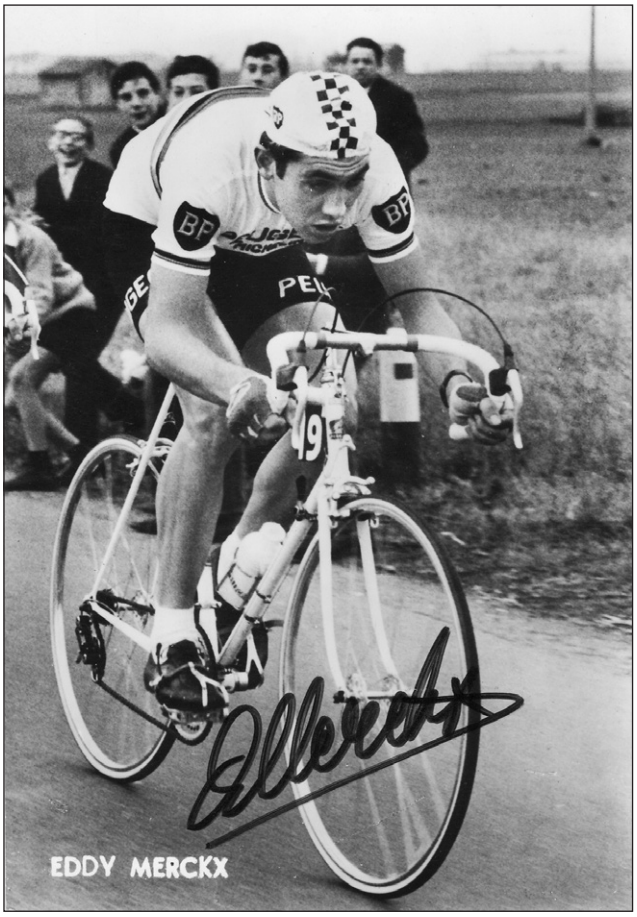

Een eveneens jonge Eddy Merckx in actie tijdens de Trofeo Baracchi 1967.

5 Wij hebben onvoldoende zicht op de mogelijke tijdritwinst van Jacques Anquetil in Franse criteriums.

Overzichtstabellen

Afstand	Merckx	1ste	% winst	Anquetil	1ste	% winst
< of = 10 km	56	30	53,57	18	1	5,56
> 10 km en < of = 20 km	27	14	51,85	6	1	16,67
> 20 km en < of = 30 km	15	6	40,00	15	8	53,3
> 30 km	**26**	**14**	**53,85**	**76**	**50**	**65,79**
> 30 km en < of = 40 km	12	5	41,67	14	7	50,00
> 40 km en < of = 50 km	6	4	66,67	13	5	38,46
> 50 km	8	5	62,50	49	38	77,55
Totaal	**125**	**64**	**51,20**	**116**[6]	**60**	**51,72**

Jacques Anquetil, volgens WAAIERS de beste tijdrijder ooit.

6 Van één tijdrit is het aantal km niet gekend.

Merckx (alle tijdritten)				
		1ste	Merckx	
1966				
1966 Paris-Nice	35,7	Poulidor	4de	13 maart
1966 Tour de Belgique	2,5	Bracke	11de	11 april
1966 GP des Nations	72	Anquetil	3de	25 september
1966 Montjuïc	2,98	Bracke	2de	12 oktober
1966 GP Lugano	76	Adorni	4de	16 oktober
1967				
1967 Paris-Nice	28	Guyot	4de	15 maart
1967 Giro d'Italia	45	Ritter	23ste	5 juni
1967 À Travers Lausanne	4,5	Poulidor	2de	28 oktober
1968				
1968 Paris-Nice	4	Grosskost	2de	7 maart
1968 Setmana Catalana	35	**Merckx**		28 maart
1968 Tour de Romandie	18,3	Hagmann	2de	12 mei
1968 Giro d'Italia	43,9	Gimondi	2de	6 juni
1968 GP Forlì	77,89	Gimondi	2de	23 juni
1968 Volta a Catalunya	45	**Merckx**		13 september
1968 GP Lugano	77,5	**Merckx**		20 oktober
1968 À Travers Lausanne	5,15	**Merckx**		27 oktober
1969				
1969 Paris-Nice	4	Poulidor	2de	10 maart
1969 Paris-Nice	6,5	**Merckx**		12 maart
1969 Paris-Nice (Col d'Èze)	9,5	**Merckx**		16 maart
1969 Giro d'Italia	21	**Merckx**		19 mei
1969 Giro d'Italia	49,3	**Merckx**		30 mei
1969 Tour de France	10,4	Altig	2de	28 juni
1969 Tour de France	8,8	**Merckx**		6 juli
1969 Tour de France	18,5	**Merckx**		13 juli
1969 Tour de France	36,8	**Merckx**		20 juli
1969 À Travers Lausanne	5,15	Vanspringel	5de	12 oktober
1970				
1970 Giro di Sardegna	18,8	**Merckx**		26 februari
1970 Mont Faron	30	Thévenet	6de	7 maart
1970 Paris-Nice (La Turbie)	9,5	**Merckx**		16 maart
1970 Tour de Belgique	1	**Merckx**		7 april
1970 Tour de Belgique	9	**Merckx**		9 april
1970 Giro d'Italia	56	**Merckx**		26 mei
1970 Tour de France	7,4	**Merckx**		27 juni
1970 Tour de France	7,2	González Linares	2de	3 juli

Merckx (alle tijdritten)				
		1ste	Merckx	
1970 Tour de France	8,8	**Merckx**		7 juli
1970 Tour de France	8,2	**Merckx**		16 juli
1970 Tour de France	54	**Merckx**		19 juli
1970 Côte de Puy de Dôme	4,1	Delisle	2de	14 september
1970 Montjuïc	12	**Merckx**		24 september
1970 À Travers Lausanne	5,15	**Merckx**		11 oktober
1970 À Travers Lausanne	5,15	Bitossi	2de	12 oktober
1971				
1971 Giro di Sardegna	19	Ritter	2de	2 maart
1971 Paris-Nice	1,7	**Merckx**		10 maart
1971 Paris-Nice	4,7	**Merckx**		12 maart
1971 Paris-Nice (La Turbie)	9,5	**Merckx**		17 maart
1971 Tour de Belgique	12,5	**Merckx**		11 april
1971 Critérium des Grimpeurs - Le Creussot	11,5	**Merckx**		15 mei
1971 Dauphiné Libéré	27	**Merckx**		22 mei
1971 Tour de France	16,3	**Merckx**		11 juli
1971 Tour de France	53,8	**Merckx**		18 juli
1971 Cronostafetta	35,2	**Merckx**		22 augustus
1971 Montjuïc	15,5	**Merckx**		24 september
1971 À Travers Lausanne	5,15	Ocaña	2de	10 oktober
1972				
1972 Paris-Nice	1,7	**Merckx**		9 maart
1972 Paris-Nice (La Turbie)	9,5	Poulidor	2de	16 maart
1972 Giro d'Italia (twee manches)	20	**Merckx**		2 juni
1972 Giro d'Italia	18	**Merckx**		10 juni
1972 Tour de France	7,2	**Merckx**		1 juli
1972 Tour de France	12,7	**Merckx**		6 juli
1972 Tour de France	42	**Merckx**		23 juli
1972 Montjuïc	10	**Merckx**		24 september
1972 À Travers Lausanne	5,15	**Merckx**		8 oktober
1973				
1973 Giro di Sardegna	10	**Merckx**		27 februari
1973 Paris-Nice	7,2	**Merckx**		11 maart
1973 Paris-Nice (Col d'Èze)	9,5	Zoetemelk	7de	17 maart
1973 Setmana Catalana	13	Ocaña	2de	30 maart
1973 Vuelta a España	6	**Merckx**		26 april
1973 Vuelta a España	17,4	**Merckx**		11 mei
1973 Vuelta a España	10,5	**Merckx**		13 mei
1973 Giro d'Italia	37	Gimondi	3de	5 juni

Merckx (alle tijdritten)				
		1ste	Merckx	
1973 Montecampione	46	**Merckx**		17 augustus
1973 Cronostafetta	30	**Merckx**		19 augustus
1973 GP Fourmies	20	Lannoo P.	2de	23 september
1973 GP des Nations	80	**Merckx**		6 oktober
1973 À Travers Lausanne	5,15	**Merckx**		7 oktober
1974				
1974 Paris-Nice	6	**Merckx**		9 maart
1974 Paris-Nice	21	Zoetemelk	6de	15 maart
1974 Paris-Nice (La Turbie)	9,5	Zoetemelk	4de	16 maart
1974 Setmana Catalana	16	Casas	2de	28 maart
1974 Quatre Jours de Dunkerque	12,7	Maertens	2de	8 mei
1974 Giro d'Italia	40	**Merckx**		28 mei
1974 Tour de Suisse	9,6	**Merckx**		13 juni
1974 Tour de Suisse (deel klimmen)	4,2	Aja	5de	15 juni
1974 Tour de Suisse	24,6	**Merckx**		21 juni
1974 Tour de France	7,1	**Merckx**		27 juni
1974 Tour de France	12,4	**Merckx**		18 juli
1974 Tour de France	37,5	Pollentier	2de	20 juli
1974 À Travers Lausanne	5,15	Perletto	4de	14 oktober
1974 Montjuïc	7,7	**Merckx**		20 oktober
1975				
1975 Paris-Nice	1,7	**Merckx**		9 maart
1975 Paris-Nice	13,8	Zoetemelk	4de	15 maart
1975 Paris-Nice (Col d'Èze)	9,5	Zoetemelk	5de	16 maart
1975 Setmana Catalana	25	**Merckx**		2 april
1975 Tour de Romandie	25,2	**Merckx**		11 mei
1975 Dauphiné Libéré	30	Maertens	10de	9 juni
1975 Tour de Suisse (deel klimmen)	3,7	De Vlaeminck R.	6de	12 juni
1975 Tour de Suisse	20,4	De Vlaeminck R.	2de	20 juni
1975 Tour de France	6,25	Moser	2de	26 juni
1975 Tour de France	16	**Merckx**		2 juli
1975 Tour de France	37,4	**Merckx**		5 juli
1975 Tour de France	40	Van Impe	3de	16 juli
1975 Montjuïc	9,3	**Merckx**		24 september
1975 À Travers Lausanne	5,15	Thévenet	3de	13 oktober
1976				
1976 Tirreno-Adriatico	18	De Vlaeminck R.	2de	16 maart
1976 Setmana Catalana	6	**Merckx**		22 maart
1976 Setmana Catalana	3,3	**Merckx**		25 maart

Merckx (alle tijdritten)				
		1ste	Merckx	
1976 Tour de Romandie	28	De Muynck	2de	9 mei
1976 Giro d'Italia	37	Moser	7de	27 mei
1976 Giro d'Italia	28	Bruyère	4de	12 juni
1977				
1977 Tour Méditerranéen	11	Chaumaz	4de	21 februari
1977 Paris-Nice	6,5	Maertens	4de	10 maart
1977 Paris-Nice (Côte d'Ampus)	7	Knetemann	15de	16 maart
1977 Setmana Catalana	25	Maertens	5de	25 maart
1977 Tour de Romandie	2,55	Cima	5de	10 mei
1977 Tour de Romandie	22,9	Knudsen	9de	14 mei
1977 Dauphiné Libéré	5	Vandenbroucke J.L.	4de	30 mei
1977 Dauphiné Libéré	36,5	Thévenet	7de	6 juni
1977 Tour de Suisse	4	Pollentier	18de	15 juni
1977 Tour de Suisse	11	Pollentier	14de	18 juni
1977 Tour de Suisse	19,5	Pollentier	12de	24 juni
1977 Tour de France	5	Thurau	3de	30 juni
1977 Tour de France	30,2	Thurau	2de	5 juli
1977 Tour de France (Avoriaz)	14	Van Impe	9de	17 juli
1977 Tour de France	50	Thévenet	6de	22 juli
1977 Tour de France	6	Thurau	4de	24 juli

Eddy Merckx tijdens zijn FAEMA-periode.

Merckx (tijdritten langer dan 30 km)					
		1ste	Merckx		
1966					
1966 Paris-Nice	35,7	Poulidor	4de	13 maart	
1966 GP des Nations	72	Anquetil	3de	25 september	
1966 GP Lugano	76	Adorni	4de	16 oktober	
1967					
1967 Giro d'Italia	45	Ritter	23ste	5 juni	
1968					
1968 Setmana Catalana	35	**Merckx**		28 maart	
1968 Giro d'Italia	43,9	Gimondi	2de	6 juni	
1968 GP Forlì	77,89	Gimondi	2de	23 juni	
1968 Volta a Catalunya	45	**Merckx**		13 september	1726 dagen of 4 jaar, 8 maanden en 23 dagen
1968 GP Lugano	77,5	**Merckx**		20 oktober	
1969					
1969 Giro d'Italia	49,3	**Merckx**		30 mei	
1969 Tour de France	36,8	**Merckx**		20 juli	
1970					
1970 Giro d'Italia	56	**Merckx**		26 mei	
1970 Tour de France	54	**Merckx**		19 juli	
1971					
1971 Tour de France	53,8	**Merckx**		18 juli	
1971 Cronostafetta	35,2	**Merckx**		22 augustus	
1972					
1972 Tour de France	42	**Merckx**		23 juli	
1973					
1973 Giro d'Italia	37	Gimondi	3de	5 juni	
1973 Montecampione	46	**Merckx**		17 augustus	337 dagen
1973 Cronostafetta	30	**Merckx**		19 augustus	
1973 GP des Nations	80	**Merckx**		6 oktober	
1974					
1974 Giro d'Italia	40	**Merckx**		28 mei	
1974 Tour de France	37,5	Pollentier	2de	20 juli	
1975					
1975 Tour de France	37,4	**Merckx**		5 juli	
1975 Tour de France	40	Van Impe	3de	16 juli	
1976					
1976 Giro d'Italia	37	Moser	7de	27 mei	
1977					
1977 Dauphiné Libéré	36,5	Thévenet	7de	6 juni	
1977 Tour de France	30,2	Thurau	2de	5 juli	
1977 Tour de France	50	Thévenet	6de	22 juli	

Een geconcentreerde Jacques Anquetil aan de start van een tijdrit.

Anquetil (alle tijdritten)				
		1ste	Anquetil	
1953				
1953 Tour de la Manche	38	**Anquetil**		1 augustus
1953 Finale van 'Maillot des As' de Paris-Normandie[7]	122	**Anquetil**		24 augustus
1953 GP des Nations	140,30	**Anquetil**		27 september
1953 GP Lugano	75,50	**Anquetil**		18 oktober
1954				
1954 Paris-Nice	51,50	**Anquetil**		14 maart
1954 Mont Faron	5,60	Dotto	8ste	21 maart
1954 GP Martini Genève	81,60	Koblet	3de	12 september
1954 GP des Nations	140,30	**Anquetil**		19 september
1954 GP Lugano	76,50	**Anquetil**		24 oktober
1955				
1955 Mont Faron	5,6	Bahamontes	8ste	13 maart
1955 Dauphiné Libéré	32	Bobet	3de	16 juni
1955 GP Martini Genève	81,60	**Anquetil**		11 september
1955 GP des Nations	140,30	**Anquetil**		25 september

7 Dit was een regionale wedstrijd, die de beste renner in Normandië bekroonde.

Anquetil (alle tijdritten)				
		1ste	Anquetil	
1956				
1956 Driedaagse van Antwerpen	50,00	Van Est W.	3de	19 april
1956 GP Martini Genève	81,60	**Anquetil**		9 september
1956 GP des Nations	100,00	**Anquetil**		23 september
1957				
1957 Paris-Nice	33,00	**Anquetil**		16 maart
1957 Mont Faron	5,60	Huot	16de	27 april
1957 Tour de France	9,8	**Anquetil**		13 juli
1957 Tour de France	66,00	**Anquetil**		18 juli
1957 GP Martini Genève	80,50	**Anquetil**		8 september
1957 GP des Nations	100,00	**Anquetil**		22 september
1958				
1958 Paris-Nice	56,00	**Anquetil**		14 maart
1958 GP Forteresse	0,70	Gaul	6de	17 april
1958 Quatre Jours de Dunkerque	77,00	**Anquetil**		11 mei
1958 GP Forlì	90,50	Baldini	3de	17 maart
1958 Tour de France	46,00	Gaul	2de	3 juli
1958 Tour de France (Ventoux)	21,50	Gaul	7de	13 juli
1958 GP Martini Genève	80,50	**Anquetil**		14 september
1958 GP des Nations	100,00	**Anquetil**		21 september
1958 GP Lugano	76,50	**Anquetil**		12 oktober
1959				
1959 Paris-Nice	27,00	**Anquetil**		8 maart
1959 Quatre Jours de Dunkerque	52,00	**Anquetil**		10 mei
1959 Giro d'Italia	22,00	**Anquetil**		17 mei
1959 Giro d'Italia (Vesuvius)	8,00	Gaul	5de	22 mei
1959 Giro d'Italia	31,00	Catalano	2de	23 mei
1959 Giro d'Italia	51,00	**Anquetil**		4 juni
1959 GP Forlì	90,50	Baldini	2de	14 juni
1959 Tour de France	45,30	Rivière	3de	30 juni
1959 Tour de France (Puy de Dôme)	12,50	Bahamontes	5de	10 juli
1959 Tour de France	69,20	Rivière	2de	17 juli
1959 GP Martini Genève	80,50	**Anquetil**		13 september
1959 GP Lugano	76,50	**Anquetil**		25 oktober
1960				
1960 Paris-Nice	37,00	Venturelli	4de	14 maart
1960 Tour de Romandie	36,00	**Anquetil**		15 mei
1960 Giro d'Italia	5,00	Poblet	9de	25 mei
1960 Giro d'Italia	2,20	**Anquetil/Poblet**		27 mei

Anquetil (alle tijdritten)				
		1ste	Anquetil	
1960 Giro d'Italia	68,00	**Anquetil**		1 juni
1960 GP Forlì	86,00	**Anquetil**		16 juni
1960 GP Lugano	76,50	**Anquetil**		9 oktober
1961				
1961 Paris-Nice	43,00	**Anquetil**		15 maart
1961 Menton-Roma	31,50	Geldermans	14de	23 maart
1961 Mont Faron	26,50	Poulidor	3de	16 april
1961 GP Forlì	86,60	**Anquetil**		24 april
1961 Tour de Romandie	42,00	Delberghe	2de	12 mei
1961 Giro d'Italia	53,00	**Anquetil**		29 mei
1961 Caen	?[8]	Altig	3de	19 juni
1961 Tour de France	28,50	**Anquetil**		25 juni
1961 Tour de France	74,50	**Anquetil**		14 juli
1961 GP des Nations	100,00	**Anquetil**		17 september
1961 GP Lugano	76,50	**Anquetil**		15 oktober
1962				
1962 Paris-Nice	27,00	Velly	10de	13 maart
1962 Vuelta a España	82,00	Altig	2de	11 mei
1962 GP Forlì	86,04	Baldini	2de	17 juni
1962 Dauphiné Libéré	42,00	Velly	5de	2 juni
1962 Tour de France	43,00	**Anquetil**		1 juli
1962 Tour de France (Superbagnères)	18,50	Bahamontes	3de	6 juli
1962 Tour de France	68,00	**Anquetil**		13 juli
1962 GP Lugano	76,50	Graf	6de	14 oktober
1963				
1963 Paris-Nice	38,00	**Anquetil**		15 maart
1963 Critérium National	12,50	**Anquetil**		24 maart
1963 Vuelta a España	52,00	**Anquetil**		1 mei
1963 Vuelta a España	56,00	Pacheco	2de	12 mei
1963 Dauphiné Libéré	38,00	**Anquetil**		8 juni
1963 GP Forlì	86,60	Baldini	2de	13 juni
1963 Tour de France	24,50	**Anquetil**		28 juni
1963 Tour de France	54,50	**Anquetil**		12 juli
1964				
1964 Paris-Nice	34,00	Altig	8ste	16 maart
1964 Giro d'Italia	50,40	**Anquetil**		20 mei
1964 Tour de France	20,80	**Anquetil**		1 juli
1964 Tour de France	42,60	**Anquetil**		9 juli

8 De juiste afstand van deze tijdrit kon (nog) niet achterhaald worden.

Anquetil (alle tijdritten)				
		1ste	Anquetil	
1964 Tour de France	27,50	**Anquetil**		14 juli
1965				
1965 Paris-Nice	33,00	**Anquetil**		14 maart
1965 Subida a Arrate	7,70	Jiménez	6de	21 maart
1965 Critérium National	22,50	**Anquetil**		30 maart
1965 Mont Faron	28,50	**Anquetil**		2 mei
1965 Dauphiné Libéré	38,00	**Anquetil**		28 mei
1965 GP Forlì	77,82	**Anquetil**		17 juni
1965 GP des Nations	73,70	**Anquetil**		19 september
1965 Montjuïc	2,98	Poulidor	5de	12 oktober
1965 GP Lugano	76,30	**Anquetil**		24 oktober
1966				
1966 Paris-Nice	35,70	Poulidor	2de	13 maart
1966 Giro d'Italia	46,00	Adorni	2de	30 mei
1966 Tour de France	20,00	Poulidor	2de	5 juli
1966 Volta a Catalunya	43,00	**Anquetil**		16 september
1966 GP des Nations	72,00	**Anquetil**		25 september
1966 Montjuïc	2,98	Bracke	6de	13 oktober
1966 GP Lugano	76,00	Adorni	3de	16 oktober
1967				
1967 Paris-Nice	28,00	Guyot	3de	15 maart
1967 Giro d'Italia	45,00	Ritter	4de	4 juni
1967 Volta a Catalunya	45,00	**Anquetil**		12 september
1967 Montjuïc	2,98	Poulidor	4de	12 oktober
1967 À Travers Lausanne	4,50	Poulidor	7de	28 oktober
1968				
1968 Subida a Arrate	7,60	Poulidor	11de	3 maart
1968 Paris-Nice	4,00	Grosskost	5de	7 maart
1968 Paris-Nice	29,70	Bracke	7de	15 maart
1968 Mont Faron	26,50	Rigon C.	2de	5 mei
1968 GP Forlì	77,89	Gimondi	5de	23 juni
1969				
1969 Giro di Sardegna	19,50	Ritter	6de	27 februari
1969 Paris-Nice	4,00	Poulidor	3de	10 maart
1969 Paris-Nice	6,50	Merckx	3de	12 maart
1969 Paris-Nice	9,50	Merckx	5de	16 maart
1969 Vuelta Ciclista al País Vasco	43,00	Poulidor	3de	19 april
1969 Dauphiné Libéré	11,40	Poulidor	3de	25 mei
1969 Dauphiné Libéré	36,40	Poulidor	4de	30 mei

Anquetil (tijdritten langer dan 30 km)				
		1ste	Merckx	
1953				
1953 Tour de la Manche	38,00	**Anquetil**		1 augustus
1953 Finale van 'Maillot des As' de Paris-Normandie[9]	122,00	**Anquetil**		24 augustus
1953 GP des Nations	140,30	**Anquetil**		27 september
1953 GP Lugano	75,50	**Anquetil**		18 oktober
1954				
1954 Paris-Nice	51,50	**Anquetil**		14 maart
1954 GP Martini Genève	81,60	Koblet	3de	12 september
1954 GP des Nations	140,30	**Anquetil**		19 september
1954 GP Lugano	76,50	**Anquetil**		24 oktober
1955				
1955 Dauphiné Libéré	32,00	Bobet	3de	16 juni
1955 GP Martini Genève	81,60	**Anquetil**		11 september
1955 GP des Nations	140,30	**Anquetil**		25 september
1956				
1956 Driedaagse van Antwerpen	50,00	Van Est W.	3de	19 april
1956 GP Martini Genève	81,60	**Anquetil**		11 september
1956 GP des Nations	100,00	**Anquetil**		23 september
1957				
1957 Paris-Nice	33,00	**Anquetil**		16 maart
1957 Tour de France	66,00	**Anquetil**		18 juli
1957 GP Martini Genève	80,50	**Anquetil**		8 september
1957 GP des Nations	100,00	**Anquetil**		22 september
1958				
1958 Paris-Nice	56,00	**Anquetil**		14 maart
1958 Quatre Jours de Dunkerque	77,00	**Anquetil**		11 mei
1958 GP Forlì	90,50	Baldini	3de	15 mei
1958 Tour de France	46,00	Gaul	2de	3 juli
1958 GP Martini Genève	80,50	**Anquetil**		14 september
1958 GP des Nations	100,00	**Anquetil**		21 september
1958 GP Lugano	76,50	**Anquetil**		12 oktober
1959				
1959 Quatre Jours de Dunkerque	52,00	**Anquetil**		10 mei
1959 Giro d'Italia	31,00	Catalano	2de	23 mei
1959 Giro d'Italia	51,00	**Anquetil**		4 juni
1959 GP Forlì	90,50	Baldini	2de	14 juni
1959 Tour de France	45,30	Rivière	3de	30 juni
1959 Tour de France	69,20	Rivière	2de	17 juli

613 dagen of 1 jaar, 8 maanden en 6 dagen

9 We laten het aan de lezer over of deze wedstrijd die eerder voor onafhankelijken en/of amateurs was, meegeteld wordt of niet. In de berekeningen hebben we deze wel meegeteld.

Anquetil (tijdritten langer dan 30 km)					
		1ste	Merckx		
1959 GP Martini Genève	80,50	**Anquetil**		13 september	
1959 GP Lugano	76,50	**Anquetil**		25 oktober	
1960					
1960 Paris-Nice	37,00	Venturelli	4de	14 maart	
1960 Tour de Romandie	36,00	**Anquetil**		15 mei	
1960 Giro d'Italia	68,00	**Anquetil**		1 juni	
1960 GP Forlì	86,00	**Anquetil**		16 juni	
1960 GP Lugano	76,50	**Anquetil**		9 oktober	312 dagen of 10 maand en 8 dagen
1961					
1961 Paris-Nice	43,00	**Anquetil**		15 maart	
1961 Menton-Roma	31,50	Geldermans	14de	23 maart	
1961 GP Forlì	86,60	**Anquetil**		24 april	
1961 Tour de Romandie	42,00	Delberghe	2de	12 mei	
1961 Giro d'Italia	53,00	**Anquetil**		29 mei	
1961 Tour de France	74,50	**Anquetil**		14 juli	
1961 GP des Nations	100,00	**Anquetil**		17 september	
1961 GP Lugano	76,50	**Anquetil**		15 oktober	
1962					
1962 Vuelta a España	82,00	Altig	2de	11 mei	
1962 GP Forlì	86,04	Baldini	2de	17 juni	
1962 Dauphiné Libéré	42,00	Velly	5de	2 juni	
1962 Tour de France	43,00	**Anquetil**		1 juli	
1962 Tour de France	68,00	**Anquetil**		13 juli	
1962 GP Lugano	76,50	Graf	6de	14 oktober	
1963					
1963 Paris-Nice	38,00	**Anquetil**		15 maart	
1963 Vuelta a España	52,00	**Anquetil**		1 mei	i
1963 Vuelta a España	56,00	Pacheco	2de	12 mei	
1963 Dauphiné Libéré	38,00	**Anquetil**		8 juni	
1963 GP Forlì	86,60	Baldini	2de	13 juni	
1963 Tour de France	54,50	**Anquetil**		12 juli	
1964					
1964 Paris-Nice	34,00	Altig	8ste	16 maart	
1964 Giro d'Italia	50,40	**Anquetil**		20 mei	
1964 Tour de France	42,60	**Anquetil**		9 juli	
1965					
1965 Paris-Nice	33,00	**Anquetil**		14 maart	662 dagen of 1 jaar 9 maanden en 21 dagen
1965 Dauphiné Libéré	38,00	**Anquetil**		28 mei	
1965 GP Forlì	77,82	**Anquetil**		17 juni	
1965 GP des Nations	73,70	**Anquetil**		19 september	
1965 GP Lugano	76,30	**Anquetil**		24 oktober	

Anquetil (tijdritten langer dan 30 km)				
		1ste	Merckx	
1966				
1966 Paris-Nice	35,70	Poulidor	2de	13 maart
1966 Giro d'Italia	46,00	Adorni	2de	30 mei
1966 Volta a Catalunya	43,00	**Anquetil**		16 september
1966 GP des Nations	72,00	**Anquetil**		25 september
1966 GP Lugano	76,00	Adorni	3de	16 oktober
1967				
1967 Giro d'Italia	45,00	Ritter	4de	4 juni
1967 Volta a Catalunya	45,00	**Anquetil**		12 september
1968				
1968 GP Forlì	77,89	Gimondi	5de	23 juni
1969				
1969 Vuelta Ciclista al País Vasco	43,00	Poulidor	3de	19 april
1969 Dauphiné Libéré	34,60	Poulidor	4de	30 mei

Dit overzicht zat al lang in de pijplijn om te publiceren in WAAIERS. En toen kwam het Wereldkampioenschap en het Europees kampioenschap tijdrijden en gingen in de pers alle remmen los. Remco Evenepoel werd direct de titel 'Beste tijdrijder ooit' toegemeten en Tadej Pogačar 'Beste renner ooit'. En dan komt de redactieraad in actie om alles toch eens nauwgezet uit te pluizen. Jammer genoeg kon dit niet meer opgenomen worden in WAAIERS 5-3 dat verscheen op 1 oktober 2025, de dag van het Europees kampioenschap tijdrijden. Maar misschien is onderstaande tekst wel goed om het komende seizoen met de nodige nuances qua 'Grootste ooit' te gaan bekijken.

Maître Jacques in actie.

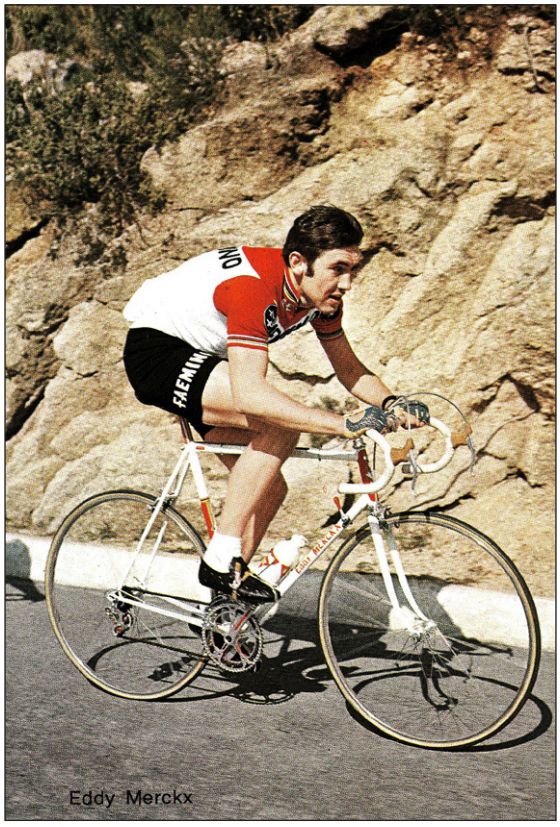

De kannibaal in actie.

Hyperbolen in de wielerpers, weer eens

door Patrick Feyaerts

Na de wereld- en Europese kampioenschappen begon de discussie over de 'beste aller tijden' nogmaals. Opvallend hierbij was opnieuw het schrijnend gebrek aan historische kennis, blijkbaar geen vereiste voor wielerjournalisten. Tadej Pogačar werd weer eens in de balans geplaatst met Merckx, nog veel te vroeg. Terwijl het mogelijk is dat hij deze ooit, als hij zijn carrière niet vroegtijdig afbreekt, evenaart of, wie weet, overtreft, voorlopig is het verschil nog immens. Merckx telt 34 'grote' overwinningen[10] en een uurrecord, Tadej telt er 17. Daarmee komt hij wel stilaan in de buurt van Anquetil en Coppi, beide 19 stuks, en Hinault, 21 zeges. Merckx telt echter nog altijd een dubbel aantal grote overwinningen, way to go.

Het wordt echter helemaal tenenkrullend als het over de beste tijdrijder aller tijden gaat. Jonas Withouck bleef in Het Nieuwsblad[11] na de derde wereldtitel op rij van Evenepoel nog bij historische cijfers en vergeleek de 22 tijdritzeges van Remco met de 58 van Cancellara, de 63 van Anquetil (volgens ons 60) en de 69 van Merckx (volgens ons 64). In principe onhaalbare cijfers voor Remco, maar tevens een weinig zinvolle vergelijking, de tijden zijn te zeer veranderd.

Na zijn Europese titel gingen echter alle sluizen open. In Het Nieuwsblad beperkte Guy Van den Langenbergh[12] zich nog tot "stilaan de beste tijdrijder aller tijden aan het worden", maar in Het Laatste Nieuws was dit voor Joeri De Knop[13] al een feit ("Evenepoel, die zonder enige schroom de beste tijdrijder aller tijden mag worden genoemd"). En ook Renaat Schotte en José De Cauwer gingen tijdens de rechtstreekse uitzending mee in deze hysterie.

Chauvinistisch wil ik het niet echt noemen, dezelfde onzin werd destijds ook over Fabian Cancellara rondgestrooid. Ik houd het eerder op een schrijnend, ja hemeltergend, gebrek aan historische kennis (spoiler alert, ook meer dan zestig jaar geleden werd er al tegen de chrono gereden). Welke woorden kunnen we anders gebruiken als in beide laatstgenoemde artikels (voor Renaat en José kunnen we nog indulgent zijn, een rechtstreekse uitzending is niet het juiste moment voor nuance) niet eenmaal de naam van Jacques Anquetil vermeld wordt en Eddy Merckx simpelweg opzijgeschoven wordt met "toen was er nog geen wereldkampioenschap tijdrijden" (nieuw spoiler alert, er was wel een equivalent)? En die Anquetil is nu 'toevallig' wel de beste tijdrijder aller tijden, meer nog dan Merckx. Even naar de cijfers kijken zal dit duidelijk maken.

Vooraleer er een wereldkampioenschap tijdrijden was, werd de Grand Prix des Nations (1932-2004) aanzien als het officieuze wereldkampioenschap. In de glorietijd van deze wedstrijd (1945-72) werd hij betwist in de Chevreusevallei, over een afstand van aanvankelijk 140 km, later verminderd naar 100 km en ruim 70 km, nog altijd een onvoorstelbare afstand vandaag. Tussen 1953 en 1966 nam Anquetil negenmaal deel en won telkens, met daarbij zes zeges op

10 Als dusdanig aanzien we de drie grote rondes, de vijf monumenten, de wereldkampioenschappen en Olympische Spelen op de weg in lijn en tegen het uurwerk (en de GP des Nations toen er nog geen wereldkampioenschap tijdrijden was) en Bordeaux-Paris. Andere wedstrijden in rekening brengen brengt weinig bij door de sterk variërende waardering ervan doorheen de tijd. Evenzeer heeft het weinig zin het totaal aantal overwinningen te bekijken, daarvoor zijn de tijden te zeer veranderd en is het duidelijk dat Tadej nooit 445 profzeges kan behalen.

11 https://www.nieuwsblad.be/sport/wielrennen/straffe-cijfers-wereldkampioen-remco-evenepoel-zit-nu-al-aan-22ste-tijdritzege-in-carriere/91944515.html

12 https://www.nieuwsblad.be/sport/wielrennen/en-dat-is-niet-eens-chauvinistische-praat-onze-wielerman-ziet-dat-remco-evenepoel-stilaan-de-beste-tijdrijder-aller-tijden-aan-het-worden-is/94243929.html?M_BT=355271568058 9&adh_i=&imai=auth0%7Cbefg%7Cea76a97c-a309-463b-85f2-ad73de40f026&m_i=3Gh3Wpxs1nIlZ8YLxfmURyrhWLHpxoVz8bjJIF1STdD1vZoNy9lbEvD_Gg2AVV%2BaPrvFzwiWDUwec_ODNcM%2BzIfM_u8d7oLHiF3x3P

13 https://www.hln.be/wielrennen/als-klaas-het-niet-wil-zeggen-hoe-het-tijdrijden-voor-remco-evenepoel-stilaan-een-kwestie-van-mysterieuze-details-is-a89329f0/

rij (1953-58). Evenepoel won tot nu drie wereldtitels (op rij) maar werd voorheen wel drie keer geklopt. Dus een ratio van 100% tegenover 50% (of 57% als we de Olympische tijdrit van Remco meetellen).

Willen we nog verder vergelijken, kunnen we ook de GP de Lugano beschouwen (ingericht 1950-79), een soort herkansing op uitnodiging van de GP des Nations, 75 km lang. Tussen 1953 en 1966 nam Anquetil ook hier negenmaal deel en was goed voor zeven overwinningen. Misschien te vergelijken met de twee op drie van Evenepoel in het Europees kampioenschap?

Daarnaast waren er nog twee andere belangrijke tijdritten, de GP Martini in Genève (1954-59), 80 km lang, en de GP Forlì-Castrocaro (1958-79), aanvankelijk 75-80 km, maar voor de laatste edities teruggebracht tot 60 km. Anquetil nam deel aan de zes edities in Genève en won de vijf laatste. Nadien zagen de organisatoren het niet meer zitten. De Italiaanse tijdrit, gemaakt op maat van zijn Italiaanse rivaal, krachtpatser Ercole Baldini, lag Jacques het minste, hij won ‘slechts’ driemaal op 8 deelnames tussen 1958 en 1968.

Tot slot waren er nog twee minder belangrijke tijdritten, Manche-Océan en de GP de Belgique. Het deelnemersveld daar was minder indrukwekkend en vooral nationaal. Anquetil nam nooit deel.

Maken we een overzicht, komen we voor Jacques Anquetil aan 24 overwinningen op 32 wedstrijden (75%) of als we ons beperken tot de GP des Nations en Lugano, 16 op 18 (89%) en voor Evenepoel aan 6 op 9 (67%). Een mooi percentage, maar nog veel zeges in te halen. Ondanks zijn 64 tijdritzeges in totaal komt voor ons Eddy Merckx niet in aanmerking voor de kwalificatie als ‘beste tijdrijder aller tijden’, hij was gewoon te weinig aanwezig (en geïnteresseerd) in de grote tijdritten. Hij reed er slechts 5 (tweemaal de GP des Nations, tweemaal de GP de Lugano een eenmaal Forlì-Castrocaro) en won er daarvan twee (eenmaal de GP des Nations en eenmaal Lugano). 40% is veel te weinig om in aanmerking te komen.

Toch nog enkele opmerkelijke cijfers. Merckx bleef in tijdritten van meer dan 30 km in de periode 1968-1973 1726 dagen op rij ongeslagen (9 overwinningen). Anquetil zette twee reeksen neer, van respectievelijk 613 (8 zeges op rij 1956-58) en 662 (7 keer op rij 1964-65) dagen. Anderzijds won de Normandiër tweemaal alle drie de grote individuele tijdritten dat jaar georganiseerd, in 1961 en 1965, telkens Forlì-Castrocaro, GP des Nations en Lugano, met in 1965 de Trofeo Baracchi daar bovenop. Toevallig was dit beide keren in een postolympisch jaar, net als Remco in 2025. Redelijk indrukwekkend.

De conclusie is ook hier evident. Net als Tadej Pogačar in vergelijking met Eddy Merckx heeft ook Remco Evenepoel heel wat werk voor de boeg om Jacques Anquetil bij te halen.

FAEMA (deel 8c)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Julio Jiménez Muñoz

(°28/10/1934 Ávila †08/06/2022 Ávila)

Julio Jiménez kwam pas laat op het voorplan. Hij was immers al bijna achtentwintig vooraleer zich internationaal te affirmeren met een ritzege in het Critérium du Dauphiné Libéré en bijna dertig vooraleer hij in de Tour de France kon debuteren en de rang der vedetten vervoegen. Zelf weet hij dat aan het gebrek aan kansen in een professionele ploeg, maar de realiteit is dat hij pas laat probate resultaten kon voorleggen. Vele anderen moesten zich in die periode ook eerst als individueel tonen alvorens een profcontract te krijgen en het was toch ook redelijk veelzeggend dat in periodes dat veertig tot vijftig Spanjaarden aan de Vuelta konden deelnemen er geen plaats voor hem was. Waarschijnlijk speelde zijn gestalte (1m67) en frêle lichaamsbouw (57 kg), eigenschappen die hem later zouden helpen de top als klimmer te bereiken, hem aanvankelijk parten, tot hij met de jaren voldoende kracht en weerstand kon ontwikkelen.

Een jonge Julio Jiménez in de Vuelta al Sureste, samen met eindwinnaar, en zijn toekomstige sportbestuurder, Bernardo Ruíz. (Foto collectie Carlos Vigon)

Julio was al jong aangetrokken door de wielersport en maakte zijn debuut in 1950. School interesseerde hem weinig en zo moest hij een beroep zoeken. Zijn neef Ángel Núñez had net een zaak om horloges te repareren gestart en nam hem graag aan als leerling horlogehersteller. Dat zou Julio later de bijnaam 'el relojero d'Ávila' (de horlogemaker van Ávila) opleveren.

Het begin was moeizaam en het was wachten tot 1952 voor een eerste zege, in San Pedro di Arroyo. Het volgend jaar ontdekte hij in de Vuelta a Palencia dat hij een zekere aanleg als klimmer had toen hij op de Escudo als 4de doorkwam. In 1954 stapte hij over naar de onafhankelijken en kon ook in deze categorie een eerste zegepraal boeken. Hij won de eerste rit van de Vuelta a Salamanca en werd derde in de eindstand. Hij nam ook deel aan de Gran Premio de Valladolid en de Vuelta a Asturias, zonder grote ambities of resultaten, maar om te leren en zich te meten met de echte beroepsrenners als Ruíz en Bahamontes.

Na een kleurloos en eerder mislukt seizoen 1955 zette hij in 1956 verdere stappen. In eigen streek kwam hij schitterend voor de dag in de Vuelta a Ávila met drie ritzeges en de overwinning in zowel de eindstand als het bergklassement. Het volgend jaar werd hij afgeremd door zijn legerdienst, maar kreeg gelukkig voldoende trainingsfaciliteiten. Als beroepsrenner vierde categorie kon hij een rit winnen in de Vuelta a Salamanca, evenals de G.P. Valladolid. Hij kreeg ook de kans deel te nemen aan de

Volta a Catalunya, als een soort individueel in een trui van zijn lokale club, de C.C. Avulense. Hij eindigde als 43ste, op bijna twee uur van Jesús Loroño.

Het werd nu wel stilaan tijd om door te breken, want Jiménez was toch al 23. In 1958 was hij actief bij de onafhankelijken, nog steeds als individueel, maar wel met logistieke steun van de Guardia de Franco de Madrid. Hij wist zich te onderscheiden in de Vuelta al Sureste, met een zege in de 6de en een derde plaats in de 10de etappe, een tweede rang in het bergklassement en een 13de in de eindstand (gewonnen door Bernardo Ruíz). Hij werd ook 29ste in de Eibarko Bizikleta, op 32'11" van, weer eens, Jesús Loroño. Bemoedigend, maar niet meer dan dat.

Ook in 1959 was hij nog altijd onafhankelijke en individueel, met opnieuw steun van de Guardia de Franco de Madrid. Het werd een tegenvallend seizoen, met slechts een 27ste stek in de Vuelta a Andalucía (in dienst van de gelegenheidsploeg Duward) op 18'32" van Miguel Pacheco en een 32ste in de Eibarko Bizikleta (dit keer in de kleuren van Bilbao-Goyoaga) op ruim een uur van Antonio Bertrán. Uiteraard véél te weinig om een contract bij een van de profploegen te versieren en Julio stelde zich meermaals de vraag of hij niet beter de fiets aan de haak zou hangen. Gelukkig was er de zege van Federico Bahamontes in de Tour de France die voor een golf van enthousiasme in Spanje zorgde en die ook de kleine klimmer overtuigde dat er mits door te zetten veel mogelijk kon zijn en dat ook een Spaanse klimmer de Tour de France kon winnen.

Net zoals de voorgaande jaren begon hij in 1960 het seizoen bij de Guardia de Franco de Madrid. Na opgaves in de Vuelta a Andalucía en de Vuelta a Levante werd hij 15de in de Subida a Arrate, op 1'11" van Federico Bahamontes. Dit was genoeg voor een eerste echt contract(je) bij Lambretto-Mostajo[1] voor de Eibarko Bizikleta. Hij toonde zich al direct met een derde plaats in de eerste etappe, een klimtijdrit over 7,5 km, op 25" van Jesús Loroño. In de derde rit veroverde hij zelfs de blauwe leiderstrui, maar de volgende dag leed hij bandbreuk na 5 km en was hij het voornaamste slachtoffer van de raid van de ploeg St Raphaël. In de eindstand werd hij uiteindelijk 25ste op 27'51" van Benigno Aspuru.

Hij reed maar bij een kleine ploeg en die werd niet weerhouden voor de Vuelta. Gezien die ondertussen volledig met merkenploegen betwist werd, was er ook geen kans op een selectie in een regionale ploeg en zo behoorde Julio niet tot de 49 Spanjaarden aan de start[2]. Het was dus wachten op de Volta voor een nieuwe kans op het hoogste (Spaanse) niveau en die kreeg hij na een zege in de G.P. Llodio bij de pas opgerichte Catigene-ploeg.

In deze Volta a Catalunya kon Jiménez een nieuwe stap voorwaarts zetten. Tijdens de 4de rit maakte hij deel uit van een ontsnapping van acht renners, allemaal eerder ongevaarlijk in het klassement. Bij de slotbeklimming van de Puigcerdà loste hij zijn gezellen om afgescheiden te winnen, 9" voor Julio San Emeterio. Meteen zijn eerste echt belangrijke zege. Drie dagen later werd hij nog 4de in een korte klimtijdrit over 8,7 km, op 39" van Antonio Karmany en op 20" van Miguel Poblet. Zo beëindigde hij deze Volta als 11de, op 9'30" van Poblet. Kort nadien werd hij voor Catigene ook nog 21ste in de Vuelta Ciclista a La Rioja, waar hij ook het bergklassement won.

Met deze prestaties had hij meer dan zijn waarde getoond en tevens zijn bazen overtuigd om in 1961 door te gaan, uiteraard met Jiménez erbij en met een beter gestoffeerde ploeg. Na een voorzichtig debuut in 1960 werd er zo voor 1961 een aardige ploeg opgebouwd, met enerzijds

1 In zekere zin ging het hier eerder om mecenaat dan sponsoring. Met de hulp van Lambretta (een Italiaans merk van scooters en bromfietsen) ondersteunde Santiago Mostajo Trigo Spaanse renners zonder sponsor (waaronder zijn eigen zoon, Santiago Mostajo Gutiérrez, die in 1957 nog bij FAEMA-Granollers gereden had). Het zou bij twee jaar blijven, toen zijn zoon terugzakte naar de amateurs werd ook de ploeg opgedoekt.

2 Misschien geen drama, zo had hij alleszins geen deel aan de collectieve vernedering die de Spanjaarden in deze Vuelta door de mannen van Groene Leeuw aangesmeerd kregen.

de jongeren Julio Jiménez, Adolfo Bello en Martin Colmenarejo, en anderzijds meer ervaren namen als Vicente Iturat, Aniceto Utset, José Talamillo, Antonio Barrutia en Gabriel Company. Op basis van zijn prestaties in de Volta was er voor Julio zelfs een rol als kopman voorzien. Hij kreeg nu ook een salaris dat hem zelfs toeliet wat te sparen, tot dan waren er enkel kosten geweest. Hij kon dan ook zijn baantje als horlogemaker opzeggen.

In 1961 eindelijk een profcontract, bij het kleine Catigene.

Julio Jiménez zou zich het vertrouwen waard tonen. Het grote doel was de Vuelta, waar hij eindelijk zijn debuut zou kunnen maken, dus het seizoensbegin was geen prioriteit. Hij gaf op in de Vuelta a Andalucía en werd 40ste in de Vuelta a Levante. De Eibarko Bizikleta, zowat de laatste voorbereiding op de Vuelta was al een stuk belangrijker. Jiménez won direct de eerste rit, een korte klimtijdrit over 7,2 km, met 4" voorsprong op een andere opkomende ster, Francisco Gabicagogeascoa[3] Ibarra, best bekend onder de naam Gabica, die we dan ook verder zullen gebruiken. Julio wist ook de volgende dag de leiderstrui te behouden, maar moest dan plooien. Hij werd uiteindelijk 14de in de eindstand, op 4'34" van Antonio Karmany.

En dan de Vuelta, eindelijk. Meedoen voor het klassement, of zelfs voor een ritzege was op dit niveau nog te veel gevraagd en zo richtte hij zich op de bergprijs. Toch werd hij 20ste in de tweede rit en 10de in de 11de, en ook in de twee beslissende etappes in het Baskenland, waar de Spanjaarden met verenigde krachten de Belgen van Groene Leeuw in de vernieling reden, was hij mee met de beste klassementsrijders. Zo werd hij 16de in de 15de rit en 15de in de 16de, samen goed voor een 36ste plaats in de eindstand, op 1 uur 29'25" van Angelino Soler. Zijn grote doel het bergklassement miste hij nipt. Hij begon goed, maar werd dan afgeremd door een voedselvergiftiging. Zo werd hij tweede, met 45 punten tegen 52 voor Antonio Karmany.

Niet slecht, maar niet goed genoeg voor een selectie voor de Tour de France (en als beroepsrenner niet selecteerbaar voor de Tour de l'Avenir). Hij werd wel afgevaardigd naar de Vuelta a Colombia, normaal voorbehouden aan liefhebbers, maar waar regelmatig een Spaanse selectie van onafhankelijken en jonge beroepsrenners aan de start kwam[4]. Na een aanpassing aan de grote hoogte en de lange beklimmingen won hij liefst vier ritten en werd hij

3 Gabicagogeascoa is de naam vermeld op de originele postkaarten van KAS. Alternatieve schrijfwijzen zijn Gavicacogeascoa, Gabicacogeascoa en Gabicagogueascoa. Soms wordt hij ook Gabicacogeascoa Billa genoemd. Niet evident, reden te meer het simpelweg op Gabica te houden.

4 Vreemd, en eigenlijk niet reglementair, want 'open' wedstrijden waren toen nog niet voorzien, maar in die periode kon blijkbaar veel en de Spaanse structuur van liefhebbers, onafhankelijken en beroepsrenners van diverse categorieën is totaal niet transparant, net als hoe men van de ene naar de andere categorie ging. Zo had José Gómez del Moral de Vuelta a Colombia al gewonnen in 1957.

nog viermaal tweede. In het algemeen klassement eindigde hij 4de, maar wel op 39'15" van de Colombiaan Rubén Dario Gómez, na 1959 toe aan zijn tweede eindzege. Hij werd daarnaast tweede in de bergprijs.

En in 1962 dan bij FAEMA. (Foto Internetlink 21)

Na nog een 5de plaats in het Spaans bergkampioenschap was de laatste belangrijke afspraak de Volta a Catalunya. Dit keer speelde hij geen rol van belang. Hij werd 17de in de eindstand op 14'55" van de Fransman Henri Duez. Catigene stopte de activiteit eind 1961, maar Jiménez had ondertussen voldoende getoond om makkelijk een nieuwe werkgever te vinden. Hij kon een contract met een maandsalaris van 3000 peseta's tekenen bij FAEMA, toch al enkele jaren de belangrijkste Spaanse ploeg.

Julio had wel de pech dat in 1962 de Tour de France met merkenploegen ging betwist worden en dat daarom FAEMA met flandria gefusioneerd was. Hij werd dus op papier ploegmaat van Wereldkampioen Rik Van Looy die echter geen nood had aan een Spaanse klimmer of aan Spanjaarden tout court in zijn rode garde. Zodoende functioneerde de Spaanse tak onder de naam G.D. FAEMA in feite als een aparte ploeg. Daardoor dus geen Tour de France, en ook geen Giro d'Italia, immers nu de Tour met merkenploegen betwist zou worden, waren ook de meeste ploegen geherstructureerd en werd er daardoor strikter toegekeken op wat reglementair kon. Twee ploegen met rechtstreeks of onrechtstreeks dezelfde sponsor kon niet meer en zeker geen handigheidje als in 1961 toen de familie Valente EMI terug van onder het stof haalde voor de Giro. Jiménez zou zich dus moeten tevreden stellen met een bijna uitsluitend Spaans programma en de Vuelta opnieuw als belangrijkste doelwit.

Misschien was dat allemaal nog zo slecht niet voor Julio, een jaartje extra rijpen. In 1962 maakte hij wel vooruitgang, maar een echt succes was het ook niet, vooral de Vuelta viel tegen. Het begon met de Vuelta a Andalucía, 26ste in de eindstand, maar wel de zege in het bergklassement. Na de Subida a Arrate waar hij tweede werd, in dezelfde tijd als Federico Bahamontes, was de Eibarko Bizikleta zoals altijd de aanloop naar de Vuelta. Hij werd 4de in de tweede rit en 9de in de 5de, een klimtijdrit over 13,5 km. In de eindrangschikking was dat alles goed voor een 11de plaats.

De Vuelta werd dan weer een ontgoocheling, na een 7de plek in de eerste rit volgde nog een 24ste in de slotrit, dit waren meteen zijn enige twee klasseringen binnen de eerste veertig. In de eindstand werd Julio 46ste, op 1 uur 37'55" van Rudi Altig, slechts twee renners eindigden achter hem. In de bergprijs werd hij dit keer pas derde, met 42 punten, achter opnieuw Antonio

Karmany (59) en José Segú (44). FAEMA zag nog een ereplaats in de eindstand ontglippen toen Martin Colmenarejo, op dat moment 6de, door een val in de 14de rit moest opgeven.

Samen met ploegleider Bernardo Ruíz (met FAEMA-petje) en supporters. (Foto Internetlink 22)

Dan was er een geluk bij een ongeluk. Voor de grote wedstrijden kregen de Belgen (en Nederlanders) van de G.S. FAEMA-flandria de voorkeur, maar vermits die tijdens het Critérium du Dauphiné Libéré in de Giro bezig waren, werden werden daarom de Spanjaarden van de G.D. FAEMA opgetrommeld. Jiménez was er uiteraard bij en kreeg zo zijn eerste kans om zich in het buitenland bij de beroepsrenners te tonen. Hij won de 4de rit van Tain-l'Hermitage naar Chambéry door het Chartreuse-massief, met 1'39" op Bahamontes en werd leider in het bergklassement. In de volgende ritten kon hij niet bevestigen, of hij vond genoeg getoond te hebben, en zo werd hij in de eindstand 16de op 25'08" van Raymond Mastrotto en verloor hij de bergprijs aan Bahamontes. Niet slecht, maar uiteraard ruim onvoldoende om Driessens en Van Looy zelfs maar te laten overwegen om hem in hun selectie voor de Tour op te nemen.

Daarna was het weer wachten op de nationale kampioenschappen en de Volta. Eerst kwam het bergkampioenschap en Julio won met 3'27" voorsprong op Roberto Morales. In het wegkampioenschap werd hij slechts 25ste in de tijdrit en hij gaf op in de rit in lijn. In de Volta

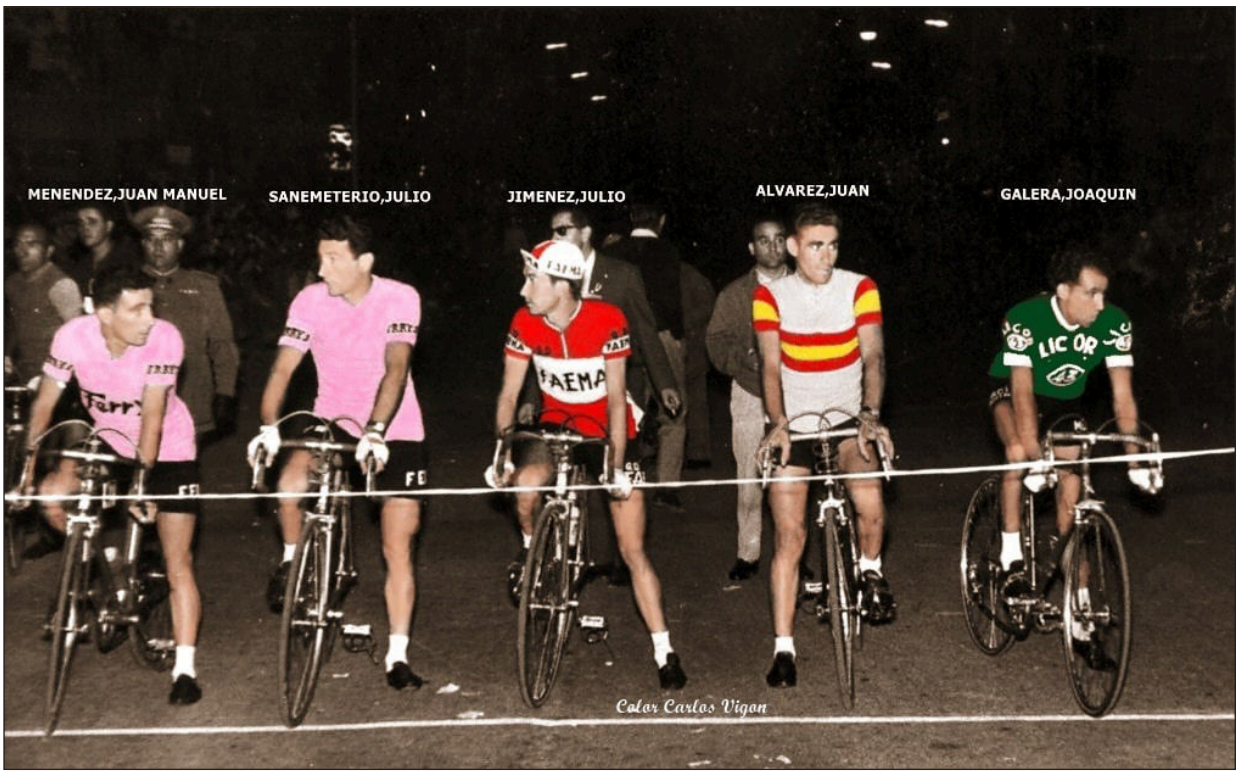

Een avondmeeting ergens in Spanje in 1962. (Foto Collectie Carlos Vigon)

Spaans bergkampioen! (Foto Internetlink 23)

a Catalunya stond hij er opnieuw. Hij werd tweede in het eerste gedeelte van de derde rit, won de 5de en werd nog eens 4de in de 8ste. In de eindstand werd hij 28ste, met daarnaast de derde plaats in de bergprijs. Als afsluiter werd hij nog 20ste in de Vuelta a La Rioja.

Julio Jiménez begon met goede moed aan het seizoen 1963. De samenwerking met flandria werd stopgezet, G.D. FAEMA ging alleen door als een Spaanse ploeg en werd versterkt met Angelino Soler en Antonio Suárez. Daarmee was er goede hoop dat ze weerhouden gingen worden voor de Tour de France en dat Julio eindelijk zijn debuut ging kunnen maken in La Grande Boucle. In de Vuelta a Andalucía was hij er nog niet bij, maar in de Vuelta a Levante (gewonnen door ploegmaat Martin Colmenarejo) werd hij 26ste, kort daarna gevolgd door een zege in Frankrijk in de klimkoers op de Mont Faron.

Dan viel echter het verdict, flandria, al een tijd vruchteloos op zoek naar een extra-sportieve partner en na het vertrek van Rik Van Looy en zijn geprefereerde ploegmaats zowat onthoofd, en FAEMA hadden elkaar opnieuw gevonden en zouden net als het jaar voordien samen een ploeg vormen. Daarmee werd een selectie voor de Tour afdwingen een stuk gecompliceerder.

Hiervoor zou de Vuelta heel belangrijk worden. Dit keer geen rodage in de Eibarko Bizikleta, na het Spaans bergkampioenschap (ditmaal was hij tweede op 2'19" van Esteban Martín) ging het rechtstreeks naar de Vuelta, die ook dit keer door Anquetil en zijn ploeg gedomineerd ging worden. Julio richtte zich dan maar opnieuw op de bergprijs waarin hij eindelijk Antonio Karmany met 61 tegen 56 punten kon kloppen. Voor de rest was zijn Vuelta echter niet zo briljant geweest, enkel in het eerste deel van de eerste rit was hij derde geëindigd, meteen ook zijn enige toptiennotering. In het eindklassement werd hij 23ste, op 33'50" van Jacques Anquetil.

Een selectie zou dus moeten afgedwongen worden in de komende rittenwedstrijden in Frankrijk. Ook hier kon hij zijn prestaties van het voorgaande jaar niet bevestigen. In de Grand Prix du Midi Libre begon het nog vrij goed met een 7de plaats in de eerste rit, maar hij gaf op in de 5de en laatste etappe. Het wekte dan ook weinig verbazing dat nog voor de Dauphiné de keuze voor de Tour de France op Angelino Soler, Antonio Gómez del Moral en Antonio Suárez viel. Ook in het Critérium du Dauphiné Libéré kon hij niet imponeren, hier gaf hij al de derde dag op, dus zeker geen reden voor sportbestuurder Schotte om nog van mening te veranderen.

Jiménez zelf weet zijn niet-selectie aan Angelino Soler, die voor Gómez del Moral en Suárez zou gepleit hebben omdat hij in hem een bedreiging zag[5]. De objectiviteit gebiedt echter te stellen dat Briek Schotte en Bernardo Ruíz de Spanjaarden gekozen hadden die het best in vorm waren. Over de selectie van Soler, 5de in de Tour de Romandie, 5de in de Midi Libre en 4de in

5 Julio Jiménez, L'horloger d'Ávila, Didier Béoutis, Éditions de la Société litéraire du Maine, 2016, p. 38

Met de bloemen na zijn zege op de Mont Faron. (Foto collectie Bernardo Ruíz jr.)

de Dauphiné Libéré, kon geen discussie bestaan, maar ook Antonio Suárez (6de in de Vuelta en 27ste in de Midi Libre) en de voorgaande winnaar van de Tour de l'Avenir, Antonio Gómez del Moral (8ste in de Vuelta, 11de in de Midi Libre en 9de in de Dauphiné Libéré) konden serieuze adelbrieven voorleggen, meer in ieder geval dan Jiménez, in de Dauphiné Libéré duidelijk uit vorm. Als er al iemand recht zou gehad hebben op een selectie was het eerder nog Martin Colmenarejo, de briljante runner-up van Jacques Anquetil in de Vuelta en 39ste in de Dauphiné Libéré.

Terecht of niet, geen Tour de France en Julio kon zich enkel toeleggen op het naseizoen en zich voornemen voor 1964 een ploeg te zoeken die hem deelname aan de Tour garandeerde, ook al lag hij nog een jaar onder contract bij FAEMA. In het nationaal kampioenschap, ditmaal in de vorm van een rit in lijn over 247 km, werd hij 7de op 8'02" van José Pérez Francés. De Volta a Catalunya was de traditionele afsluiter van het Spaanse wegseizoen, maar voordien kwamen nog het Circuito Montañés in Torrelavega en de Vuelta a La Rioja.

Jiménez vond dat het seizoen al lang geweest was en zou dit keer de Volta laten vallen en zich beperken tot de twee andere rittenkoersen. In het Circuito Montañés werd hij derde in de tweede rit en 4de in de twee delen van de 4de. Hij werd derde in de eindstand (op 1'36" van Eusebio Vélez) en won afgescheiden het bergklassement. Ook in de Vuelta a La Rioja won hij de bergprijs, in de eindrangschikking werd hij 14de op 1'32" van Carlos Echeverría.

Voor 1964 ging Julio Jiménez dus andere lucht opsnuiven, bij een ploeg die hem zekerheid over een deelname aan de Tour de France kon geven. FAEMA stopte de sponsoring, dus was hij in ieder geval vrij. Hij had de keuze tussen Ignis en KAS, maar had zijn twijfels bij Ignis. De Giro zou hij daar wel kunnen betwisten, maar de Tour, dat leek twijfelachtig. Daarom viel zijn keuze op KAS en Dalmacio Langarica. Deze ploeg had in 1963 voor het eerst deelgenomen aan de Tour de France en was niet helemaal tevreden over de resultaten. Enkel Gabica, met een 10de plaats in de 17de rit van Val-d'Isère naar Chamonix en een 14de op 26'44" van Anquetil in de eindstand, had enigszins het hoofd boven water kunnen houden. De volgende in het klassement was Miguel Pacheco, 17de, en dan was het al afzakken naar de 36ste rang van Sebastián Elorza. Ook de 9de stek in het ploegenklassement was veelzeggend. En dat terwijl Bahamontes geel gedragen had en tweede in de eindstand werd, er voor FAEMA een 6de plaats met Soler was en Ferrys dan weer Pérez Francés als derde en Manzaneque als 12de en ritwinnaar had. De ploeg werd daarom versterkt met dus Jiménez, maar ook met Joaquín Galera en de Nederlanders Piet Rentmeester en Mies Stolker. Er werd wel van Julio verwacht dat hij zich serieus zou toeleggen op het wielrennen en zijn escapades in het uitgaansleven zou inperken[6].

6 Ook al zag hij er zo niet uit, Julio Jiménez, nog altijd vrijgezel, had de reputatie van een echte Don Juan.

In 1964 met als objectief de Tour de France.

Er werd een uitgebreid programma voor hem opgesteld, maar de hoofddoelen waren Vuelta en Tour. Het seizoen begon met de Vuelta a Andalucía, 29ste op 21'35" van Rudi Altig, en de Vuelta a Levante, 25ste op 36'45" van Antonio Gómez del Moral, met een derde plaats in de klimtijdrit op de 4de dag, op 6" van Eusebio Vélez. Vervolgens kwamen enkele Spaanse eendagswedstrijden. Jiménez werd tweede in Barcelona-Andorra, in de sprint geklopt door de Italiaan Primo Nardello en won de Subida a Urkiola, een klimkoers.

Zoals gewoonlijk was de Eibarko Bizikleta de laatste voorbereiding op de Vuelta. Julio Jiménez toonde zijn goede vorm, met een zege in de ploegentijdrit met KAS en een 4de plaats in de slotetappe. In de eindstand werd hij tweede, in dezelfde tijd als zijn ploegmaat Carlos Echeverría. De derde, nog een ploegmaat, Joaquín Galera, volgde op 34". Allemaal veelbelovend voor de Vuelta.

En de Vuelta begon ook goed, zowel voor KAS als voor Jiménez. Eusebio Vélez (de korte tijdrit als tweede deel van de openingsetappe) en Antonio Barrutia (het tweede deel van de 4de rit op een plaatselijk circuit in Barcelona) zorgden alvast voor etappezeges en de volgende dag was het aan Julio, die tevens oprukte naar de tweede plaats in het bergklassement. Meteen ook zijn eerste bloementuil in de Vuelta.

De 12de en 14de rit speelden een belangrijke rol voor het verder verloop van de Vuelta. Raymond Poulidor was de grote favoriet, maar Ferrys had drie kandidaat-eindwinnaars vooraan in het klassement. Luis Otaño in de amarillo leiderstrui die hij in de 9de rit van zijn kopman Pérez Francés tot diens ergernis overgenomen had, José Pérez Francés dus tweede op 1'32" en Fernando Manzaneque 5de op 3'23". Poulidor stond 4de op 2'49", Jiménez was pas 10de op 9'22".

Het was echter niet allemaal peis en vree tussen het drietal van Ferrys en ook met KAS was er grote rivaliteit. Poulidor zag het allemaal graag gebeuren, liet de Spanjaarden onderling bakkeleien en rekende op de tijdrit. Het vervolg zou hem gelijk geven. Manzaneque trok zich niet veel van zijn ploegmaats aan, Otaño had dat ten slotte in de 9de rit ook niet gedaan, en ging in de 12de etappe van Vitoria naar Santander in het offensief. Jiménez, ondertussen leider in het bergklassement, sprong mee om zijn positie te verdedigen of eerder te verstevigen en ook Barry Hoban, Henri De Wolf, Ventura Díaz en Sebastián Elorza kwamen aansluiten. Poulidor en zijn Mercier-ploeg lieten begaan, hij zag Pérez Francés als zijn echte tegenstander, en het zestal kon ruim een minuut uitlopen. Hoban klopte De Wolf voor de ritzege, Jiménez was net als de dag voordien derde en rukte op naar de 9de plaats in de stand, op 8'03" van Otaño, Manzaneque was nu derde op 2'06".

Toevallig logeerden de ploegen Ferrys en KAS in hetzelfde hotel en zaten op de vooravond van de 14de rit ook tegelijk aan het avondeten. Pérez Francés, die waarschijnlijk tezelfdertijd de rivaliteit binnen zijn eigen ploeg de kop wou indrukken, verklaarde met luide stem dat hij de enige Spanjaard van niveau was en de enige in staat Poulidor te kloppen. Er zat zeker een grond van waarheid in, maar diplomatisch was het niet echt. Er kwam verbale reactie van de kant van KAS en na een tijd vlogen de borden van de ene kant van de zaal naar de andere. Zoiets bleef natuurlijk niet geheim en de volgende dag lag de rest van het peloton in een deuk van het lachen[7].

Julio Jiménez vindt het allemaal niet grappig en gaat op de Puerto de Pajares, 1366 m hoog en 15 km klimmen, in het offensief. Hij komt als tweede boven achter de voorheen ontsnapte Ángel Gutiérrez en gaat in de afdaling alleen door. De 62 km tot de aankomst schrikken hem niet af en hij wint de etappe met ruim zeven minuten voorsprong. Aan de vooravond van de tijdrit mag hij voor de eerste keer in zijn loopbaan de amarillo trui aantrekken. Hij heeft 28" voorsprong op Otaño, 1' op Pérez Francés, 2'36" op Manzaneque, 2'46" op ploegmaat Eusebio Vélez en 3'17" op Poulidor. In het bergklassement leidt hij vrij comfortabel met 66 punten tegen 49 voor Pérez Francés.

De volgende dag was het dan de beslissende afspraak, 65 km tegen de chrono. Poulidor won, maar met slechts 15" op Louis Proost en 57" op Gabica. Vélez verloor 1'35", Pérez Francés 2'13", Otaño 2'22", Manzaneque 4'02" en leider Jiménez 5'20". De stand zag er meteen helemaal anders uit. Poulidor was de nieuwe leider, met 33" voorsprong op Otaño en 1'56" op Pérez Francés. Vélez was nu 4de op 2'04", Jiménez 5de op 3'03" en Manzaneque 6de op 4'19". De laatste twee ritten gebeurde er niet veel meer. Jiménez consolideerde zijn voorsprong in de bergprijs en won uiteindelijk met 76 punten, voor Pérez Francés met 59 en Ventura Díaz met 48 stuks. Pérez Francés, die ook het puntenklassement won, kon dank zij de bonificatie verbonden aan zijn tweede plaats in de slotrit nog 30" van zijn achterstand afknijpen en KAS won de ploegenrangschikking voor de rivalen van Ferrys.

Naast de genoegdoening voor Langarica door de zeges in berg- en ploegenklassement met zijn mannen en de nederlaag van Ferrys in de eindstand, was het ook belangrijk dat Jiménez, voor het eerst in zijn carrière, bewezen had in een grote ronde een klassement te kunnen rijden. De verwachtingen waren dus best hooggespannen voor de Tour de France, al bleef zijn eerste ambitie de bergprijs.

KAS ging nog de Tour voorbereiden in het Critérium du Dauphiné Libéré. Die viel al de eerste dag in een beslissende plooi. Jean-Claude Lebaube won die, Valentín Uriona[8] werd tweede op 1'31", de rest van het peloton volgde op meer dan 6 minuten. De hele KAS-ploeg stelde zich vanaf dan in dienst van Uriona, die zou profiteren van een zware inzinking van de Normandiër toen in de 6de rit van Annecy naar Aix-les-Bains het gebergte aangesneden werd. Er was nog een zege voor Francisco Gabica in de tweede bergetappe van Chambéry naar Briançon, maar Uriona werd niet echt meer bedreigd. Hij won deze Dauphiné met 1'58" op Raymond

7 Didier Béoutis citeert in "Julio Jiménez, L'horloger d'Ávila", op p. 43 uit het boek "Champion!" van Raymond Poulidor (2015).

8 Zijn volledige naam is volgens de meeste bronnen Valentín Uriona Laucirica. Soms wordt zijn tweede naam ook als Lauciriga geschreven. Volgens de Spaanstalige Wikiwand zou zijn volledige naam Valentín Urionabarrenechea Lauciriga zijn (een andere, minder gebruikelijke, schrijfwijze is ook Urionabarrenetxea). Gezien zijn Baskische origine lijkt ons dat geloofwaardig, maar voor zover we konden nagaan wordt deze naam voor hem nergens gebruikt. We willen in ieder geval het de lezer niet te moeilijk maken en zullen hem, zoals trouwens gebruikelijk in de pers (en zelfs op de postkaarten van KAS), gewoon Uriona noemen.

Poulidor[9] en 3'32" op Esteban Martín. Gabica was 4de op 4'03", Bahamontes 6de op 4'38" en Jiménez, die voorbeeldig in dienst van de ploeg gereden had, 29ste op 33'23". KAS won ook het ploegenklassement.

En dan was het eindelijk tijd voor de Tour de France. Dalmacio Langarica koos voor een volledig Spaanse ploeg. Nadat Joaquín Galera Piet Rentmeester na zijn vroegtijdige opgave in de Vuelta al in de Dauphiné Libéré vervangen had, viel nu ook Michel (Mies) Stolker naast de ploeg, ten voordele van Juan María Uribezubia en Manuel Martín Piñera[10]. De ploeg werd verder vervolledigd met uiteraard Jiménez, Uriona en Gabica en verder Barrutia, Elorza en José Momeñe. Er was geen echte kopman, wel zes beschermde renners, Uriona, Jiménez, Gabica, Momeñe, Vélez en Galera, met de vijf anderen in een helpersrol.

Zoals al geschreven mikte Jiménez vooral op de bergprijs, maar hij was zich ervan bewust dat hij aan Bahamontes, reeds vijfmaal laureaat, een taaie klant ging hebben. Daarom besloot hij zo vlug mogelijk maximaal punten te sprokkelen, ook op de bergjes (of heuveltjes) van 4de categorie. Zo was hij vooraan te vinden vanaf de eerste rit en kwam hij tweede boven op de Côte de Pont-d'Ouilly, achter Rik Van Looy en goed voor twee puntjes. De volgende dag kwam hij zelfs al eens als eerste door op de Côte de l'Aventure en kwam hij zo samen met Robert Poulot aan kop van het bergklassement.

Hij bleef mee sprinten op alle beklimmingen van derde en 4de categorie, en na een week, aan de voet van de Alpen, stond Julio aan de leiding van de bergstand met 18 punten. Bahamontes was op dat moment 9de, met 3 punten. Doordat KAS ook zeer verrassend de ploegentijdrit over 21 km gewonnen had, stond hij na die eerste zeven ritten ook goed geklasseerd, 23ste op 5'31" van Rudi Altig, maar op slechts 34" van Anglade, op 19" van Poulidor en 6" voor Adorni, 9" voor Anquetil en zelfs 1'11" voor Bahamontes. Gewoonweg schitterend voor een lichtgewicht waarvan verwacht werd dat hij ging weggeblazen worden in de gebruikelijk hectische aanvang van de Tour. Misschien mede te danken aan de afwezigheid van Rik Van Looy, na een val de eerste dag niet in staat de wedstrijd te dynamiteren zoals gepland en al snel tot de opgave gedwongen.

De 8ste etappe, van Thonon-les-Bains naar Briançon, over de Télégraphe en de Galibier, was de eerste kennismaking met het echte gebergte in deze Tour. Bahamontes domineerde, won de rit en werd tweede in het algemeen klassement op 3'35" van de nieuwe gele trui Georges Groussard. Jiménez betaalde leergeld en moest in Bahamontes zijn meerdere erkennen. Op de Télégraphe kwam hij als derde door, op 2'20", en op de Galibier als 4de, op 3'50". Net genoeg

9 Deze tweede plaats was het begin van een reeks tweede plaatsen, afgewisseld met al eens een derde plaats, die Poulidor de naam en reputatie van 'eeuwige tweede' zou bezorgen. Tot dan had hij een knap palmares met zeges in Milano-Sanremo en het Frans kampioenschap (1961), in de Flèche Wallonne, de Grand Prix des Nations en de Grand Prix de Lugano (1963) en dus de Vuelta (1964). Daarnaast waren er ook een aantal ereplaatsen, tweede in Milano-Sanremo (1964), derde in de Tour de France (1962), derde en 5de in het wereldkampioenschap (1961 en 1960), tweede in de Quatre Jours de Dunkerque (1961), derde in de Dauphiné Libéré (1962), derde in Paris-Tours (1963), maar al bij al een behoorlijke verhouding tussen grote overwinningen en ereplaatsen. Vanaf de Dauphiné Libéré 1964 volgden echter nog enkel ereplaatsen, te weten in 1964 tweede in de Tour de France (achter Anquetil) en derde in het wereldkampioenschap (achter Janssen en Adorni) en in 1965 4de in Paris-Nice (gewonnen door Anquetil), maar vooral tweede in het Critérium National (achter Anquetil), in de Vuelta (achter Wolfshohl), in de Dauphiné Libéré (achter Anquetil), in de Tour de France (achter Gimondi), in het Frans kampioenschap (achter Anglade) en dan nog eens derde in de Grand Prix des Nations (achter Anquetil en Altig). In 1966 werd de reeks voortgezet met een tweede plaats in Paris-Nice (achter Anquetil) alvorens hij het tij enigszins kon keren met zeges in het Critérium National en het Critérium du Dauphiné Libéré. Maar de grote zeges bleven schaars, vooral in de periode 1966-70 (Critérium National 1966 en 1968, en Dauphiné Libéré 1966 en 1969) en de ereplaatsen veelvuldig. In de vroege jaren 70 kwamen er terug regelmatig zeges, zoals het Critérium National 1971 en 1972, de Setmana Catalana 1971, Paris-Nice 1972 en 1973, de Grand Prix du Midi Libre 1973), al bleef het in de Tour de France bij enkele podiumplaatsen en zou hij nooit de gele trui dragen. Maar de reputatie van L'Éternel Second was vooral in 1964-65 gevestigd en onomkeerbaar en zorgde tegelijk voor zijn populariteit in Frankrijk, waar teveel succes zelden de volksgunst opleverde.

10 Gezien er slechts twaalf deelnemende ploegen waren, mochten ze dit keer elk elf renners opstellen.

om de leiding in het bergklassement te behouden, met 30 punten tegen 28 voor de Adelaar van Toledo. Dankzij een 11de plaats stond hij nu wel 9de in de stand, op 6'03" van de leider, en als eerste van zijn ploeg.

De volgende dag liep het echter minder. Julio kwam nog wel als eerste door op de Vars, maar op de Restefonds, het dak van de Tour (2802 m) zou hij plooien. Hij ging in het offensief, maar Bahamontes counterde en ging erop en erover. Jiménez verachterde meer en meer en kwam pas als 21ste op 4'50" boven. In de afdaling vormde zich uiteindelijk een kopgroep van 22 waarbij hij geen aansluiting kon vinden. Zo werd hij pas 31ste, zakte in de stand terug naar een 15de rang op 11'17" van nog altijd Groussard en moest de leiding in de bergprijs afstaan aan Bahamontes met 63 tegen 45 punten.

Julio Jiménez was echter nog niet uitgeteld. In de 13de rit van Perpignan naar Andorre-la-Vieille sprong hij na 79 km op de Col de la Perche weg om wat punten te sprokkelen. Bahamontes reageerde, maar had op de top een achterstand van 1'55". De Adelaar van Toledo was niet in zijn beste dag en drong niet verder aan. Zo kwam Jiménez op de Col de Puymorens, na 127 km, opnieuw als eerste door, met al 6'05" op Pambianco en 7'20" op Bahamontes. De laatste beklimming, ditmaal van eerste categorie (de twee vorige waren maar van derde categorie), was de Col de Port d'Envalira (2407 m), na 141 km. Julio lag boven al 8'30" voor op Bahamontes en zou de aankomst na een afdaling van 30 km, bereiken met 8'52" voorsprong op Wereldkampioen Benoni Beheyt, die de sprint van een uitgedund peloton van 27 zou winnen. Jiménez rukte hiermee op naar de 8ste plaats in het algemeen klassement, op 5'03" van Georges Groussard en kwam in de bergrangschikking terug tot op 13 punten van Bahamontes (86 tegen 73).

Na de rustdag werd de Envalira opnieuw beklommen, ditmaal van de andere kant en kort na de start. Galera, Bahamontes, Jiménez en Poulidor reageerden op een uitval van Esteban Martín, die al spoedig bijgehaald en ter plaatse gelaten werd. Anquetil kende ondertussen een zware inzinking en leek de Tour te verliezen. Ook Galera moest vooraan afhaken en op de top sprintte Bahamontes sneller dan Julio, Poulidor volgde met Manzaneque op 10", Anquetil op 4 minuten. De Normandiër reed echter een geweldige afdaling, kwam bij een groepje met vijf Pelforth-renners[11], die zowel de gele trui van Groussard als hun leiderspositie in het ploegenklassement te verdedigen hadden en dus gedroomde bondgenoten werden. De koplopers werden ingelopen en de grote verliezer werd nog Poulidor, die door een ongelukkige val 2'36" verloor[12]. Julio Jiménez zag na deze rit Bahamontes terug twee punten verder uitlopen, maar rukte dan weer in het algemeen klassement op naar de 7de plaats (Rudi Altig was niet mee in het eerste peloton en zakte van de 6de naar de 10de plek).

Door zijn tegenslagen van de vorige dag was Raymond Poulidor (eindelijk) geprikkeld geraakt en hij ging in de 15de rit op de laatste beklimming, de Portillon, in het offensief. Niemand kon (of voelde de behoefte) fel te reageren en zo kon hij, bonificatie inbegrepen, zijn verlies van de etappe voordien terug goedmaken en zelfs 7" extra nemen. Bahamontes en Jiménez zetten hun duel voor het bergklassement verder, dit keer kon Julio 4 punten uitlopen en tot

11 Naast Georges Groussard waren dat Henry Anglade, André Foucher, Jan Janssen en Willy Monty.

12 Hier is nog een leuke (zij het niet voor Poulidor) anekdote, verhaald in Het Nieuwsblad Sportwereld van 07/07/1964 (p. 9, "De weerwraak der officiëlen"), aan verbonden. Toen zijn sportbestuurder Antonin Magne hoorde dat de groep Anquetil-Groussard tot 1'20" was teruggekomen, was hij overtuigd van onregelmatigheden en blokkeerde hij eigenhandig, door zijn wagen dwars over de weg te zetten, de doorgang van alle volgwagens zodat er geen tussen beide groepen konden zijn. Dit tot grote ergernis van de officiëlen, die de maatregel overdreven en niet de bevoegdheid van Magne vonden. Bovendien kon hij de terugkeer van Anquetil en zijn gezellen niet beletten. Poulidor zou nadien het slachtoffer van het eigengereide optreden van zijn sportdirecteur worden. Toen hij na zijn mislukte fietswissel met bijhorende val in de achtervolging op de kopgroep moest, lieten diezelfde officiëlen prompt alle wagens stoppen, zodat Raymond daarvan niet kon profiteren om terug aansluiting te krijgen, iets wat ze nochtans voorheen wel toegestaan hadden aan Anglade na bandbreuk. Loontje komt om zijn boontje of karma, kies maar.

op 11 punten terugkomen (107 tegen 96). In het algemeen klassement verloor hij dan weer een plaats ten voordele van Junkermann die in de afdaling een handvol seconden kon uitlopen op hem en Bahamontes.

Samen met Federico Bahamontes in het offensief. (Foto Internetlink 24)

Dan is het tijd voor de grote Pyreneeënrit van Luchon naar Pau, over de Peyresourde, de Aspin, de Tourmalet en de Aubisque, maar met wel nog 57 km van de laatste bergtop tot de aankomst. Federico Bahamontes weet dat dit zowat zijn laatste kans is om de Tour in zijn voordeel te laten kantelen en gaat van op de Peyresourde in het offensief. Jiménez springt in zijn wiel, neemt niet over en klopt hem op de top[13]. Op weg naar de Aspin komen de twee tot een akkoord. Jiménez zal meewerken aan de ontsnapping, mag de rit en de bergprijs winnen, terwijl geel en zicht op de eindzege voor Bahamontes zijn. De voorsprong blijft oplopen, van 1'40" op de Peyresourde naar 3' op de Aspin en zelfs 5'35" boven op de Tourmalet. Op de

13 Bahamontes had dit een beetje zelf gezocht door de vorige dag neerbuigend te doen over Jiménez die hem die rit op elke beklimming geklopt had en te zeggen dat die het wel op kleine bergjes kon, maar dat ze de volgende dag, op de echte bergen eens zouden zien.

Soulor, de aanloop van de Aubisque, moet Jiménez, leeg gestreden, lossen en de Arend van Toledo, bezig aan een groot nummer, gaat alleen door.

Op de top van de Aubisque had Bahamontes 3'35" op zijn rivaal voor het bergklassement en 6'30" op de groep Groussard-Anquetil. Federico kon in de afdaling voor een keer de schade beperken, maar in het volgende vlakke gedeelte zette Anquetil zich aan kop van de achtervolgers en bracht aan 50 km/uur de achterstand terug tot minder dan twee minuten. Bahamontes won de rit, met 1'54" op de achtervolgers, die Jiménez ingelopen hadden en waarvan Jan Janssen de sprint won. Federico rukte zo op naar de tweede plaats in de stand, op 35" van Groussard en 49" voor Anquetil. Ondanks er nog een rit met de beklimming van de Puy de Dôme was, te weinig met nog twee tijdritten op komst[14]. In de stand veranderde verder niet veel, Jiménez sloop wel weer dichter in het bergklassement en stond nog slechts 7 punten achter (150 tegen 143).

De 17de etappe was 43 km tegen de chrono. Anquetil won met 37" op Poulidor, 4'02" op Bahamontes, 5'59" op Groussard en 6'55" op Jiménez. De Normandiër was ook de nieuwe gele trui, met 56" op Poulidor en 3'31" op Bahamontes. Jiménez was nu 9de op 11'10". Voor de laatste grote bergrit, met aankomst op de Puy de Dôme, waren er nog twee vlakke ritten. Vlak, maar wel met telkens een colletje van 4de categorie. Bahamontes had de dreiging van Jiménez voor het bergklassement goed begrepen en spurtte nu ook mee voor die schamele puntjes. In de 18de rit kwam hij eerst boven op de Côte de la Perche, voor zijn rivaal en de volgende dag was hij derde op de Côte des Pores. Zo had hij opnieuw 9 punten voor. De beslissing zou dus de volgende dag vallen.

De twee Spanjaarden gaan al in duel vanaf de eerste kleine beklimmingen. Op de Côte Saint-Privat (derde categorie) komt Jiménez eerst door voor Bahamontes, op de Côte Bessonies (4de categorie) is het omgekeerd en heeft Bahamontes dus nog altijd 9 punten boni en virtueel het bergklassement op zak. De Puy de Dôme zal dus eerder een prestigeduel worden tussen de twee berggeiten en het is Jiménez die het laken naar zich toetrekt, met 11" voorsprong op zijn rivaal. De bergprijs is echter verloren, Bahamontes behoudt 6 punten voorsprong (173 tegen 167) en met slechts twee beklimmingen van 4de categorie de twee volgende dagen is die achterstand in feite onoverbrugbaar[15]. Jiménez wordt wel 7de in de stand, op 8'31" van Anquetil.

Het prestigeduel tussen de twee klimmers kreeg echter weinig belangstelling van volgers en publiek. Wat zich een minuut achter hen afspeelde was veel belangrijker, daar ging het om het geel tussen Anquetil en Poulidor. Na een lange zij aan zij kon de Limousin 33" voorsprong nemen op de Normandiër, die echter leider bleef met 14" voorsprong. Voldoende voor Anquetil om het in de tijdrit af te maken, waar hij 21" sneller was dan Poulidor (derde) en zo de Tour won met 55" voorsprong. Jiménez bleef 7de, 4" voor Gilbert Desmet. De uitslag van het bergklassement was wel opvallend. Federico Bahamontes won, met 173 punten tegen 167 voor Julio Jiménez, terwijl de derde (Raymond Poulidor) en de 4de (Hans Junkermann) het respectievelijk met amper 89 en 47 punten moesten doen. Ter vergelijking, de twee voorgaande jaren volstonden 147 en 137 punten voor de Adelaar van Toledo om afgetekend bergkoning te worden. Nu had hij dus een echte rivaal en waarschijnlijk opvolger.

14 Bahamontes, een adept van de meest bizarre tegen hem gerichte complottheorieën, zou later beweren dat Jiménez hem die dag de Tour had doen verliezen. Wie enkel naar de cijfers kijkt, zou dit nog kunnen geloven, in die zin dat, was Jiménez op de Aubisque bij hem kunnen blijven en hadden ze zo boven acht minuten voorsprong gehad en hadden ze er daarvan 7'30" tot aan de meet kunnen behouden, zodat Bahamontes in plaats van nu 2'54" uit te lopen er acht minuten van had kunnen maken, ja dan had hij de Tour met 22" gewonnen (nu verloor hij met 4'44"). Enkel, Jiménez was doodop en al blij zijn wagonnetje bij de achtervolgers te kunnen aanhaken. En zelfs was dat niet het geval geweest, wie zou geloven dat ze onder hun twee even snel hadden kunnen rijden dan het gemeenschappelijke front Anquetil-Pelforth?

15 Raoul Rémy, de sportdirecteur van Bahamontes, zorgde voor zekerheid daarover door in de 21ste rit Jo Novales al voor de beklimming in het offensief te sturen zodat de 3 punten buiten bereik van Jiménez waren en de zaak mathematisch beklonken was.

Na de Tour de France was het tijd voor de gebruikelijke rondedans der criteriums en Julio behoorde natuurlijk tot de vedetten. Hij verdedigde daarom zijn titel van Spaans bergkampioen niet en zo kreeg zijn jonge ploegmaat Joaquín Galera, die een knappe Tour de France achter de rug had (17de op 43'47") vrije baan naar de titel. Aan het nationaal wegkampioenschap, 204 km in de vorm van 20 rondes van 10,2 km op een selectief parcours rond Bilbao met daarin telkens de beklimming van de Enecuri, nam hij wel deel.

Halfweg ging hij samen met José Luis Talamillo (Ferrys) in het offensief. Beide verstonden elkaar wonderwel en vermits hun ploegen afstopten, waren relatieve eenzaten als Bahamontes (die zal opgeven), Soler en Suárez zo goed als kansloos. In de voorlaatste ronde demarreerde Julio op de beklimming van de Enecuri om met 2'41" op zijn vluchtgezel te winnen. Luis Otaño werd derde op 7'23". Jiménez werd uiteraard geselecteerd voor het wereldkampioenschap in Sallanches, maar ook al was het parcours selectief, het was niet op maat gemaakt voor een echte klimmer. Hij zou wel uitrijden, maar als 40ste en laatste op 6'06" van Jan Janssen.

Voor KAS was de Tour de France absoluut een succes geweest, zeker in vergelijking met 1963 toen ze slechts met vier renners (Francisco Gabica 14de, Miguel Pacheco 17de, Sebastián Elorza 36ste en Valentín Uriona 50ste) Parijs gehaald hadden en pas 9de in het ploegenklassement eindigden. Dit keer kwamen ze met zijn zevenen toe, Jiménez 7de, Gabica 13de, Galera 17de, Elorza 23ste, Uribezubia 41ste, Martin Piñera 51ste en Barrutia 73ste en eindigden ze 5de in de ploegenrangschikking, ver voor de landgenoten en rivalen van Ferrys (8ste). Daarnaast was er de tweede plaats in de bergprijs en drie etappezeges (twee bergritten met Jiménez en per ploeg tegen het uurwerk).

Dit smaakte naar meer en de Tour de France werd het hoofdoelwit voor 1965. De twee Nederlanders Rentmeester en Stolker hadden weinig bijgebracht en er werd geopteerd voor een homogeen Spaanse ploeg, met zoals altijd een sterke Baskische inslag. De kern van het jaar voordien werd behouden en aangevuld met Antonio Gómez del Moral, overgekomen van Ignis. Vergeleken met 1964 werd het programma ingekort om fit aan de start van de Tour te staan. KAS zou als aanloop naar de Tour de France enkel deelnemen aan de Vuelta a Levante, het Circuit du Provençal, de Eibarko Bizikleta, de Vuelta a Mallorca, de Vuelta d'España en de Vuelta a Ávila als rittenkoersen, naast het Spaans bergkampioenschap en de traditionele klimkoersen. Na de Tour waren natuurlijk het nationaal wegkampioenschap, de Vuelta a La Rioja en de Volta a Catalunya gepland. Dus geen Dauphiné Libéré en de vraag kon gesteld worden of de Vuelta a Ávila voldoende zou zijn als laatste aanloop naar de Tour de France.

Julio Jiménez zag zich niet als een kandidaat-winnaar van de Tour de France, hij beweerde zelf niet het gabarit van een Bahamontes te hebben. Daarom mikte hij op twee ritzeges en de bergprijs en uiteraard opnieuw het bergklassement van de Vuelta.

Het seizoen begon voor KAS dus in de Vuelta a Levante. Francisco Gabica won twee etappes, maar de eindzege was voor José Pérez Francés van de rivalen van Ferrys. Jiménez werd 39ste. Dan was het tijd voor de klimkoersen. In Montjuïc won Bahamontes met 5" voorsprong op Jiménez. In de Subida a Arrate nam Julio al direct weerwraak. In de rit in lijn werd hij net voor Bahamontes 4de, op 3" van Angelino Soler, maar vervolgens domineerde hij de tijdrit die hij won in een nieuwe recordtijd met 18" bonus op Bahamontes. Daarmee was ook het eindklassement voor hem, Bahamontes was tweede op 18", Soler derde op 36". Ten slotte was er nog de Subida a Urkiola, een nieuwe zege voor Julio Jiménez, dit keer was José Sagarduy tweede op 6" en Bahamontes derde op 10". De vorm was er dus al en zeker in dit soort werk was Julio duidelijk de meerdere van Bahamontes geworden.

In de daaropvolgende aanloop naar de Vuelta deed hij het eerder kalm aan. Hij gaf op in de 4de rit van het Circuit du Provençal (Bahamontes was eindwinnaar) en eindigde 17de in de Eibarko Bizikleta, gewonnen door ploegmaat Sebastián Elorza. Hij nam niet deel aan de Vuelta a

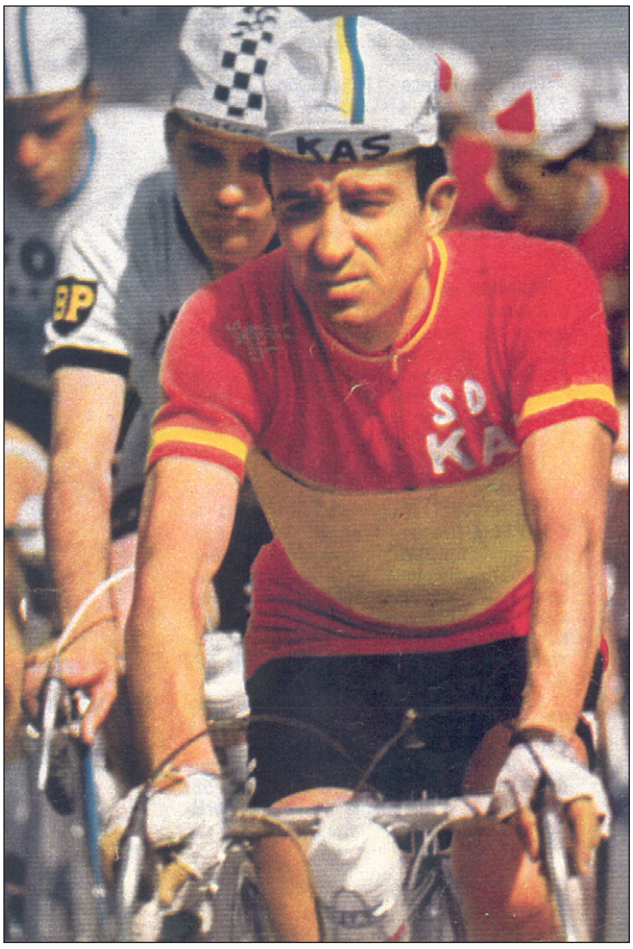

In 1965 met de Spaanse driekleur om de lenden.
(Foto Internetlink 25)

Mallorca, hier won een andere merkgenoot, Antonio Gómez del Moral.

KAS kwam met zowat zijn sterkste ploeg aan de start van de Vuelta, met negen renners uit de Tour-ploeg 1964, enkel Momeñe en Juan María Uribezubia vielen af en werden vervangen door Gómez del Moral. Met Poulidor en Van Looy aan de start beloofde de tegenstand zwaar, te zwaar te worden voor de Spanjaarden en Jiménez gaf al vlug alle ambities voor het klassement op, nadat hij eerst 6'33" op Poulidor verloor in de eerste tijdrit en vervolgens 13'40" op de groep Wolfshohl in de 8ste etappe. Zijn ritzege haalde hij twee dagen later wel binnen, 50 km op het circuit van Montjuïc, waar hij ontsnapte met Wolfshohl en zo de Duitser nog een extra bonus van 2'33" (bonificatie inbegrepen) bezorgde.

Ritzege binnen, klassement verloren, nu was het tijd om aan de bergprijs te denken. En dat zag er niet zo goed uit. Na de eerste serieuze tocht door het gebergte van Barcelona naar Andorra, gewonnen door Esteban Martín, waarin hij een handvol punten haalde, stond hij in rangschikking met 14 punten pas 4de, achter diezelfde Martín (25), ploegmaat Gómez del Moral (24) en rivaal Bahamontes (15). Dringend tijd om daar wat aan te doen.

In de 14de rit kwam hij als eerste door op de Alto del Perdon, maar Esteban Martín was tweede en behield 10 punten voorsprong. De volgende dag stond de beklimming van de Puerto de Izpegui (eerste categorie) op het programma. Julio kwam als 6de en eerste van het peloton boven, Martín haalde geen punten en zo werd de stand Martín 28 punten tegen Jiménez 23 stuks.

De daaropvolgende tijdrit liet Julio Jiménez aan zich voorbijgaan, hij eindigde pas 38ste op 11'25" van Raymond Poulidor. Belangrijker was de 17de etappe, van San Sebastian naar Vitoria. Julio begon met een tweede plaats (achter José Segú) en 3 punten op de Alto de Lizarrusti (derde categorie), alvorens derde te worden achter Joaquín Galera en Ventura Díaz en zo 8 stuks te verdienen op de Alto de Lizarraga (eerste categorie). Tot slot kwam hij als eerste boven op de laatste beklimming, de Puerto de la Herrera (eerste categorie), voor Bahamontes, en goed voor 10 eenheden. Daarmee kwam hij aan kop van de bergrangschikking, met 44 punten, voor Esteban Martín (34) en Antonio Gómez del Moral (31).

Ook tijdens de laatste dag waren er tussen Vitoria en Bilbao meerdere beklimmingen. Jiménez was derde op de Puerto de Campazar (derde categorie) achter zijn ploegmaats Galera en Gómez del Moral, tweede op de Puerto de Elqueta (tweede categorie) achter Gómez del Moral en eerste op de Puerto de San Miguel (tweede categorie), ditmaal net voor diezelfde Gómez del Moral. Op de enige beklimming van eerste categorie van deze rit, de Puerto de Sollube, kwam hij als 6de door, Manuel Martín Piñera was hier de beste. De buit was daarmee binnen en zo had de laatste beklimming van derde categorie (de Alto de Castrejana) geen belang meer.

Zo werd de bergrangschikking nog wat overhoop gegooid, Jiménez won met 62 punten, voor ploegmaat Gómez del Moral (47), Martín (38), Poulidor (37) en Bahamontes (36). Julio had dan wel zijn doel bereikt, maar voor de rest was deze Vuelta niet echt een succes voor KAS. Ze werden in het ploegenklassement geklopt door Mercier en moesten in de eindstand vrede nemen met een 5de (Echeverría op 15'54") en 6de (Gabica op 20'03") plaats, de beste Spanjaard was Fernando Manzaneque, 4de op 12'48" van Rolf Wolfshohl. Julio eindigde 34ste op 1 uur 14'00".

Maar de Tour de France was belangrijker. Eerst kwam nog de Vuelta a Ávila. Jiménez won de slotrit, ploegmaat Momeñe werd eindwinnaar. En tien dagen voor de start van de Tour was er nog het Spaans bergkampioenschap. Vermits Ferrys, net als Bahamontes met Margnat, deelnam aan de Grand Prix du Midi Libre was dit eerder een soort ploegkampioenschap voor KAS. Jiménez maakte er een eer van zijn titel te heroveren, Luis Otaño (thuisgelaten van de Midi Libre) werd als eenzame Ferrys tweede op 6", titelverdediger Joaquín Galera derde op 36".

De volgende dag werd door Dalmacio Langarica zijn ploeg voor de Tour aangekondigd. Het geraamte ervan was samengesteld uit de renners die in 1964 meededen, enkel Barrutia, Piñera en Juan María Uribezubia vielen af en werden vervangen door Gómez del Moral en neoprof José Sagarduy, een van de revelaties van de Tour de l'Avenir 1964, waar hij punten- en bergklassement won (dit jaar was het aantal renners per ploeg terug verminderd naar tien). Drie renners kregen bescherming, Francisco Gabica, aanzien als de meest complete, voor het algemeen klassement, Julio Jiménez en Joaquín Galera voor de bergprijs en ritzeges.

De aanvang van de Tour kende voor KAS en Jiménez een heel ander verloop dan in 1964. Al van de eerste dag werd Julio op achterstand gezet en ook de ploegentijdrit werd een anticlimax. Geen zege dit jaar, wel een 13de en laatste plaats, op 9 minuten van het winnende FORD France[16]. De eerste avond stond Julio pas 114de, op al 7'23" van gele trui Rik Van Looy. De volgende dagen ging het niet beter, de kasseien van de Hel van het Noorden waren niet aan hem besteed, en na acht ritten, aan de voet van de Pyreneeën, stond hij pas 119de (op nog 128 renners in koers) op 22'23" van leider Bernard Van de Kerckhove. Klassementsambities, als hij die al had, kon hij vergeten, maar geen enkele ploegmaat was ongeschonden door de eerste dagen gekomen, Valentín Uriona was nog de best (of minst slecht) geplaatste, 47ste op 8'44". Francisco Gabica was pas 60ste, op 9'20". De 9de plaats van KAS in de ploegenrangschikking was ook veelzeggend. In de bergstand stond Julio wel tweede, maar met slechts 6 punten, Frans Brands leidde met 15 stuks. Langarica was toch tevreden met de situatie. Jiménez en Galera (98ste op 14'21") hadden zich, zoals bevolen, kalm gehouden en konden nu fris het gebergte in en Gabica had in de tijdrit zijn goede vorm getoond met een 7de plaats op 1'15" van Raymond Poulidor. Langarica was zelfs zo enthousiast dat hij in hem meteen een kandidaat op de eindzege zag.

In de karavaan deelde ver van iedereen het vertrouwen in Julio Jiménez. Zijn zwak presteren in de vlakke ritten riep vragen op en Federico Bahamontes ging zelfs zo ver Gabica voor hem te verwachten omdat de aanwezigheid van twee zware beklimmingen in een rit de capaciteiten van Jiménez te boven zou gaan. Hij zou hen echter met de pedalen van antwoord dienen. De rit ging van Dax naar Bagnères-de-Bigorre, 226,5 km, met onderweg de beklimmingen van de Aubisque (na 131,5 km) en de Tourmalet (na 198 km). Julio kwam telkens als eerste boven, op de Aubisque 12" voor Armand Desmet en 2'30" voor het groepje der favorieten en op de Tourmalet 1'45" voor zijn dichtste achtervolger André Foucher en met tussen de 4 en 5 minuten voorsprong op de voornaamste favorieten.

16 Een groot verschil met het jaar voordien, toen ze wonnen. Er moet wel vermeld worden dat ze toen als een van de laatste ploegen mochten starten en dus veel beter uitgerust dan de meesten van de concurrenten aan de start kwamen. Wij hebben niet kunnen nagaan op welke plaats ze dit jaar startten.

Alleen in het offensief en op weg naar de ritzege. (Foto Internetlink 26)

Hij won ook, met een voorsprong van 2'48" op Foucher. Motta, Lebaube en Zimmermann verloren drie minuten, Gimondi 4'05", Poulidor 4'06" en Gabica, Van Looy en Anglade 6'58". Bahamontes kende een ware afgang en eindigde als 116de en voorlaatste op 37'48". Andere favorieten en outsiders als Lucien Aimar, Arie den Hartog en Vittorio Adorni gaven op. Ook KAS verloor een renner, oud-winnaar van de Tour de l'Avenir Antonio Gómez del Moral staakte de strijd. Jiménez sprong in de stand in een ruk naar de 33ste plaats, maar wel op 15'13" van Gimondi, de nieuwe gele trui. Veel belangrijker echter, hij was in een klap ook comfortabel leider in het bergklassement, met 36 punten, voor Frans Brands met 25 punten. De andere beschermde klimmer, Joaquín Galera, ontgoochelde dan weer, hij werd ver in de achtergrond 78ste, op 20'27", zonder punten voor de bergprijs gescoord te hebben. Dit belette KAS echter niet op te rukken naar de derde plaats in de ploegenrangschikking. Gabica was hun best geplaatste renner, 18de op 10'08", en daarmee ook eerste Spanjaard.

De twee volgende Pyreneeënritten waren weinig selectief en Jiménez beperkte er zich toe zijn voorsprong in het bergklassement verder uit te diepen[17]. Tijdens de rustdag in Barcelona leidde hij met 67 punten, voor Brands (37 punten) en Rik Van Looy (27 punten). In de stand waren er geen grote wijzigingen, behalve dat José Pérez Francés, voorsprongwinnaar in Barcelona, opgerukt was naar de 6de plaats en nu eerste Spanjaard was.

Na de rustdag waren er twee overgangsritten op weg naar de Mont Ventoux. Opnieuw liet Julio blijken geen interesse in het klassement te hebben en kwam hij telkens met achterstand binnen. Zo zakte hij terug naar de 61ste plaats. En dan kwam de lang verwachte etappe met aankomst op Le Mont Chauve. Hier zouden de kandidaten op de eindzege (eindelijk) kleur moeten bekennen. Alle verwachtingen werden ingelost.

17 Hierbij was er wel een incident bij de beklimming van de Portet d'Aspet. Gilbert Bellone, ploegmaat van Bahamontes (die ondertussen net als Wolfshohl opgegeven had), klopte Jiménez in een onreglementaire sprint en werd gedeclasseerd en beboet. Sommige bronnen geven aan dat ook Jiménez gedeclasseerd werd, maar dat klopt niet.

Tot aan de voet van de beklimming gebeurde er weinig. Dan staken Gabica, Galera en Jiménez het vuur aan de lont en dunden het peloton uit tot zowat 25 renners. Op een volgende aanval van Galera konden enkel Jiménez, Poulidor, Gimondi en Motta reageren, maar laatstgenoemde, die al op elke demarrage gereageerd had en te gul met zijn krachten was omgesprongen, zou weldra moeten afhaken. Toen Jiménez op 10 km van de top demarreerde, kon enkel Poulidor volgen. Jiménez bleef demarreren, maar Poulidor reageerde elke keer en zou de Spanjaard zelfs in de sprint kloppen. Hij profiteerde hierbij wel van een toeschouwer die in de laatste kilometer Jiménez hinderde en enkele lengten deed verliezen net op het moment dat Raymond zijn sprint inzette. Jiménez kon die achterstand nooit meer goed maken en verloor zelfs wat extra terrein op de ontketende Limousin. Gimondi zou echter met 34" zijn gele trui kunnen redden, terwijl Gianni Motta de grote verliezer van de dag was en liefst 4'16" verloor.

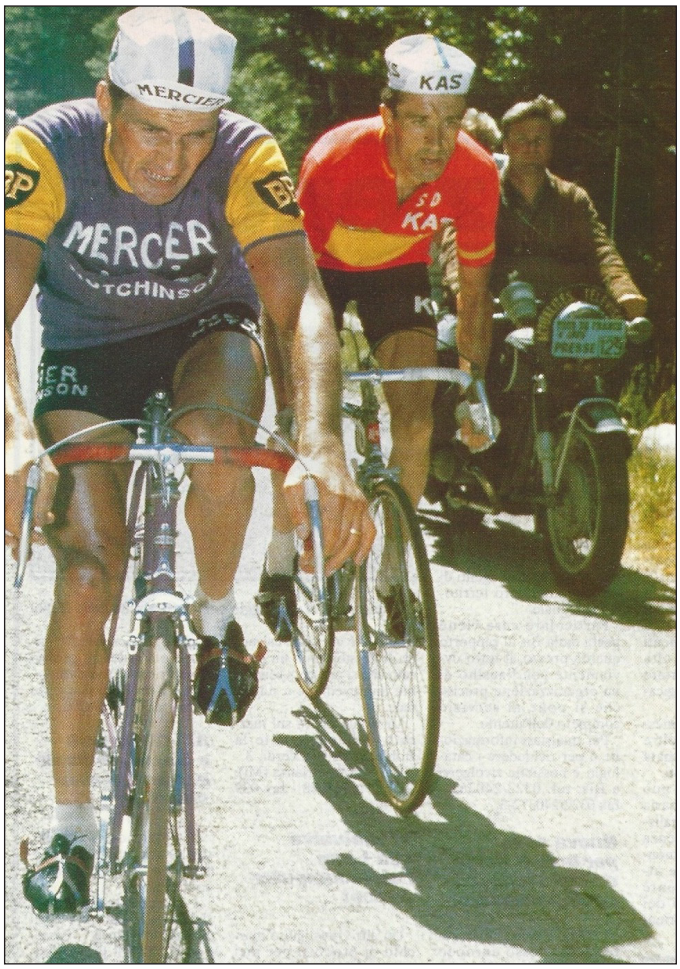

In het offensief samen met Tourfavoriet Poulidor. (Foto Internetlink 27)

Jiménez breidde zijn voorsprong voor de bergprijs verder uit en had nu 79 punten, Brands en Gimondi volgden met respectievelijk 37 en 27 stuks. Galera, 5de, had eindelijk de verwachtingen (enigszins) kunnen inlossen en stond nu 10de in de bergrangschikking. KAS had het ploegenklassement van de dag gewonnen en stond nu tweede, op amper 1'58" van Pelforth. Enkel in de strijd voor de eindzege liep het minder naar wens. Gabica, 11de op 3'56" in de rituitslag, stond nog altijd maar 16de, op 12'23" van Gimondi en op 5'33" van Pérez Francés, 4de en eerste Spanjaard.

Samen met Cees Haast. (Foto Internetlink 28 & 29)

Vervolgens stonden de Alpen op het programma. Na een overgangsrit naar Gap kwamen er twee Alpenklassiekers, Gap-Briançon en Briançon - Aix-les-Bains. In de eerste van deze twee moesten Vars en Izoard beklommen worden. Op de Vars werd tempo gereden en kwam de Nederlander Cees Haast als eerste boven voor Jiménez. Op de Izoard probeerde Julio alleen weg te rijden, maar werd telkens gecounterd door Motta en Gimondi. Daarom demarreerde Joaquín

Galera, met de bedoeling als springplank voor zijn ploegmaat te dienen. Jiménez beschermde echter zijn teamgenoot en neutraliseerde de Italianen en Poulidor.

Galera kwam als eerste door op de top, voor Jiménez en Haast. Hij zou stand houden tot aan de aankomst en de rit winnen voor Motta, op 45". Jiménez was 4de op 1'04", Gabica 16de op 1'46". Galera klom in een ruk naar de derde plaats in de bergrangschikking en had nu 41 punten. Jiménez leidde alsmaar comfortabeler en had er 103, Brands was tweede met 47 stuks. KAS won ook het dagploegenklassement en nam de leiding in de stand over van Pelforth, nu tweede op 3'50".

De volgende rit ging door het Chartreuse-massief. Het begon met de Lautaret na 25 km waar Gabica als eerste mocht doorkomen. Na 130 km kwam dan de Porte. Jiménez demarreerde van aan de voet en kwam boven met 3'25" op Pérez Francés. Hij zette zijn inspanning door en zou als eerste doorkomen op de Cucheron (3 minuten voor Galera en Brands) en de Granier (3 minuten voor Brands en Galera). Julio won ook de etappe voor Brands en Galera op 1'39". In de bergrangschikking had hij nu 133 punten, Brands en Galera bleven strijden voor de tweede plaats en hadden er respectievelijk 68 en 64. KAS won nogmaals het dagklassement en breidde de voorsprong op Pelforth uit tot 11'40".

Poulidor had zich tijdens de doortocht van de Alpen kalm gehouden en zelfs 5" verloren op Gimondi. Kon hij niet beter of volgde hij gewoon zijn wedstrijdplan om na een eerste topinspanning op de Mont Ventoux de klus te klaren en geel te nemen in de tijdrit op de Mont Revard? Bij de buitenlandse volgers begon toch twijfel te rijzen. En die twijfel was terecht.

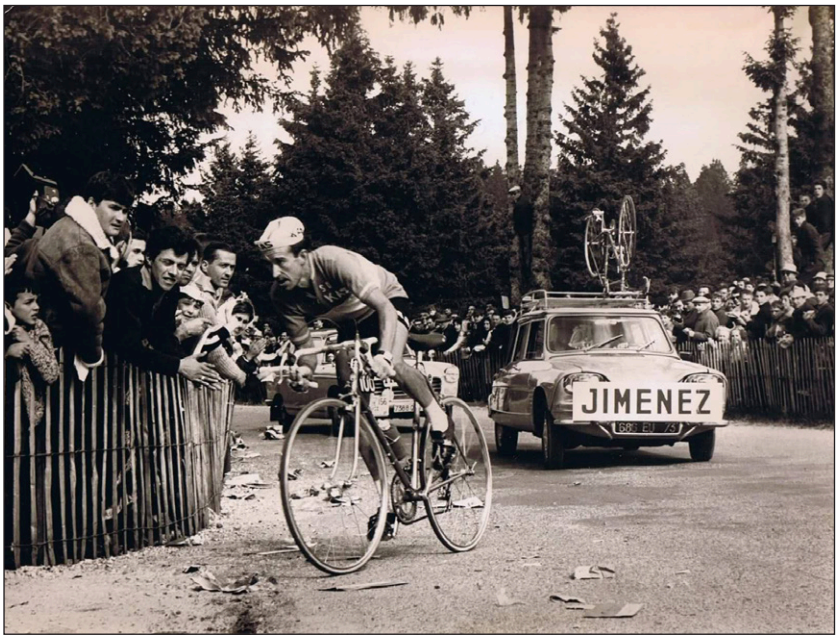

In actie tegen het uurwerk op de Mont Revard. (Foto Internetlink 30)

Gimondi nam de beste start en had aan de voet van de eigenlijke beklimming 17" voorsprong op zijn rivaal. Raymond plaatste echter zijn inspanning zodra de weg begon te stijgen en kon zelfs 11" uitlopen na 19 van de 27 km. Gimondi was echter in de slotfase de sterkste en won met 23" voorsprong. Daarmee wist hij zijn voorsprong in de stand bijna te verdubbelen tot 1'12" en was hij dicht bij de eindzege. Jiménez drong niet speciaal aan en eindigde pas 23ste op 5'31". In het algemeen klassement stond hij 21ste, zijn beste klassement uit de hele ronde, voor de bergprijs bleef hij onbedreigd leider.

Er bleven enkel nog twee overgangsritten en op de slotdag eentje tegen de chrono naar Parijs, meteen de laatste, kleine, kans voor Poulidor. Gimondi zegevierde echter opnieuw en won uiteindelijk de Tour de France met 2'40" op Poulidor. Jiménez drong niet meer aan tegen het uurwerk en werd 59ste op 5'11". In de eindstand was hij zo 23ste op 36'45" van Felice Gimondi.

Hij bereikte echter zijn twee doelstellingen, twee ritzeges en de bergprijs, waar hij nooit bedreigd werd. Met 133 punten deed hij wel minder goed als in 1964, maar behaalde hij een

vergelijkbaar resultaat als Bahamontes in 1962 en 1963. Hij werd ook nog 8ste met de punten, ex aequo met Brands en Motta en 4de in het klassement van de strijdlust (achter Gimondi, Brands en Anglade en voor Galera).

Voor KAS was deze Tour de France absoluut een succes. Drie ritzeges (Galera en tweemaal Jiménez), eerste (Jiménez) en derde (Galera met 68 punten tegen 73 voor Frans Brands) in de bergprijs en de zege per ploeg (met 16'08" voorsprong op Pelforth). Enkel het individueel eindklassement viel wat tegen, Francisco Gabica werd pas 10de op 19'11" en was maar tweede Spanjaard, op 5'56" van Pérez Francés, 6de. Als bevestiging van hun presteren waren zij ook de ploeg die het meeste verdiende in deze Tour.

Toch werden de Spaanse prestaties niet overal met applaus onthaald. Hun werd verweten dat ze eigenlijk in het klassement geen rol van betekenis speelden en nooit echt invloed hadden op de strijd voor de eindzege en de ereplaatsen. Vooral Julio Jiménez werd hard aangepakt. Jean Bobet wees er in L'Équipe van 14 juli op dat hij wel mooie nummertjes opvoerde, maar met de toestemming van degenen die voor de eindzege streden, omdat hij voor hen toch geen bedreiging vormde. Miroir Sprint ging zelfs zo ver het puntensysteem voor het bergklassement in vraag te stellen en voor te stellen bij de puntentoekenning rekening te houden met de plaats van de betrokken renner in het klassement[18].

Ondanks deze kritieken was Julio Jiménez nu een van de grote sterren en hij kreeg van manager Daniel Dousset een pakket van liefst 40 criteriumcontracten aangeboden. Uiteraard niet te weigeren, al zou hij zo in totaal drie maanden van huis zijn. Hij nam nog deel aan het Spaans kampioenschap, maar het parcours was onvoldoende bergachtig voor hem. Ploegmaat Antonio Gómez del Moral volgde hem op. Hij werd niet geselecteerd voor het wereldkampioenschap in eigen land, ook dat parcours lag hem niet bijzonder en het seizoen was lang en zwaar geweest. Hij betwistte nog wel de klimkoers in Montjuïc, gewonnen door Raymond Poulidor voor de afscheidnemende Bahamontes, maar kon zich niet tonen.

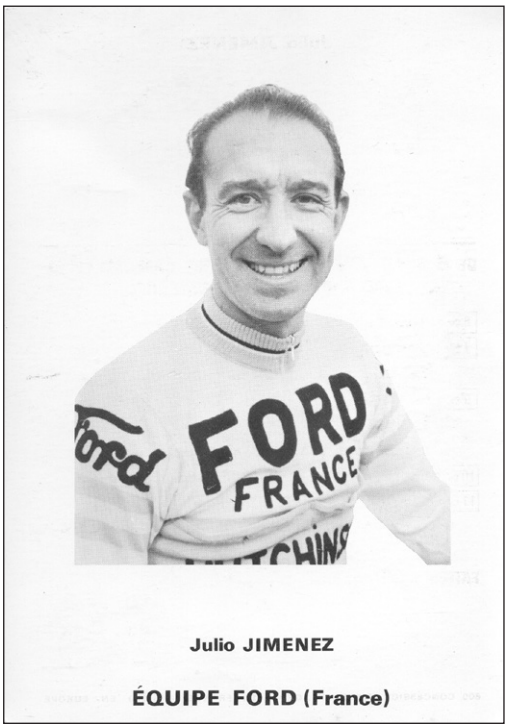

En nu bij FORD en Anquetil.

Dan was het tijd om te rusten en om het nieuwe seizoen bij een nieuwe werkgever voor te bereiden. Hij was immers tijdens de criteriumtournee benaderd door Jean Stablinski met het voorstel FORD France en Anquetil, die in 1966 Giro en Tour zou betwisten, te vervoegen. Louis Rostollan en Jean-Claude Lebaube, die normaal Anquetil bij de beklimmingen moesten bijstaan, haalden immers hun vroegere niveau niet meer en hadden de ploeg verlaten. Geminiani zocht dus een nieuwe klimmer, en als het even kon een topklimmer, om steun te bieden in het hooggebergte. Julio was eigenlijk liever bij KAS gebleven en overlegde nog met Langarica, maar deze kon het aanbod van FORD, een verdrievoudiging[19] van zijn salaris, niet evenaren. Er waren wel twee voorwaarden bij. Jiménez moest zich toeleggen op Giro en

18 Over hoe dat dan moest gebeuren spraken ze zich wel niet uit. Vreemd genoeg, of misschien toch niet, was de Franse pers veel stilzwijgender wanneer in latere jaren Laurent Jalabert en Richard Virenque op dezelfde manier het bergklassement zouden winnen.

19 Sommige bronnen hebben het zelfs over een vervijfvoudiging van 6000 naar 30 000 peseta's, betaald gedurende twaalf maanden. Misschien is de uitleg dat KAS zijn salaris kon verdubbelen, dus naar 12 000 peseta's maandelijks gedurende 10 maanden en dat dit nog verdrievoudigd werd door FORD (op jaarbasis 120 000 peseta's versus 360 000 peseta's).

Zijn eerste Giro en al in het roze. (Foto Internetlink 31)

Tour en daar in dienst van Anquetil rijden, al zou hij wel vrij spel voor de bergprijs krijgen, en hij moest zich vestigen in het pas door Raphaël Geminiani geopende hotel-restaurant Les Sucquets halfweg de Puy de Dôme. Geen probleem voor de man van Ávila die nog altijd vrijgezel was.

Zijn seizoen begon met de Eibarko Bizikleta, die hij als 22ste beëindigde op 15'31" van Eusebio Vélez, ploegmaat Lucien Aimar was tweede, op amper 10". Alvorens de Giro verder voor te bereiden in de Tour de Romandie, reed Julio nog in eigen (nieuwe) streek de Tour d'Auvergne. Hij beschermde de ontsnapping van Maurice Izier, Jean-Claude Lebaube en ploegmaat Arie den Hartog, de winnaar van het jaar voordien. Toen de Nederlander kraakte op een aanval van Izier, probeerde Jiménez nog de meubelen te redden, maar hij strandde op 40".

De Tour de Romandie was voor de Spanjaard pure rodage. Robert Hagmann werd door FORD als kopman uitgespeeld en eindigde 4de op 3'14" van een dominante Gianni Motta, Jiménez zelf eindigde 14de op 10'14". En dan was het tijd voor de Giro. De eerste dag was er al opzien. Jacques Anquetil liet zich verrassen in een afdaling en verloor zo 3'15" op alle favorieten, veel, te veel. Julio Jiménez was gelukkig wel mee en zo werd besloten op twee paarden te wedden. Enerzijds zou Julio als kopman uitgespeeld worden, anderzijds zou een zege van Gianni Motta, liever dan van Gimondi, die naar de zin van Anquetil al wat te veel gewonnen had, of van Zilioli, wiens attentisme hem aan Poulidor deed denken, de Normandiër niet ongenegen zijn.

De volgende dag sloeg Jiménez al toe: ritzege en roze trui. Tegen de raad van Geminiani en Anquetil in, besloot hij deze trui te verdedigen, liever dan het gewicht van de koers aan een Italiaanse outsider over te laten. Zo behield hij de leiderstrui tot de 13de rit, een tijdrit over 46 km. Adorni won, met 27" voorsprong op Anquetil, Jiménez zelf was 18de en verloor, niet onverwacht, 4'36". Vittorio Adorni was de nieuwe roze trui, met 47" voorsprong op Gianni Motta. Jiménez was 7de op 3'10", Anquetil 10de op 3'35". De Spanjaard rekende echter op de Dolomieten om de situatie recht te zetten.

Het rijk van Adorni was van korte duur. Reeds twee dagen later plooide hij in de rit naar Brescia. Jiménez behaalde zijn tweede ritzege voor Motta op 30" die de nieuwe leider werd. FORD plande een groot offensief in de 17de etappe van Riva del Garda naar Levico Terme.

Samen met kopman Anquetil. (Foto Internetlink 32)

Jiménez ging bij de beklimming van de Vetriolo (1389 m) in de aanval en haalde al snel de vroeger ontsnapte Vito Taccone en Franco Bodrero bij. Motta kreeg naar goede Italiaanse traditie een flink duwtje van twee toeschouwers, die tegelijk Anquetil hinderden. De Normandiër verloor zo een twintigtal meters die hij niet meer kon goed maken. In de afdaling haalde Motta Jiménez bij en klopte hem nadien in de sprint. Gianni had nu 1'56" voorsprong op zijn Spaanse rivaal, terwijl Anquetil als 7de op 4'28" volgde. Julio leidde dan weer in het bergklassement met 220 punten, tegen 110 voor Bitossi en Motta.

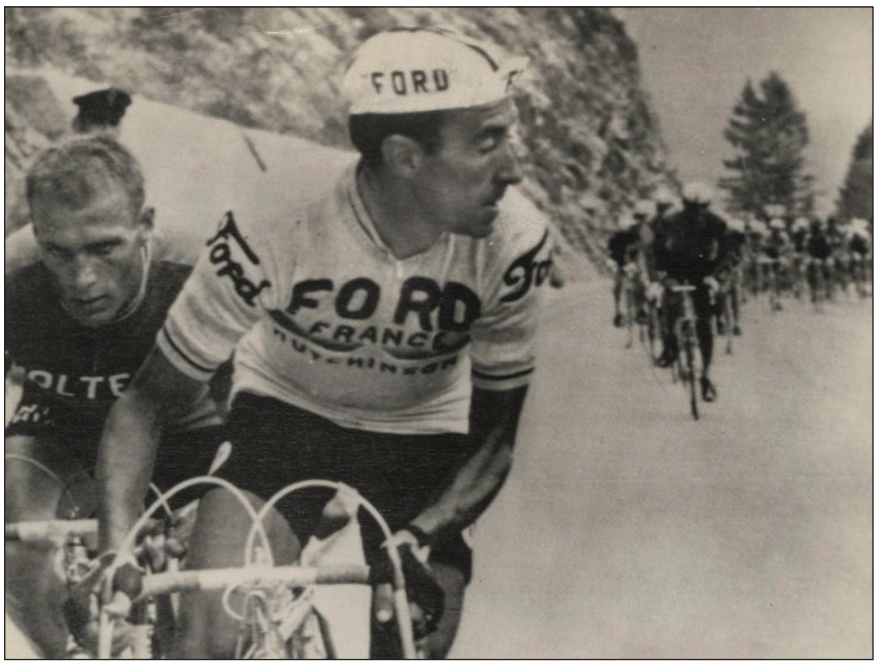

Jiménez in de aanval, Altig in het wiel in dienst van Motta. (Foto Internetlink 33)

Nog twee dagen later kwamen de beslissende Dolomietenritten. De eerste ging van Bolzano naar Moena, met de beklimmingen van de Lavaze (1805 m) en de Costalunga (1753 m). Jiménez demarreerde in regen en koude, niet echt in zijn voordeel, meermaals op de Lavaze maar kon voor geen afscheiding zorgen. Erger, in de modderige afdaling moest hij afhaken en ook op de Costalunga verloor hij verder terrein. Motta en Zilioli scheidden zich af, maar Anquetil kon terugkomen. Motta won ook deze etappe, voor Anquetil en Zilioli. Jiménez was pas 11de en verloor 3'37". Het algemeen klassement lag daarmee in een definitieve plooi. Gianni Motta verstevigde zijn positie, Zilioli was nu tweede op 3'46", Anquetil derde op 4'29" en Jiménez 4de op 5'33".

Daarmee verloor de koninginnenrit van de volgende dag, over Pordoi (2239 m), Falzarego (2105 m), Tre Croci (1814 m), Cibiani (1536 m) en Duran (1601 m), zijn belang. Anquetil had zich bij de nederlaag neergelegd, Jiménez, vermoeid en ontgoocheld probeerde nog even, maar drong zelfs niet meer aan voor de bergprijs. Het was tijd om nog enkele troostprijzen uit te delen. Franco Bitossi mocht, met de gebruikelijke hulp van de toeschouwers, als eerste boven komen op vier van de vijf cols en zo het bergklassement winnen en Felice Gimondi kon zijn blazoen wat opkalefateren met de ritzege (zijn eerste belangrijke overwinning op Italiaanse bodem) en een 5de plaats in de eindstand.

Anquetil en Geminiani waren er al met hun gedachten niet meer bij, het nieuwe en belangrijkere objectief was de Tour de France, waar Poulidor, pas winnaar van het Critérium du Dauphiné Libéré, wachtte. Met de zege van Motta kon Anquetil trouwens best leven, zoals reeds geschreven, liever hem dan Gimondi of Zilioli. Julio Jiménez besefte na afloop dat hij door eigen fout deze Giro verloren had. Hij had te veel krachten verspild in de verdediging van de roze trui, krachten die hij in de Dolomieten te kort kwam. Anderzijds had hij nu wel bewezen voldoende vorderingen op het vlakke gemaakt te hebben om een grote ronde te kunnen winnen.

In de Tour gebeurde er weinig in de aanloop naar het gebergte. Daardoor stonden er na 9 ritten nog liefst 82 renners binnen een interval van 3 minuten. Altig leidde, Jan Janssen was

5de op 52”, Poulidor, Aimar en Anquetil stonden respectievelijk 18de, 23ste en 26ste allen in dezelfde tijd, op 1’03”, en ten slotte was Jiménez 69ste op 2’10”.

De eerste bergetappe van Bayonne naar Pau zou echter alles veranderen. Anquetil en Poulidor bewaakten elkaar en gaven vrij baan aan een groep van een twintigtal renners. Vooral Anquetil had hier reden voor, Aimar zat mee vooraan en Jiménez was in moeilijkheden op de Aubisque. De rekening was echter zwaar, ze verloren zo liefst 7’02” op onder meer Jan Janssen, Jos Huysmans en Lucien Aimar. Ritwinnaar Tommaso De Prà nam de gele trui over van zijn ploegmaat Rudi Altig. De volgende dagen gebeurde er weinig. De gele trui ging over naar eerst Jean-Claude Lebaube en dan naar Karl-Heinz Kunde en Jiménez sprokkelde zijn eerste punten voor de bergprijs. Dat klassement leek uit te draaien op een strijd tussen Julio en zijn vroegere ploegmaat Joaquín Galera. Aan de voet van de Alpen leidde Galera met 39 punten tegen 38.

Klaar voor de Tour de France.

Belangrijk was wel dat Poulidor ondertussen Anquetil met 7” geklopt had in de tijdrit. In het algemeen klassement stonden beiden echter nog ver. Kunde leidde nog altijd, met 31” voorsprong op Jan Janssen en 58” op Lucien Aimar. Poulidor was 10de op 5’12” en Anquetil 14de op 6’20. Jiménez, zwak in de Pyreneeën, had al 13’23” goed te maken en stond 34ste.

Wie de Tour wou winnen zou toch in de Alpen uit zijn pijp moeten komen. De 16de etappe ging van Le Bourg-d’Oisans naar Briançon, over Croix-de-Fer, Télégraphe en Galibier. Galera won een woelige sprint (hij blokkeerde Jiménez tegen de toeschouwers) boven op de Croix-de-Fer, maar op de Télégraphe demarreerde een geïrriteerde Jiménez van iedereen weg en haalde Tom Simpson, ontsnapt in de afdaling van de Croix-de-Fer, bij om als eerste boven te komen. Op de Galibier moest ook Simpson lossen en Julio kwam als eerste boven, 1’35” voor Anquetil en Poulidor. Anquetil had in de beklimming het peloton uit elkaar doen spatten maar zou in de afdaling naar Briançon het werk aan Poulidor overlaten, om tezelfdertijd Jiménez te beschermen en te beletten dat Poulidor te veel voorsprong zou nemen op Aimar.

Julio Jiménez won, Anquetil en Poulidor werden tweede en derde op 2’25”, Lucien Aimar en Jan Janssen 9de en 10de op 3’31”, gele trui Kunde verloor 7’16” en werd 23ste. Janssen was de nieuwe leider, met 27” voorsprong op Aimar. Poulidor was nu 6de op 3’36”, Anquetil 7de op 4’44”. Jiménez was opgerukt naar de 12de plaats op 8’02”. Julio had er een dergelijk festival van gemaakt dat liefst 28 renners buiten de tijdsgrens toekwamen en uitgesloten werden. Van Looy was een van de slachtoffers, maar veel belangrijker, ook drie mannen van FORD (Vincent Denson, Anatole Novak en Pierre Everaert) en vier Merciers (Jean-Louis Bodin, Jean-Pierre Genet, Henri Guimbard en Jos Spruyt) mochten hun valiezen pakken. Jiménez had ook de leiding in het bergklassement heroverd, met 73 punten tegen 66 voor Galera.

De volgende dag werd verondersteld eerder een overgangsrit te zijn, ondanks de beklimmingen van de Montgenèvre (1854 m) en de Sestrières (2030 m), maar beide veel te ver van de aankomst om beslissend te kunnen zijn. Daarom werd meer verwacht van de 18de etappe,

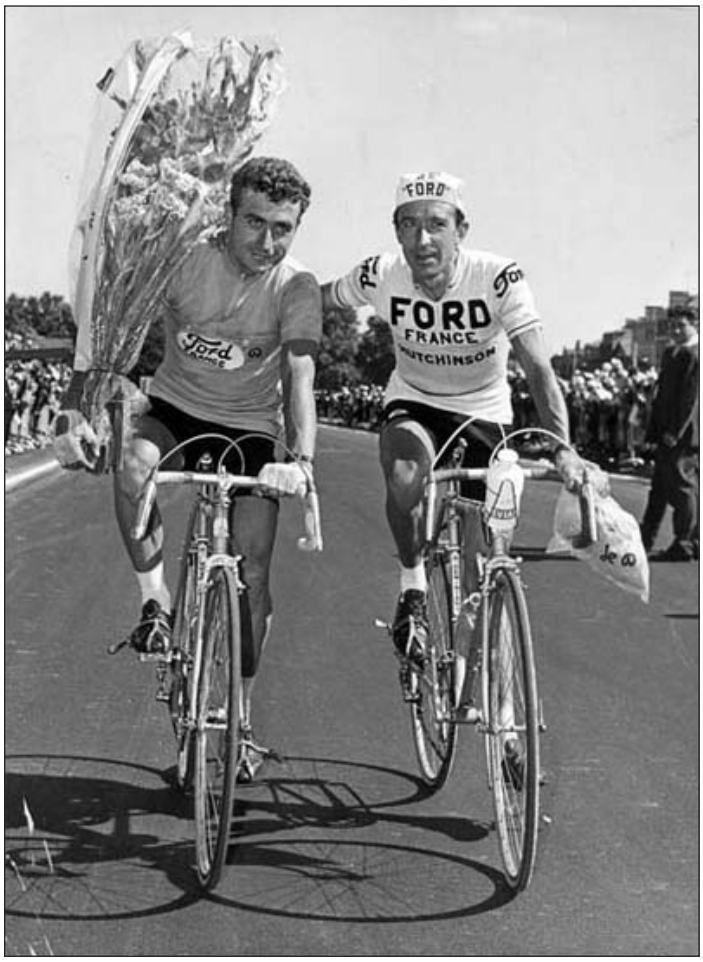

De eindwinnaar en de bergkoning, opdracht volbracht voor Jiménez. (Foto Internetlink 34)

met de Grand-Saint-Bernard (2470 m), de Forclaz (1528 m) en Les Montets (1461 m), deze laatste op slechts 12 km van de aankomst. Maar eerst dus de 17de. Jiménez kwam telkens als eerste boven en verstevigde zijn positie in het bergklassement.

Onverwacht zou de beslissing van de Tour echter hier vallen. Er was al een ontsnapping met onder meer Bitossi, Vanspringel en Gómez del Moral, maar in de afdaling van de Coletta, op zowat 50 km van de aankomst, verraste Lucien Aimar Janssen en Poulidor. Aimar haalde onderweg de vooraan geloste Domingo Perurena en Frans Brands bij en eindigde als 8ste, op 1'40" van ritwinnaar Franco Bitossi. Ondanks al hun inspanningen verloren Poulidor en Janssen 3'42" en Lucien Aimar was de nieuwe leider met een voorsprong van 1'35" op Jan Janssen.

Na samenspraak met Anquetil besloot Geminiani voluit de kaart Aimar te spelen, Jacques en Julio zouden hem beschermen in de komende, en waarschijnlijk beslissende, Alpenrit. De top van de Grand-Saint-Bernard lag op ruim 80 km van de meet, wat te ver om doorslaggevend te zijn. Martin Van den Bossche kwam als eerste boven, voor Jiménez. In de afdaling ontsnapte de Luxemburger Edy Schutz. Poulidor ging in de tegenaanval in de aanloop naar de Forclaz, achterna gezeten door Jiménez.

Schutz kwam als eerste boven op de Forclaz, Jiménez en Poulidor volgden op 1'10", Anquetil en Aimar op 2'20". Jiménez werkte niet mee met Poulidor, maar Anquetil kende een inzinking en kon Aimar niet goed meer bijstaan. Ongerust gaf Geminiani opdracht aan Julio zijn ploegmaats op

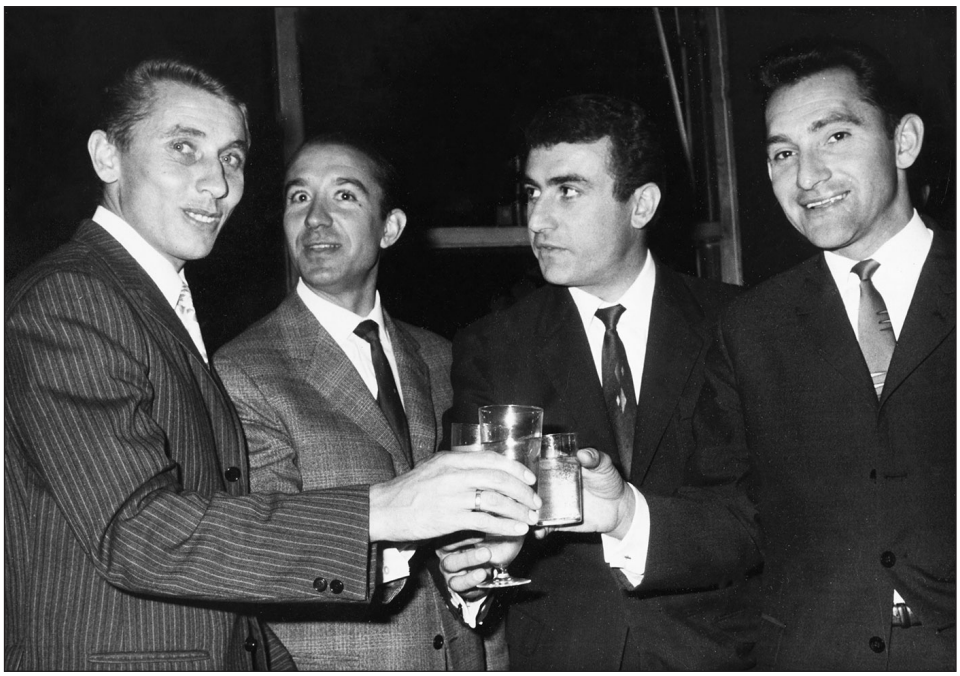

Klinken op het Toursucces met Anquetil, Aimar en Stablinski. (Fotobron onbekend)

te wachten. Na de Montets was Anquetil terug hersteld en bepaalde het tempo. Poulidor had Schutz ondertussen bijgehaald, maar kon zijn voorsprong niet verder uitbouwen. Schutz won, 1" voor Poulidor. De groep met Anquetil, Aimar, Jiménez en Janssen volgde op 50". In het nieuwe algemeen klassement leidde Aimar nog altijd met 1'35" op Jan Janssen en 3'23" op Marcello Mugnaini. Poulidor was 5de op 4'22", Anquetil 8ste op 6'19". Jiménez was zeker van de eindzege in de bergprijs, hij had 123 punten tegen Galera 98.

De Tour was daarmee gespeeld, de opgave van een zieke Anquetil de volgende dag veranderde daaraan niets, Jiménez stond zijn kopman perfect bij tijdens de laatste beklimmingen. Rudi Altig won nog de afsluitende tijdrit, voor Ferdinand Bracke en Raymond Poulidor. Jan Janssen was 11de op 2'23", Aimar 18de op 3'01. En zo werd Lucien Aimar eindwinnaar, met een voorsprong van 1'07" op Janssen en 2'02" op Poulidor. Julio Jiménez was 13de op 11'18" en won de bergprijs voor Joaquín Galera. KAS hernieuwde de zege in het ploegenklassement, voor FORD.

Dan was het tijd om geld te verdienen in de criteriums. Jiménez onderbrak de tournee twee keer, voor het Spaans kampioenschap en voor het wereldkampioenschap. Weinig gemotiveerd gaf hij tweemaal op. De laatste grote afspraak was de Volta a Catalunya. FORD nam deel met een sterke ploeg, met daarbij Anquetil, Jiménez, Stablinski en Den Hartog. Anatole Novak won een rit en was twee dagen leider en werd dan afgelost door ploegmaat Arie den Hartog die ook een etappe won. Anquetil zegevierde tegen het uurwerk, maar zijn Nederlandse ploegmaat kon de leiderstrui behouden. De hele ploeg reed de laatste ritten in dienst van Arie, die eindwinnaar werd voor Anquetil.

Julio Jiménez sloot het seizoen af in enkele Spaanse klimwedstrijden. Eerst werd hij een week na de Volta tweede in de Subida a Naranco, in de sprint geklopt door Domingo Perurena. Tot slot was er in oktober nog Montjuïc. Hij werd 4de in de rit in lijn achter Merckx, Soler en Perurena. Julio reed echter een zwakke tijdrit en werd slechts 13de in de eindstand, ver achter Eddy Merckx.

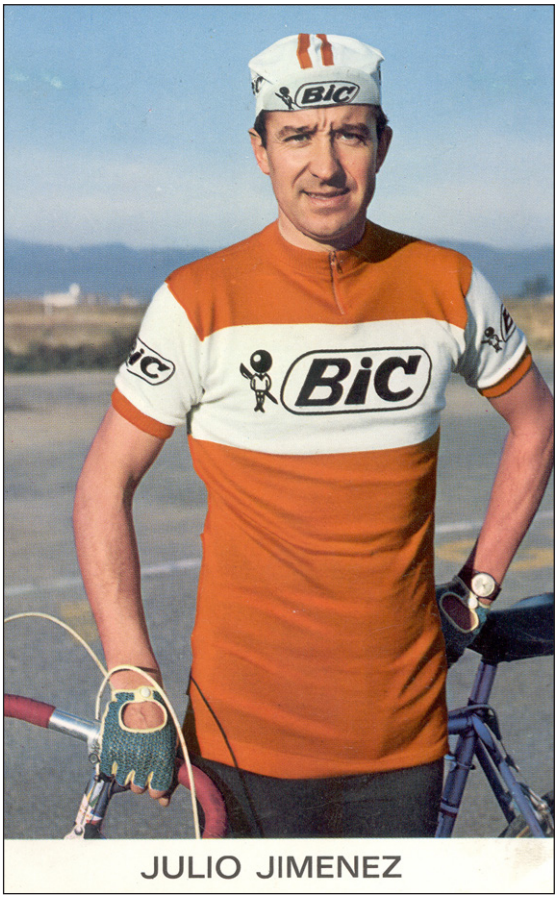

BIC vervangt FORD, verder blijft de ploeg grotendeels ongewijzigd.

Voor 1967 waren er enkele grote veranderingen. FORD France stopte de wielersponsoring en zo moest Geminiani een nieuwe geldschieter vinden. Dat werd BIC. Het grootste deel van de ploeg maakte de overstap met daarbij alle toppers en uiteraard ook Jiménez. De tweede grote verandering was dat de Tour de France terug met landenploegen ging betwist worden. Geminiani ging ervan uit dat Julio kopman zou zijn van een sterke Spaanse ploeg (KAS had immers twee jaar op rij het ploegenklassement van de Tour de France gewonnen) en gaf hem toelating en opdracht de Tour als enig objectief voor 1967 te nemen.

Hij begon het seizoen met een derde plaats in Barcelona-Andorra, op 11" van Pérez Francés. Vervolgens kwamen eerst de beklimming tegen het uurwerk van de Mont Faron (tweede op 46" van Lucien Aimar) en als laatste voorbereiding op

de Vuelta a España, de Vuelta a Mallorca (10de op 3'01" van Valentín Uriona). Ook de Vuelta[20] was voor Jiménez geen prioriteit, enkel de Tour de France telde. Het kopmanschap van BIC in Spanje werd gedeeld met Wolfshohl en Den Hartog.

Al vlug verloor BIC alle kansen op een goede eindklassering toen in de 6de rit een groep van veertien, waarbij geen enkele BIC, het peloton op bijna 8 minuten zette. Vanaf dan telde voor Julio enkel nog de bergprijs. Hij toonde zich een eerste keer in de 11de etappe van Barcelona naar Andorra, met de beklimmingen van de Alto de Tossas, de Alto de Puymorens en de Alto de Envalira. Het was echter nog verre van de grote Jiménez (de Tour de France was nog ver) en hij kon niet op tegen Mariano Díaz die telkens als eerste bovenkwam en won met 1'31" voorsprong op het groepje waarvan Carlos Echeverría de snelste was voor Julio. Díaz werd ook leider in het bergklassement, met 43 punten, Jiménez was derde met 34 punten.

Werk voor de boeg om de bergprijs nog te winnen. Jiménez knabbelde aan zijn achterstand waar hij kon en vooral in de rit van Vitoria naar San Sebastian met drie beklimmingen van tweede categorie deed hij een goede zaak en kwam tot op 2 punten terug, 52 voor Díaz, 50 voor Julio. De volgende dag was het dan zover, Jiménez kwam als eerste boven op de Alto de Andazarreta en nam de leiding over, met 56 punten tegen 52. Hij zou dit niet meer afgeven en het uiteindelijk halen met 65 tegen 59 punten, was het niet dat het reglement eiste dat de winnaar van het bergklassement in het eindklassement in de top vijftien moest eindigen. Jiménez, blijkbaar niet op de hoogte van deze reglementswijziging, eindigde pas 20ste (op 12'11" van Jan Janssen en op 3'18" van de 15de plaats) en weg dus een vierde zege in de bergprijs. Mariano Díaz, 9de op 5'56" in de eindstand, profiteerde.

Pech, maar het positieve was dat de vorm er nu was. Julio toonde dat de dag na de Vuelta met een zege in de Polymultipliée in Chanteloup-les-Vignes, 6" voor Paul Gutty. De laatste rodage voor de Tour gebeurde in de Tour de Luxembourg. Jiménez werd derde in de klimtijdrit op 8" van Schutz en won de derde etappe. In de eindstand was hij 21ste op 17'33" van Frans Brands.

Hij was dus klaar voor de Tour de France, maar ondertussen waren al sinds de winter de zaken in Spanje verkeerd beginnen te lopen. De Tour was dus met landenploegen en de logica zou geweest zijn dat de Spaanse ploeg samengesteld werd uit negen renners van KAS rond Jiménez, met Langarica (die in 1959 Bahamontes naar de eindzege geleid had) als sportdirecteur. Maar zo zag de Spaanse federatie het niet, en ze kozen voor oud-renner Gabriel Saura, die als voornaamste referenties had dat hij een tijdje bij G.D. FAEMA adjunct-sportdirecteur geweest was en vervolgens, niet zonder succes, de Spaanse ploeg in de Tour de l'Avenir geleid had.

Dalmacio Langarica vatte dit op als een persoonlijke belediging en ging in op de voorstellen van Vincenzo Torriani om deel te nemen aan de Giro d'Italia[21]. Het gevolg was dat Saura geen enkele renner van KAS selecteerde en de Spaanse A-ploeg bestond uit Jiménez, acht renners van Fagor en Ramón Sáez van Ferrys. De Spaanse B-ploeg (of meer exact de Spaanse beloften, Esperanza genaamd) was daardoor ook een samenraapsel, waarvoor zelfs veteraan Fernando Manzaneque opgevist werd.

Jiménez liet het allemaal niet aan zijn hart komen en rekende erop het in het gebergte, sterk aanwezig in deze Tour, alleen te kunnen afmaken. Het begon ook goed. In de rit naar Roubaix over de klassieke kasseien van de Hel van het Noorden was hij mee met de kopgroep en verloor uiteindelijk slechts 9", en dan nog door een bandbreuk op 600 m van de wielerbaan[22]. Julio

20 Anquetil had hem liever aan zijn zijde in de Giro gehad, en zou hem ook terdege missen in de beslissende bergritten, maar Geminiani vond de Vuelta een betere voorbereiding op de Tour.

21 En niet zonder succes, met twee ritzeges (Gómez del Moral en Aurelio González Puente), tien dagen roze trui (twee dagen Gómez del Moral en acht Pérez Francés), de eindzeges in het ploegen- en het bergklassement (Aurelio González) en in de eindstand een 5de (Pérez Francés), een 8ste (Gabica) en een 10de plaats (Vélez).

22 Toen bestonden de huidige regels van neutralisatie bij pech of val in de laatste kilometers nog niet.

werd prompt bij de grote favorieten voor de eindzege gerekend, maar al de volgende dag zou de Tour kantelen in de rit naar Jambes. Na een solo van 58 km zette Roger Pingeon alle favorieten op meer dan 6 minuten. De vraag was wel hoe hij in het gebergte zou standhouden en of hij het mentaal zou aankunnen[23].

Een eerste indicatie kregen we al in de 8ste rit met aankomst op de Ballon d'Alsace, die een verrassende uitslag kreeg. Lucien Aimar won, Jan Janssen was 4de op slechts 13" en Roger Pingeon 16de op 1'27". Daarmee ging Roger Jiménez, pas 19de, met 15" vooraf en Gimondi, 30ste, zelfs met 2'23". Poulidor was de grote pechvogel en verliezer van de dag en eindigde 68ste op 11'36" van Aimar. Hij kondigde meteen aan zich in dienst van Pingeon te zullen stellen, iets dat niet zonder invloed zou zijn voor het verdere verloop van deze Tour de France. Jiménez was beneden de verwachtingen gebleven, maar de Ballon d'Alsace was niet het type van beklimming dat hem echt lag.

Belangrijker voor hem was de 10de rit van Divonne-les-Bains naar Briançon met de beklimmingen van de Télégraphe en de Galibier. Julio ging op de Télégraphe in het offensief en kwam als eerste boven met 2' voorsprong op de groep met onder meer Pingeon en Poulidor. Poulidor had eerst geprobeerd Jiménez te volgen en toen dat niet lukte had hij zich laten afzakken om Pingeon bij te staan. Julio ging door op de Galibier en liep tot 3'10" uit. Terwijl Jiménez verzwakte, ging Gimondi in de tegenaanval. Op de top kwam de Spanjaard nog als eerste boven, maar slechts 20" voor Gimondi en 1'50" voor Pingeon en Poulidor. In de afdaling haalde Gimondi Jiménez bij en klopte hem in de sprint voor de ritzege. Poulidor en Pingeon verloren respectievelijk 2'50" en 2'52" op de Spanjaard. In de stand bleef Pingeon leider met 4'02" voorsprong op Désiré Letort, 4'57" op Jiménez, 5'48" op Balmamion en 6'15" op Gimondi. Jiménez kwam ook aan kop in het bergklassement.

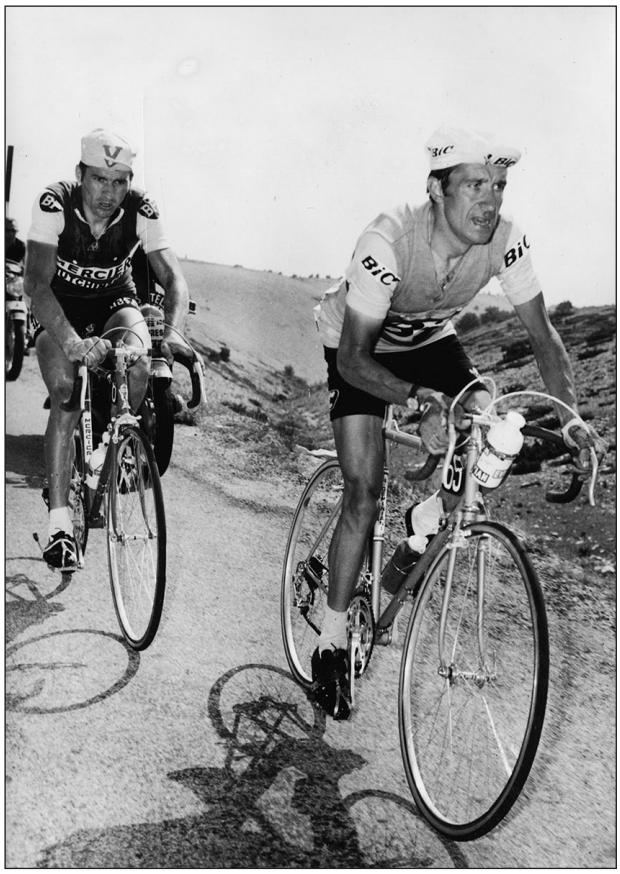

Poulidor probeert te volgen maar zal weldra moeten afhaken. (Foto Internetlink 35)

Drie dagen later was er een nieuwe grote afspraak in de rit van Marseille naar Carpentras met de beklimming van de Mont Ventoux, waarvan de top op 40 km van de aankomst lag. Op 15 km van de doortocht boven ging Poulidor in de aanval met Jiménez in het wiel. Pas 10 km verder kon Julio alleen doorgaan. Hij kwam als eerste boven met 1'10" op Gimondi en Janssen, 1'15" op Pingeon en 1'20" op Poulidor. Te weinig om voorop te blijven en in de afdaling vormde zich een kopgroep van zeven, bestaande uit Jiménez, Gimondi, Pingeon, Janssen, Balmamion, Aimar en Letort. Jan Janssen won de sprint voor de ritzege. Het viel ondertussen toch wel op dat Jiménez dan wel vorderingen gemaakt had op het vlakke, maar niet meer zo snedig klom. Dit alles werd echter overschaduwd door het drama Simpson, die in deze etappe zou overlijden.

23 Roger Pingeon had zich in het verleden al eens door ploegmaats of sportdirecteur verraden gevoeld en enkele keren ontmoedigd over stoppen gesproken, onder meer in Paris-Nice het jaar voordien.

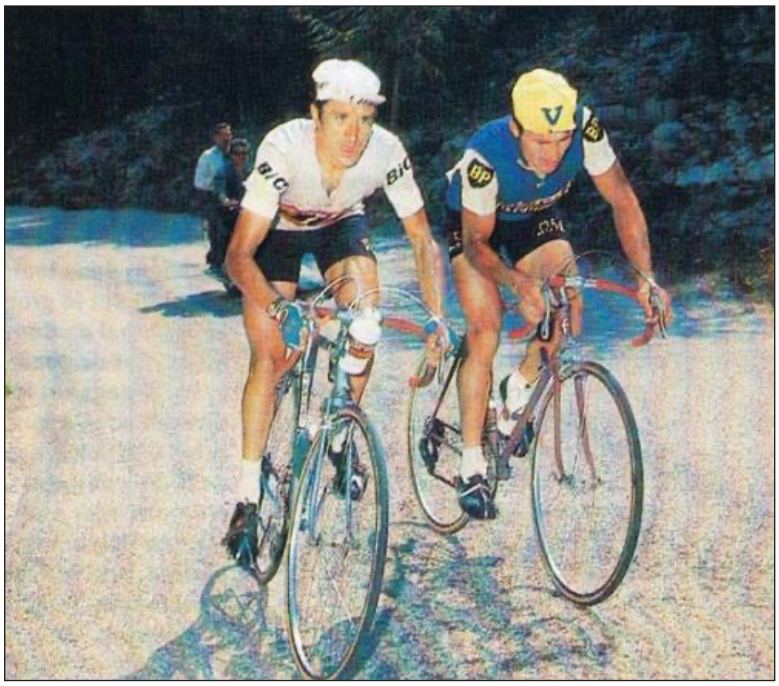

En nog eens Julio en Poupou. (Foto Internetlink 37)

De beslissing zou dus moeten vallen in de Pyreneeën, en dan vooral in de 16de rit van Toulouse naar Luchon. De 17de van Luchon naar Pau ging dan wel over de Tourmalet en de Aubisque, maar de top van deze laatste lag op liefst 78 km van de aankomst, te ver om echt beslissend te kunnen zijn. In de 16de etappe ging Jiménez op de Portet d'Aspet in de aanval, achter landgenoot Fernando Manzaneque van de Esperanza die tot zeventien minuten zou uitlopen. Poulidor ging met Julio mee zonder over te nemen en hield ook stand op de Menté, tot hij in de afdaling door bandbreuk moest afhaken. Na de afdaling van die berg had Jiménez 3'25" voorsprong op het peloton, welke hij tot 3'55" aan de voet van de Portillon kon uitbreiden. Misschien was hij er op het vlakke te fel tegen aan gegaan, want tijdens de beklimming verloor hij terrein, op de top was zijn bonus tot 3'20" terug gevallen. Hij zou de rit als tweede eindigen, op 1'23" van Manzaneque en 2'57" voor de groep Janssen-Aimar-Balmamion-Pingeon-Letort. Gimondi, ziek, verloor 13'55" en was uitgeteld voor de eindzege.

In het algemeen klassement was Jiménez nu tweede, op 2'03" van Pingeon. Weinig en tegelijk veel. Om de afsluitende tijdrit met een enigszins gerust gemoed te kunnen aanvatten moest hij minstens drie en liefst vier minuten voorsprong hebben in de stand. Maar waar ging hij die vijf of zes minuten vinden? De enige optie die overbleef was de volgende dag aanvallen op de Tourmalet, voldoende voorsprong nemen en dan hopen op het beste.

Julio probeerde en kwam als eerste boven, 1'30" voor Ventura Díaz en Balmamion en 1'35" voor Pingeon. Toen Pingeon hem in de afzink bijhaalde had Julio eigenlijk al begrepen dat het vruchteloos zou zijn. Toch probeerde hij het opnieuw op de Soulor, maar Pingeon wist de schade te beperken tot 200 m. Dan legde Jiménez er zich bij neer. De Fransman was in een grote dag en hij zou nooit voldoende voorsprong kunnen nemen op de Aubisque om stand te houden tot in Pau. Roger Pingeon had daarmee de Tour zo goed als gewonnen, zonder val of ziekte, denk maar aan Gimondi, kon de eindzege hem niet meer ontsnappen. Jiménez was wel zeker van een derde eindzege op rij in de bergprijs, waarin hij leidde met 112 punten, tegen 64 voor Balmamion.

In duel met Raymond Poulidor die zijn kopman Roger Pingeon beschermt. (Foto Internetlink 36)

Nog eens in de aanval in de Tour de France 1967, maar het kan niet baten, Pingeon zal standhouden. (Foto Internetlink 39)

Toch zou de Spanjaard nog eens al het mogelijke proberen tijdens de beklimming van de Puy de Dôme. Gimondi reed met ruime voorsprong aan kop, gezien hij geen gevaar meer betekende in het algemeen klassement was er weinig bezwaar geweest toen hij zich mengde in een vroege ontsnapping. Tijdens de beklimming ging Jiménez keer op keer in de aanval, maar Pingeon, bijgestaan door Poulidor, moest maar meter na meter toestaan. Gimondi won de rit met 4'50" voorsprong op Henri Rabaute. Jiménez was derde op 4'52", Poulidor 4de op 5'15" en Pingeon 5de op 5'16". Julio wist amper 24" goed te maken, niet eens voldoende om even de gele trui te mogen aantrekken.

Roger Pingeon had nog altijd 1'39" voorsprong, waaraan hij nog 2'01" zou toevoegen in de slottijdrit (gewonnen door Poulidor, met 25" voorsprong op Gimondi en 45" op Pingeon). In de eindstand was Jiménez dus tweede op 3'40" en Franco Balmamion in extremis nog derde op 7'23". De twee protagonisten van het jaar voordien, Jan Janssen en Lucien Aimar eindigden 5de en 6de, in dezelfde tijd op 9'47", de twee pechvogels Gimondi en Poulidor respectievelijk 7de op 10'14" en 9de op 18'18". Jiménez won de bergprijs, met 122 punten, voor Balmamion, 68 punten, en Poulidor, 53 punten. Spanje was slechts 6de in het ploegenklassement, de afwezigheid van de KAS-renners was duidelijk te voelen geweest.

Julio Jiménez was er, ondanks een op de Tour toegespitste voorbereiding, niet in gelukt deze te winnen. Wat was er misgelopen? Vooreerst was er het verloop van de wedstrijd zelf. De ruim zes minuten die Pingeon had kunnen nemen in de rit naar Jambes waren uiteindelijk beslissend geweest. Anderzijds was Jiménez wat teruggezakt als klimmer, dat flitsende in het gebergte was een stuk minder. Ook zijn ploeg was tegengevallen. Als we naar het verloop van de Giro kijken, was er ongetwijfeld, zelfs met zijn wat afgebotte klimmersbenen, in het gebergte veel meer mogelijk geweest met de mannen van KAS in plaats van die van Fagor rond hem. Of zou het (ook) aan de leeftijd gelegen hebben? Ook al was hij nog maar zeven jaar prof en pas aan zijn zevende seizoen op het hoogste niveau toe, hij was wel al bijna 33.

Een andere verklaring was de formule van deze Tour de France, dit jaar betwist met landenploegen. Met merkenploegen had de wedstrijd zonder twijfel een heel ander verloop gehad. Op de eerste plaats was Pingeon dan nooit zo ver kunnen uitlopen in de rit naar Jambes. De ruggengraat van de Franse nationale ploeg werd immers gevormd door een vijftal van BIC, Aimar, Stablinski, Leméteyer, Novak en Riotte, die dan, in plaats van de vlucht te beschermen, er in dienst van hun Spaanse kopman op zouden gejaagd hebben. Ook zou Pingeon in het gebergte dan niet hebben kunnen rekenen op 'engelbewaarder' Poulidor, en op veel hulp van zijn merkgenoot Désiré Letort zou hij ook niet hebben moeten rekenen, eerder integendeel.

Na de Tour was Julio Jiménez er uiteraard bij in de lucratieve reeks criteriums, de nummer twee uit de Tour en drievoudige bergkoning mocht natuurlijk niet ontbreken en werd goed betaald. Hij gaf dan ook verstek voor het Spaans kampioenschap, betwist onder de vorm van

een lange tijdrit (gewonnen door Luis Pedro Santamarina voor Carlos Echeverría). Hij nam wel nog deel met BIC aan de Volta a Catalunya (waar hij met rugnummer 1 mocht starten) en hielp mee aan de eindzege van Jacques Anquetil. Zelf werd hij 38ste op 14'43". In het bergklassement, gewonnen door Joaquín Galera met 50 punten werd hij met 18 stuks 5de. Hij sloot het seizoen eind oktober af met een derde plaats in de klimkoers van Lausanne, op 1" van Raymond Poulidor die een zekere Eddy Merckx in de sprint klopte.

Ook in 1968 bleef Julio Jiménez bij BIC en Geminiani, al waren er interessante aanbiedingen van andere ploegen. Vooral Fagor drong aan en was bereid evenveel en meer te betalen dan BIC, maar Julio bleef liever waar hij was. Bij Geminiani zou hij grotendeels zelf zijn programma mogen kiezen, afgestemd op Giro en Tour, terwijl hij bij Fagor, niet ten onrechte, vreesde de hele Spaanse kalender te moeten afwerken.

Hij begon het seizoen met de zuiderse voorbereidingswedstrijden en werd 15de in de GP d'Antibes. Met Giro en Tour lagen de hoofddoelen verder op het seizoen en dat bleek in de Subida a Arrate, waar hij slechts 9de werd, op 2'22" van Poulidor, en net voor Anquetil.

De meer belangrijke afspraken begonnen in mei. Eerst verdedigde hij zijn titel in de Polymultipliée in Chanteloup-les-Vignes, dit keer opgedeeld in een rit in lijn en een korte tijdrit. Julio was nog steeds niet in topvorm en moest het hoofd buigen voor Jean Jourden. In de rit in lijn beperkte hij nog de schade tot 3", maar in de tijdrit werd hij pas 10de, op 1'44" van Raymond Poulidor. Jourden, tweede in de tijdrit op 5", won het algemeen klassement met 1'42" voorsprong op Jiménez. Raymond Poulidor had door drie bandbreuken 6'37" verloren in de rit in lijn en was daardoor kansloos voor de eindzege.

Vervolgens nam Julio deel aan de Quatre Jours de Dunkerque. Helemaal niet zijn terrein, maar in de ogen van Geminiani een goede voorbereiding op de Tour de France, waar dergelijke parcoursen ook op het programma stonden. Jiménez had hier niets te verdedigen, zomin individueel als voor het bergklassement, en eindigde 60ste op 43'07" van opnieuw Jean Jourden. Aansluitend kwam nog de Vuelta a Mallorca. Julio won het eerste deel van de 4de etappe en werd tweede in het tweede gedeelte, een klimtijdrit over 5 km, op 7" van Vicente López Carril. Ook in de eindstand werd hij tweede, op 55" van diezelfde López Carril.

Julio Jiménez was dus klaar voor de Giro d'Italia, maar de samenstelling van de ploeg liep niet van een leien dakje. BIC had ook een ploeg (rond Lucien Aimar) naar de Vuelta gestuurd en de meesten die daar aan de start kwamen zagen het niet zitten zowel Vuelta, Giro als Tour te betwisten. Toen ook nog Wolfshohl door een treinstaking op het laatste moment moest vervangen worden, werd Jiménez vooral door jonge Fransen omringd: Roland Berland, Serge Bolley, Charly Grosskost, Pierre Ghisellini, Denis Locatelli en Jean-Claude Theillière, naast de Belgen Ward Sels en Willy Van Neste en de Nederlander Cees Haast. Enkel van laatstgenoemde twee kon enige steun in het gebergte verwacht worden.

In de 9de rit op weg naar de ritzege in Lago di Caldonazzo. (Foto Internetlink 38)

De Giro begon goed voor BIC, met een zege in de proloog van Grosskost en een etappezege van Ward Sels in de 4de rit. Eddy Merckx, toe aan zijn tweede deelname, reed een zeer aanvallende koers, en nog voor halfweg had hij al twee ritzeges en drie tweede plaatsen. De volgers stelden zich zelfs de vraag of hij

niet eerder op etappes en de puntenrangschikking mikte en de strijd om het eindklassement aan ploegmaat Adorni overliet.

Jiménez liet zich niet verrassen en bleef vooraan in de stand, 10de van de tweede tot de 4de rit, 6de van de 5de tot de 7de en 8ste na de 8ste. Met de 9de etappe werd het gebergte aangevat, Julio kwam als eerste door op de Bondone en de Vetriolo en won met 2'03" op Dancelli, Gimondi, Merckx, Van Neste en Adorni. In het algemeen klassement stond hij nu derde, op 2'50" van Dancelli en 1'03" van Merckx. Hij werd dan ook aanzien als een ernstige kanshebber voor de eindzege.

Drie dagen later zou de Giro echter in een beslissende plooi vallen. De 12de rit kwam aan op de 2320 m hoge Tre Cime di Lavaredo. In een sneeuwbui voerde Eddy Merckx een groot nummer op en haalde op de beklimming alle renners van de vroege ontsnapping bij, Giancarlo Polidori, die tweede zou worden, was zijn laatste slachtoffer. Van de klassementsrijders konden enkel ploegmaat Vittorio Adorni (derde op 48"), Franco Bitossi (7de op 1'57") en Willy Van Neste (10de op 2'57") de schade enigszins beperken, alle andere favorieten verloren vier minuten en meer. Jiménez, veel te mager voor dit soort weer, bereikte versteven de top, als 45ste op 8'42" van de Wereldkampioen.

Daarmee konden alle klassementsambities opgeborgen worden, hij stond nu 7de op 9'57" van Merckx. Julio gaf echter niet op en ging met zijn landgenoot Mariano Díaz de strijd aan voor de tweede plaats in de bergrangschikking (de eerste plaats was zowel in de stand als in het berg- en puntenklassement voor de ongenaakbare Merckx). Zij gingen samen in de 18de rit in de aanval, Díaz kwam eerst boven op Amiata (1920 m) en Julio won de rit. Jiménez leek zo op weg naar de 6de plaats in de eindstand en de derde in de bergprijs, maar in de slotrit moest hij in de koude en de regen in een bochtenrijke afdaling de kop van het peloton laten gaan. Hij verloor meer dan zeven minuten en zakte in de eindstand naar de 11de plaats[24] op 19'51" van Merckx.

Dan was het tijd voor de Tour de France. Met een jaar vertraging had de Spaanse wielerbond de beslissing genomen die ze al in 1967 had moeten nemen en Dalmacio Langarica aangesteld als ploegleider. Dit keer had daarom Fagor voor de Giro gekozen en zo werd Julio door negen KAS-renners omringd. De Tourdirectie was echter zwaar geschokt door het drama Tom Simpson en alle bijhorende dopingverhalen en had daarom het parcours veel minder zwaar gemaakt. Het gebergte was grotendeels weggemoffeld en enkel in de 18de etappe, door het Chartreuse-massief werd het echt aangedaan. Er was ook slechts één aankomst op een bergtop, de 19de rit, op de Cordon, tweede categorie en 975 m hoog.

Het was echter Langarica opgevallen in de Giro dat Jiménez, net als in de Tour 1967, niet zo superieur meer was in het gebergte. Daarom koos hij voor twee kopmannen, Julio samen met José Pérez Francés. Jiménez kwam het vlakke gedeelte goed door en stond aan de vooravond van de Pyreneeën 56ste op 7'56" van de verrassende Georges Vandenberghe, maar slechts op 37" van Pingeon, 45" van Aimar, 1'14" van Poulidor, 1'42" van Janssen en 2'14" van Vanspringel.

Alles was dus nog mogelijk, maar de eerste rit door de Pyreneeën verliep dan weer minder. Julio kwam nog als eerste door op de Aubisque maar had het moeilijk op de Tourmalet. Voor Pérez Francés was het nog veel erger, hij kwam ten val in de afdaling van de Tourmalet en moest met een hersenschudding en schedeltrauma geëvacueerd worden. Langarica besloot daarom de individuele klassementsambities op te geven en op de ploegenrangschikking te mikken.

Ook de volgende dag kon Jiménez geen vuist maken. Ondanks de beklimming van de Envalira mocht een groep van 35 het uitvechten voor de zege. Vanspringel haalde het. Twee dagen later

24 Later op het jaar waren de resultaten van de antidoping controles beschikbaar en werden Gianni Motta en Mariano Díaz gedeclasseerd. Julio Jiménez werd zo 10de in de eindstand en tweede in de bergprijs.

hadden we de 15de rit, gekenmerkt door een lange solo van Roger Pingeon, die hem slechts drie minuten winst opleverde, en vooral door een val van Aurelio González (door een moto veroorzaakt) die Raymond Poulidor meesleurde. Alle favorieten gingen meteen in de aanval en de voorsprong van Pingeon, een moment bijna dertien minuten, smolt als sneeuw voor de zon. Poulidor kon de schade nog beperken tot een minuut, maar Jiménez kwam binnen op 16'14" en zakte naar de 31ste stek op 21'12".

Daarmee waren al zijn klassementsambities voorbij en ook voor de bergprijs, waar ploegmaat Aurelio González de leiding had, zag er niet zo goed uit. Julio zou zich in de Alpen nog in dienst stellen van een andere ploegmaat, Gregorio San Miguel die na de Chartreuse-rit de gele trui veroverd had, met 30" voorsprong op Herman Vanspringel. De volgende dag, ondanks de hulp van Jiménez, zou hij de trui al kwijt zijn.

Uiteindelijk werd de Tour gewonnen door Jan Janssen, San Miguel was 4de op 3'17", Andrés Gandarias 9de op 5'05", Antonio Gómez del Moral 11de op 8'11", Aurelio González 13de op 10'42" en Jiménez 30ste op 39'56". Het was dus niet verbazend dat Spanje het ploegenklassement won met 11'14" voorsprong op België A. Ook de bergprijs kleurde Spaans, eerste González, 96 punten, derde Jiménez, 72 en 5de Gandarias 57 stuks. González was verder tweede in de Superstrijdlust, enkel vooraf gegaan door Roger Pingeon.

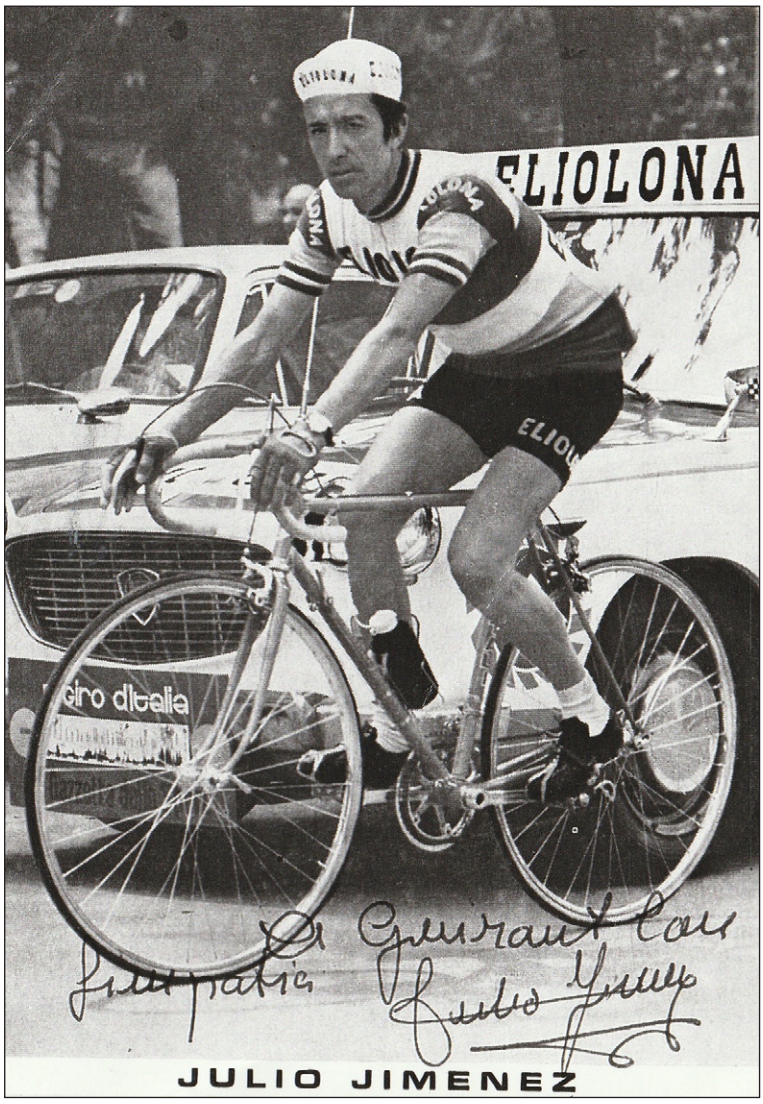

Een laatste seizoen bij het Eliolona van Gino Bartali en sportbestuurder Silvano Ciampi.

Een minder geslaagd seizoen voor Jiménez en de jaren begonnen serieus te wegen. Verder was hij ook bezig met het inrichten van zijn bar in Ávila, de reconversie wenkte. Voor 1969 mikte hij dan op een lichter programma en, na een nieuw contact met Fagor, tekende hij bij de nieuwe Italiaanse ploeg Eliolona. Een bezoek van Gino Bartali in Ávila trok hem uiteindelijk over de streep.

Het beste was er echter af. Julio werd 86ste in Milano-Sanremo, zijn enige deelname aan een internationale klassieker, en vervolgens 11de in de Setmana Catalana op 2'28" van Luis Ocaña. Hij reed ook een laatste Giro, die hij als 36ste beëindigde op 1 uur 50'02" van Felice Gimondi. In het bergklassement werd hij 7de met 120 punten, ver achter Claudio Michelotto, die won met 330 stuks.

Tijd om te stoppen, al verklaarde Julio bereid te zijn er nog een seizoen bij een Spaanse ploeg aan toe te voegen, moest er interesse zijn. Maar die was er niet en zo kon hij volop beginnen aan zijn reconversie. En die verliep

vlekkeloos. Hij was al begonnen met een bar-discotheek en kon er enkele jaren later een tweede aan toevoegen. Het beheer daarvan was echter te weinig uitdagend en hij nam in de jaren zeventig ook deel aan meerdere bergrally's. De overgang van fiets naar auto was niet zonder succes, hij werd Spaans bergkampioen, noblesse oblige voor een meervoudig winnaar van bergprijzen en bergtitels op de fiets. Daarnaast was hij ook sportcommentator bij radio Cadena Ser.

Het beheer van bars in Ávila bleek te monotoon voor hem en hij vertrok voor vier jaar naar de Canarische Eilanden om daar een aantal kapsalons te openen. Nadien keerde hij terug naar zijn Ávila. Eenmaal gepensioneerd was hij regelmatig aanwezig op diverse wielerevenementen. Op 7 juni 2022 zat hij als passagier in een wagen die in Ávila tegen een muur reed. Hij werd naar het hospitaal overgebracht waar hij de volgende morgen overleed aan zijn verwondingen.

Julio Jiménez maakte ongetwijfeld een mooie loopbaan en verdiende zijn plaats in de rij van Spaanse berggeiten. Wij denken niet dat er echt veel meer ingezeten had, om een grote ronde te winnen mankeerde hij toch wat fond en misschien wat geluk. De vraag blijft toch, hoe ver had hij in de Giro 1966 kunnen komen had hij de raad van Anquetil en Geminiani gevolgd en zich niet vastgeklampt aan zijn roze trui en of hij de Tour 1967 had kunnen winnen moest die met merkenploegen betwist geweest zijn (of moest hij de hulp van Langarica en diens renners gehad hebben). In ieder geval heeft de wielersport hem geen windeieren gelegd en hem toegelaten een meer dan geslaagde reconversie te lukken.

Internetlinks

1. https://www.facebook.com/photo/?fbid=692569820757651&set=g.505201032893328
2. https://www.facebook.com/photo/?fbid=692567140757919&set=g.505201032893328
3. https://www.facebook.com/photo/?fbid=3259462597651271&set=gm.2169171693262875&idorvanity=530085820504812
4. https://www.facebook.com/groups/530085820504812
5. https://www.facebook.com/photo/?fbid=753195114695121&set=g.505201032893328
6. http://wielerjaarboek.blogspot.com/2019/12/vorige-zondag-overleden-op-bijna-83.html
7. https://www.pressesports.com/tl/image/info/2835714/cyclisme-tour-des-flandres.html
8. https://www.cyclist.co.uk/in-depth/tour-of-flanders-preview
9. https://flandriabikes.com/pages/heroes
10. https://nl.wikipedia.org/wiki/Armand_Desmet#/media/Bestand:Armand_Desmet_(1962).jpg
11. https://flandriabikes.com/pages/jozef-planckaert
12. https://en.psg.fr/teams/club/content/paris-saint-germain-and-nike-unveil-lifestyle-collection-in-tribute-to-history-of-cycling-2024-2025
13. https://www.elche.me/imagenes/pepe-quesada-con-el-equipo-espanol-del-tour-del-porvenir
14. https://as.com/ciclismo/2014/09/03/album/1409774486_016326.html
15. https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Wielrennen,_de_Acht_van_Chaam,_links_Jef_Planckaert_in_nationale_driekleur_van_B,_Bestanddeelnr_934-6390.jpg
16. http://www.wielercafe.com/2011/01/making-new-years-resolutions-take-cue.html
17. https://www.hln.be/tervuren/willy-schroeders-84-kon-gele-trui-drie-dagen-aanhouden-tijdens-tour-van-1962-de-sportdirecteur-had-het-vertrekuur-verkeerd-begrepen-mijn-vader-fietste-dus-eerst-langs-de-bakker-om-stokbroden-en-heeft-toen-nog-het-peloton-ingehaald~ab72b577/
18. https://www.hln.be/tervuren/willy-schroeders-84-kon-gele-trui-drie-dagen-aanhouden-tijdens-tour-van-1962-de-sportdirecteur-had-het-vertrekuur-verkeerd-begrepen-mijn-vader-fietste-dus-eerst-langs-de-bakker-om-stokbroden-en-heeft-toen-nog-het-peloton-ingehaald~ab72b577/151695441/
19. https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20170427_02854679
20. https://nl.wikipedia.org/wiki/Willy_Schroeders#/media/Bestand:Milano_Sanremo_1963_-Balmanion_Schroeders.jpg
21. https://www.flickr.com/photos/avilas/5653518453/in/album-72157717393177698
22. https://www.facebook.com/photo/?fbid=602977546420275&set=g.505201032893328
23. https://www.facebook.com/photo/?fbid=689548974393069&set=g.505201032893328
24. https://casasgredos.wordpress.com/2014/08/12/julio-jimenez-el-relojero-de-avila/
25. https://www.planetaciclismomagazine.com/wp-content/uploads/2022/06/1289_001-mod.jpg
26. https://i2.wp.com/capovelo.com/wp-content/uploads/2017/10/jimenez_j4.jpg
27. https://es.pinterest.com/pin/ciclismo--329607266495060874/38
28. https://www.facebook.com/photo/?fbid=2275260816118415&set=a.1521839971460507
29. https://www.pinterest.co.uk/
30. https://www.pinterest.com/pin/323344448225410319/

31. https://www.flickr.com/photos/39041952@N02/5351604560/
32. https://www.flickr.com/photos/avilas/7614209396
33. https://itoldya420.getarchive.net/amp/media/tour-de-france-de-1936-205-f6e472
34. https://www.flickr.com/photos/avilas/7614269058
35. https://www.facebook.com/photo/?fbid=122128392476195539&set=a.122114972192195539
36. https://www.facebook.com/photo/?fbid=1121811153288570&set=a.439459691523723
37. https://blogger.googleusercontent.com/img/b/R29vZ2xl/AVvXsEgbl6N30Jnxze-vYTRMZXZ0CnlOtdRNaflXAdypRHw0hyAIeBZsXlClXbYw6L7O9T1dm7JLJg7ANAeEoLDfuzE80zZnVg0kK1Zj6UrU7C9e6-eWq3aq6br999dz4ufQH3A5e4fYD2lrxegw/s1600/julio_18jpg.jpg
38. https://es.pinterest.com/pin/367958232052773251/
39. https://hizokucycles.tumblr.com/post/140635569406/tour-de-france-1966-julio-jimenez-climbing-the
40. Wikicommons: Dutch National Archives, The Hague, Fotocollectie Algemeen Nederlands Persbureau (Anefo), 1945-1989 Access number: 2.24.01.05 File number: 914-0526
41. https://fr.wikipedia.org/wiki/Fichier:Vier_Hollanders_in_de_Tour_Jan_Janssen,_Dick_Enthoven,_Ab_Geldermans_en_Huub_Zi,_Bestanddeelnr_915-3092.jpg
42. https://commons.wikimedia.org/wiki/File:51ste_Tour_de_France_1964_Huub_Zilverberg_met_Televizierploeg_tijdens_training,_Bestanddeelnr_916-5828.jpg
43. https://www.facebook.com/photo/?fbid=851115668390090&set=a.419787818189546
44. https://fr.m.wikipedia.org/wiki/Fichier:51ste_Tour_de_France_1964,_Flandriaploeg_met_Huub_Zilverberg_%28geheel_rechts%29,_Bestanddeelnr_916-5788.jpg
45. https://servicekoers.be/volumes/general/02-Digi-expo/001-100/054-Jan-Janssen/Ab-Geldermans-Jan-Janssen-Huub-Zilverberg-en-Jo-de-Roo-RvF-1964-ANeFo.f1696434653.jpg?v=1696343120
46. Televizierploeg_voor_Tour_de_France_,_v.l.n.r._Maliepaard,_De_Roo,_Haest,_Van_de,_Bestanddeelnr_919-2463
47. https://retro-wielershirts.nl/products/limited-edition-televizier-batavus-wielershirt
48. https://www.facebook.com/photo/?fbid=851115668390090&set=a.419787818189546
49. https://itoldya420.getarchive.net/amp/media/nederlands-kampioenschappen-wielrennen-op-de-weg-voor-6f82ad
50. https://www.youtube.com/watch?v=kmYnUBGumec&t=3s&ab_channel=Javier Gilabert% 28tourdegila%29

Vragen

1. De Vuelta a Colombia was in de jaren vijftig en zestig voorbehouden aan liefhebbers. Toch stuurde Spanje regelmatig een ploeg, samengesteld uit beroepsrenners en onafhankelijken. Zo werd José Gómez del Moral eindwinnaar in 1957 en waren er toen ritzeges voor Sant en San Emeterio, allen beroepsrenners, en waren er ritzeges voor de onafhankelijke Jiménez in 1961. Hoe kon dit reglementair?
2. EMI nam in 1962 deel aan de Trofeo Francesco Guillamet Navarra, volgens de inschrijvingslijst los van de C.C. Barcelonès. De vraag is, in welke constructie (en welke trui) kwam EMI hier aan de start. Als een tweede C.C. Barcelonès ploeg, samen met een andere club of simpel onder de eigen naam, zoals in 1961 in de Giro?

Gazettenpraat

Zoveel jaren later
Reacties na het lezen van enkele artikelen in Sport ’67

door Jan De Smet

Het is een plezier om een oude Sport ’67-krant nog eens ter hand te nemen en door te lezen. Het brengt me terug naar mijn jonge jaren, mijn idolen van vroeger en de start van mijn sportinteresse.

Naast wielrennen staan ook andere sporten vermeld in dit weekblad. Zo is er natuurlijk voetbal, maar ook boksen, atletiek enz.... Gezien echter dit artikel, of misschien beter, reeks artikelen, in WAAIERS zullen verschijnen, zal ik mij beperken tot het wielrennen.

Want terwijl ik sommige artikels lees stel ik mij soms vragen zoals:

- Wat is er uiteindelijk gekomen van die uitspraak van deze of gene renner?
- Wat is er geworden van die renner die bij de liefhebbers zoveel zeges behaalde?
- Wat zat er achter bepaalde uitspraken of grote koppen?

Het is de bedoeling dat ik nu en dan een artikel eruit pik en daar dan, met de ogen en kennis van nu, wat commentaar op geef. Eigenlijk een beetje in de trend van het artikel dat al in WAAIERS 2-1 verscheen i.v.m. de uitspraken van Rik Van Looy over Eddy Merckx. Gazettenpraat dus.

In Sport ’67 nr. 9 van 12 tot 18 maart 1967 p. 13 staat het volgende:

Op de Poggio lost men mij niet! Daar wil ik bewijzen dat men weinig belang heeft gehecht aan het kleine Reybrouckske!

Guido Reybrouck, Belgisch kampioen en dubbel ritwinnaar in Paris-Nice, sprak zijn ambities uit voor Milano-Sanremo. *“Nu is mijn moreel de hoogte ingegaan. Ik begin zeer ernstig aan die Milaan-San Remo te denken. De Capo Berta zal mij pijn doen dat weet ik, die berg is wat lang voor mij want men bestormt hem als in een corrida. Maar ben ik er dan nog bij dan zou het kas kunnen zijn. Want op de Poggio zal men mij niet lossen. Dat zweer ik.”*

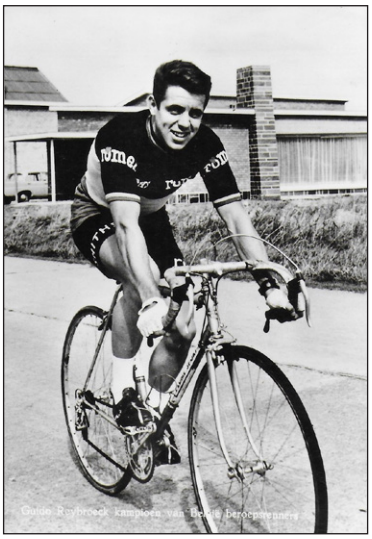

Guido Reybrouck, kampioen van België 1966.

Als ik zoiets lees ben ik natuurlijk direct benieuwd hoe Guido het in Milano-Sanremo gedaan heeft. Dat hij niet won, dat is duidelijk. Milano-Sanremo was van 19 maart 1966 tot en met 19 maart 1976 zowat de persoonlijke speeltuin van de Kannibaal.

Maar goed, Guido Reybrouck dus. Guido startte met rugnummer 131 als kopman van de Romeo-Smiths-ploeg. Ploegmaats waren Jan Lauwers, Georges Vandenberghe, Jaak De Boever, Cees Lute, Robert Lelangue, Gilbert Desmet en Willy Planckaert.

In de uitslag komt Reybrouck niet voor. Willy Planckaert wel, hij werd 8ste en Cees Lute 94ste. Al de anderen werden niet opgenomen in de uitslag. Guido kwam wel aan de meet, maar het was in tranen. Gazet van Antwerpen van 20 maart 1967 p. 22: *“Ik heb vandaag de grootste ontgoocheling beleefd uit gans mijn loopbaan. Op de Capo Berta reed ik vooraan in het peloton. Zelden heb ik zo soepel gedraaid als vandaag. Plotseling sprong mijn ketting af. Ik moest stoppen en verloor veel tijd met dat rotding, dat*

halsstarrig weigerde weer op de tandwielen te komen. Toen ik eindelijk hersteld had, kon ik nog juist achteraan de groep aanpikken. Eén voor één ben ik iedereen opnieuw voorbijgegaan, zonder veel moeite. Maar toen ik weer vooraan geraakte, had Eddy juist zijn eerste demarrage geplaatst. Hoe ik ook reed om aansluiting te krijgen, ik was geklopt."

...

"Ik geloof dat ik zonder die tegenslag zeker mijn kans gehad zou hebben. Zonder mij zouden ze vooraan niet weggeraakt zijn, dat weet ik in ieder geval zekers."

In de kranten was het niet duidelijk, maar Guido moet ergens na de Capo Berta de pijp aan Maarten gegeven hebben. Waarschijnlijk reed hij de Poggio niet meer op en reed hij door naar Sanremo.

Guido Reybrouck kwam nog een aantal malen aan bod in Sport '67 en soms waren dat weer artikels die wat commentaar achteraf kunnen gebruiken.

Zoals in Sport '67 nr. 14 van 10 tot 22 april 1967 op de voorpagina: **"Zonder Merckx kan ik in de RONDE iets gaan verdienen!"**

Guido Reybrouck met echtgenote na de aankomst van het Belgisch kampioenschap 1966 in Waregem.
(Foto: Marcel Anckaert -collectie KOERS. Museum van de Wielersport)

Op de pagina's 14 en 15 wordt Guido uitgebreid aan het woord gelaten. Het was een nabeschouwing na zijn overwinning in de Elfstedenronde. Guido vertelde dat hij eerst van plan was de Vuelta te rijden en de Tour te laten vallen omdat hij in die periode zijn kampioenentrui kon verzilveren in enkele goedbetaalde wedstrijden. Maar toen hij hoorde dat Merckx de Tour van 1967 niet zou rijden, besefte hij dat er weer kans was op enkele ritoverwinningen. Daarmee zou hij zijn internationaal seizoen, dat tot dan toe niet echt schitterend was, alsnog kunnen herwaarderen.

"Daarom ben ik bereid in juli te Angers voor de derde maal te vertrekken in de Tour, die mij telkens iets opleverde; twee ritoverwinningen in 1965, de Belgische rit vorige jaar."

Guido reed in 1967 uiteindelijk zowel de Vuelta (de start werd beloond met vele peseta's) en de Tour. In die Vuelta won hij direct de eerste rit. De derde deelname aan de Tour was ook weer succesvol. Winst in de 4de en 9de rit. In de strijd om het groen moest hij (119 punten) het afleggen tegen Jan Janssen (154 punten). Het jaar erop, in dienst bij Merckx, waren er drie ritoverwinningen in de Giro. En zo kwam hij in het selecte kransje van ritwinnaars in Tour-Giro-Vuelta. In 1969 ging hij samen met Merckx naar de Tour waar hij ook een etappezege wist te behalen. De Vuelta kwam er opnieuw in 1970 toen hij bij Germanvox reed. Hij won er naast de derde en 7de rit ook etappe 8b en het puntenklassement. Er volgden de jaren erop geen ritoverwinningen meer in de grote ronden.

Een titel die echter meer de aandacht trok was die in Sport '67 nr. 16 van 30 april tot 6 mei 1967 p. 16 die als volgt luidde: **"Reybrouck: zegen van pastoor om uit de boeien van Spaanse politie te geraken"**

Zoals eerder aangegeven had Guido Reybrouck de eerste rit van de Vuelta 1967 gewonnen. Dit ondanks maagkrampen. Die staken de dagen erna weer de kop op in de 5de rit, naar Madrid. Guido gaf op, waarna hij in de bezemwagen stapte. De Spaanse politie stuurde echter de bezemwagen een andere richting uit dan die van het peloton. Guido, vrezende dat hij op de dool zou geraken en het hotel niet zou terugvinden, ging hiermee niet akkoord. Het ene woord bracht het andere mee. Guido schoot in een Spaanse colère, de Spanjaarden hadden al een Spaanse colère en dus werd Reybrouckske in de boeien geslagen. En toen kwam als door god gezonden een pastoor tussenbeide. Die moet op een of andere manier het West-Vlaamse Spaans van Guido min of meer begrepen hebben. De pastoor nam hem mee door Madrid om hem weer te verenigen met zijn ploegmaats.

En zo kom ik aan een laatste titel die mijn aandacht trok met Guido Reybrouck erin. Sport '67 nr. 26 van 9 tot 15 juli 1967 p. 5: **"GUIDO REYBROUCK ZAL MOEILIJK TE KLOPPEN ZIJN"** Voor alle duidelijkheid, het ging hier over het veroveren van de groene trui.

(Foto Sport '67)

De bijgaande foto toont de sprint voor de 6de plaats in de 6de rit van Jambes naar Metz. Reybrouck won die sprint voor Willy Planckaert, Gerben Karstens en Walter Godefroot. Aan het einde van de 5de rit had Raymond Riotte de groene trui veroverd. En na de 6de rit kwam die om de schouders van Gerben Karstens met één puntje voorsprong op Guido. Jan Janssen volgde op 10 punten, Walter Godefroot op 13 punten.

Onder de foto stond: *"Op deze foto waren al de snelsten van de Ronde bijeen. Het ging te Metz niet om de eerste plaats, maar Guido Reybrouck verwierf er een geweldig groot vertrouwen in zijn mogelijkheden. Willy Planckaert, Gerben Karstens, Jan Janssen en Walter Godefroot (niet zichtbaar op het beeld), werden opnieuw ruim vooraf gereden door de Belgische kampioen, die van dat ogenblik af niet meer alleen is gaan geloven in eigen kansen op ritoverwinningen, maar ook op de groene trui. Guido Reybrouck besloot in 1965 zijn eerste Ronde op de tweede plaats van de puntenrangschikking na Jan Janssen, met wie hij nog altijd verder een rekening te vereffenen heeft."*

Verderop stond dan dat Guido een brief schreef aan zijn echtgenote waarin hij het volgende stelde: "... dat al de zorgen die hij had voor de Ronde-aanvang vergeten zijn en dat hij de groene trui nu als vast doel heeft."

Maar … er waren kapers op de kust:

Sport ’67 nr. 20 van 28 mei tot 4 juni p. 12: **“Willy Planckaert: “Nieuwe groene trui in de Ronde van Frankrijk””**

Willy Planckaert

Willy Planckaert gaf vanuit de Giro zijn bedenkingen over de Giro tot dan toe en ook zijn toekomstvisie naar de Tour toe. *“Ik zit nu af en toe reeds te piekeren over de Ronde van Frankrijk. Eigenlijk zou ik er liefst morgen aan willen beginnen, want ik voel me in staat bergen te verzetten. Trouwens, ook een stevige klim schrikt me nu niet meer af. Net als verleden jaar zal ik er alles op zetten om de groene trui te veroveren. Alles bij elkaar genomen is deze Giro toch een uitmuntende leerschool.”*

Willy Planckaert won in die Giro de ritten 5, 9 en 21b.

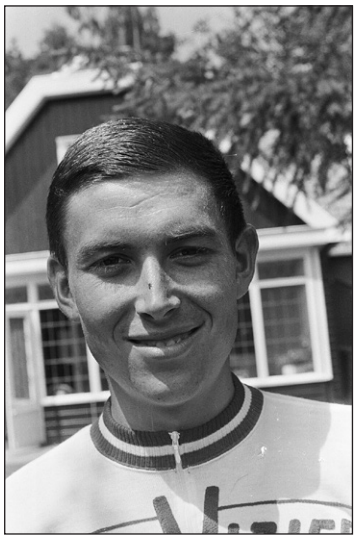

Gerben Karstens. (Foto: Wikicommons)

Sport ’67 nr. 24 van 25 juni tot 1 juli 1967 p. 5: **“Karstens: naar de Tour voor de groene trui”**

“Ze zeggen vaak, dat ik van mezelf wat al te veel overtuigd ben, dat ik mezelf overschat. Dat zeggen de mensen die mij niet kennen. Wanneer ik beweer, dat ik dit jaar de groene trui ga veroveren (en dat beweer ik ook), dan komt dat omdat ik weet dat het zo is. Ik overweeg altijd alles voordat ik iets ga doen. Ik heb ook over de Tour lang nagedacht. Zo goed als ik weet, dat ik de Tour de France niet kan winnen, weet ik ook dat ik in staat ben om de groene trui wel te halen. Daar fiets ik op, zonder te vergeten dat Jan Janssen de steun van de hele ploeg nodig heeft als blijkt dat hij goed is.

Ik rijd dus op punten, zoveel mogelijk vooraan te eindigen. Dat houdt in dat Gerben etappes moet gaan winnen. Dat gaat ook gebeuren.”

Sport ’67 nr. 25 van 2 tot 8 juli 1967 p. 3: **“Walter Godefroot: die “groene” is voor mij zo goed als zeker”**

Walter Godefroot

“… Op gans andere wijze dan te Saint-Malo, waar de Ronde op zo’n puike wijze voor mij begon, flitste ik dus weer voor de anderen over de finish (n.v.d.a.: het gaat over de aankomst van de derde rit). Het verlangen om mijn eerste Ronde met de “groene trui” te kunnen besluiten is hierdoor bijna opgedreven geworden tot een zekerheid die vooral de maats van onze optimistische “Rode Duivels” mij inpompen.

…

En nu dat ik dat alles begin te overdenken, wordt die fluisterende stem: – Walter niemand zal u uit het groen kunnen halen, steeds harder en harder.

Over de waarde van mijn contracten zal dan gediscussieerd worden, want niets zal dan in België met Eddy Merckx kunnen geschieden zonder dat ik er bijgehaald word.”

Hoe verliep nu die strijd om de groene trui?

Na het eerste deel van de eerste rit was de groene trui in het bezit van de winnaar van de rit, José María Errandonea. Gezien die ook de gele trui veroverd had kon die hem natuurlijk niet dragen. Het systeem waarbij de tweede in de stand de trui dan mocht dragen ging pas in vanaf 1971. Deel twee van de rit werd gewonnen door Walter Godefroot die vervolgens de groene trui mocht aantrekken. Gerben Karstens stond tweede, Guido Reybrouck achtste. Willy Planckaert, 8ste in de rit, stond niet in de top tien.

Na de tweede rit, gewonnen door Willy Van Neste, zaten ook de gele en groene trui rond zijn schouders. De derde rit was voor Marino Basso die op zijn beurt de groene trui over het hoofd mocht trekken. Godefroot stond derde en Karstens ex aequo 4de.

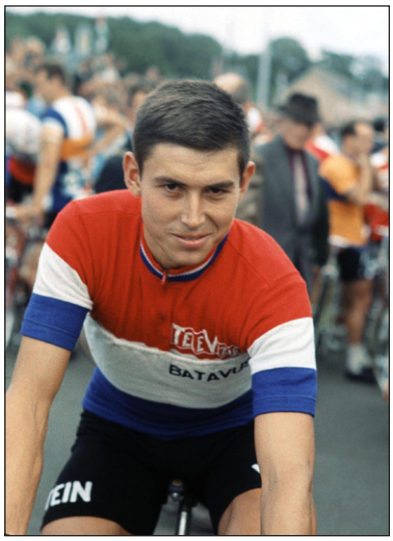

Gerben Karstens

Guido Reybrouck won de 4de rit. Het groen was deze keer voor Karstens voor Reybrouck, Janssen, Basso, Van Neste en Godefroot.

Na het eerste deel van rit 5 was het groen weer bij een andere renner beland nl. Raymond Riotte. Hij behield de trui ook na de tijdrit.

Zoals hierboven aangegeven zat de trui na de 6de rit weer om de schouders van Gerben Karstens. Die had één puntje voorsprong op Reybrouck (2de), tien punten op Janssen (4de), 13 punten op Godefroot (6de) en 15 punten op Basso (7de).

Raymond Riotte veroverde het groen opnieuw de dag erop. Reybrouck bleef tweede, dit keer op 5 punten, Karstens werd derde op 12 punten, Godefroot 4de op 20 punten en Janssen 6de op 22 punten.

De volgende dag veranderde er niet veel. Enkel Jan Janssen naderde tot op 8 punten en wrong zich tussen Reybrouck en Karstens.

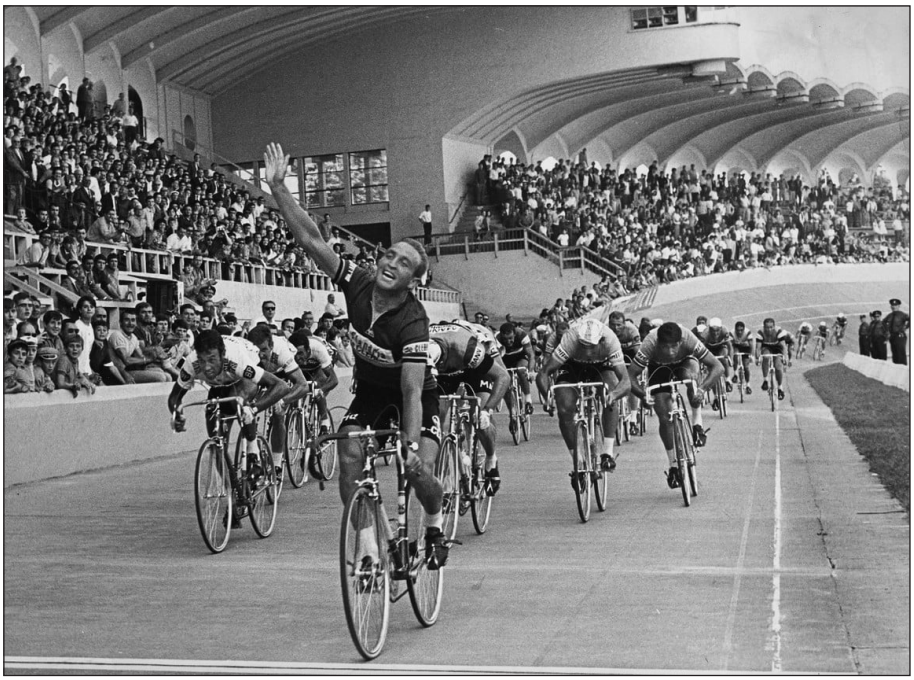

Walter Godefroot wint in Bordeaux voor Barry Hoban en Daniel Vanryckeghem.
(Foto: Het Nieuwsblad)

Een naam die we zo goed als niet tegengekomen waren, Willy Planckaert, buiten tijd in rit 8. Een tweede groene trui zat er niet in en zou er nooit meer komen.

In de volgende rit verspeelde Riotte zijn groene trui aan ritwinnaar Guido Reybrouck. Jan Janssen (5de) volgde al op 28 punten, Karstens op 32 punten, Godefroot op 33 punten. De weg lag open voor Guido om zijn voorspelling waar te maken.

Na de eerste bergrit bleef het groen van Guido. Maar de Nederlanders kwamen dichter. Karstens kwam op 26 punten en Janssen kwam op 23 punten.

Guido bleef standhouden na de 11de rit. Karstens naderde één puntje, Janssen viel terug naar 30 punten en Godefroot stond op 31 punten.

Ook in Marseille stond Reybrouck nog altijd aan kop. Karstens stond nu op 23 punten, Janssen op 33 punten evenals Godefroot.

En dan kwam de rit naar Carpentras over de Mont Ventoux. Jan Janssen won en werd tweede in het puntenklassement op 8 punten van Guido. Karstens bleef op 23 punten hangen, Godefroot op 33 punten.

De dag erop vergrootte Guido zijn voorsprong op Janssen opnieuw tot 19 punten. Karstens volgde op 31 punten, Godefroot op 39 punten. De laatste twee leken uitgeteld voor de groene trui. Ook Raymond Riotte die al heel de tijd tussen deze vier protagonisten zweefde, bleef steken op 30 punten.

Jan Janssen kon in de 15de rit zijn achterstand terugbrengen tot 9 punten[1]. En in de volgende rit sloeg hij toe. Zijn achterstand werd een voorsprong van 7 punten. In de Pyreneeënrit sloeg hij verder toe en vergrootte zijn voorsprong tot 21 punten. Dat werden er 22 na de 19de rit en 32 na de 20ste rit die eindigde op de Puy de Dôme. Aan de streep in Parijs waren het er uiteindelijk 35.

Daar waar het in 1965 slechts 14 punten scheelde tussen Jan Janssen en Guido Reybrouck was het deze keer 35 punten. 2-0 voor Jan Janssen en daar zou het bij blijven. Een rechtstreeks duel tussen Janssen en Reybrouck voor de groene trui kwam er niet meer.

Jan Janssen won uiteindelijk driemaal de groene trui (1964-65 en 1967) en werd tweede in 1969 en derde in 1968.

Willy Planckaert kwam nooit meer in aanmerking voor de groene trui die hij uiteindelijk enkel in 1966 veroverde. Broer Eddy volgde hem binnen de familie op in 1988.

Walter Godefroot werd in 1968 tweede na Franco Bitossi en won de groene trui in 1970. Gerben Karstens werd na zijn tweede plaats in 1966 nog eens derde in 1971. De groene trui winnen zat er echter nooit in.

Voor Guido Reybrouck zou het bij die twee tweede plaatsen blijven. Hij droeg in totaal 11 dagen de groene trui en staat daarmee op de 17de plaats voor de Belgen[2], net voor Roger De Vlaeminck. Walter Godefroot droeg hem 32 dagen (4de), Willy Planckaert 22 dagen (10de). En neen, niet Eddy Merckx is recordhouder bij de Belgen, hij is slechts derde (33 dagen), het is Freddy Maertens die met 71 groene truien in België aan kop staat.

Jan Janssen in een groene trui, maar die komt uit de Dauphiné Libéré.

1 Die rit kwam Reybrouck, net als Karstens, ten val in de sprint voor de derde plaats. Dit had hem 16 punten kunnen opleveren, en Janssen op 26 punten gezet.

2 Op datum van 23/8/2024 https://nl.wikipedia.org/wiki/Puntenklassement_Ronde_van_Frankrijk

Tenslotte nog dit.

- Sport ’67 nr. 13 van 9 tot 15 april 1967 p. 13: **“Jan Janssen: Dit jaar win ik ook de Tour”**
- Sport ’67 nr. 16 van 30 april tot 6 mei 1967 p. 16: **“Jan Janssen: met een goede ploeg win ik dit jaar de Tour”**
- Sport ’67 nr. 24 van 25 juni tot 1 juli 1967 p. 1: **“Jan Janssen rondewinnaar?”**
- Sport ’67 nr. 24 van 25 juni tot 1 juli 1967 p. 4: **“Jan Janssen: dit jaar moet ik winnen”**

En zelfs

- Sport ’67 nr. 23 van 18 tot 24 juni 1967 p. 4: **“Willy Planckaert: ook ik kan ooit de Tour winnen”**
- Sport ’67 nr. 23 van 18 tot 24 juni 1967 p. 8: **“Jos Huysmans gaat naar de Tour om hem te winnen”**
- Sport ’67 nr. 24 van 25 juni tot 1 juli 1967 pp. 2-3: **“Gimondi: mijn doel voor 1967? De Giro, de Tour en de wereldtitel”**

Genoeg kandidaten voor de eindzege van de Tour de France. Maar dat is voor een andere keer.

Guido Reybrouck in 1970 te Beernem. (Foto Peter Remmerie)

Guido Reybrouck in 1971. (Foto Peter Remmerie)

Europese kampioenschappen op de piste (1954-55)

door Jan De Smet en Hans Vandeput

1954-55

Er waren terug vier 'titels' te verdienen in het winterseizoen 1954-55. De ploegkoers en de halve fond, zoals het winterseizoen voordien, de sprint en het omnium.

In de ploegkoers deden maar liefst vijf winterbanen mee, maar wel opnieuw geen Belgische. Parijs, Dortmund en Zürich waren er zoals het jaar ervoor bij alsook Milaan en Kopenhagen.

Voor de halve fond was de interesse beperkter. Enkel Zürich, Parijs en Dortmund organiseerden manches.

De sprint is eerder een onduidelijk verhaal. De 'titel' werd weliswaar uitgereikt na één toernooi. Maar of het dit van Antwerpen of Brussel was, is niet helemaal duidelijk.

Het omnium werd georganiseerd via selectiemanches in Parijs, Dortmund, Milaan en Kopenhagen.

Ploegkoers

De schiftingen werden gereden over 10 manches. Per baan 2 schiftingen: Parijs (Franse renners), Zürich (Zwitsers en Spanjaarden), Dortmund (Duitsers en Nederlanders), Milaan (Italianen en Australiërs), Kopenhagen (Denen en Belgen). De finale werd dan weer in Parijs gereden op 6 februari 1955.

Per schifting zal vanaf het winnend koppel zoveel punten toegekend worden als er deelnemende koppels zijn. Bij ploegen die zich niet kunnen kwalificeren, vervallen de hen toegekende punten gezien elke baan ook renners van een andere nationaliteit mag aanwerven. Om standaardploegen te bevorderen bleef men vasthouden aan het principe dat duo's van verschillende nationaliteit niet in aanmerking komen voor kwalificatie (bv. Gillen-Terruzzi).

De banen zijn er ook toe verplicht de hen toegewezen buitenlandse renners in beide kwalificatieritten te laten starten om hen evenveel kwalificatiemogelijkheden te bieden als de renners van eigen nationaliteit. Als buitenlandse koppels te veel achterstand oplopen in de 1ste schiftingsreeks kunnen zij in de 2de vervangen worden door koppels van de eigen nationaliteit.

Op 21 december had enkel Zürich al 2 schiftingen volbracht. Roth-Bucher, Koblet-Von Büren, Plattner-Schär en Pfenninger-Strehler waren gekwalificeerd voor de finale van 6 februari te Parijs die zou betwist worden met 20 ploegen.

Dortmund had waarschijnlijk kalenderproblemen. Radsport opperde dat men hier beter de uitslag van het nationaal kampioenschap te Münster zou hanteren als kwalificatie. De 2 schiftingen van Kopenhagen en Milaan dienden nog betwist te worden. De Denen namen Belgische ploegen als gasten aan.

1ste Manche (3 oktober 1954 Dortmund) 100 km in 2h07'43"1/5

1.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	29 pnt
Op 1 ronde		
2.	Piet Haan-Jan Plantaz (NED)	65 pnt
3.	Hans Preiskeit-Günther Bintner (GER)	41 pnt
4.	Edi Gieseler-Manfred Donike (GER)	27 pnt

5. Heinz Zoll-Herbert Weinrich (GER) 17 pnt

Op 2 ronden

6. Horst Holzmann-Bruno Zieger (GER) 18 pnt
7. Walter Schürmann-Valentin Petry (GER) 15 pnt

Op 3 ronden

8. Karl-Heinz Kramer-Hermann Schild (GER) 10 pnt

Op 6 ronden

9. Heinz Müller-Werner Potzernheim (GER) 8 pnt

Peters-Schulte, winnaars te Dortmund op 03/10/1954 en Zürich op 23/10/1954. (Foto Collectie HV)

2de Manche (23 oktober 1954 Zürich) 100 km in 1h58'48"4/10 (nieuw officieus record)

1. Jean Roth-Walter Bucher (SUI) 51 pnt

Op 1 ronde

2. Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI) 76 pnt
3. Fritz Pfenninger-René Strehler (SUI) 38 pnt[1]
4. Walter Zehnder-Oskar von Büren (SUI) 26 pnt[2]
5. Fritz Schär-Oscar Plattner (SUI) 26 pnt
6. Fernando Terruzzi-Lucien Gillen (ITA/LUX) 12 pnt

Op 2 ronden

7. Guillermo Timoner Obrador-Juan Espin (ESP) 51 pnt
8. Hans Wenger-Fritz Siegenthaler (SUI) 37 pnt
9. Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN) 28 pnt
10. Ferdi Kübler-Rolf Graf (SUI) 1 pnt

Op 3 ronden

11. Marcel Huber-Heini Müller (SUI)

1 Worden niet vermeld in de Gazet van Antwerpen waardoor alle koppels een plaats opschuiven.
2 Radsport geeft 31 punten.

Roth-Bucher winnaars te Zürich op 23/10/1954. (Brochure Zesdaagse van München)

3de Manche (14 november 1954 Zürich) 100 km in 2h00'42"4/5

1.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	36 pnt
Op 1 ronde		
2.	Jean Roth-Walter Bucher (SUI)	81 pnt
3.	Roger Godeau-Georges Senfftleben (FRA)	79 pnt
4.	Rik Van Steenbergen-Stan Ockers (BEL)	70 pnt
5.	Fritz Schär-Oscar Plattner (SUI)	56 pnt[3]
6.	Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	33 pnt
Op 3 ronden		
7.	Fritz Pfenninger-René Strehler (SUI)	43 pnt
8.	Walter Zehnder-Oskar von Büren (SUI)	19 pnt
9.	Ferdi Kübler-Rolf Graf (SUI)	7 pnt
Op 5 ronden		
10.	Eugen Kamber-Carlo Clerici (SUI)	24 pnt
11.	Hans Nötzli-Max Schellenberg (SUI)	0 pnt
Op 6 ronden		
12.	Marcel Huber-Heini Müller (SUI)	12 pnt
13.	Hans Wenger-Fritz Siegenthaler (SUI)	10 pnt
Op 7 ronden		
14.	Max Meier-Adolf Suter (SUI)	4 pnt
Op 10 ronden		
15.	Guillermo Timoner Obrador-Juan Espin (ESP)	3 pnt

3 Gazet van Mechelen geeft 53 punten, Radsport geeft 52 punten.

4de Manche (21 november 1954 Parijs) 100 km in 2h05'09"1/5

1. Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA) 22 pnt

Op 1 ronde

2. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) 18 pnt
3. Miguel Poblet Orriols-Miguel Bover Pons (ESP) 15 pnt
4. Émile Gosselin-Leon Vandaele (BEL) 9 pnt

Op 2 ronden

5. Fiorenzo Magni-Roger Godeau (ITA/FRA) 19 pnt
6. André Darrigade-Roger Hassenforder (FRA) 3 pnt
7. Georges Decaux-Claude Brugerolles (FRA) 0 pnt

Op 3 ronden

8. Mino De Rossi-Nino Defilippis (ITA) 7 pnt
9. Marcel Bareth-Jean Le Nizerhy (FRA) 3 pnt
10. Marcel Diot-Émile Lognay (FRA) 0 pnt

Sennftleben-Forlini in actie te Parijs op 21/11/1954. (Foto Miroir Sprint)

5de Manche (23 december 1954 Milaan) 100 km in 2h03'52"4/5[4]

1. Fiorenzo Magni-Fernando Terruzzi (ITA) 33 pnt

Op 1 ronde

2. Lucien Gillen-Armin von Büren (Lux/SUI) 84 pnt
3. Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA) 60 pnt
4. Jean Roth-Walter Bucher (SUI) 36 pnt[5]

Op 2 ronden

5. Severino Rigoni-Nino Defilippis (ITA) 32 pnt

Op 5 ronden

6. Donato Piazza-Giorgio Albani (ITA) 19 pnt

Op 7 ronden

7. Mino De Rossi- Russell Mockridge (ITA/AUS) 52 pnt
8. Franco Aureggi-Tranquillo Scudellaro (ITA) 25 pnt

Op 8 ronden

9. Otello Conte-Marino Morettini (ITA) 9 pnt

Waren mogelijk ook deelnemer:
Luigi Casola-Primo Bergomi (ITA)
Erminio Leoni-Schezzi[6] (ITA)

4 L'Équipe geeft 2h03'52"1/5.
5 L'Équipe en Corriere dello Sport geven 37 punten.
6 We konden de juiste naam van deze renner niet achterhalen. Er is twijfel tussen Vittorio Seghezzi en Enzo Sacchi.

6de Manche (16 januari 1955 Kopenhagen) 100 km in 1h59'40"

1.	Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)	27 pnt
2.	Lucien Gillen-Fernando Terruzzi (LUX/ITA)[7]	26 pnt
3.	Jos De Beuckelaer-Arsène Ryckaert (BEL)	11 pnt
Op 1 ronde		
4.	Miel Severeyns-Paul Depaepe (BEL)	18 pnt
5.	Max Jørgensen-Otto Olsen (DEN)	16 pnt
Op 2 ronden		
6.	Ove Claus Hansen-Johnni Kajberg (DEN)	2 pnt
Op 3 ronden		
7.	Benny Schnoor-Rupert Christensen (DEN)	7 pnt
Op 4 ronden		
8.	René Adriaenssens-Maurice Depauw (BEL)	12 pnt
9.	Kurt Drewsen-Finn Thygesen (DEN)	6 pnt
10.	Rud Jacobsson-Ib Laursen (DEN)	0 pnt
Op 5 ronden		
11.	Kjeld Leveau-Wenzel Jörgensen (DEN)	2 pnt
12.	René (Kemper) Janssens-Edward Van De Velde (BEL)	0 pnt
Op 20 ronden		
13.	Roger Decorte-Albert Bruylandt (BEL)	5 pnt

Nielsen (L)-Klamer (R) winnaars te Kopenhagen op 16/01/1955. (Brochure Zesdaagse van München)

7 Lucien Gillen-Fernando Terruzzi (LUX/ITA) hadden zich buiten concurrentie aangemeld.

7de Manche (20 januari 1955 Kopenhagen) 3 uur waarin 148,2 km

1.	Lucien Gillen-Fernando Terruzzi (LUX/ITA)	24 pnt
2.	Kay Werner Nielsen-Evan Kramer (DEN)[8]	11 pnt
Op 2 ronden		
3.	Jos De Beuckelaer-Arsène Ryckaert (BEL)	16 pnt
4.	Max Jørgensen-Otto Olsen (DEN)	5 pnt
Op 3 ronden		
5.	Miel Severeyns-Paul Depaepe (BEL)	3 pnt[9]
Op 4 ronden		
6.	René (Kemper) Janssens-Edward Van de Velde (BEL)	9 pnt
7.	Roger Decorte-Albert Bruylandt (BEL)	6 pnt
Op 5 ronden		
8.	Kurt Drewsen-Finn Thygesen (DEN)	8 pnt
Op 7 ronden		
9.	Rud Jacobsson-Ib Laursen (DEN)	1 pnt
Op 8 ronden		
10.	Kjeld Leveau-Wenzel Jörgensen (DEN)	6 pnt
11.	René Adriaenssens - Maurice Depauw (BEL)	1 pnt
12.	Ove Claus Hansen-Johnni Kajberg (DEN)	0 pnt
Op 9 ronden		
13.	Benny Schnoor-Rupert Christensen (DEN)	? pnt

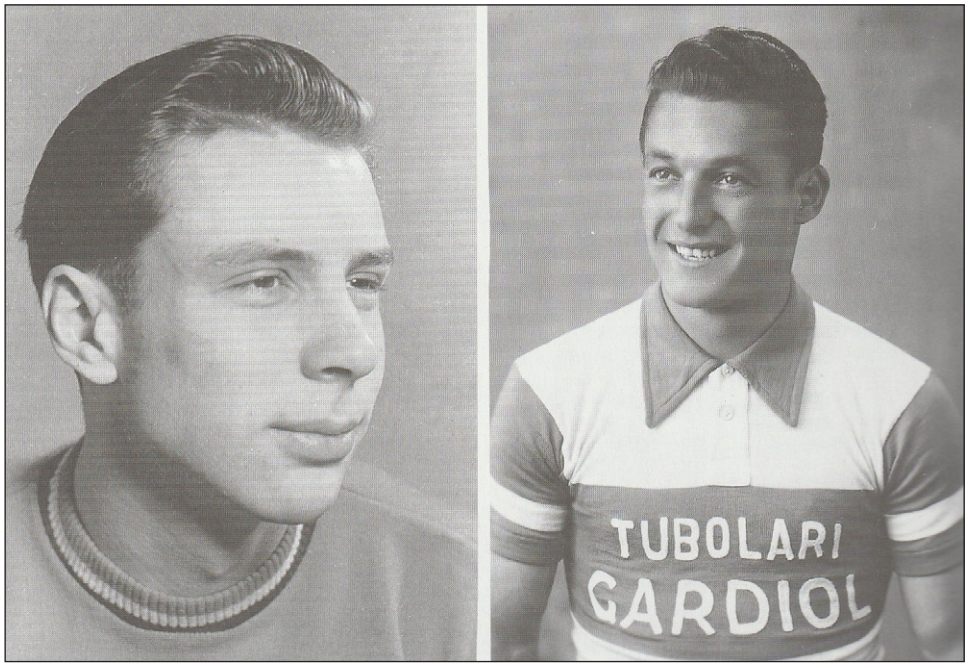

Gillen-Terruzzi winnaars te Kopenhagen op 20/01/1955. (Brochure Zesdaagse van München)

8 Volgens Radsport ook op 2 ronden. Maar dat klopt niet met de puntentelling.
9 Volgens Radsport 8 punten.

8ste Manche[10] (03 februari 1955 Milaan)

1. Fausto Coppi-Fernando Terruzzi (ITA)
2. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)
3. Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA)
4. Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)

Over een tweede manche in Parijs en Dortmund kon niks teruggevonden worden.

Voor Zürich en Kopenhagen geeft dat dan:

	Zürich 1	Zürich 2	Totaal
Jean Roth-Walter Bucher (SUI)	10	9	**19**
Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	9	5	**14**
Fritz Pfenninger-René Strehler (SUI)	8	4	**12**
Fritz Schär-Oscar Plattner (SUI)	6	6	**12**
Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)		10	**10**
Walter Zehnder-Oskar von Büren (SUI)	7	3	**10**
Roger Godeau-Georges Senfftleben (FRA)		8	**8**
Rik Van Steenbergen-Stan Ockers (BEL)		7	**7**
Fernando Terruzzi-Lucien Gillen (ITA/LUX)	5		**5**
Guillermo Timoner Obrador-Juan Espin (ESP)	4		**4**
Ferdi Kübler-Rolf Graf (SUI)	1	2	**3**
Hans Wenger-Fritz Siegenthaler (SUI)	3		**3**
Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)	2		**2**
Eugen Kamber-Carlo Clerici (SUI)		1	**1**

10 In de Gazet van Antwerpen van 5 februari 1955 p. 12 staat: "Het ploegomnium dat doorging (op 3 februari) in Milaan als zifting voor het Europees ploegkoerskampioenschap werd gewonnen door Fausto Coppi-Fernando Terruzzi (ITA) voor Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) en Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI).
Die Radsportwoche daarentegen meldt hiervoor het volgende: Fausto Coppi-Fernando Terruzzi (ITA) wonnen een ploegenomnium te Milaan. In alle disciplines (1 km tijdrijden, 10 km puntenrit, 4000 m achtervolging waren zij outstanding en gingen de ploegen Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED), Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA) en Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI) vooraf. Zij hebben het dus over een ploegenomnium en geen ploegkoers.
Het Belang van Limburg schrijft dan weer: "De Italianen Coppi-Terruzzi wonnen donderdagavond een omnium te Milaan, tellend voor het kampioenschap van Europa (n.v.d.a.: dit kan betekenen dat dit meetelde voor het Europees Criterium ploegenomnium).
De mogelijkheid bestaat dat Milaan geen ruimte meer zag in de agenda voor de tweede Milanese manche voor het Europees Criterium ploegkoers en dat dan maar het ploegkoers-gedeelte van het ploegenomnium als tweede manche beschouwd werd. Maar dan moet de uitslag wel anders zijn want de uitslag van de 40 km ploegkoers was:

1. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) de 40 km in 47'59"4/5	29 punten
Op 1 ronde	
2. Fiorenzo Magni-Lucien Gillen (ITA/LUX)	25
3. Severino Rigoni-Nino Defilippis (ITA)	20
Op 2 ronden	
4. Fausto Coppi-Fernando Terruzzi (ITA)	8
5. Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA)	1

Opgave: Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)

	Kopenhagen 1	Kopenhagen 2	Totaal
Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)	10	9	**19**
Fernando Terruzzi-Lucien Gillen (ITA/LUX)	9	10	**19**
Jos De Beuckelaer-Arsène Ryckaert (BEL)	8	8	**16**
Max Jørgensen-Otto Olsen (DEN)	6	7	**13**
Miel Severeyns-Paul Depaepe (BEL)	7	6	**13**
Kurt Drewsen-Finn Thygesen (DEN)	2	3	**5**
Ove Claus Hansen-Johnni Kajberg (DEN)	5		**5**
René (Kemper) Janssens-Edward Van de Velde (BEL)		5	**5**
Benny Schnoor-Rupert Christensen (DEN)	4		**4**
Roger Decorte-Albert Bruylandt (BEL)		4	**4**
René Adriaenssens-Maurice Depauw (BEL)	3		**3**
Rud Jacobsson-Ib Laursen (DEN)	1	2	**3**
Kjeld Leveau-Wenzel Jörgensen (DEN)		1	**1**

Bovenstaande in aanmerking nemend, zouden volgende koppels gekwalificeerd zijn:

Kopenhagen: Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN), Jos De Beuckelaer-Arsène Ryckaert (BEL), Max Jørgensen-Otto Olsen (DEN) en Miel Severeyns-Paul Depaepe (BEL)

Zürich: Jean Roth-Walter Bucher (SUI), Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI), Fritz Pfenninger-René Strehler (SUI) en Fritz Schär-Oscar Plattner (SUI)

Milaan: dit is moeilijker in te schatten omdat niet geweten is of er meer dan zes koppels meededen in Milaan 2.

Parijs (op basis van één manche): Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA), Georges Decaux-Claude Brugerolles (FRA), Marcel Bareth-Jean Le Nizerhy (FRA) en Marcel Diot-Émile Lognay (FRA)

Dortmund (op basis van één manche): Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED), Piet Haan-Jan Plantaz (NED), Hans Preiskeit-Günther Bintner (GER) en Edi Gieseler-Manfred Donike (GER)

In Het Belang van Limburg van 2 februari 1955 staat een lijst van koppels die zich gekwalificeerd hebben.

Kopenhagen: Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN), Jos De Beuckelaer-Arsène Ryckaert (BEL), Otto Olsen-Max Jørgensen (DEN) en Paul Depaepe-Miel Severeyns (BEL)

Dit komt overeen met bovenstaande.

Zürich: Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI), Jean Roth-Walter Bucher (SUI), Fritz Schär-Oscar Plattner (SUI) en René Strehler-Fritz Pfenninger (SUI)

Dit komt overeen met bovenstaande.

Milaan: Fiorenzo Magni-Terruzzi (ITA), Severino Rigoni-Nino Defilippis (ITA), Reginald Arnold-Russell Mockridge (AUS) en Guido Messina-Giorgio Albani (ITA)

Dit kan kloppen met de (gedeeltelijke) uitslagen van Milaan 1 & 2. Fiorenzo Magni-Terruzzi

wonnen Milaan 1, Severino Rigoni-Nino Defilippis waren vijfde en derde in Milaan 1 en Milaan 2. Maar Russell Mockridge trad in Milaan 1 aan met Mino De Rossi i.p.v. Reginald Arnold[11] en Giorgio Albani trad, eveneens in Milaan 1, aan met Donato Piazza i.p.v. Guido Messina.

Parijs: Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA), Marcel Bareth-Jean Le Nizerhy (FRA), Georges Decaux-Claude Brugerolles (FRA) en Marcel Diot-Émile Lognay (FRA)

Dit komt overeen met het resultaat na één manche.

Dortmund: Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED), Piet Haan-Jan Plantaz (NED), Hans Preiskeit-Günther Bintner (GER) en Edi Gieseler-Manfred Donike (GER)

Dit komt overeen met het resultaat na één manche.

Dit alles laat vermoeden dat er in Parijs[12] en Dortmund maar 1 manche verreden werd.

Finale (06-02-1955 Paris) wedstrijd over 3u, afstand 142 km en 5 m

1. Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA)	17 pnt
Op 1 ronde	
2. Jean Roth-Walter Bucher (SUI)	35 pnt
3. Jos de Beuckelaer-Arsène Ryckaert (BEL)	27 pnt
4. Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)	3 pnt
Op 2 ronden	
5. Armin von Büren-Oskar von Büren (SUI)[13]	20 pnt
6. Russell Mockridge-Reginald Arnold (AUS)	6 pnt
7. Georges Decaux-Claude Brugerolles (FRA)	5 pnt
8. Marcel Bareth-Jean Le Nizerhy (FRA)	2 pnt
9. Fritz Schär-Oscar Plattner (SUI)	0 pnt
Op 3 ronden	
10. René Strehler-Walter Zehnder (SUI)[12]	5 pnt
11. Heinz Zoll-Herbert Weinrich (GER)[14]	0 pnt
Op 4 ronden	
12. Marcel Diot-Émile Lognay (FRA)	0 pnt
Op 5 ronden	
13. Otto Olsen-Max Jørgensen (DEN)[15]	0 pnt

11 Russell Mockridge reed dezelfde avond wel het ploegenomnium in Milaan met Reg Arnold. Het koppel was voor de ploegkoers wel aangekondigd. Misschien had Arnold pech of was er een val zodat Arnold vervangen werd door Mino De Rossi. Ook het koppel Guido Messina-Giorgio Albani was aangekondigd.

12 Misschien rekende men de finale in Parijs als zijnde de tweede manche.

13 Hugo Koblet was dus vervangen door Oskar von Büren en Fritz Pfenninger door Walter Zehnder. Koblet reed nochtans op 3 februari in Milaan een manche van het Europees kampioenschap ploegomnium met Armin von Büren. Fritz Pfenninger had opgegeven in de Zesdaagse van Zürich en was dus ziek of gekwetst. Aanvankelijk zou Strehler met Oskar von Büren aantreden, maar deze laatste werd na het afzeggen van Koblet gekoppeld aan broer Armin.

14 Zoll-Weinrich waren eigenlijk niet gekwalificeerd. Waarschijnlijk stond het de organisatoren vrij om nog een lokaal duo aan de deelnemerslijst toe te voegen.

15 Radsport geeft Otto Olsen-Rud Jacobssen (DEN).

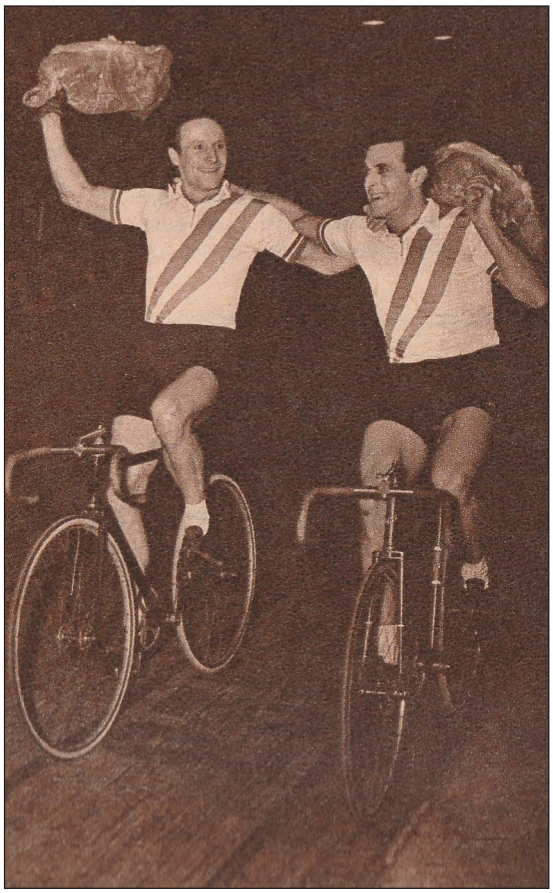

Forlini-Sennftleben rijden de ereronde na winst van de finale te Parijs op 06/02/1955. (Foto Miroir Sprint)

Halve Fond

Er deden drie winterbanen mee nl. Zürich, Parijs en Dortmund. In Zürich traden de Zwitsers en Belgen aan en mochten de eerste twee naar de finale. In Dortmund traden de Duitsers, Nederlanders en Italianen aan en mochten eveneens de eerste twee naar de finale. Parijs was enkel voorbehouden voor de Fransen en daar mocht enkel de winnaar naar de finale in Dortmund.

De wedstrijd in Dortmund ging door op 26 december 1954, er waren drie reeksen (20, 30 en 30 km) waarin 79 km 965 m afgelegd werd.

Reeks 1: 20 km in 19'17,2"

1. Giuseppe Martino (ITA) (Jupp Merkens)
2. Wout Wagtmans (NED) (Bertus de Graaf) op 15m
3. Lothar Schiller (GER) (Jupp Ceurremans) op 80m
4. Fernando Terruzzi (ITA) (Hans Kaeb) op 170m
5. Horst Holzmann (GER) (Georges Grolimund) op 270m

Reeks 2: 30 km in 29'24,5"

1. Wout Wagtmans (NED)
2. Lothar Schiller (GER) op 110m
3. Horst Holzmann (GER) op 180m
4. Fernando Terruzzi (ITA) op 195m
5. Giuseppe Martino (ITA) op 260m

Reeks 3: 30 km in 29'34,5"

1. Horst Holzmann (GER)
2. Wout Wagtmans (NED) op 20m
3. Lothar Schiller (GER) op 100m
4. Fernando Terruzzi (ITA) op 140m
5. Giuseppe Martino (ITA) op 280m

Einduitslag op basis van de afgeronde afstanden:

1. Wout Wagtmans (NED) 79,965 km
2. Lothar Schiller (GER) 79,710 km
3. Horst Holzmann (GER) 79,550 km
4. Fernando Terruzzi (ITA) 79,495 km
5. Giuseppe Martino (ITA) 79,460 km

Wout Wagtmans en Lothar Schiller waren gekwalificeerd voor de finale.

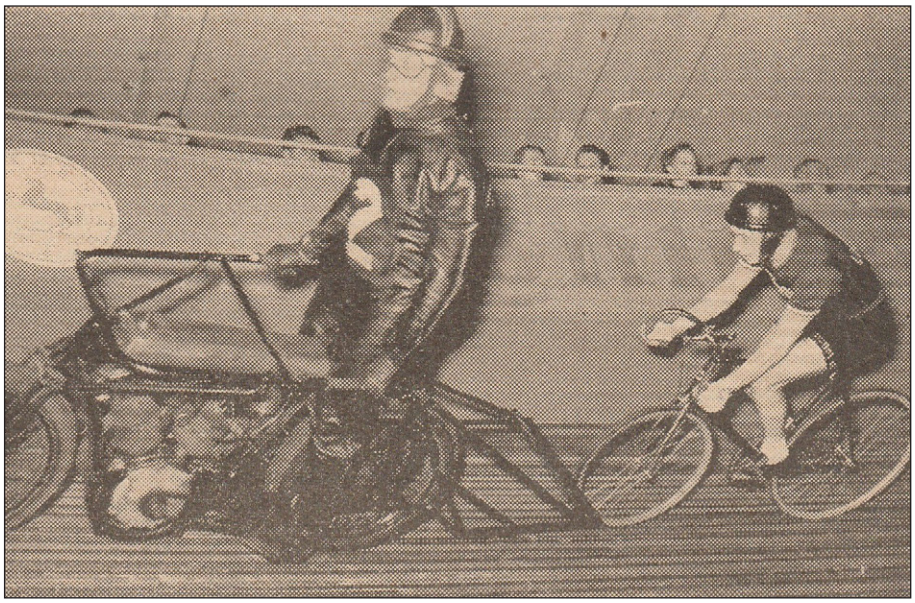

Wout Wagtmans in actie te Dortmund op 26/12/1954. (Foto Radsport)

De wedstrijd in Parijs ging door op 16 januari 1955. Er werd gereden over 50 km in 43'14"

1. Guy Solente (FRA)
2. Ange Le Strat (FRA)
3. Roger Queugnet (FRA)
4. Henri Lemoine (FRA)
5. Jacky Melot (FRA)

Guy Solente was dus gekwalificeerd voor de finale.

Guy Solente, winnaar te Parijs op 16/01/1955. (Foto Collectie HV)

De wedstrijd in Zürich ging door op 27 januari 1955, wedstrijd over een uur waarin 66 km 500 m afgelegd werd.

1. Jacques Besson (SUI) (Georges Grolimund)
2. Joe Bunker (AUS) (Arthur Vanderstuyft) op 4 m
3. Max Meier (SUI) (Joppi ?) op 35 m
4. Graeme French (AUS) (Miel Vandenbosch) op 380 m
5. Lothar Schiller (GER) (Hans Martin) op 7750 m

In principe waren Jacques Besson en Joe Bunker geplaatst voor de finale. Anderzijds was Zürich de kwalificatiewedstrijd voor de Zwitsers en Belgen. Het is niet duidelijk wat hier het besluit was.

Jacques Besson, winnaar te Zürich op 27/01/1955. (Foto Collectie HV)

Voor de finale werden volgende renners aangeduid: Lothar Schiller (GER), Adolf Verschueren (BEL), Jacques Besson (SUI), Horst Holzmann (GER) en Wout Wagtmans (NED).

Guy Solente (FRA) kwam niet op de lijst voor. De reden hiervoor kon teruggevonden worden in een kritische nabeschouwing van hoofdredacteur Gasper in Radsport nr. 9 van 01/03/1955 over de Europese Criteriums halve fond en ploegkoers: “Solente had geen zin om te starten in de finale van het Europees Criterium omdat hem te weinig startgeld aangeboden werd. Nochtans bood Dortmund evenveel aan als dat Duitsers krijgen indien die in het buitenland rijden. Denkt Solente misschien dat zijn prestaties in Mönchengladbach en Hürth meer waard waren? Hij heeft in alle geval zijn kansen verkeken om zich ook hier in de kijker te rijden”. Dit verklaart dus de afwezigheid van Solente in de finale en vermoedelijk heeft Horst Holzmann (GER) dan zijn plaats ingenomen, wat niet expliciet in Radsport vermeld wordt.

Hoe Adolf Verschueren (BEL) zich gekwalificeerd heeft is niet duidelijk. Misschien mocht hij als uittredend titelvoerder sowieso de finale rijden?

Finale (20 februari 1955 in Dortmund) over 3 reeksen

Reeks 1: 30 km in 28’46”9/10de

1. Lothar Schiller (GER) (Jupp Ceurremans)
2. Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville) op 10m
3. Jacques Besson (SUI) (Georges Grolimund) op 165m
4. Horst Holzmann (GER) (Hans Kaeb) op 170m
5. Wout Wagtmans (NED) (Bertus de Graaf) op 380m

Reeks 2: 30 km in 28’46”5/10de

1. Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville)
2. Lothar Schiller (GER) (Jupp Ceurremans) op 70m
3. Jacques Besson (SUI) (Georges Grolimund) op 380m
4. Horst Holzmann (GER) (Hans Kaeb) op 400m
5. Wout Wagtmans (NED) (Bertus de Graaf) op 550m

De stand voor de slotreeks:

1. Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville) 59,990 km
2. Lothar Schiller (GER) (Jupp Ceurremans) 59,930 km
3. Jacques Besson (SUI) (Georges Grolimund) 59,455 km
4. Horst Holzmann (GER) (Hans Kaeb) 59,430 km
5. Wout Wagtmans (NED) (Bertus de Graaf) 59,070 km

Reeks 3: 40 km in 39’18”4/10de

1. Lothar Schiller (GER) (Jupp Ceurremans)
2. Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville) op 110m
3. Jacques Besson (SUI) (Georges Grolimund) op 170m
4. Horst Holzmann (GER) (Hans Kaeb) op 260m
5. Wout Wagtmans (NED) (Bertus de Graaf) op 1100m

Eindstand:

1.	Lothar Schiller (GER) (Jupp Ceurremans)	99,930 km
2.	Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville)	99,880 km
3.	Jacques Besson (SUI) (Georges Grolimund)	99,285 km
4.	Horst Holzmann (GER) (Hans Kaeb)	99,170 km
5.	Wout Wagtmans (NED) (Bertus de Graaf)	97,970 km

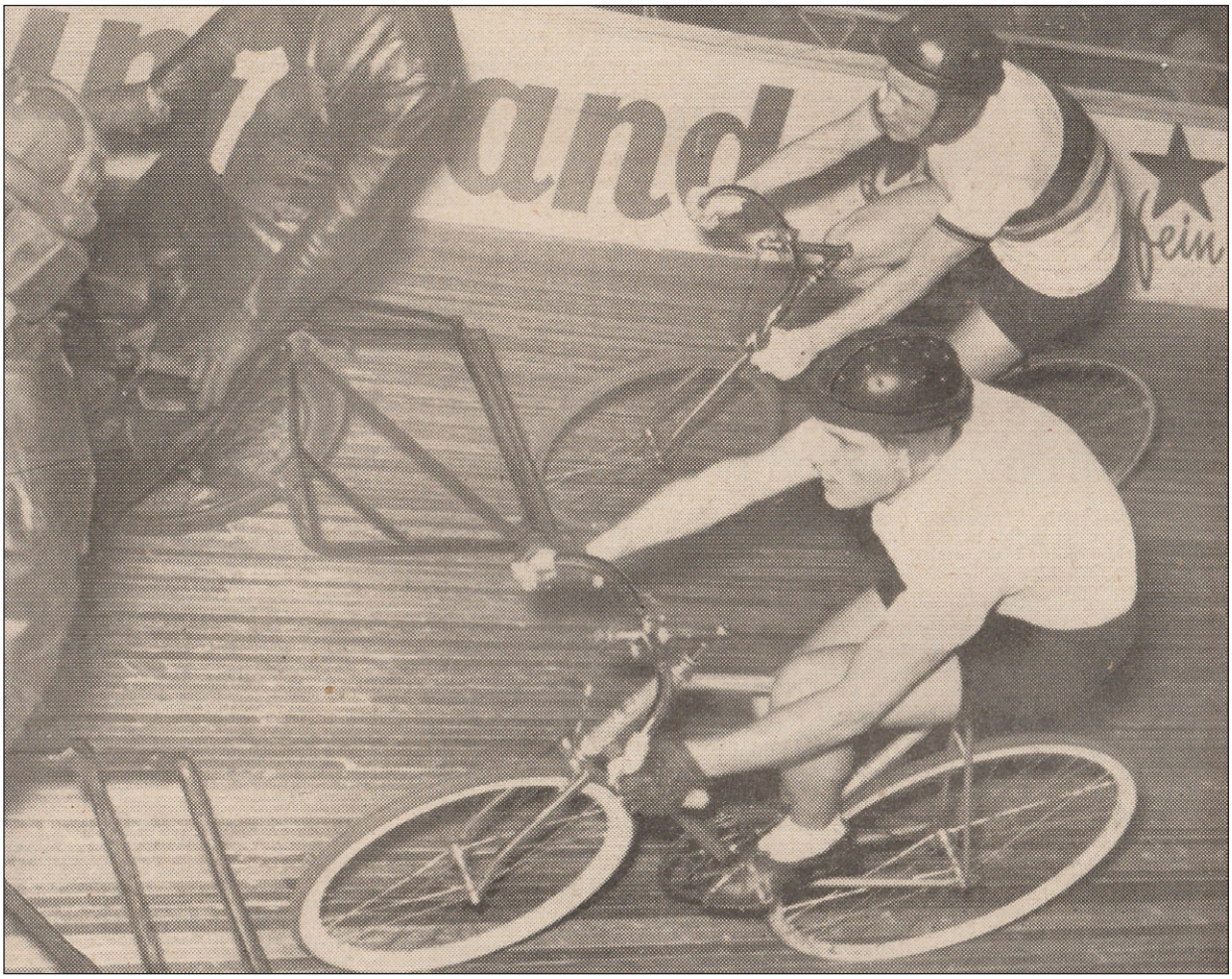

Finale te Dortmund op 20/02/1955. Onderaan de latere winnaar Lothar Schiller die een aanval pareert van Dolf Verschueren. (Foto Radsport)

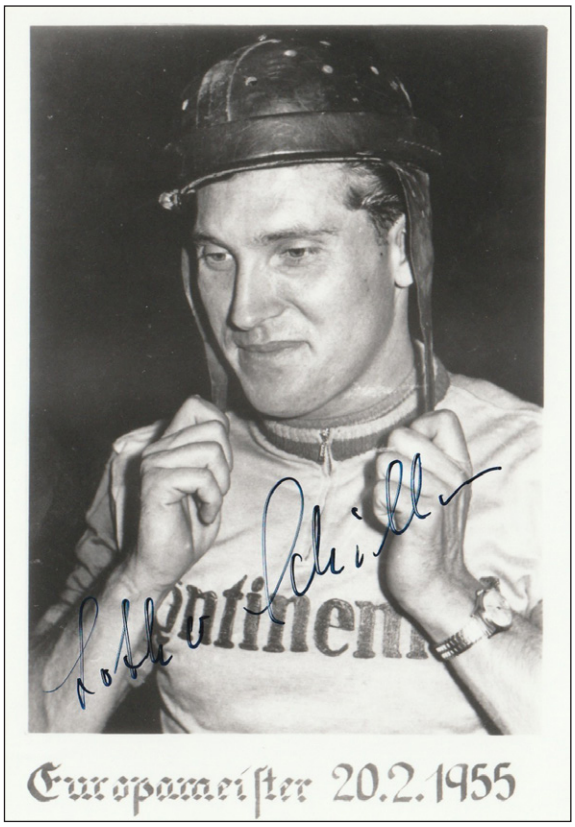

Lothar Schiller Europees Kampioen. (Foto Collectie HV)

Op*nieuw deed Brussel een tegenzet met de G.P. van Europa die in de kranten soms ook als Criterium van Europa aangeduid werd.*

Er werden twee wedstrijden gevonden met de naam G.P. Europa, maar geen eindklassement.

Brussel G.P. van Europa 13 november 1954

Reeks 1: 25 km in 23'16"

1. *Adolf Verschueren (BEL)*
2. *Raymond Impanis (BEL)* *op 10 m*
3. *Graeme French (AUS)* *op 120 m*
4. *Roger Queugnet (FRA)* *op 150 m*
5. *Ange Le Strat (FRA)* *op 1 ronde 200 m*
6. *Jean Schorn (GER)* *(accident)*

Reeks 2: 25 km in 22'57"

1. *Raymond Impanis (BEL)*
2. *Roger Queugnet (FRA)* *op 20 m*
3. *Adolf Verschueren (BEL)* *op 110 m*
4. *Graeme French (AUS)* *op 1 ronde 5 m*
5. *Jean Schorn (GER)* *op 4 ronden 150 m*
6. *Ange Le Strat (FRA)* *op 4 ronden 180 m*

Reeks 3: 25 km in 23'31"

1. *Adolf Verschueren (BEL)*
2. *Raymond Impanis (BEL)* *op 20 m*

3. *Roger Queugnet (FRA)* *op 200 m*
4. *Graeme French (AUS)* *op 1 ronde 80 m*
5. *Jean Schorn (GER)* *op 4 ronden 60 m*
6. *Ange Le Strat (FRA)* *op 4 ronden 70 m*

Uitslag:

1. *Raymond Impanis (BEL)* *5 punten*[16]
2. *Adolf Verschueren (BEL)* *5 punten*
3. *Roger Queugnet (FRA)* *9 punten*
4. *Graeme French (AUS)* *11 punten*
5. *Jean Schorn (GER)* *16 punten*
6. *Ange Le Strat (FRA)* *17 punten*

Brussel G.P. van Europa 5 februari 1955

Reeks 1: 20 km in 18'54"

1. *Adolf Verschueren (BEL)*
2. *Raymond Impanis (BEL)* *op 15 m*
3. *Graeme French (AUS)* *op 30 m*
4. *Guy Solente (FRA)* *op 135 m*
5. *Wout Wagtmans (NED)* *op 180 m*
6. *Horst Holzmann (GER)* *op 210 m*

Reeks 2: 30 km in 29'22"

1. *Raymond Impanis (BEL)*
2. *Adolf Verschueren (BEL)* *op 70 m*
3. *Wout Wagtmans (NED)* *op 130 m*
4. *Horst Holzmann (GER)* *op 1 ronde 50 m*
5. *Guy Solente (FRA)* *op 1 ronde 210 m*
6. *Graeme French (AUS)* *(motordefect)*

Reeks 3: 50 km in 49'03"

1. *Wout Wagtmans (NED)*
2. *Adolf Verschueren (BEL)* *op 5 m*
3. *Raymond Impanis (BEL)* *op 30 m*
4. *Horst Holzmann (GER)* *op 1 ronde 40 m*

Uitslag:

1. *Adolf Verschueren (BEL)* *5 punten*
2. *Raymond Impanis (BEL)* *6 punten*
3. *Wout Wagtmans (NED)* *9 punten*
4. *Horst Holzmann (GER)* *14 punten*

Al deze wedstrijden kregen in een of andere krant het predicaat G.P. van Europa of Criterium van Europa.

16 Raymond Impanis legde in totaal een afstand van 74 km 970 m af, Adolf Verschueren reed 74 km 890 m. Impanis werd winnaar op afstand.

Sprint

Arie van Vliet staat als Europees kampioen in de lijst die op Wikipedia terug te vinden is (https://nl.wikipedia.org/wiki/Lijst_van_Europese_kampioenen_baanwielrennen_sprint).

Mogelijk gaat het om deze wedstrijd.

9 oktober 1954 Antwerpen revanche van het wereldkampioenschap

Reeks 1: Laatste 200 m 11”39/100s

1. Enzo Sacchi (ITA)
2. Jan Derksen (NED) op ½ lengte

Reeks 2: Laatste 200 m 11”90/100

1. Arie van Vliet (NED)
2. Emile Gosselin (BEL) op ¾ lengte

Reeks 3: Laatste 200 m 11”69/100

1. Reginald Harris (GBR)
2. Jacques Bellenger (FRA) op 1 lengte

Herkansing: Laatste 200 m 12”21/100

1. Emile Gosselin (BEL)
2. Jan Derksen (NED) op 1 lengte
3. Jacques Bellenger (FRA) op 1½ lengte

Halve finale 1: Laatste 200 m 11”85/100

1. Arie van Vliet (NED)
2. Enzo Sacchi (ITA) op ½ lengte

Halve Finale 2: Laatste 200 m 11”87/100

1. Reginald Harris (GBR)
2. Emile Gosselin (BEL) op 1 lengte

5de en 6de plaats: Laatste 200 m 11”67/100

5. Jan Derksen (NED)
6. Jacques Bellenger (FRA) op 1 lengte

3de en 4de plaats: Laatste 200 m 12”20/100

3. Enzo Sacchi (ITA)
4. Emile Gosselin (BEL) op 1 lengte

Finale: Laatste 200 m 11”46/100

1. Arie van Vliet (NED)
2. Reginald Harris (GBR) op 1 lengte

In sommige erelijsten wordt echter Reginald Harris genoemd als eerste winnaar[17].

In het verslag in Wielersport van 28 oktober 1954 staat o.a. “Arie van Vliet heeft zijn grote naam hooggehouden. In de herkansing van het wereldkampioenschap versloeg hij Harris kansloos met een wiellengte”. In hetzelfde verslag wordt ook een wedstrijd in Brussel

17 Reginald Harris is zeker niet de eerste winnaar van een Europese ‘titel’. Arie van Vliet won al in de winter 1947-48 en 1949-50 en Emile Gosselin in 1948-49.

besproken met vrijwel dezelfde renners en met Harris als winnaar[18], vandaar wellicht het misverstand. Opmerkelijk is dat er in het artikel nergens wordt gesproken over een Europees kampioenschap, maar dat deze wedstrijd later wel in de lijstjes van het EK sprint staat.

Maar er was ook een sprinttornooi op 22 januari 1955 in Brussel dat in sommige kranten de naam Europees snelheidscriterium kreeg.

Het was nogal een ingewikkeld tornooi. De sprinters werden opgedeeld in twee groepen. De 'ouderen' met Reginald Harris (GBR), Jacques Bellenger (FRA) en Emile Gosselin (BEL) en de 'jongeren' met Roger Gaignard (FRA), Cyril Peacock (GBR) en Werner Potzernheim (GER).

Alle renners zouden in een eerste fase driemaal tegen elkaar uitkomen per groep. Daarna zou er met de 5 beste renners een tijdrit over een ronde gereden worden. Tenslotte zouden de laatste vier renners in vier reeksen van drie renners uitmaken wie het Europees Criterium zou winnen.

De 'youngsters' in de snelheid: Roger Gaignard-Werner Potzernheim en Cyril Peacock. (Foto's Collectie HV)

Reeks 1 (jongeren): Laatste 200 m in 12"

1. Cyril Peacock (GBR)
2. Werner Potzernheim (GER) op ½ lengte
3. Roger Gaignard (FRA) op ¾ lengte

Reeks 1 (ouderen): Laatste 200 m in 11"1/5

1. Reginald Harris (GBR)
2. Jacques Bellenger (FRA) op 1 lengte
3. Emile Gosselin (BEL) op 1¾ lengte

Reeks 2 (jongeren): Laatste 200 m in 12"

1. Werner Potzernheim (GER)
2. Roger Gaignard (FRA) op ½ lengte
3. Cyril Peacock (GBR) op ¾ lengte

18 Op 15 oktober won Reginald Harris een sprinttornooi (G.P. de Vitesse of G.P. des Champions) in Brussel voor Emile Gosselin, Jan Derksen en Jacques Bellenger.

Reeks 2 (ouderen): Laatste 200 m in 11”3/5

1. Jacques Bellenger (FRA)
2. Emile Gosselin (BEL) op 1 lengte
3. Reginald Harris (GBR) op 1 lengte

Reeks 3 (jongeren): Laatste 200 m in 12”1/5

1. Roger Gaignard (FRA)
2. Werner Potzernheim (GER) op 1 lengte
3. Cyril Peacock (GBR) op 1½ lengte

Reeks 3 (ouderen): Laatste 200 m in 11”4/5

1. Reginald Harris (GBR)
2. Emile Gosselin (BEL) op 1 lengte
3. Jacques Bellenger (FRA) op 1 1/2 lengte

De ‘ouderen’ in de snelheid. Jacques Bellenger-Reg Harris en Emile Gosselin. (Foto’s Collectie HV)

‘Jongeren’	Reeks 1	Reeks 2	Reeks 3	Tussenstand
Potzernheim	2	1	2	5
Gaignard	3	2	1	6
Peacock	1	3	3	7
‘Ouderen’	Reeks 1	Reeks 2	Reeks 3	Tussenstand
Harris	1	3	1	5
Bellenger	2	1	3	6
Gosselin	3	2	2	7

Emile Gosselin (BEL) (3-2-2) en Cyril Peacock (GBR) (1-3-3) hadden in de tussenstand beiden 7 punten. Cyril Peacock mocht waarschijnlijk doorgaan omdat hij een reeks gewonnen had en Emile Gosselin niet.

Tijdrit over een ronde:

1. Reginald Harris (GBR) en Jacques Bellenger (FRA) in 13”2/5
3. Roger Gaignard (FRA) in 13”3/5
4. Cyril Peacock (GBR) en Werner Potzernheim (GER) in 13”4/5

In de tussenstand kwam Cyril Peacock (GBR) op de laatste plaats te staan en viel dus af voor de finalereeksen. Hij mocht voor de 5de plaats sprinten tegen Emile Gosselin (BEL).

5de en 6de plaats: Laatste 200 m in 12”

5. Cyril Peacock (GBR)
6. Emile Gosselin (BEL) op 1 lengte

Finalereeksen:

Reeks 1: Laatste 200 m in 12”

1. Roger Gaignard (FRA)
2. Jacques Bellenger (FRA) op 1 lengte
3. Werner Potzernheim (GER) op 1 lengte

Reeks 2: Laatste 200 m in 12”

1. Reginald Harris (GBR)
2. Werner Potzernheim (GER) op 1/2 lengte
3. Roger Gaignard (FRA) op 1/2 lengte

Reeks 3: Laatste 200 m in 12”1/2

1. Reginald Harris (GBR)
2. Werner Potzernheim (GER) op 1/2 lengte
3. Jacques Bellenger (FRA) op 1/2 lengte

Reeks 4: Laatste 200 m in 11”2/5

1. Reginald Harris (GBR)
2. Jacques Bellenger (FRA) op 1 wiel
3. Roger Gaignard (FRA) op 1 lengte

Hieronder staat de vermoedelijke puntentabel:

	Reeks 1/Reeks 2	Reeks 2/Reeks 4	Reeks 5/Reeks 6	**Punten**	Tijdrit	**Punten**	**Tussenstand**	Reeks 1	Reeks 2	Reeks 3	Reeks 4	**Punten**	**Totaal Punten**
Peacock	1	3	3	**7**	4	**4,5**	**11,5**						
Potzernheim	2	1	2	**5**	4	**4,5**	**9,5**	3	2	2		**7**	**16,5**
Gaignard	3	2	1	**6**	3	**3**	**9**	1	3		3	**7**	**16**
Harris	1	3	1	**5**	1	**1,5**	**6,5**		1	1	1	**3**	**9,5**
Bellenger	2	1	3	**6**	1	**1,5**	**7,5**	2		3	2	**7**	**14,5**
Gosselin	3	2	2	**7**									

Er zit echter een verschil op t.o.v. de eindstand zoals in de kranten verschenen. Daar krijgt Werner Potzernheim 17,5 punten i.p.v. 16,5 punten.

Echter het totaal aantal punten van de vier finalisten in de laatste tussenstand was 32,5 (9,5+9+6,5+7,5). Er waren 4 x 6 punten te verdienen in de finales wat een totaal maakt van 56,5 punten. Dit komt overeen met de berekening van WAAIERS.

Deze wedstrijd is misschien de verklaring waarom Reginald Harris (GBR) in sommige lijstjes als ‘Europees Kampioen Sprint’ aangeduid staat.

Omnium

In de krant Gazet van Mechelen van 1 september 1954 stond er dat er voor de eerste maal een Europees Criterium Omnium per ploeg zou georganiseerd worden. Dat klopt niet helemaal gezien er in de winter 1945-46 al een Europese 'titel' ploegomnium uitgereikt werd aan het koppel Gerrit Schulte-Arie van Vliet (NED).

De onderdelen die deel zouden uitmaken waren:

- 1 km tijdrit op Italiaanse wijze
- 10 km ploegkoers met 10 klassementsspurten
- 4 km ploegenachtervolging met reeksen en finale

Deelnemers zouden zijn: 3 Franse ploegen, 3 Zwitserse ploegen, 2 Italiaanse ploegen, 2 Belgische ploegen, 2 Nederlandse ploegen en één ploeg uit respectievelijk Denemarken, Duitsland, Australië en Spanje.

Er zouden 4 schiftingsmanches verreden worden.

- Dortmund (13 november 1954) voor de Duitse, Nederlandse, Spaanse en Franse ploegen
- Parijs (5 december 1954) voor de Franse, Italiaanse, Australische en Zwitserse ploegen
- Kopenhagen (6 januari 1955) voor de Nederlandse, Zwitserse, Belgische en Deense ploegen
- Milaan (3 februari 1955) voor de Italiaanse, Zwitserse, Franse en Belgische ploegen

De winnaars van elke manche mochten naar de finale in Zürich die eerst voorzien was voor 13 maart 1955, maar uiteindelijk op 20 maart 1955 zou verreden worden.

1ste Manche Dortmund 13 november 1954

Aangekondigde koppels:

Louison Bobet-Henri Surbatis (FRA), Heinz Müller-Otto Ziege (GER), Jan Plantaz-Piet Haan (NED) en Juan Espin-Guillermo Timoner Obrador (ESP). In extremis werd Piet Haan vervangen door Jan Hijzelendoorn (NED).

Puntenkoers:

1.	Louison Bobet-Henri Surbatis (FRA)	21 punten
2.	Heinz Müller-Otto Ziege (GER)	18 punten
3.	Jan Plantaz- Jan Hijzelendoorn (NED)	16 punten
4.	Juan Espin-Guillermo Timoner Obrador (ESP)	15 punten

1 km tijdrit:

1.	Jan Plantaz- Jan Hijzelendoorn (NED)	1'03"7/10
2.	Heinz Müller-Otto Ziege (GER)	1'04"9/10
3.	Louison Bobet-Henri Surbatis (FRA)	1'05"
4.	Juan Espin-Guillermo Timoner Obrador (ESP)	1'07"

4 km ploegenachtervolging:

3de en 4de plaats:

3. Jan Plantaz- Jan Hijzelendoorn (NED)
4. Juan Espin-Guillermo Timoner Obrador (ESP)

Finale:

1. Louison Bobet-Henri Surbatis (FRA)
2. Heinz Müller-Otto Ziege (GER)

Einduitslag:

1.	Louison Bobet-Henri Surbatis (FRA)	10 punten[19]
2.	Heinz Müller-Otto Ziege (GER)	9 punten
3.	Jan Plantaz- Jan Hijzelendoorn (NED)	8 punten
4.	Juan Espin-Guillermo Timoner Obrador (ESP)	3 punten

Wereldkampioen 1952 Heinz Müller verwelkomt Wereldkampioen 1954 Louison Bobet te Dortmund op 13/11/1954. (Foto Radsport)

19 In de krant 'Le Soir' stond Frankrijk 9,5 punten, Duitsland 9,5 punten, Nederland 8 punten en Spanje 9 punten. Een onlogische puntenverdeling.
De puntenverdeling is door mijzelf aangepast met 4 punten voor een overwinning, 3 punten voor een 2de plaats enz...

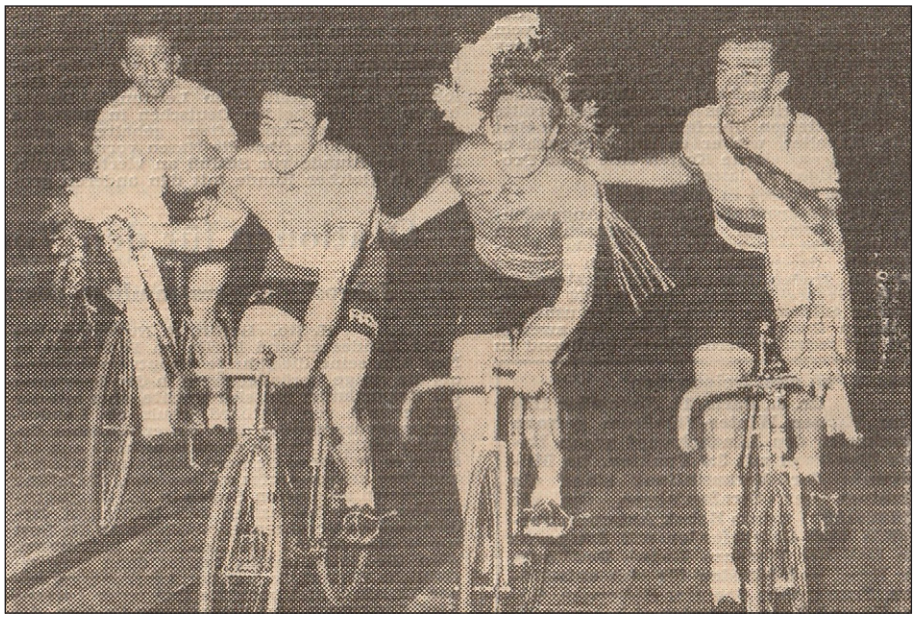

De deelnemers aan het omnium te Dortmund op 13/11/1954. V.l.n.r.: Heinz Müller, Henri Surbatis, Otto Ziege en Louison Bobet. (Foto Radsport)

2de Manche Parijs 5 december 1954:

Aangekondigde koppels:

Ferdi Kübler-Fritz Schär (SUI), Guido Messina-Nino Defilippis (ITA), Reginald Arnold-Russell Mockridge (AUS), Jacques Bellenger-Jacques Anquetil (FRA). Nino Defilippis werd in extremis vervangen door Mino De Rossi.

1 km tijdrit:

1. Jacques Bellenger-Jacques Anquetil (FRA) 1'02"1/5
2. Reginald Arnold-Russell Mockridge (AUS) 1'03"
3. Ferdi Kübler-Fritz Schär (SUI) 1'05"2/5
4. Mino De Rossi-Guido Messina (ITA) 1'05"4/5

Puntenkoers:

1. Mino De Rossi-Guido Messina (ITA) 37 punten
2. Ferdi Kübler-Fritz Schär (SUI) 28 punten
3. Reginald Arnold-Russell Mockridge (AUS) 26 punten
4. Jacques Bellenger-Jacques Anquetil (FRA) 19 punten

4 km ploegenachtervolging:

Reeks 1:

1. Jacques Bellenger-Jacques Anquetil (FRA)
2. Ferdi Kübler-Fritz Schär (SUI) ingehaald na 2 km 200 m (2'44"3/5)

Reeks 2:

1. Mino De Rossi-Guido Messina (ITA) 4'56"3/5
2. Reginald Arnold-Russell Mockridge (AUS) op 40 m

3de en 4de plaats:

3. Reginald Arnold-Russell Mockridge (AUS) 5'06"2/5
4. Ferdi Kübler-Fritz Schär (SUI) op 50 m

Finale:

1. Mino De Rossi-Guido Messina (ITA) 4'58"1/5
2. Jacques Bellenger-Jacques Anquetil (FRA) op 15 m

Einduitslag:

1. Mino De Rossi-Guido Messina (ITA) 7 punten
2. Jacques Bellenger-Jacques Anquetil (FRA) 8 punten
3. Reginald Arnold-Russell Mockridge (AUS) 9 punten
4. Ferdi Kübler-Fritz Schär (SUI) 9 punten

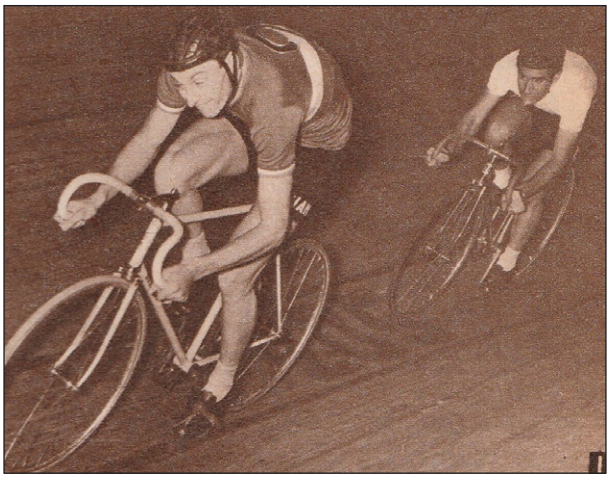

Omnium Parijs op 05/12/1955 De Rossi-Messina. (Foto Miroir Sprint)

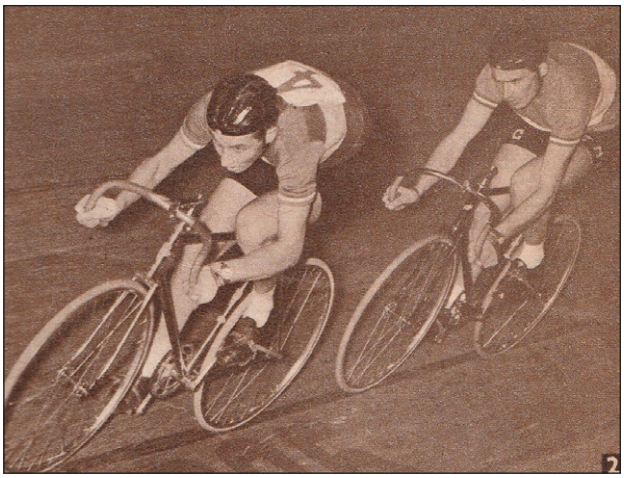

Omnium Parijs op 05/12/1955 Anquetil-Bellenger. (Foto Miroir Sprint)

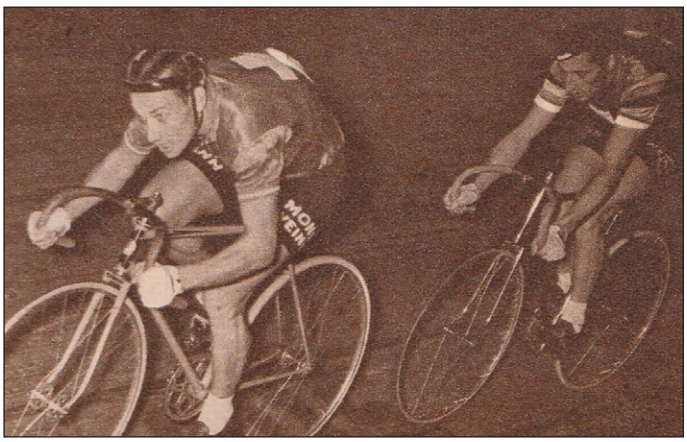

Omnium Parijs op 05/12/1955 Schär-Kübler. (Foto Miroir Sprint)

3de Manche Kopenhagen 6 januari 1955

Aangekondigde koppels:

Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED), Achiel Bruneel-Lucien Acou (BEL), Jean Roth-Walter Bucher (SUI) en Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN). In extremis werd Achiel Bruneel, die zijn carrière beëindigde, vervangen door Joseph De Beuckelaer.

1 km tijdrit:

1. Jean Roth-Walter Bucher (SUI) 1'06"
2. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) 1'06"9/10
3. Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN) 1'07"
4. Joseph De Beuckelaer-Lucien Acou (BEL) 1'08"

Puntenkoers:

1. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) 35 punten
2. Jean Roth-Walter Bucher (SUI) 35 punten
3. Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN) 23 punten
4. Joseph De Beuckelaer-Lucien Acou (BEL) 18 punten

4 km ploegenachtervolging:

3de en 4de plaats:

3. Jean Roth-Walter Bucher (SUI)
4. Joseph De Beuckelaer-Lucien Acou (BEL)

Finale:

1. Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)
2. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)

Einduitslag:

1. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) 11 punten
2. Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN) 9 punten
3. Jean Roth-Walter Bucher (SUI) 9 punten
4. Joseph De Beuckelaer-Lucien Acou (BEL) 4 punten

4de Manche Milaan 3 februari 1955

Aangekondigde koppels:

Fausto Coppi-Fernando Terruzzi (ITA), Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED), Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA) en Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI).

1 km tijdrit:

1. Fausto Coppi-Fernando Terruzzi (ITA) 1'04"1/5
2. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) 1'05"3/5
3. Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA) 1'06"1/5
4. Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI) 1'08"2/5

Puntenkoers:

1.	Fernando Terruzzi (ITA)	28 punten
2.	Gerrit Peters (NED)	18 punten
3.	Dominique Forlini (FRA)	16 punten
4.	Fausto Coppi (ITA)	14 punten
5.	Hugo Koblet (SUI) en Gerrit Schulte (NED)	10 punten
6.	Armin von Büren (SUI) en Georges Senfftleben (FRA)	7 punten

4 km ploegenachtervolging:

Reeks 1:

1.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	5'02"1/5
2.	Hugo Koblet (SUI) (alleen)	5'06"4/5

Reeks 2:

1.	Fausto Coppi-Fernando Terruzzi (ITA)	
2.	Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA)	ingelopen na 8 ronden

3de en 4de plaats:

3.	Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	
4.	Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA)	ingelopen na 11 ronden

Finale:

1.	Fausto Coppi-Fernando Terruzzi (ITA)	
2.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	ingelopen na 15 ronden

Einduitslag:

1.	Fausto Coppi-Fernando Terruzzi (ITA)	3 punten
2.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	6 punten
3.	Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA)	10 punten
4.	Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	11 punten

Gekwalificeerde koppels op datum van 14 februari 1955: Louison Bobet-Henri Surbatis (FRA) (Dortmund), Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) (Kopenhagen), Mino De Rossi-Guido Messina (ITA) (Parijs) en Fausto Coppi-Fernando Terruzzi (ITA) (Milaan).

De finale zou oorspronkelijk op 13 maart 1955 in Zürich verreden worden, later werd dit aangepast naar 20 maart 1955.

Of de finale uiteindelijk verreden werd kan betwijfeld worden. Er is nergens een uitslag terug te vinden. Fausto Coppi had daarbij nog bijkomende problemen doordat zijn paspoort eind december 1954 verlopen was en hij geen nieuw kreeg (omwille van zijn huwelijksproblemen en het daarbij horende juridisch gedoe).

Louison Bobet zat zelf ook al met de voorbereiding van het nieuwe seizoen in zijn hoofd en 20 maart was eigenlijk ook al een dag na Milano-Sanremo waarin Mino De Rossi 97ste eindigde.

Overzicht van de winnaars

Winter seizoen	Stayers	Kleine motoren	Ploegkoers[20]	Sprint	Omnium
1945-46	Willy Michaux (BEL)	Edgar Decaluwe (BEL)	Gerrit Schulte-Arie van Vliet (NED)[21]		Rik Van Steenbergen (BEL)
1946-47	Willy Michaux (BEL)				
1947-48	Willy Michaux (BEL)			Arie van Vliet (NED)	
1948-49	Jacques Besson (SUI)		Gerrit Schulte-Gerrit Boeijen (NED)	Emile Gosselin (BEL)	
1949-50	Raoul Lesueur (FRA)		Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	Arie van Vliet (NED)	Wim van Est (NED)
1950-51			Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)		
1951-52	Adolf Verschueren (BEL)		Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)		
1952-53	Roger Queugnet (FRA)		Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)		
1953-54	Adolf Verschueren (BEL)		Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)		
1954-55	Lothar Schiller (GER)		Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA)	Arie van Vliet (NED) of Reginald Harris (GBR)	

(wordt vervolgd)

20 Betreffende de titels in de ploegkoers in de winters 1950-51 en 1951-52 blijven er discussies bestaan en blijven er verschillende palmaressen bestaan. Persoonlijk denk ik dat de koppels die in de tabel voorkomen de rechtmatige winnaars zijn.

21 Het ging hier om een ploegomnium en niet om een ploegkoers.

Weetjes

Beurzen

Wielerbeurs in Wanze in de Salle Omnisport, Rue Géo Warzée, 19, 4520 Wanze

15/02/2025 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Guy Crasset: guy.crasset@scarlet.be

Voetbal- en wielerbeurs Houten in het Aula College De Heemlanden, De Slinger 48, 3995 De Houten

02/03/2024 van 9.15u tot 13.00u

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

Wielerbeurs in Eeklo in het Sportpark, B.L. Pussemierstraat 157, 9900 Eeklo (de zaal is gelegen op 300 meter van het station).

09/05/2026 van 9.00u tot 12.30u

Standhouders kunnen hun tafels inrichten vanaf 7u30 en betalen 9 euro voor één tafel (afmeting 1,80 m x 0,75 m)

Als bezoeker betaal je 3 euro.

Informatie en reservaties: Mark Van Hamme: Telefoon +32 494 87 26 62 of via e-mail op markvanhamme@hotmail.com

Boeken

De geschiedenis van de Schaal Sels Antwerp Port Epic–Deel II: 1977-2025

Prijs: € 40,00 (exclusief verzendkosten). Ook te verkrijgen in combinatie met Deel I: 1921-1976 aan de prijs van € 44,95 tot 10 november, daarna aan € 49,95 via www.sportmediashop.nl op de aankomende wielerbeurzen.

Auteurs: Victor Moons, Nicole Verstrepen en Jan Vranken

Formaat: 21 x 29,7cm, 336 pagina's ruim geïllustreerd.

Na jaren is het tweede boek over de geschiedenis van de Schaal Sels gepubliceerd.

In 2016 verscheen Deel I van De Geschiedenis van Schaal Sels. Daarin de historie van de wedstrijden van 1921 tot en met 1976. Door diverse omstandigheden is het er steeds niet van gekomen om het tweede deel uit te brengen. Maar daar is nu verandering in gekomen want in januari is Deel II uitgekomen met het vervolg van 1977 tot en met 2025. Formaat A4 en maar liefst 336 pagina's met naast de wedstrijden om de Schaal Sels ook de nieuwe formule Antwerp Port Epic.

Het boek is beschikbaar op de beurs in Wanze/Huy. Beperkte oplage: 50 stuks. Reserveren is dus gewenst via een mail aan sportmedia@hetnet.nl om niet mis te grijpen. Waarschijnlijk geen tweede druk.

Jacques Anquetil–In de Tour van 1964

Prijs: € 22,50 (€ 25,00 per post). Via www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Het boek verschijnt op 10 februari.

Auteur: Wilfried Wilms

Formaat: paperback 17 x 24cm, 180 pagina's

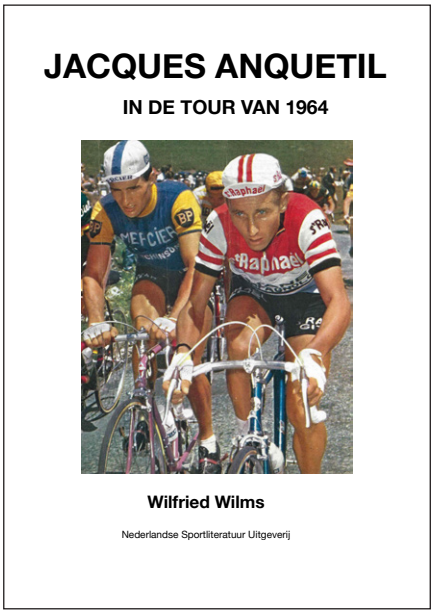

De Tour de France van 1964 is zeer memorabel met de zege van Jacques Anquetil die daarmee zijn totaal op vijf bracht en dat als allereerste wielrenner presteerde. Een jaar eerder had hij de Ronde van Spanje gewonnen en daarmee al een opmerkelijk record bereikt. Anquetil is namelijk de eerste die de drie grote rondes heeft gewonnen. En 1964 was ook opmerkelijk omdat hij opnieuw de dubbel (Giro en Tour) wist te realiseren.

Maar in Frankrijk was deze Tour het belangrijkste nieuws in de juli-maand door het gevecht tussen Anquetil en Raymond Poulidor. Vooral het duel op de Puy de Dôme is legendarisch en tot op de dag van vandaag onderwerp van vele discussies tussen wielerliefhebbers.

Daarom redenen genoeg voor Wilfried Wilms om zich eens uitgebreid te verdiepen in het verloop van de Tour de France 1964. Weergegeven in deze uitgave.

Het boek is beschikbaar op de beurs in Wanze/Huy.

FAEMA Espresso's, wielericonen en ruim 1200 zeges op de weg
DEEL 3 1960 Eindelijk Wereldkampioen

Prijs: € 40,00 (€ 48,00 per post in België en € 45,00 per post in Nederland). Via www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Auteurs: Patrick Feyaerts en Jan De Smet

Formaat: 21 x 29,7cm, 186 pagina's ruim geïllustreerd

FAEMA, een naam vol nostalgie, zeker voor alle zestig-(en zeventig)plussers onder de (Belgische) wielerliefhebbers, en vandaag nog altijd een begrip voor alle barista's.

FAEMA, in drie periodes 14 jaar in de wielerpelotons, tussen 1955 en 1979. En in die periode zowat alles gewonnen wat er te winnen was, wereldtitels, grote en kleinere rittenkoersen, klassiekers en semiklassiekers, etappezeges, kermiskoersen en criteriums. In totaal ruim over de 1200 zeges op de weg.

In dit deel III zien we hoe FAEMA, of eerder EMI, afscheid neemt van Charly Gaul, ondertussen over zijn hoogtepunt, en van Learco Guerra, meer en meer sukkelend met zijn gezondheid. Er wordt nu volledig de kaart Rik Van Looy getrokken, Leon Vandaele, Gilbert Desmet en Jos Hoevenaers zijn er niet meer bij, evenmin als Hilaire Couvreur.

In hun plaats komen betrouwbare helpers als Edgard Sorgeloos en Raymond Impanis die zich volledig in dienst van hun kopman stellen. Ook Willy Schroeders keerde na een jaar bij Groene Leeuw terug. Van Looy maakte het dan ook volledig waar en na een eerder mislukt voorseizoen maakte hij in Leipzig alles goed en werd eindelijk Wereldkampioen. In het rondewerk ging het dan weer minder. In 1960 werden de rood-witte en blauw-witte kleuren verdedigd door de uittredende winnaars van de drie grote rondes, Gaul bij EMI, Suárez en Bahamontes bij FAEMA. Het werd echter een totale flop en Gaul en Bahamontes zouden eind 1960 de ploeg verlaten.

Deel II is nog ruim beschikbaar. Koop je deel III dan is er een korting van € 3,00 op de prijs van deel II.

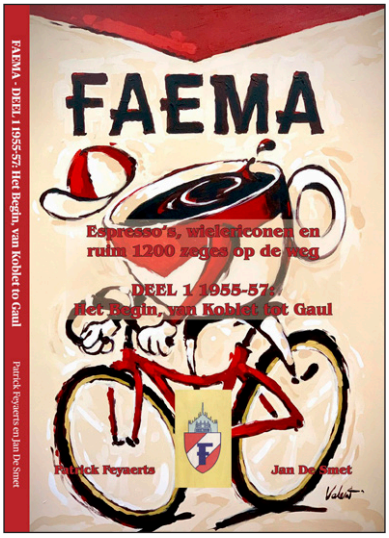

Prijs: € 43,00 (€ 50,00 per post in België). Via www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Auteurs: Patrick Feyaerts en Jan De Smet

Formaat: 21 x 29,7cm, 272 pagina's ruim geïllustreerd

De pubkaarten - Dossier BIC

Gezien de ploeg BIC pubkaarten uitbracht die over verschillende jaren gebruikt werden, hebben wij van WAAIERS, geopteerd om hiervan ook een apart dossier te maken. We proberen dus een overzicht te geven van wat er tussen de jaren 1967 en 1974 uitgegeven werd en hoe wij denken dat dit in elkaar zit.

Opmerkingen en/of aanvullingen zijn steeds welkom via redactie@waaierstijdschrift.be

1967

We vermoeden dat er in 1967 vijf, mogelijks zes verschillende reeksen uitgegeven werden. De eventuele zesde reeks wordt bij de 'Speciale kaarten' besproken.

Reeks 1

KLEUR

Voorkant: Onderaan VOORNAAM NAAM

Rugzijde: Blanco

Aantal: 12

Afmetingen: 15,8 x 9,9 cm

Opmerking: Studiofoto's (S) of buitenfoto (B). Er zijn slechts 12 kaarten. Dit kan afgeleid worden van de reclame die verscheen op de achterkant van Miroir du Cyclisme n°87.

AIMAR Lucien (S)
ANQUETIL Jacques (B)
DEN HARTOG Arie (B)
DENSON Vin (B)
GRACZYK Jean (S)
GRAIN Michel (B)
JIMÉNEZ Julio (B)
LEMÉTEYER Paul (S)
NOVAK Anatole (S)
STABLINSKI Jean (B)
THEILLIÈRE Jean-Claude (S)
WOLFSHOHL Rolf (B)

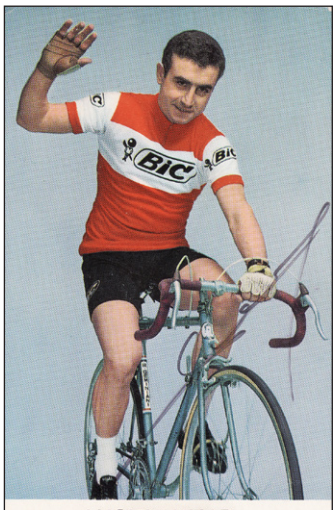

LUCIEN AIMAR

Reeks 2

KLEUR

Voorkant:

Bovenaan: ECRIVEZ BIC ... ET BIEN!

In de foto: VOORNAAM (of initiaal (I)) NAAM links (L) of rechts (R) verticaal

Rugzijde: Blanco

Aantal gekend: 12

Afmetingen: 16,0 x 10,4 cm

Opmerking: Studiofoto's (S) of buitenfoto (B). Het zijn dezelfde 12 renners van Reeks 1 die een kaart hebben in deze reeks. De kans is dus groot dat dit ook de 12 enige kaarten in deze reeks zijn.

Gekende kaarten:

AIMAR Lucien (R) (S)
ANQUETIL Jacques (L) (I) (B)
DEN HARTOG Arie (R) (B)
DENSON Vin (R) (B)
GRACZYK Jean (R) (S)
GRAIN Michel (R) (B)
JIMÉNEZ Julio (R) (B)
LEMÉTEYER Paul (R) (S)
NOVAK Anatole (R) (S)
STABLINSKI Jean (R) (B)
THEILLIÈRE Jean-Claude (R) (S)
WOLFSHOHL Rolf (R) (B)

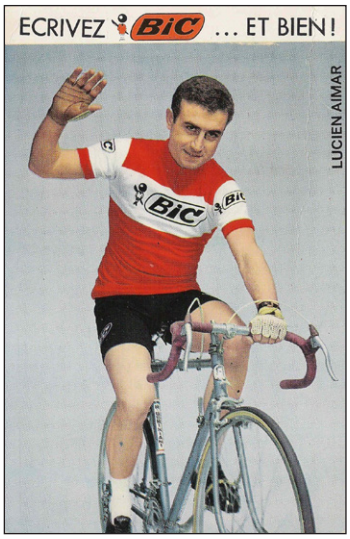

Geen kaarten gekend en hoogst waarschijnlijk ook niet bestaand:

- ADLER Siegfried
- BOLLEY Serge
- CAMPAGNARO Pierre
- GUIOT Jacques
- LEDUC Christian
- MILÉSI Jean
- RIOTTE Raymond
- STEEGMANS Raymond

Reeks 3

KLEUR

Voorkant:

Onderaan ECRIVEZ BIC ... ET BIEN!

In de foto: VOORNAAM (of initiaal (I)) NAAM links (L) of rechts (R) verticaal

Rugzijde: Blanco

Aantal gekend: 14

Afmetingen: 16,0 x 10,4 cm

Opmerkingen:

- Studiofoto's (S) of buitenfoto (B)
- Deze reeks is waarschijnlijk een reeks die doorloopt t.e.m. 1971 waarbij enkel de nieuwelingen in het jaar van aankomst een nieuwe kaart kregen.
- Enkele renners (Bolley en Milési) hebben twee varianten nl. met naam links en rechts.
- Door de kaarten van Leduc, Riotte en Stablinski is het zeker dat deze reeks startte in 1967.

Gekende kaarten:

AIMAR Lucien (R) (S)
ANQUETIL Jacques (L) (I) (B)
BOLLEY Serge (R) en (L) (S)
CAMPAGNARO Pierre (L) (S)
DEN HARTOG Arie (R) (B)
DENSON Vin (R) (B)
GUIOT Jacques (R) (S)
LEDUC Christian (L) (S)
MILÉSI Jean (R) en (L) (S)
NOVAK Anatole (R) (S)
RIOTTE Raymond (R) (S)
STABLINSKI Jean (R) (B)
THEILLIÈRE Jean-Claude (R) (S)
WOLFSHOHL Rolf (R) (B)

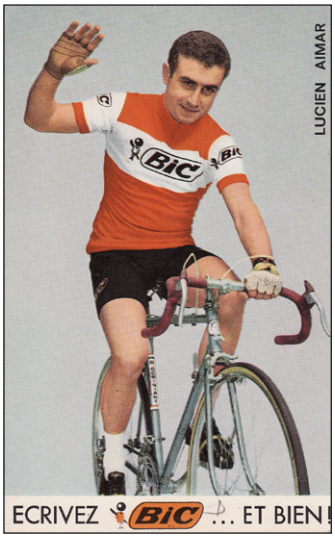

Geen kaarten gekend:

- ADLER Siegfried
- GRACZYK Jean
- GRAIN Michel
- JIMÉNEZ Julio
- LEMÉTEYER Paul
- STEEGMANS Raymond

Reeks 4

ZWART-WIT Persfoto's

Voorkant:

Onderaan: Voornaam NAAM - Land-

Rugzijde: Blanco

Aantal gekend: 11

Afmetingen: 14,8 x 10,6 cm

Opmerking:

- Studiofoto's (S) of buitenfoto (B)
- T.o.v. van de 'klassieke' twaalf renners uit reeksen 1 & 2 ontbreken hier Anquetil, Novak en Wolfshohl. Als extra zijn er wel foto's van Milési en Riotte.

Gekende kaarten:

AIMAR Lucien (S)
DEN HARTOG Arie (B)
DENSON Vin (B)
GRACZYK Jean (S)
GRAIN Michel (B)
JIMÉNEZ Julio (B)
LEMÉTEYER Paul (S)
MILÉSI Jean (S)
RIOTTE Raymond (S)
STABLINSKI Jean (B)
THEILLIÈRE Jean-Claude (S)

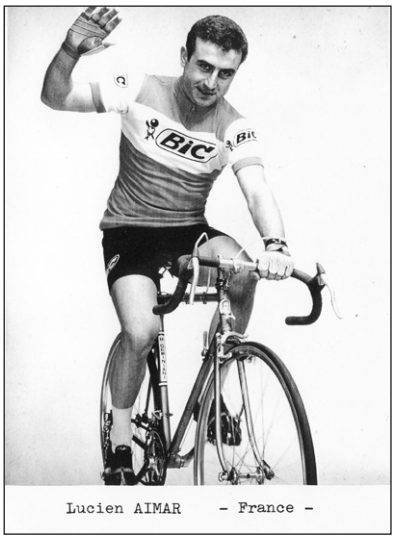

Geen kaarten gekend:

- ADLER Siegfried
- ANQUETIL Jacques
- BOLLEY Serge
- CAMPAGNARO Pierre
- GUIOT Jacques
- LEDUC Christian
- NOVAK Anatole
- STEEGMANS Raymond
- WOLFSHOHL Rolf

Reeks 5

ZWART-WIT

Voorkant:

Onderaan Voornaam Naam gevolgd door korte uitleg in Duits

Rechtsonder: “Januar 1967”

Rugzijde: postkaarttype

Aantal gekend: 5

Afmetingen: 14 x 9 cm

Opmerking: Studiofoto’s (S) of buitenfoto (B). Hier zijn andere clichés gebruikt dan in de vorige reeksen.

Gekende kaarten:

AIMAR Lucien (S)
ANQUETIL Jacques (B)
JIMÉNEZ Julio (B)
STABLINSKI Jean (B)
WOLFSHOHL Rolf (B)

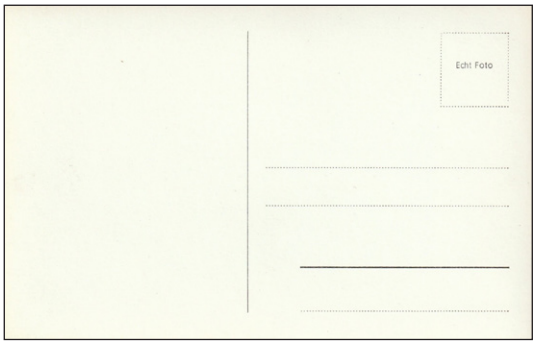

Geen kaarten gekend:

- ADLER Siegfried
- BOLLEY Serge
- CAMPAGNARO Pierre
- DEN HARTOG Arie
- DENSON Vin
- GRACZYK Jean
- GRAIN Michel
- GUIOT Jacques
- LEDUC Christian
- LEMÉTEYER Paul
- MILÉSI Jean
- NOVAK Anatole
- RIOTTE Raymond
- STEEGMANS Raymond
- THEILLIÈRE Jean-Claude

1968

Reeks 1

KLEUR

Voorkant:

Onderaan ECRIVEZ BIC ... ET BIEN!

In de foto: VOORNAAM (of initiaal (I)) NAAM links (L) of rechts (R) verticaal

Rugzijde: Blanco

Aantal gekend: 11

Afmetingen: 16,0 x 10,4 cm

Opmerkingen:

- Achtergrond zee. Dit is Reeks 3 van 1967 die doorloopt. Dus de renners die in 1967 een kaart hadden en die in 1968 nog altijd bij BIC reden behielden hun kaart.
- De nieuwelingen in 1968 kregen een nieuwe kaart. Ook Adler, reeds bij BIC in 1967, kreeg nu een kaart. Willy Van Neste reed normaal gezien voor Mann-Grundig maar reed na zijn dopingschorsing[1] voor BIC. Van hem is er geen kaart.
- Ook Michel Rousseau werd bij zijn comeback in 1968 door BIC gesponsord zijn. Er bestaat geen kaart van hem, maar hij staat wel op de ploegfoto.
- Roland Berland heeft twee varianten met zijn naam eens links en eens rechts op de foto.

Gekende kaarten:

ADLER Siegfried (L)
BERLAND Roland (L) en (R)
GENTY Jean-Claude (L) (I)
GROSSKOST Charly (L)
HAAST Cees (L)
SELS Ward (L)
WRIGHT Michael (L)
MILÉSI Jean (S)
RIOTTE Raymond (S)
STABLINSKI Jean (B)
THEILLIÈRE Jean-Claude (S)

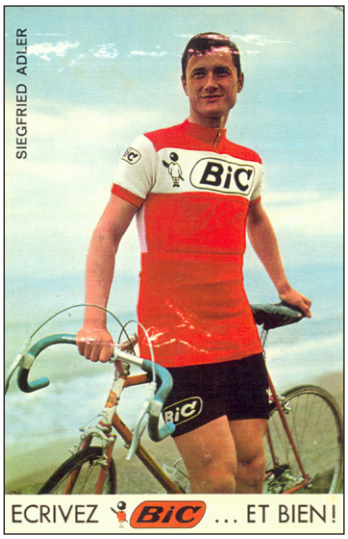

Geen kaarten gekend:

- GHISELLINI Pierre
- GRACZYK Jean
- GRAIN Michel
- HEAD Peter
- JIMÉNEZ Julio
- LEMÉTEYER Paul
- LOCATELLI Gilles
- STEEGMANS Raymond

1 Willy Van Neste werd enkel geschorst in België en mocht dus wel in andere landen koersen.

Reeks 2

ZWART-WIT

Voorkant:

In de foto: VOORNAAM NAAM links (L) of rechts (R) verticaal

Rugzijde: Blanco

Aantal gekend: 3

Afmetingen: 16,0 x 10,4 cm

Opmerking: Achtergrond zee. Hier is er wel een kaart van een amateur hors catégorie nl. Christian Békou. Bij de vorige reeksen waren er geen kaarten van renners uit deze categorie. Ook de andere amateurs hors catégorie van 1968 hebben geen kaart.

Gekende kaarten:

BÉKOU Christian (a.h.c) (R)
SELS Ward (L)
WRIGHT Michael (L)

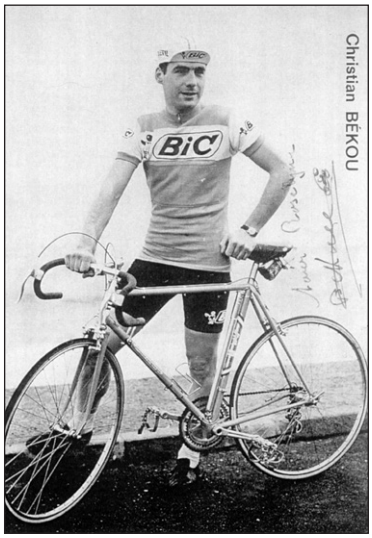

Geen kaarten gekend:

- ADLER Siegfried
- AIMAR Lucien
- ANQUETIL Jacques
- BERLAND Roland
- BOLLEY Serge
- DEN HARTOG Arie
- DENSON Vin
- GENTY Jean-Claude
- GHISELLINI Pierre
- GRACZYK Jean
- GRAIN Michel
- GROSSKOST Charly
- GUIOT Jacques
- HAAST Cees
- HEAD Peter
- JIMÉNEZ Julio
- LEMÉTEYER Paul
- LOCATELLI Gilles
- MILÉSI Jean
- NOVAK Anatole
- ROUSSEAU Michel
- THEILLIÈRE Jean-Claude
- VAN NESTE Willy
- WOLFSHOHL Rolf

Reeks 3

KLEUR

Voorkant:

Bovenaan: Logo BIC SCATTA ... E SCRIVE!

In de foto: VOORNAAM NAAM (rechts)

Rugzijde: Blanco

Aantal gekend: 5

Afmetingen: 15,2 x 10,4 cm

Opmerking: Hier zijn andere clichés gebruikt dan in de vorige reeksen.

Gekende kaarten:

AIMAR Lucien
ANQUETIL Jacques
DEN HARTOG Arie
GROSSKOST Charly
JIMÉNEZ Julio

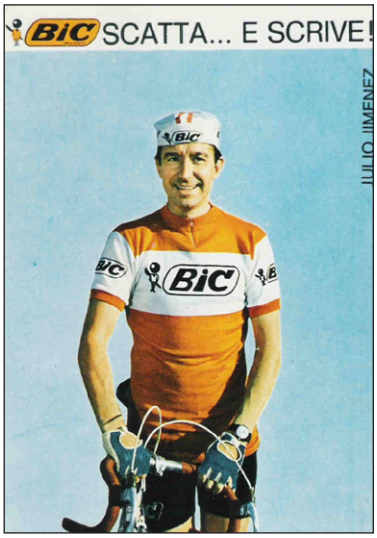

Geen kaarten gekend:

- Gezien het jaar van uitgave niet exact gekend is, kan ook niet opgelijst worden wie geen kaart heeft.

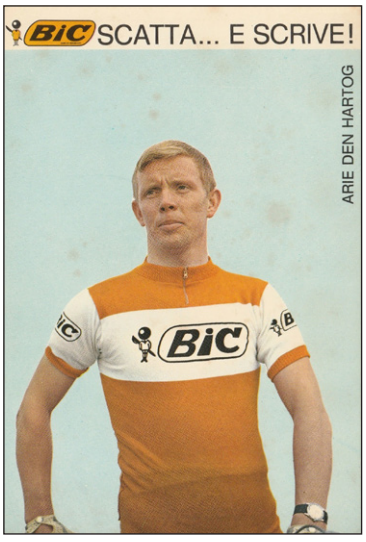

Ploegfoto's

Afmetingen: 21,5 x 10,5 cm

Equipe BIC Chr. DARRAS, Directeur de la Publicité - C. Grosskost - K. Haast - J. Graczyk - A. Den Hartog - M. Rousseau - P. Ghisellini - M. Wright - G. Locatelli - C. Bekou - L. Aimar - M. Grain - R. GEMINIANI, Directeur sportif - A. Novak - J. Anquetil - S. Bolley - W. Sels - J.C. Theillière - P. Lemeteyer - R. Berland - S. Guillaume - P. Head -R. Wolfshohl - J. Milesi - C. Borgna - P. Plent - J. Guiot - J. Jimenez - S. Adler - J.-C. Genty - R. LOUVIOT, Directeur sportif.

Spaanse ploegfoto

Afmetingen: 16,0 x 13,0 cm

Rugzijde: blanco

V.l.n.r.: Geminiani-Wright-Adler-Wolfshohl-Den Hartog-Haast-Aimar-Genty-Berland-Guiot-Theilleire-Louviot.

1969

Reeks 1

KLEUR

Voorkant:

Onderaan: ECRIVEZ BIC ... ET BIEN!

In de foto: VOORNAAM NAAM links verticaal

Rugzijde: Blanco

Aantal gekend: 14

Afmetingen: 16,0 x 10,3 cm

Opmerkingen:

- Actiefoto achtergrond zee. Dit is Reeks 3 van 1967 die doorloopt. Dus de renners die in 1967 en 1968 een kaart hadden en die in 1969 nog altijd bij BIC reden behielden hun kaart.
- De nieuwelingen in 1969 kregen een nieuwe kaart. Ook Ghisellini, reeds bij BIC in 1968, kreeg nu een kaart.
- Of Herman Neckebroeck nu wel of niet voor BIC reed werd al eerder besproken in WAAIERS. De kans is klein dat hij effectief een contract had bij BIC en dus is er ook geen kaart van hem.
- De kaart van Jan Janssen is deze met boten op de achtergrond.

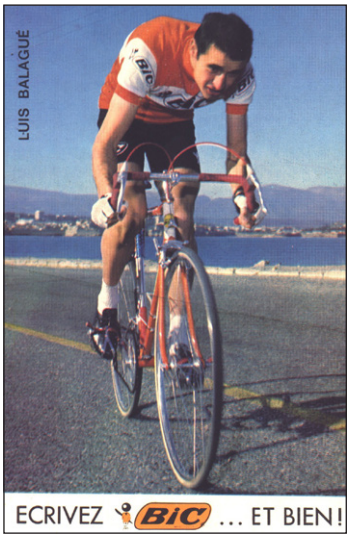

Gekende kaarten:

BALAGUÉ Luis
BELLONE Gilbert
ECHAVARRI José Miguel
GAUTIER Pierre
GHISELLINI Pierre
JANSSEN Jan
LEBLANC Jean-Marie
LEGEIN Robert
PÉREZ FRANCÉS José
PINAULT Jean
SAMYN José
SCHLECK Johny
VASSEUR Aalin
VASSEUR Sylvain

Geen kaarten gekend:

- CRAPEZ Paul
- SMANIOTTO Roland
- SOHET Marc

Ploegfoto

Afmetingen: 21,5 x 10,5 cm

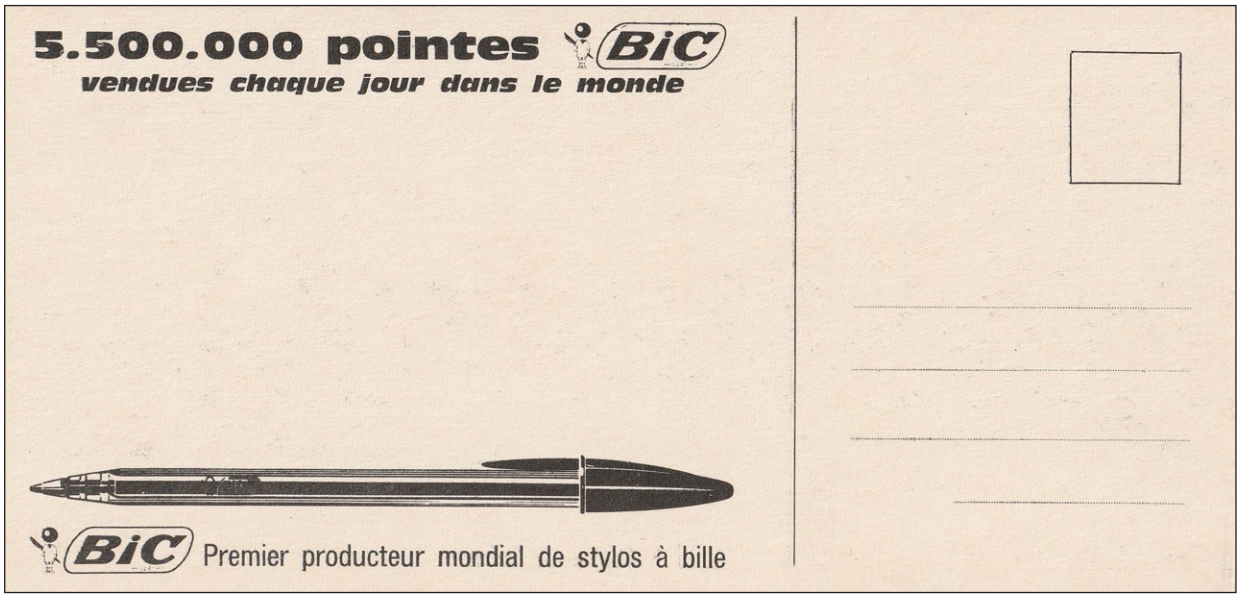

1970

Reeks 1

KLEUR

Voorkant:

Onderaan: ECRIVEZ BIC ... ET BIEN!

In de foto: VOORNAAM (of initiaal (I) NAAM links (L) of rechts (R) verticaal

Rugzijde: Blanco

Aantal gekend: 6

Afmetingen: 16,0 x 10,4 cm

Opmerkingen:

- Actiefoto op asfaltweg. Dit is Reeks 3 van 1967 die doorloopt. Dus de renners die in 1967, 1968 en 1969 een kaart hadden en die in 1970 nog altijd bij BIC reden behielden hun kaart.
- De nieuwelingen in 1970 kregen een nieuwe kaart. Grosskost kreeg een nieuwe kaart.

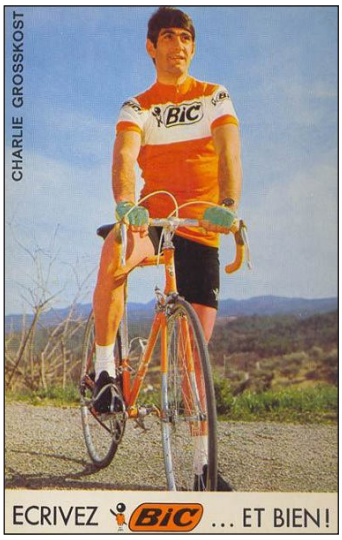

Gekende kaarten:

ARANZABAL Jesús (R) (Rijdend in wedstrijd)
DOYEN André (L) (I) (En danseuse op fiets)
GROSSKOST Charly (L) (Staand, been rustend op fiets)
MORTENSEN Leif (L) (Zee op achtergrond)
OCAÑA Luis (L) (Rijdend in tijdrit)
ROSIERS Roger (L) (Rijdend in wedstrijd)

Geen kaarten gekend:

- CRAPEZ Paul
- CRÉPEL Philippe
- DAVAINE Christian
- DUCREUX Daniel
- DUCREUX Francis
- HAMY Alain
- MASSEYS Pierre
- MENDIBURU Ramón
- PANAGIOTIS René
- QUINCHON Michel
- SANTY Alain
- SOHET Marc
- VAN MARCK Raymond
- VERHAEGEN Frans

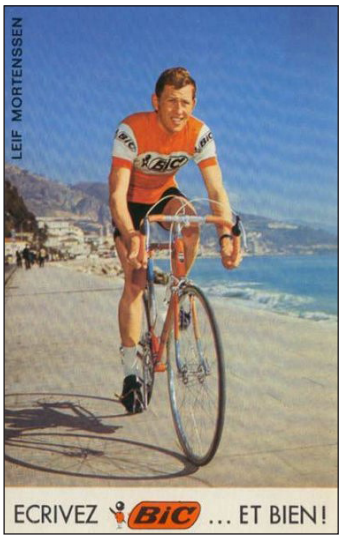

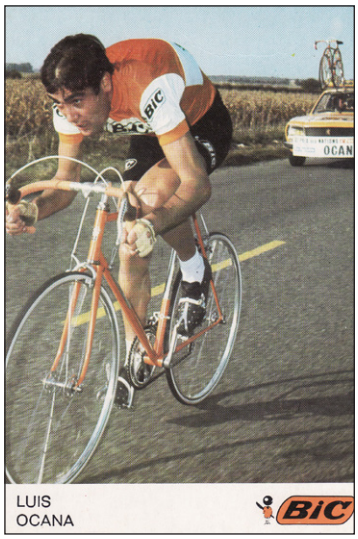

Reeks 2

ZWAR-WIT

Persoonlijke kaart (?)

Onderaan: VOORNAAM NAAM

Champion de France de cyclocross 1965-1970

Rugzijde: Blanco

Aantal: 1

Afmetingen: (16,0 x 9,6 cm)

Gekende kaarten:

BERNET Pierre

Ploegfoto

Afmeting: 21,5 x 10,5 cm

Ploegfoto

Afmetingen: 21,5 x 10,5 cm
Rugzijde: Blanco

1971

Reeks 1

KLEUR

Voorkant:

Onderaan: ECRIVEZ BIC ... ET BIEN!

In de foto: VOORNAAM (of initiaal (I) NAAM links (L) of rechts (R) verticaal

Rugzijde: Blanco

Aantal gekend: 14

Afmetingen: 16,0 x 10,4 cm

Opmerkingen:

- Actiefoto met verschillende achtergronden. Dit is Reeks 3 van 1967 die doorloopt. Dus de renners die in 1967, 1968, 1969 en 1970 een kaart hadden en die in 1971 nog altijd bij BIC reden behielden hun kaart. Ook Alain Santy, reeds bij BIC in 1970, kreeg nu een kaart. Marc Sohet, reeds bij BIC in 1969, kreeg nu ook een kaart.
- De kaart van Alain Santy zou kunnen dateren van 1970. Maar gezien de zege(?)bloemen wordt eerder 1971 vermoed daar hij geen zege behaalde in 1970.
- De kaart van Marc Sohet doet, gezien de achtergrond, vermoeden dat de foto genomen werd in 1971. Er is dezelfde achtergrond als bij Jan Janssen, Leif Mortensen, Giovanni Jiménez, Desiré Letort, Jean Ronsmans, Guy Santy en Bernard Vanderlinde. Gezien deze laatste vijf pas in 1971 bij BIC kwamen, wordt geconcludeerd dat de kaart van Sohet ook van 1971 is.
- Jan Janssen en Leif Mortensen kregen een nieuwe kaart.

Gekende kaarten:

CAMPANER Francis (L) (I) (Achtergrond: zee)
DESMARETS Roger (L) (I) (Achtergrond: asfaltweg + Peugeot 504)
JANSSEN Jan (L) (Achtergrond: boom + Peugeot 504)
JIMÉNEZ Giovanni (L) (I) (Achtergrond: boom + Peugeot 504)
LABOURDETTE Bernard (R) (I) (Achtergrond: boom + Peugeot 504)
LETORT Désiré (R) (I) (Achtergrond: asfaltweg + Peugeot 504)
MORTENSEN Leif (R) (Achtergrond: bomen)
PALKA Christian (L) (I) (Achtergrond: asfaltweg)
PIJNEN René (L) (I) (Achtergrond: peloton)
RONSMANS Jean (L) (I) (Achtergrond: asfaltweg)
SANTY Alain (R) (I) (Met zegebloemen)
SANTY Guy (L) (I) (Achtergrond: asfaltweg + Peugeot 504)
SOHET Marc (L) (Achtergrond: bomen)
VANDERLINDE Bernard (R) (I) (Achtergrond: asfaltweg + Peugeot 504)

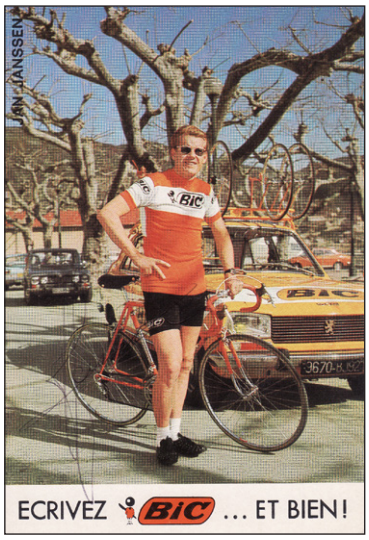

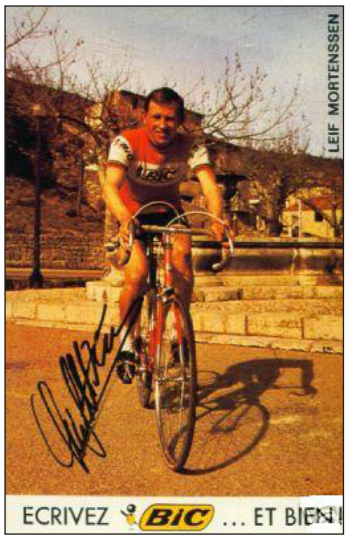

Geen kaarten gekend:

- CRÉPEL Philippe
- DAVAINE Christian
- DUCREUX Daniel
- DUCREUX Francis
- GUIOT Jacques
- RAVALEU Yves
- VAN MARCK Raymond
- VASSEUR Alain
- VASSEUR Sylvain
- VERHAEGEN Frans

Reeks 2

ZWART-WIT (Persfoto)

Er bestaat ook een ZWART-WIT-kaart (Persfoto)

Vooraan:

Onderaan: Voornaam NAAM

geboortedatum - geboorteplaats - departementsnummer.

Rugzijde: Blanco

Aantal gekend: 2

Afmetingen: 14,8 x 10,4 cm

Opmerkingen:

- Het is niet duidelijk of er nog gelijkaardige kaarten bestaan. Foto heeft wel dezelfde achtergrond als bepaalde foto's van Reeks 1. Bij Vanderlinde staat - Amsterdam - Hollande.
- Er bestaat geen ploegfoto.

Gekende kaarten:

CRÉPEL Philippe
VANDERLINDE Bernard

1972

Reeks 1

KLEUR

Voorkant: VOORNAAM NAAM en Logo BIC

Rugzijde: Blanco

Aantal gekend: 17

Afmetingen: 15,0 x 10,3 cm

Opmerking: Verschillende achtergronden. Dit is een nieuwe reeks die doorloopt tot 1974.

Gekende kaarten:

DE BOEVER Jaak (Achtergrond: haven)
DUCREUX Daniel (Achtergrond: haven)
DUCREUX Francis (Achtergrond: haag)
GENTY Jean-Claude (oranje BIC-trui) (Achtergrond: zee)
GENTY Jean-Claude (gele BIC-trui) (Achtergrond: zee)
LABOURDETTE Bernard (Actiefoto wedstrijd)
LAPÉBIE Serge (Achtergrond: boom)
LEMAN Eric (Staand naast fiets)
LETORT Désiré (Actiefoto wedstrijd)
MORTENSEN Leif (Actiefoto tijdrit)
NOVAK Anatole (Met zegebloemen)
OCAÑA Luis (Actiefoto tijdrit)
ROSIERS Roger (Actiefoto wedstrijd)
SANTY Guy (Achtergrond: Peugeot 504)
SCHLECK Johny (Achtergrond: zee)
VASSEUR Sylvain (Achtergrond: zee)
VASSEUR Alain (Achtergrond: zee)

Geen kaarten gekend:

- ARANZABAL Jesús
- BERLAND Roland
- CAMPANER Francis
- DESMARETS Roger
- GROSSKOST Charly
- PALKA Christian
- PIJNEN René
- SANTY Alain

Reeks 2

ZWART-WIT (Persfoto)
Voorkant:
Onderaan: VOORNAAM NAAM - Geboortedatum
Rugzijde: Blanco
Aantal gekend: 1
Afmetingen: 14,8 x 10,4 cm

Gekende kaarten:

DE BOEVER Jacques

Ploegfoto's

Ploegfoto (1)

Afmetingen: 21,5 x 10,5 cm

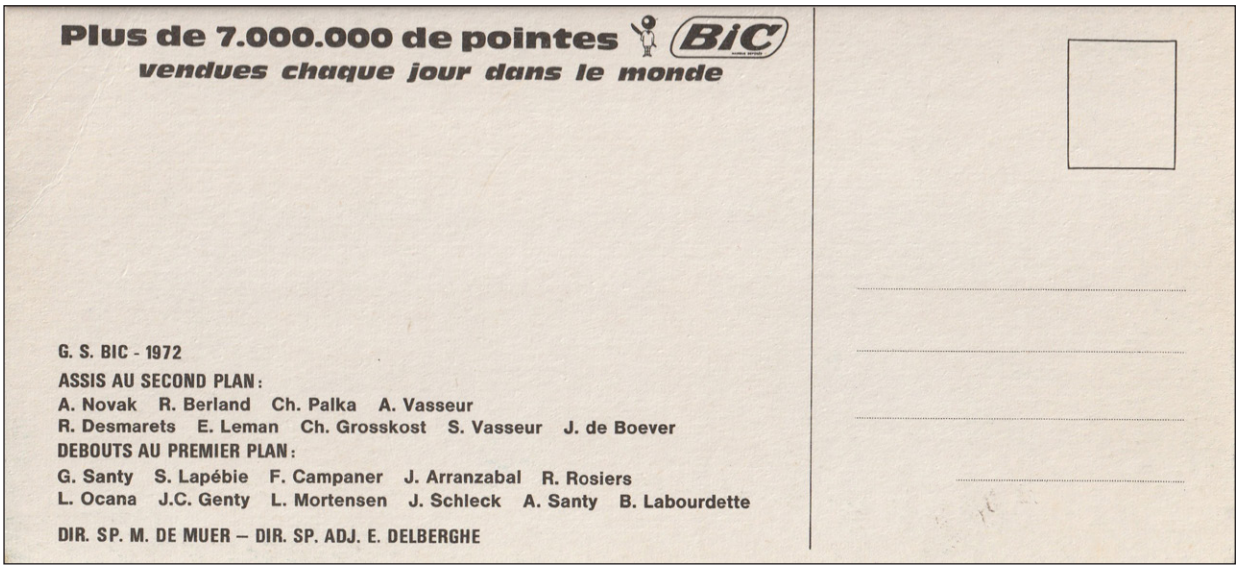

Ploegfoto (2)
Afmetingen: 14x 10 cm

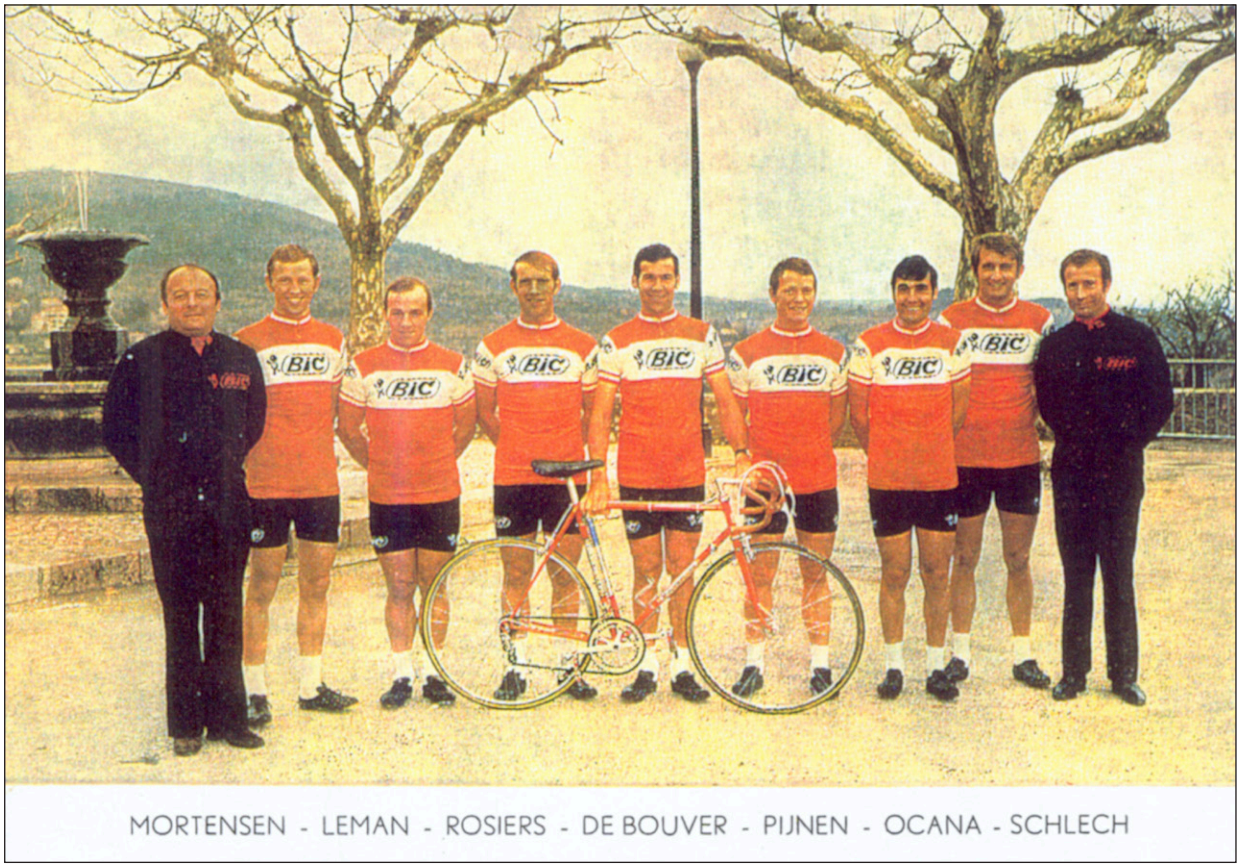

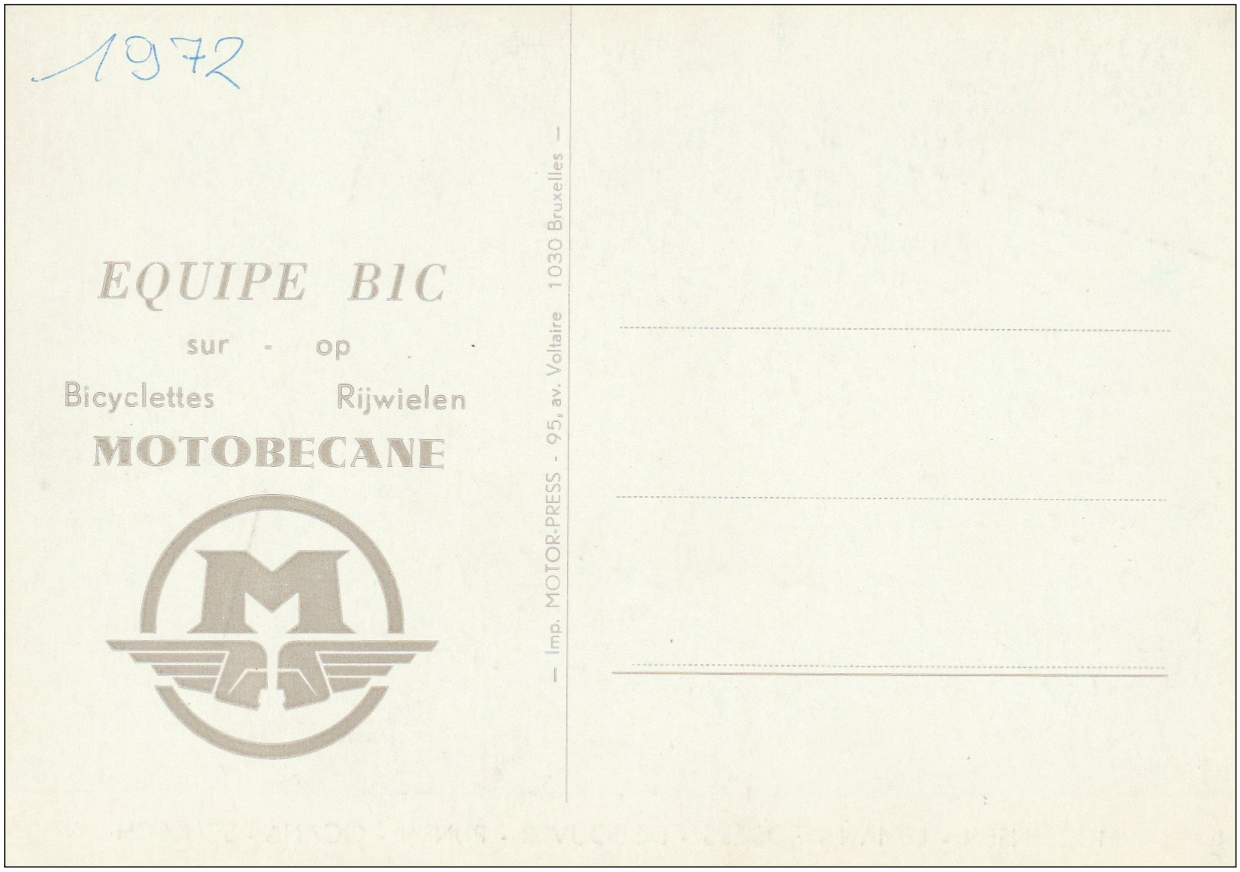

1973

Reeks 1

KLEUR

Voorkant: VOORNAAM NAAM en Logo BIC

Rugzijde: Blanco

Aantal gekend: 6

Afmetingen: 15,0 x 10,3 cm

Opmerkingen:

- Verschillende achtergronden. Dit is Reeks 1972 die doorloopt. Dus de renners die in 1972 een kaart hadden en die in 1973 nog altijd bij BIC reden behielden hun kaart.
- De nieuwelingen in 1973 kregen een nieuwe kaart. Christian Palka die reeds in 1972 bij BIC reed, kreeg nu ook een kaart.
- De kaart van André Romero blijkt een mysterie te zijn. Bij de redactieleden van WAAIERS is er slechts een 'afgesneden' kaart bekend, nl. het fotogedeelte (dus zonder naam en publiciteit). Het afgesneden gedeelte is exact hetzelfde formaat als de fotogedeeltes op de andere kaarten. Hetgeen hieronder wordt weergegeven is dan ook een gefotoshopte foto.
- Er bestaat geen ploegfoto.

Gekende kaarten:

AGOSTINHO Joaquim (Achtergrond: berg)
BERLAND Roland (Franse kampioenentrui)
CATIEAU José (Achtergrond: BIC-wagen)
FUSSIEN Jean-Jacques (Achtergrond: lucht)
PALKA Christian (Actiefoto op asfalt)
ROMERO André (Achtergrond: lucht)

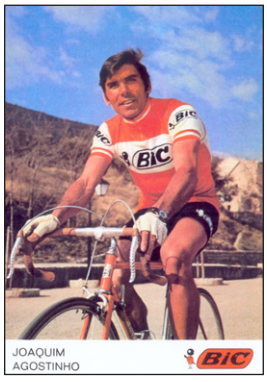

Geen kaarten gekend:

- PIJNEN René
- SANTY Alain

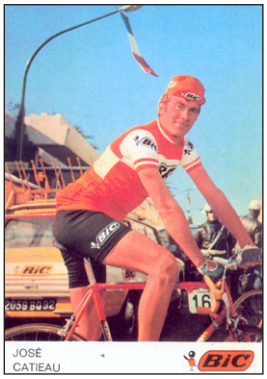

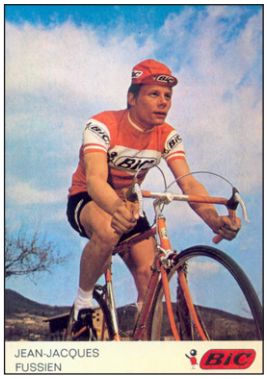

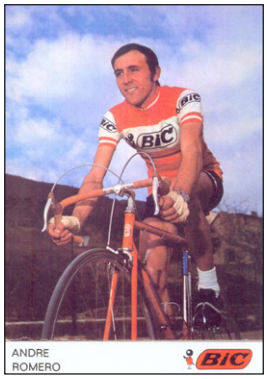

1974

Reeks 1

KLEUR

Voorkant: VOORNAAM NAAM en Logo BIC

Rugzijde: Blanco

Aantal gekend: 8

Afmetingen: 15,0 x 10,3 cm

Opmerkingen:

- Verschillende achtergronden. Dit is Reeks 1972 die doorloopt. Dus de renners die in 1972 en 1973 een kaart hadden en die in 1974 nog altijd bij BIC reden behielden hun kaart.
- De nieuwelingen in 1974 kregen een nieuwe kaart.

Gekende kaarten:

BALAGUÉ Luis (Achtergrond: ploegwagen)
COLLINET Patrice (Of fiets achteruit kijkend)
CROYET Bernard (Op fiets vooruit kijkend)
DUCASSE Jean-Claude (Staand achter fiets)
FERRARI Jacky (Staand achter fiets)
KARSTENS Gerben (Achtergrond: ploegwagen)
MOLINÉRIS Jean-Luc (Achtergrond: heuvels)
PEELMAN Eddy (Achtergrond: ploegwagen)

Geen gekende kaarten:

- BERNET Pierre
- DRAUX Bernard
- SANTOS CASTILLO Manuel
- SMET Roland

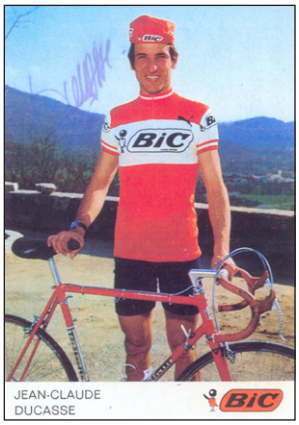

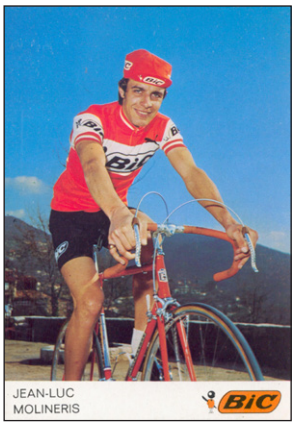

Ploegfoto's

Afmetingen: 21,5 x 10,5 cm
Rugzijde: Blanco

Speciale kaarten (1)

KLEUR
Voorkant:
Onderaan: LUIS OCANA rijdt op MOTOBÉCANE LOGO BIC
Rugzijde: Publiciteit voor Motobécane
Aantal gekend: 1
Afmetingen: 14,8 x 10,4 cm

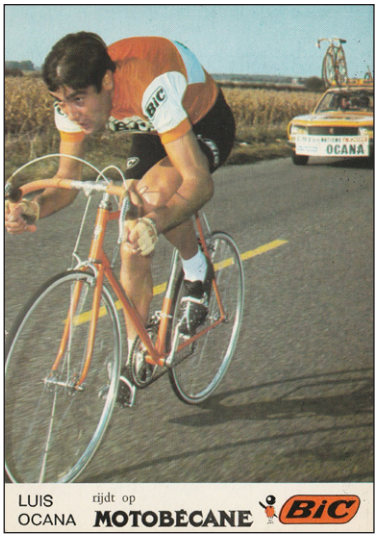

KLEUR
Voorkant:
Onderaan: Logo BIC ... VICTORIA
In de foto: VOORNAAM (of Initiaal) NAAM
Rugzijde: Blanco
Aantal gekend: 2
Afmetingen: 15,8 x 10,2 cm

Opmerking: Dit is waarschijnlijk een Spaanse reeks van 1967 gezien dezelfde clichés gebruikt werden.

JIMÉNEZ Julio
WOLFSHOHL Rolf

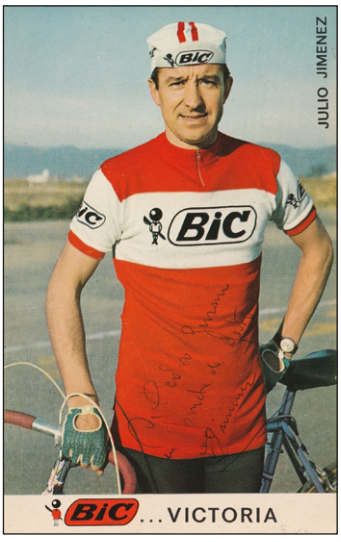

Speciale kaarten (2)

Rugzijde: Blanco
Afmetingen: 12,6 x 8,7 cm

Voor deze reeks van kaartjes vragen we de hulp van de lezers. Wie weet meer over deze kaartjes/chromo's?

Afmetingen: 8,2 x 6 cm
Rugzijde: Blanco
Aantal gekend: 6

Gekende kaarten:

DEN HARTOG Arie
JIMÉNEZ Julio
LEMÉTEYER Paul
MILÉSI Jean
NOVAK Anatole
WOLFSHOHL Rolf

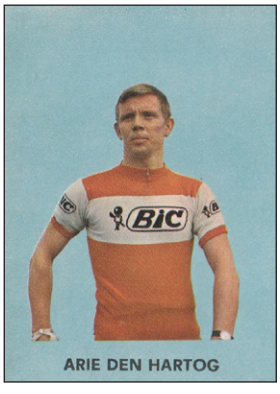

Wielersport in de filatelie (deel 4)

door Bart Vancoillie

Het onderwerp van deze aflevering zijn de zegels die zijn verschenen ter gelegenheid van de Tour de France. De zegels worden chronologisch voorgesteld en beslaan de periode vanaf 1953 tot en met 2002.

Ter gelegenheid van de 50ste verjaardag van de Tour.

Land: Frankrijk
Datum: 26.07.1953
Michel-catalogusnummer: 977
Nominale waarde: 12 franc
Oplage: 3 075 000
Ontwerp: Albert Decaris

Maximumkaarten

Een beperkte selectie van de vele kaarten die zijn uitgebracht.

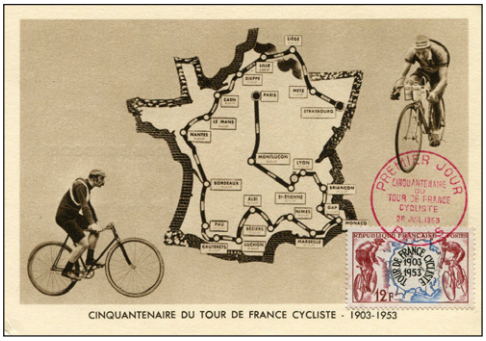

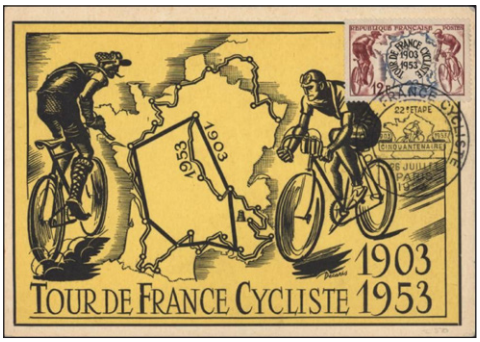

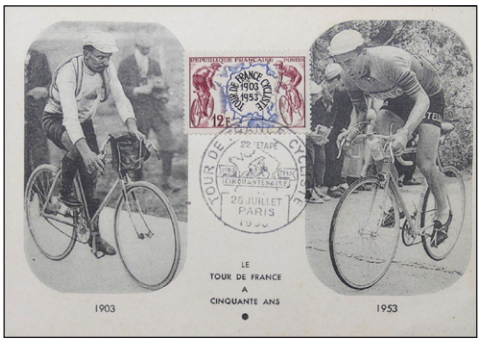

Ter gelegenheid van de 50ste verjaardag van de Tour.

Land: Monaco

Datum: 12.12.1963
Michel-catalogusnummer: 736
Nominale waarde: 0,25 franc
Oplage: 299 530

Land: Monaco
Datum: 12.12.1963
Michel-catalogusnummer: 737
Nominale waarde: 0,50 franc
Oplage: 259 590

Maximumkaarten

Reeks “Tour de France”

Op 10.05.1972 gaf Ajman, één van de Verenigde Arabische Emiraten, een reeks uit van 20 zegels met als onderwerp portretten van wielrenners.

MiNr 1351
5 dirham
Ercole Baldini

MiNr 1352
10 dirham
Ercole Baldini

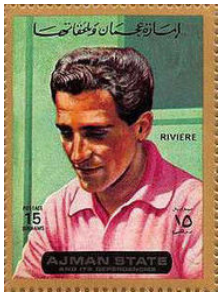

MiNr 1353
15 dirham
Roger Rivière

MiNr 1354
20 dirham
Roger Rivière

MiNr 1355
25 dirham
Rolf Wolfshohl

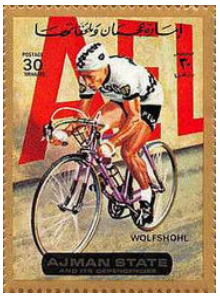

MiNr 1356
30 dirham
Rolf Wolfshohl

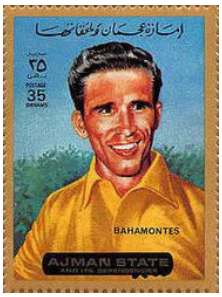

MiNr 1357
35 dirham
Federico Bahamontes

MiNr 1358
40 dirham
Federico Bahamontes

MiNr 1359
45 dirham
Rudi Altig

MiNr 1360
50 dirham
Gianni Motta

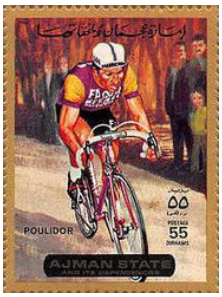

MiNr 1361
55 dirham
Raymond Poulidor

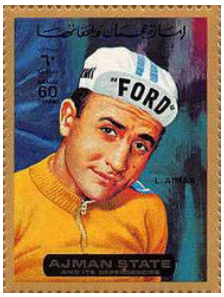

MiNr 1362
60 dirham
Lucien Aimar

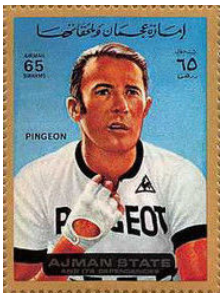

MiNr 1363
65 dirham
Roger Pingeon

MiNr 1364
70 dirham
Roger Pingeon

MiNr 1365
75 dirham
Julio Jiménez

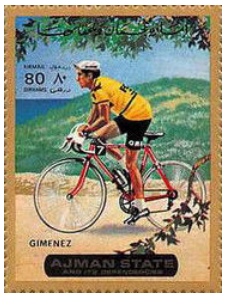

MiNr 1366
80 dirham
Julio Jiménez

MiNr 1367
85 dirham
Herman Vanspringel

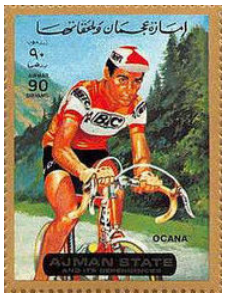

MiNr 1368
90 dirham
Luis Ocaña

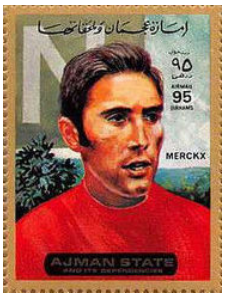

MiNr 1369
95 dirham
Eddy Merckx

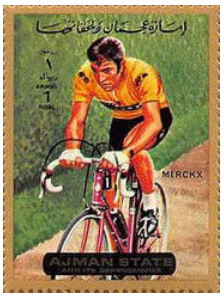

MiNr 1370
1 riyal
Eddy Merckx

Reeks “Tour de France”

Ook Manama, een exclave van Ajman, gaf op dezelfde datum een reeks van twintig zegels uit.

MiNr 1175
5 dirham
Gino Bartali

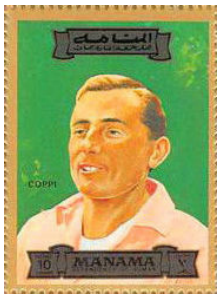

MiNr 1176
10 dirham
Fausto Coppi

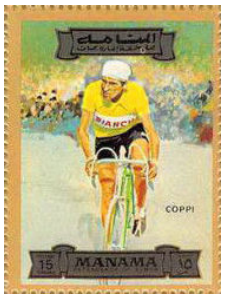

MiNr 1177
15 dirham
Fausto Coppi

MiNr 1178
20 dirham
Louison Bobet

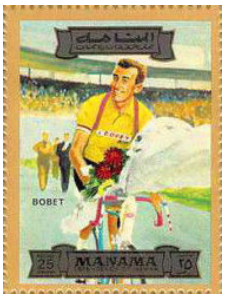

MiNr 1179
25 dirham
Louison Bobet

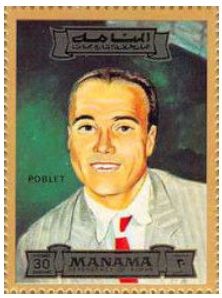

MiNr 1180
30 dirham
Miguel Poblet

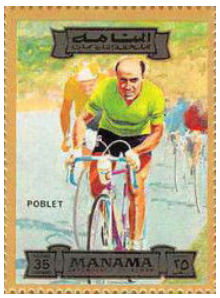

MiNr 1181
35 dirham
Miguel Poblet

MiNr 1182
40 dirham
Ferdi Kübler

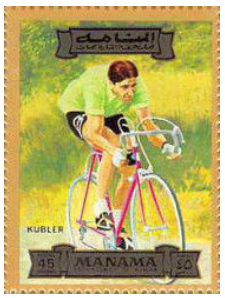

MiNr 1183
45 dirham
Ferdi Kübler

MiNr 1184
50 dirham
André Darrigade

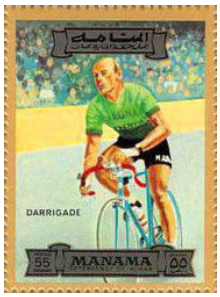

MiNr 1185
55 dirham
André Darrigade

MiNr 1186
60 dirham
Henry Anglade

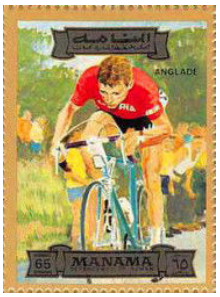

MiNr 1187
65 dirham
Henry Anglade

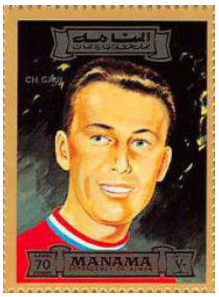

MiNr 1188
70 dirham
Charly Gaul

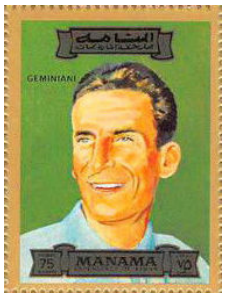

MiNr 1189
75 dirham
Raphaël Geminiani

MiNr 1190
80 dirham
Raphaël Geminiani

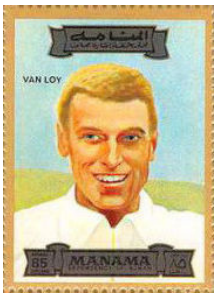

MiNr 1191
85 dirham
Rik Van Looy

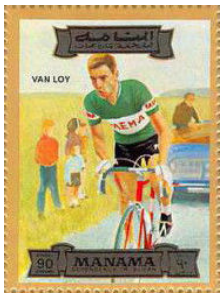

MiNr 1192
90 dirham
Rik Van Looy

MiNr 1193
95 dirham
Jacques Anquetil

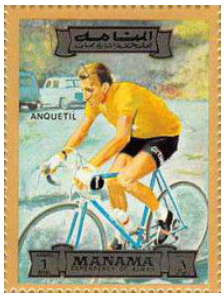

MiNr 1194
1 riyal
Jacques Anquetil

Reeks editie 1972

Op 22.05.1973 gaf het Afrikaanse land Equatoriaal Guinea een reeks uit van 7 zegels en 2 velletjes. De zegels portretteerden de winnaars van een aantal etappes uit de Tour van 1972.

MiNr 259
1 peseta

MiNr 260
2 peseta

MiNr 261
3 peseta

MiNr 262
5 peseta

MiNr 263
8 peseta

MiNr 264
15 peseta

MiNr 265
50 peseta

Onderwerpen:

MiNr 259: Leo Duyndam, 6de etappe Bordeaux - Bayonne

MiNr 260: Willy Teirlinck, 10de etappe Castres - La Grande Motte

MiNr 261: Jos Huysmans, 9de etappe Luchon - Colomiers

MiNr 262: Yves Hézard, 7de etappe Bayonne - Pau

MiNr 263: Rik Van Linden, 2de etappe Saint-Brieuc - La Baule

MiNr 264: Bernard Thévenet, 11de etappe Carnon Plage - Mont Ventoux

MiNr 265: Eddy Merckx, 8ste rit Pau - Luchon

MiNr BL72
200 + 25 peseta
Cyrille Guimard en Luis Ocaña

MiNr BL73
250 + 50 peseta
Eddy Merckx en Felice Gimondi

Ter gelegenheid van de start van de Tour 1989 in Luxemburg.

Land: Luxemburg
Datum: 08.05.1989
Michel-catalogusnummer: 1224
Nominale waarde: 9 franc
Oplage: 2 000 000

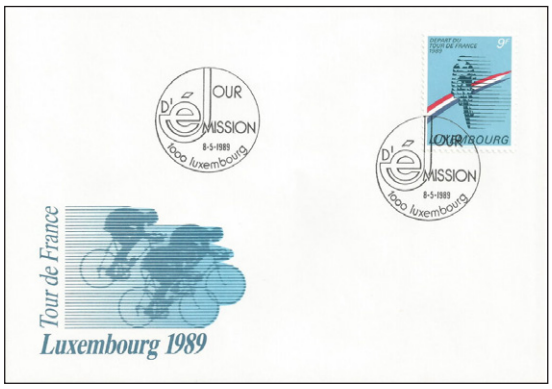

Eerstedagenveloppe

Souvenirkaart

De zegel werd ook gebruikt voor de uitgifte van een maximumkaart ter gelegenheid van de 100ste verjaardag van de geboorte van Nicolas Frantz in 1989, en voor de 50ste Tour de Luxembourg in 1990, telkens met speciale poststempel.

De Tour in een reeks “Sport Events”

Een zegel in een reeks van acht zegels. Volgens de omschrijving in de catalogus ter gelegenheid van de editie 1990. Op de zegel zien we een renner in een tijdrit met als bijschrift “RONAN Pensec - Champion 1990”.

Land: Tanzania
Datum: 18.01.1991
Michel-catalogusnummer: 816
Nominale waarde: 30 shilling

Andorra, ville étape in de Tour van 1993

Andorra was de aankomstplaats van de 13de rit, en de startplaats van de 14de.

Land: Andorra
Datum: 19.07.1993
Michel-catalogusnummer: 455
Nominale waarde: 2,50 franc
Oplage: 202 614
Ontwerp: Claude Andréotto

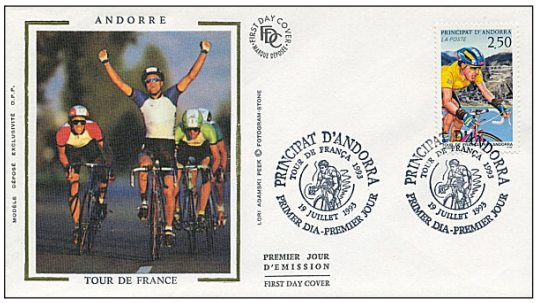

Eerstedagenveloppe

Ter gelegenheid van de start van de Tour 1996 in ’s Hertogenbosch

Land: Nederland
Datum: 25.06.1996
Michel-catalogusnummer: 1582
Nominale waarde: 80 cent
Oplage: 7 950 525
Ontwerp: Kees Hubers

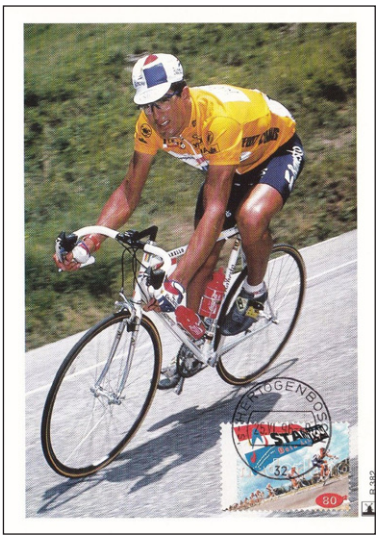

Maximumkaart

Ter gelegenheid van de start van de Tour 1998 in Dublin

Een reeks van vier zegels, uitgegeven door Ierland op 06.02.1998, elk met een nominale waarde van 30 pence.

MiNr 1076 *MiNr 1077* *MiNr 1078* *MiNr 1079*

Ter gelegenheid van de start van de Tour 2002 in Luxemburg

Een reeks van drie zegels, uitgegeven door Luxemburg op 14.05.2002 in een oplage van 1 000 000 elk en in een ontwerp van Pierre Schopfer.

MiNr 1574
0,45 euro
enbleem

MiNr 1575
0,52 euro
François Faber

MiNr 1576
2,45 euro
"Le Champion"
schilderij J. Kutter

Gegevens uit de OBP- en Michel-catalogus worden gepubliceerd met vriendelijke en sportieve toestemming van de Belgische Beroepskamer van Postzegelhandelaars en Schwaneberger Verlag GmbH. Dank aan Serge Schroef (penningmeester BBKPH) en Dagmar Mayerbacher (Customer Service Schwaneberger Verlag GmbH).

De reeks

Nederland: Shell/Albert Heijn - Sportenspel

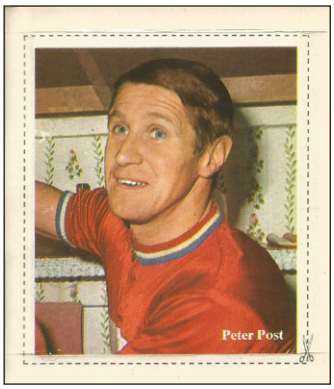

Uitgever: Uitgeverij van Lindonk
Kleur
Afmetingen: Het uit te knippen gedeelte is 7,5 x 6,5 cm
Jaar van uitgave: 1972
Aantal: 20

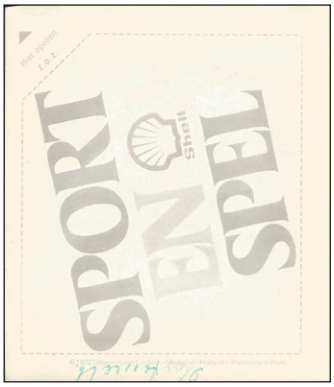

Rugzijde:
Zie foto maar er is ook een rugzijde met AH i.p.v. Shell

Opmerkingen:

- Er bestaat een groot album en ook een klein albumpje waar de plaatjes in geplakt konden worden. De plaatjes zaten vast aan een velletje met plaatjes van de verschillende sporten.
- Twee prenten zijn wielrenners.

Van beide kaarten bestaat een variant van Shell een één van AH.

Peter Post
Joop Zoetemelk

Ploegensamenstellingen 1965 (deel 6)

door Jan De Smet en Bart Vancoillie

tekeningen Jan Soens

Hieronder geven we een lijst van de Nederlandse renners van wie wij denken dat ze als 'Individueel' rondreden in het jaar 1965. Wij verstaan onder die term de renners die sommige van of al hun wedstrijden afwerkten in een trui van een (al of niet gekende) privésponsor, een clubtrui, een witte trui of een gerecupereerde merkentrui.

Renners die op deelnemerslijsten onder de groep 'Individuelen' staan maar toch een merkenploeg hebben, die al dan niet ingeschreven was in diezelfde wedstrijd, worden hier niet opgenomen.

1. Frans BALVERT (NED), ° 19/02/1940 Amsterdam
2. Jean BASTIN (NED), ° 05/12/1942 Voerendaal
3. Eugène BECKERS (NED), ° 25/06/1940 Maastricht (#1)
4. Maarten BREURE (NED), ° 26/01/1940 Rotterdam (#2)
5. Aad DE GRAAF (NED), ° 22/10/1939 Rotterdam (#3)
6. Bertus DE VOS (NED), ° 06/05/1941 Dinteloord
7. Gerrit DE WIT (NED), ° 03/11/1941 Dubbeldam, *onafhankelijke*
8. Jan GRIM (NED), ° 23/01/1941 Lewedorp (#4)
9. Henk HIDDINGA (NED), ° 04/12/1942 Haarlem, *onafhankelijke* (#5)
10. Henk HUBERS (NED), ° 24/09/1934 Arnhem, *onafhankelijke*
11. Arie JONGEJAN (NED), ° 27/08/1938 Rotterdam, *onafhankelijke* (#6)
12. Jaap KERSTEN (NED), ° 11/10/1934 Siebengewald (#7)
13. Henk KIEKENS (NED), ° 24/09/1930 Haarlem, *onafhankelijke*
14. Bram KOOL (NED), ° 06/10/1937 Rijswijk (Zuid-Holland) (#8)
15. Jan KUIPER (NED), ° 14/05/1941 Hoorn (#9)
16. Frans MAHN (NED), ° 24/06/1933 Amsterdam
17. René MERCKX (NED), ° 02/10/1929 Geldrop
18. Jaap OUDKERK (NED), ° 08/02/1937 Rotterdam (#10)
19. Geurt POS (NED), ° 24/09/1934 Ankeveen (#4)
20. Piet RENTMEESTER (NED), ° 27/08/1938 Yerseke (#11)
21. Theo SIJTHOFF (NED), ° 02/06/1937 Rotterdam (#12)
22. Cees SNEPVANGERS (NED), ° 30/05/1941 Zundert (#13)
23. Fons STEUTEN (NED), ° 23/02/1938 Weert
24. Mies STOLKER (NED), ° 29/09/1933 Zuilen (#14)
25. Werner SWANEVELD (NED), ° 21/10/1935 Dordrecht (#15)
26. Jan TUMMERS (NED), ° 04/08/1942 Geulle (#16)
27. André VAN AERT (NED), ° 23/05/1940 Zundert (#17)
28. Henk VAN CAMPEN (NED), ° 31/12/1937 Amsterdam
29. Jaak VAN DER KLOOT (NED), ° 19/04/1941 Zundert (#18)

30. Joop VAN DER PUTTEN (NED), ° 22/09/1935 Den Haag
31. Piet VAN DER TOUW (NED), ° 29/11/1940 Rijswijk (#19)
32. Ger VAN DORP (NED), ° 04/12/1944 Soest
33. Ab VAN EGMOND (NED), ° 25/08/1938 Leiden, *onafhankelijke*
34. Piet VAN EST (NED), ° 08/11/1934 Fijnaart (#20)
35. Wim VAN EST (NED), ° 25/03/1923 Fijnaart (#18)
36. Hennie VAN GENT (NED), ° 06/09/1935 Leiden, *onafhankelijke*
37. Adrie VAN TILBURG (NED), ° 21/02/1940 Princenhage (#21)
38. Rein VAN ZELST (NED), ° 25/06/1942 Leiden, *onafhankelijke*
39. Gerard WESSELING (NED), ° 08/10/1939 Amsterdam, *onafhankelijke* (#22)

(#1) Eugène Beckers reed eerst individueel als onafhankelijke, en vanaf 22/04 als prof bij Caballero. Hij reed de Quatre Jours de Dunkerque voor Torpedo-Fichtel&Sachs en de Ronde van Nederland voor Sunkist Fruitdrinks.

(#2) Maarten Breure vinden we bij Dossche Sport voor Omloop Het Volk en de Omloop van het Waasland, bij Cynar voor de Omloop der Vlaamse Gewesten en bij Fyffes voor de Ronde van Nederland. Dauchy heeft hem ook bij Dextro Energen, dat zou zijn privésponsor geweest kunnen zijn.

(#3) Aad de Graaf vinden we bij Dossche Sport voor de Omloop van het Waasland.

(#4) Deze renners vinden we bij Dossche Sport voor de Omloop van Oost-Vlaanderen.

(#5) Henk Hiddinga, in oktober 1964 uitgeweken naar Frankrijk, reed in 1965 voor de Franse club C.C. Creil.

(#6) Arie Jongejan vinden we ook bij Fyffes voor de Ronde van Nederland.

(#7) Jaap Kersten vinden we ook bij De Fritesspecialist voor de Ronde van Nederland.

(#8) Bram Kool reed de Tour de l'Oise voor Ruberg-Continental-Caltex.

(#9) Jan Kuiper reed eerst als onafhankelijke en vanaf 05/08 als prof.

(#10) Jaap Oudkerk, een baanwielrenner, had Vredestein als privésponsor.

(#11) Piet Rentmeester had Idee Koffie als privésponsor. Piet reed ook voor KAS-Kaskol[1] en Amstel Bier voor de Ronde van Nederland.

(#12) Theo Sijthoff vinden we ook bij Acifit-Avaros voor de Ronde van Nederland.

(#13) Cees Snepvangers vinden we ook bij Dossche Sport voor de Omloop van het Waasland, bij Sunkist Fruitdrinks voor de Ronde van Nederland en bij Amstel Bier voor de Tour du Nord.

(#14) Mies Stolker[1] vinden we bij Dossche Sport voor de Omloop van Oost-Vlaanderen en bij Fyffes voor de Ronde van Nederland.

(#15) Werner Swaneveld reed eerst individueel als onafhankelijke en vanaf 25/03 als prof bij Acifit. Wij hebben hem ook bij Dossche Sport voor de Omloop van het Waasland.

(#16) Jan Tummers reed eerst als onafhankelijke en vanaf 07/10 als prof. Hij reed de Ronde van Nederland voor De Fritesspecialist.

(#17) André van Aert hebben we bij Dossche Sport voor de Omloop van het Waasland en bij Sunkist Fruitdrinks voor de Ronde van Nederland.

1 Zie de aflevering Holmes en Watson op pagina 270.

(#18) Deze renners vinden we bij Sunkist Fruitdrinks voor de Ronde van Nederland.

(#19) Piet van der Touw had Idee Koffie als privésponsor.

(#20) Piet van Est had Gazelle als privésponsor. Wij vinden hem ook terug bij Dossche Sport voor de Omloop Het Volk en bij De Fritesspecialist voor de Ronde van Nederland.

(#21) Adrie van Tilburg vinden we bij Dossche Sport voor de Omloop der Vlaamse Gewesten en de Omloop van het Waasland, alsook bij Sunkist Fruitdrinks voor de Ronde van Nederland.

(#22) Gerard Wesseling vinden we bij Dauchy ook bij Dextro Energen, dat zou zijn privésponsor geweest kunnen zijn.

Gekende truien van privésponsors

Idee Koffie *Vredestein*

Nederlandse nationale selecties

Weg

Jo DE ROO

Arie DEN HARTOG

Cees HAAST

Jan JANSSEN

Gerben KARSTENS

Cees LUTE

Peter POST

Jos VAN DER VLEUTEN

Het wereldkampioenschap op de weg vond plaats in San Sebastian (Spanje) op 5 september 1965.

Tom Simpson werd Wereldkampioen, Rudi Altig 2de en Roger Swerts behaalde brons.

Peter Post (4de) was de eerste Nederlander.

Baan

Joop CAPTEIN (snelheid)

Ad DE GRAAF (snelheid)

Henk NIJDAM (achtervolging)

Jaap OUDKERK (halve fond)

Piet VAN DER LANS (halve fond)

Piet VAN DER TOUW (snelheid)

De wereldkampioenschappen baanwielrennen werden gehouden in San Sebastian (Spanje) in de Vélodromo de Anoeta van 6 tot en met 12 september 1965.

De kampioenen waren Giuseppe Beghetto (snelheid), Leandro Faggin (achtervolging) en Guillermo Timoner (halve fond).

Nederland behaalde een bronzen medaille met Jaap Oudkerk in de halve fond.

Veldrijden

Het wereldkampioenschap veldrijden vond plaats in Cavaria (Italië) op 14 februari 1965.

Renato Longo werd Wereldkampioen, voor Rolf Wolfshohl en Amerigo Severini.

Nederland bracht geen profs aan de start.

De truien van Cureghem Sportif

door Jan Soens

Opgericht in 1911 en sindsdien één van de meeste gekende wielerploegen van het land. Met namen om bij weg te dromen, die allen het fameuze paarse truitje droegen. Enkel uit de periode van na de tweede wereldoorlog tot de jaren '70, maakten volgende namen het één van de betere clubs van het wielrennen in België en zeker in het Brusselse:

Lucien Acou, Adelin Van Simaeys, Robert Naeye, Desiré Keteleer, Jacques Geus, Prosper Depredomme, Jean Engels, Raymond Impanis, Jan Bogaerts, Ward Van Dijck, Milou Gosselin, Jan De Valck, Richard Van Genechten, José Thumas, Arnould Flécy, Emiel Daems, Roger Baens, Georges Vanconingsloo, Ludo Janssens, Staf Van Vaerenbergh, Mathieu Maes, Tony Gakens, Julien Stevens, Frans Verbeeck, Herman Vrijders ...

Eén en ander is vervat in het prachtige boek, uitgegeven bij het honderdjarig bestaan in 2011: 100 jaar Cureghem Sportif - De dwangarbeiders van de weg, door Erik Vandeweyer en Jean-Pierre Van Heymbeeck.

Alle info over de ontbrekende jaren/truien is altijd welkom, mailen kan naar redactie@waaierstijdschrift.be

Cureghem Sportif 1947

Cureghem Sportif 1948

Cureghem Sportif 1948

Cureghem Sportif 1957

Cureghem Sportif 1958-1963

Cureghem Sportif 1964-1979

Cureghem Sportif 1980

Cureghem Sportif 1983

Cureghem Sportif 1984

Factcheck

door de redactieraad van WAAIERS

Saronni-Moser

In Bahamontes #Eighties EXTRA EDITIE staat op p. 78 e.v. een interview met Giuseppe Saronni. Het grootste deel van het artikel gaat over zijn rivaliteit met Francesco Moser.

Op p. 84 las ik iets dat mij intrigeerde: “Saronni gebruikt deze anekdote[1] vandaag om het palmares van zijn rivaal onder de loep te nemen. “Moser heeft naar eigen zeggen zowat 300 koersen gewonnen. Met kermiskoersen en criteriums erbij! En een spurt tegen een racepaard. Kijk gewoon naar zijn palmares in échte koersen en je zal zien dat hij er minder won dan ik. Alles heeft zijn waarheid.”

Meer moet dat niet zijn om bij WAAIERS in actie te schieten. Overwinningen in jeugdcategorieën laten we achterwege. Voor ons bijna onmogelijk om te achterhalen en aan het einde van de rit ook minder relevant. We kijken enkel naar de overwinningen bij de grote jongens.

Dus nemen we er de Encyclopédie du Monde du Cyclisme erbij[2].

Aantal overwinningen per jaar		
	Francesco Moser	Giuseppe Saronni
1973	2	
1974	18	
1975	20	
1976	21	
1977	23	9
1978	37	27
1979	28	28
1980	20	30
1981	18	24
1982	18	33
1983	19	15
1984	25	2
1985	9	10
1986	7	7
1987	12	3
1988	2	5
1989	-	1
1990	-	1
1994	0	
TOTAAL	**279**	**195**

1 In een eerdere Bahamontes had Francesco Moser het volgende verklaard: “Zij (zijn tegenstanders) legden hun eieren in mijn mand, zodat ik die zou uitbroeden. Ze profiteerden van mijn sterkte.”

2 De kans bestaat dat de palmaressen die daarin staan niet 100% volledig zijn. De ervaring leert echter dat het dan meestal een criterium of kleinere koers is die ‘vergeten’ werd.

Francesco Moser benadert dus inderdaad wel de 300 overwinningen. Maar Saronni alludeert op de kwaliteit van de overwinningen. We weten natuurlijk niet wat Saronni als een belangrijke overwinning beschouwt. WAAIERS zal het dan maar voor hem doen.

Er zijn de kampioenschappen, wereld- en Italiaans kampioenschap.

Daarnaast zijn er ook de grote rondes, de monumenten en de klassiekers. De monumenten staan vast, voor de klassiekers nemen we Gent-Wevelgem, Paris-Tours, Züri Metzgete, ...

En, gezien het om Italiaanse renners gaat, en hun Italiaanse sponsors, nemen we er de koersen in lijn in Italië bij.

Tenslotte kunnen ook een paar (koppel)tijdritten bekeken worden.

Wedstrijd	Francesco Moser	Giuseppe Saronni
Wereldkampioenschap	1	1
Italiaans kampioenschap	3	1
Milano-Sanremo	1	1
Giro di Lombardia	2	1
Paris-Roubaix	3	0
Giro d'Italia	1	1
Ritten Giro d'Italia	23	25
Ritten Tour de France	2	0
Ritten Vuelta a España	2	2
Tour de Suisse (ritten)	0	1 (1)
Tour de Romandie (ritten)	0 (0)	1 (5)
Tirreno-Adriatico (ritten)	2 (5)	2 (8)
GP du Midi Libre (ritten)	1 (5)	1 (2)
Volta a Catalunya (ritten)	1 (3)	0 (2)
Giro di Sardegna (ritten)	0 (1)	1 (4)
Tour de l'Aude (ritten)	1 (4)	0 (0)
Tour de l'Indre-et-Loire (ritten)	0 (0)	1 (3)
Ruota d'Oro (ritten)	1 (3)	1 (5)
Giro del Trentino (ritten)	2 (4)	1 (1)
Giro di Sicilia (ritten)	0	1 (1)
Giro di Puglia (ritten)	1 (1)	4 (11)
Gent-Wevelgem	1	0
Flèche Wallonne	1	1
Züri Metzgete	1	1
Paris-Tours	1	0
Trofeo Baracchi (TT)	5	2
Castrocare Terme (TT)	1	0

Wedstrijd	Francesco Moser	Giuseppe Saronni
Cronostaffetta[3]	*4*[4] *(3)*	*3 (1)*[5]
Coppa Agostoni	2	2
Coppa Bernocchi	1	2
Coppa Placci	1	0
Coppa Sabatini	1	1
G.P. Camaiore	1	2
G.P. Larciano	1	1
Giro del Friuli	2	1
Giro del Lazio	3	0
Giro del Piemonte	1	0
Giro del Veneto	1	1
Giro dell'Appennino	2	0
Giro dell'Emilia	2	0
Giro dell'Umbria	5	0
Giro della Campania	2	2
Giro della Romagna	0	1
Giro della Toscana	4	0
Giro di Reggio Calabria	1	1
Giro Provincia di Catania, Giro dell'Etna	3	1
Milano-Torino	1	1
Milano-Vignola	1	0
Sassari-Cagliari	0	1
Tre Valli Varesine	2	4
Trofeo Laiguelia	0	1
Trofeo Matteotti	2	0
Trofeo Pantalica	2	5
TOTAAL	**124**	**119**

Bekijken we dit alles, dan zien we dat Francesco Moser 71 overwinningen behaalde plus 27 ritoverwinningen in grote ronden en 26 ritten in kleinere ronden. Giuseppe Saronni moet het doen met 49 overwinningen plus 27 ritoverwinningen in grote ronden en 43 ritten in kleinere ronden. Dit alles duidt er toch op dat Francesco Moser een mooier palmares heeft dan Giuseppe Saronni. Zeker de drie zeges in Paris-Roubaix spreken meer tot de verbeelding dan bv. 10 extra ritten in de Giro di Puglia. Kijken we naar de 25 Italiaanse ééndagswedstrijden, dan won Moser er daarvan 22, Saronni slechts 16.

Maar de echte 'grote wedstrijden' heeft voor WAAIERS toch een andere betekenis. Die wedstrijden worden gegeven in onderstaande tabel. Enerzijds de kampioenschappen, grote

3 Omwille van het feit dat het de ene keer individuele ritten, dan weer koppeltijdritten of ploegentijdritten waren, zal deze wedstrijd niet verder in overweging genomen worden.

4 Francesco Moser won in 1974 één van de drie ritten en met Filotex het eindklassement. In 1980 won hij één van de drie ritten. In 1981 won hij één van de drie ritten, een koppeltijdrit met Gregor Braun. In 1982-83-84 was dit een ploegentijdrit.

5 In 1988 was dit een ploegentijdrit gewonnen door Del Tongo. In 1988 was er op dezelfde datum en plaats ook een GP Europa, een ploegentijdrit, eveneens gewonnen door Del Tongo maar die wordt niet bij de Cronostaffetta gerekend. Hoe het eindklassement berekend werd is niet helemaal duidelijk.

rondes, monumenten en klassiekers, anderzijds wedstrijden die als belangrijk kunnen gezien worden.

Wedstrijd	Francesco Moser	Giuseppe Saronni
Wereldkampioenschap	1	1
Italiaans kampioenschap	3	1
Milano-Sanremo	1	1
Giro di Lombardia	2	1
Paris-Roubaix	3	0
Giro d'Italia	1	1
Flèche Wallonne	1	1
Paris-Tours	1	0
TOTAAL	**13**	**6**
Gent-Wevelgem	1	0
Züri Metzgete	1	1
Castrocare Terme (TT)	1	0
Coppa Bernocchi	1	2
Giro del Lazio	3	0
Giro del Piemonte	1	0
Giro del Veneto	1	1
Giro dell'Appennino	2	0
Giro dell'Emilia	2	0
Giro della Campania	2	2
Giro della Romagna	0	1
Giro della Toscana	4	0
Giro di Reggio Calabria	1	1
Milano-Torino	1	1
Milano-Vignola	1	0
Tre Valli Varesine	2	4
Trofeo Matteotti	2	0
TOTAAL	**26**	**13**
BEIDE TOTALEN	**39**	**19**

En ook hier helt de balans over naar Francesco Moser.

Verder mag er ook niet vergeten worden dat Francesco Moser tweemaal Wereldkampioen achtervolging werd. En het eveneens viermaal tot Italiaans kampioen achtervolging en eenmaal in het omnium schopte.

Daarnaast verbeterde hij tweemaal het werelduurrecord op grote hoogte[6], op zeeniveau en indoor. Records die achteraf wel in andere statistieken terecht kwamen dan de door de UCI goedgekeurde tabel van het werelduurrecord.

De conclusie van WAAIERS is dan ook dat Giuseppe Saronni ongelijk heeft met zijn uitspraak.

6 Over de omstandigheden en de wetenschappelijke begeleiding kan er gediscussieerd worden.

Posters in Miroir du Cyclisme (8)

door Jan De Smet

Vanaf februari 1972 tot en met september 1983 zat er in Miroir du Cyclisme een bijlage genaamd Miroir du Cyclisme encyclopédie – Le cyclisme de A à Z par Robert Descamps[1].

Op de achterkant van deze bijlage stond iedere keer een grote foto. Er zijn daar heel mooie exemplaren bij, alleen hebben wielerverzamelaars onvoldoende vrije muren om deze posters op te hangen. Vandaar dat ze meestal opgevouwen ergens op een boekenplank blijven liggen.

Om er toch te kunnen van genieten heb ik telkens een foto genomen van de poster zodat die hier in WAAIERS kan gepubliceerd worden. Perfect is de foto niet, het is niet evident om loodrecht op de poster te fotograferen en ik heb niet de professionele uitrusting om dit alsnog te kunnen realiseren.

Maar hopelijk is voor jullie, lezers, de kwaliteit voldoende. Het is de bedoeling om vanaf nu in elk nummer een aantal van die posters te publiceren. Hoeveel iedere keer zal een beetje afhankelijk zijn van het aantal bladzijden dat het WAAIERS-nummer dan al omvat.

Hier een volgende lading.

Nr. 208 (oktober 1975): Hennie Kuiper

Nr. 209 (november 1975): L'Exploit (foto Bernard Thévenet)

1 Een overzicht van de Encyclopédie is terug te vinden in Coups de Pédales nr. 158 p. 30.

Nr. 210 (december 1975): Daniel Morelon

Nr. 211 (januari/februari 1976): Henry Anglade

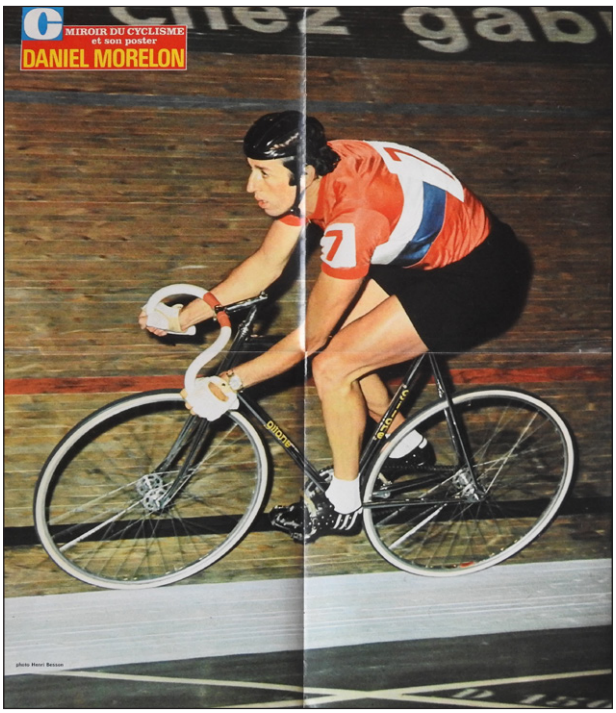

Nr. 212 (Februari/maart 1976): Cyrille Guimard

Nr. 213 (maart/april 1976): Les lévriers de la route (foto van de zege van Rik Van Linden in Chalon-sur-Saône in de Tour van 1975)

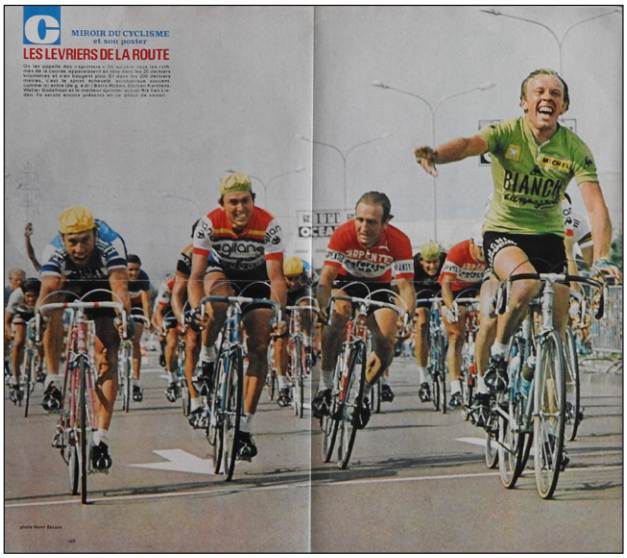

Wereldbeker Intermerken 1966

door Jan De Smet

De Wereldbeker der Merkenploegen, een stichting van de Internationale Vereniging der Inrichters (AIOCC) werd door de Internationale Wieler Unie (UCI) officieel erkend als het Wereldkampioenschap der Merkenploegen en Sportgroepen. De leden van de winnende ploeg krijgen van de UCI op hun truien een schild[1] met de 'regenboogkleuren' van de Internationale Federatie[2] [3].

Qua puntentelling en wedstrijden bleef alles hetzelfde als in 1965.

1 De term schild of embleem leidde binnen de redactieraad tot een taalkundige discussie. Volgens Van Dale zou embleem meer geschikt zijn dan het woord 'schild' zoals in Velo 67 vermeld werd.

2 Velo 67 p. 122.

3 Carpano droeg dit embleem al in 1962 als winnaar van de Wereldbeker merkenploegen van 1961. Waarschijnlijk was dit een eigen initiatief. Later zal blijken dat enkel de Italiaanse ploegen dit embleem gebruikten (Salvarani en Molteni) en dat de andere ploegen er niet wakker van lagen.

Milano-Sanremo 19 maart 1966

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	40
2.	Adriano DURANTE (ITA)	Salvarani	35
3.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	Mann-Grundig	33
4.	Michele DANCELLI (ITA)	Molteni	31
5.	Adriano PASSUELLO (ITA)	Legnano	29
6.	Rolf MAURER (SUI)	Filotex	27
7.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	25
8.	Franco BALMAMION (ITA)	Sanson	23
9.	Huub ZILVERBEG (NED)	TeleVizier-Batavus	22
10.	Roberto POGGIALI (ITA)	Bianchi-Mobylette	21
11.	Lucien AIMAR (FRA)	Ford-France	20
12.	Guido DE ROSSO (ITA)	Molteni	19
13.	André FOUCHER (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	18
14.	Armand DESMET (BEL)	Solo-Superia	17
15.	Robert LELANGUE (BEL)	Solo-Superia	16
16.	Severino ANDREOLI (ITA)	Vittadello	15
17.	Vito TACCONE (ITA)	Vittadello	14
18.	Bruno CENTOMO (ITA)	Legnano	13
19.	Raffaele MARCOLI (ITA)	Sanson	12
20.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann-Grundig	11
21.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	10
22.	Aldo PIFFERI (ITA)	Vittadello	9
23.	Willy BOCKLANT (BEL)	Mann-Grundig	8
24.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	7
25.	Jan NOLMANS (BEL)	Mann-Grundig	6
26.	Ward SELS (BEL)	Solo-Superia	5
27.	Paul LEMÉTEYER (FRA)	Ford-France	4
28.	José PÉREZ FRANCÉS (ESP)	Ferrys	3
29.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Bianchi-Mobylette	2
30.	René BINGGELI (SUI)	Molteni	1

Opmerking:

Bas Maliepaard (TeleVizier-Batavus) eindigde als 17de of 18de volgens Miroir du Cyclisme en Wielersport, maar hij werd gediskwalificeerd wegens ongeoorloofde fietswissel.

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten
1.	Mann-Grundig	4	33	11	8	**52**
2.	Molteni	3	31	19	1	**51**
3.	Legnano	2	29	13	0	**42**
	Salvarani	2	35	7	0	**42**
5.	Peugeot-BP	1	40	0	0	**40**
6.	Vittadello	3	15	14	9	**38**
	Solo-Superia	3	17	16	5	**38**
8.	Sanson	2	23	12	0	**35**
9.	Filotex	1	27	0	0	**27**
10.	Mercier-BP	1	25	0	0	**25**
11.	Ford-France	2	20	4	0	**24**
12.	Bianchi-Mobylette	2	21	2	0	**23**
13.	TeleVizier-Batavus	1	22	0	0	**22**
14.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1	18	0	0	**18**
15.	Wiel's-Groene Leeuw	1	10	0	0	**10**
16.	Ferrys	1	3	0	0	**3**

Eddy Merckx winnaar van Milano-Sanremo.

Ronde van Vlaanderen 9 april 1966

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Ward SELS (BEL)	Solo-Superia	40
2.	Adriano DURANTE (ITA)	Salvarani	35
3.	Georges VANDENBERGHE (BEL)	Smiths[4]	33
4.	Guido REYBROUCK (BEL)	Smiths	31
5.	Willy PLANCKAERT (BEL)	Smiths	29
6.	Gianni MOTTA (ITA)	Molteni	27
7.	Willy BOCKLANT (BEL)	Mann-Grundig	25
8.	Jan NOLMANS (BEL)	Mann-Grundig	23
9.	Vittorio ADORNI (ITA)	Salvarani	22
10.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	21
11.	Michele DANCELLI (ITA)	Molteni	20
12.	Armand DESMET (BEL)	Solo-Superia	19
13.	Noël FORÉ (BEL)	Smiths	18
14.	Huub ZILVERBERG (NED)	TeleVizier-Batavus	17
15.	Jo DE ROO (NED)	TeleVizier-Batavus	16
16.	Rik VAN LOOY (BEL)	Solo-Superia	15
17.	Michel GRAIN (FRA)	Ford-France	14
18.	Vin DENSON (GBR)	Ford-France	13
19.	Frans VERBEECK (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	12
20.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	11
21.	André PLANCKAERT (BEL)	Leroux-Terrot	10
22.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	9
23.	Julien HAELTERMAN (BEL)	Smiths	8
24.	Jos SPRUYT (BEL)	Mercier-BP	7
25.	Jean GRACZYK (FRA)	Ford-France	6
26.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann-Grundig	5
27.	Walter GODEFROOT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	4
28.	Roger BLOCKX (BEL)	Goldor-Main d'Or	3
29.	Theo MERTENS (BEL)	Peugeot-BP	2
30.	Gilbert DESMET (BEL)	Smiths	1

4 Om in orde te blijven met de reglementen (geen dubbele extrasportieve sponsoring in de Wereldbeker), was Romeo-Smiths overal Smiths. Net zoals Wiel's-Gancia-Groene Leeuw overal Wiel's-Groene Leeuw was. Mann-Grundig was een ander geval. In de meeste wedstrijden, zeker vanaf Liège-Bastogne-Liège, reden ze, zoals ook in de Tour, met dubbele publiciteit. Voor Milano-Sanremo konden we geen fotografisch bewijs vinden.

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Salvarani	3	35	22	21	78	**120**
2.	Solo-Superia	3	40	19	15	74	**112**
3.	Mann-Grundig	3	25	23	5	53	**105**
4.	Molteni	2	27	20	0	47	**98**
5.	Smiths	6	33	31	29	93	**93**
6.	Ford-France	3	14	13	6	33	**57**
7.	TeleVizier-Batavus	2	17	16	0	33	**55**
8.	Peugeot-BP	2	11	2	0	13	**53**
9.	Legnano						**42**
10.	Vittadello						**38**
11.	Sanson						**35**
	Wiel's-Groene Leeuw	3	12	9	4	25	**35**
13.	Mercier-BP	1	7	0	0	7	**32**
14.	Filotex						**27**
15.	Bianchi-Mobylette						**23**
16.	Pelforth-Sauvage-Lejeune						**18**
17.	Leroux-Terrot	1	10	0	0	10	**10**
18.	Goldor-Main d'Or	1	3	0	0	3	**3**
	Ferrys						**3**

Opmerking:

André Planckaert reed voor Leroux-Terrot. Vanaf 15 juni reed hij voor de opnieuw opgerichte flandria-ploeg.

Ward Sels winnaar van de Ronde van Vlaanderen.

Paris-Roubaix 17 april 1966

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	40
2.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	35
3.	Staf DE SMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	33
4.	Willy PLANCKAERT (BEL)	Smiths	31
5.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann-Grundig	29
6.	Rudi ALTIG (GER)	Molteni	27
7.	Willy BOCKLANT (BEL)	Mann-Grundig	25
8.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	23
9.	Rik VAN LOOY (BEL)	Solo-Superia	22
10.	Gerben KARSTENS (NED)	TeleVizier-Batavus	21
11.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	Ford-France	20
12.	Jo DE ROO (NED)	TeleVizier-Batavus	19
13.	Adriano DURANTE (ITA)	Salvarani	18
14.	Guido DE ROSSO (ITA)	Molteni	17
15.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	16
16.	Michel GRAIN (FRA)	Ford-France	15
17.	Frans BRANDS (BEL)	Smiths	14
18.	Jaak DE BOEVER (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	13
19.	Jean GRACZYK (FRA)	Ford-France	12
20.	Walter GODEFROOT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	11
21.	Edouard DELBERGHE (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	10
22.	Jos SPRUYT (BEL)	Mercier-BP	9
23.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Smiths	8
24.	Michele DANCELLI (ITA)	Molteni	7
25.	Theo VERSCHUEREN (BEL)	Smiths	6
26.	Gianni MOTTA (ITA)	Molteni	5
27.	Lucien AIMAR (FRA)	Ford-France	4
28.	Georges VANDENBERGHE (BEL)	Smiths	3
29.	Huub ZILVERBERG (NED)	TeleVizier-Batavus	2
30.	Peter POST (NED)	Solo-Superia	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Salvarani	2	40	18	0	58	**178**
2.	Mann-Grundig	2	29	25	0	54	**159**
3.	Molteni	4	27	17	7	51	**149**
4.	Smiths	5	31	14	8	53	**146**
5.	Solo-Superia	2	22	1	0	23	**135**
6.	Ford-France	4	20	15	12	47	**104**
	Wiel's-Groene Leeuw	4	33	23	13	69	**104**
8.	TeleVizier-Batavus	3	21	19	2	42	**97**
9.	Peugeot-BP	1	16	0	0	16	**69**
10.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	2	35	10	0	45	**63**
11.	Legnano						**42**
12.	Mercier-BP	1	9	0	0	9	**41**
13.	Vittadello						**38**
14.	Sanson						**35**
15.	Filotex						**27**
16.	Bianchi-Mobylette						**23**
17.	Leroux-Terrot						**10**
18.	Goldor-Main d'Or						**3**
	Ferrys						**3**

Opmerking:

Raymond Poulidor (Mercier-BP) eindigde als 18de maar werd gediskwalificeerd wegens verboden fietswissel met Jean Jourden.

Gerben Karstens (TeleVizier-Batavus), 10de, werd in veel krantenuitslagen vergeten.

Gilbert Desmet (Smiths) eindigde niet als 25ste gezien hij opgegeven had. Hij werd verward met Theo Verschueren.

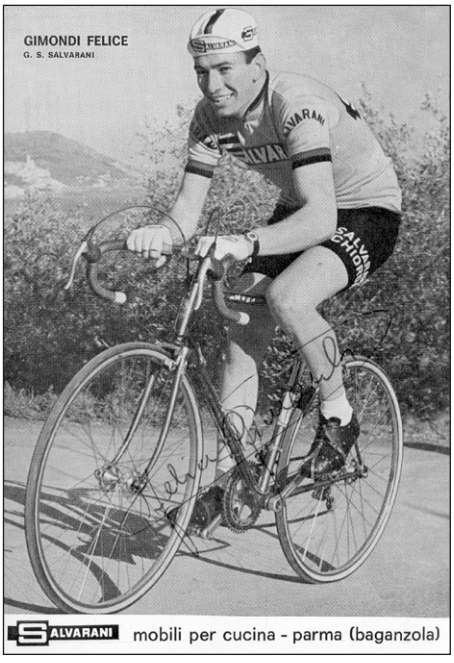

Felice Gimondi wint Paris-Roubaix.

Paris-Bruxelles 24 april 1966

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	40
2.	Willy PLANCKAERT (BEL)	Smiths	35
3.	Rik VAN LOOY (BEL)	Solo-Superia	33
4.	Walter GODEFROOT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	31
5.	Staf DE SMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	29
6.	Jo DE ROO (NED)	TeleVizier-Batavus	27
7.	Guido REYBROUCK (BEL)	Smiths	25
8.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	Ford-France	23
9.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	22
10.	Willy BOCKLANT (BEL)	Mann-Grundig	21
11.	Michael WRIGHT (GBR)	Wiel's-Groene Leeuw	20
12.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann-Grundig	19
13.	Arie DEN HARTOG (NED)	Ford-France	18
14.	Theo VERSCHUEREN (BEL)	Smiths	17
15.	Noël FORÉ (BEL)	Smiths	16
16.	Roger SWERTS (BEL)	Mercier-BP	15
17.	Armand DESMET (BEL)	Solo-Superia	14
18.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	Mercier-BP	13
19.	Ferdinand BRACKE (BEL)	Peugeot-BP	12
20.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	11
21.	Vittorio ADORNI (ITA)	Salvarani	10
22.	Frans BRANDS (BEL)	Smiths	9
23.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	8
24.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	7
25.	Jean GRACZYK (FRA)	Ford-France	6
26.	Willy MONTY (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	5
27.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	Smiths	4
28.	Walter BOUCQUET (BEL)	Mann-Grundig	3
29.	Theo MERTENS (BEL)	Peugeot-BP	2
30.	Jan LAUWERS (BEL)	Smiths	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Salvarani	2	40	10	0	50	**228**
2.	Smiths	7	35	25	17	77	**223**
3.	Mann-Grundig	3	21	19	3	43	**202**
4.	Wiel's-Groene Leeuw	4	31	29	22	82	**186**
5.	Solo-Superia	2	33	14	0	47	**182**
6.	Ford-France	3	23	18	6	47	**151**
7.	Molteni						**149**
8.	TeleVizier-Batavus	1	27	0	0	27	**124**
9.	Peugeot-BP	4	12	11	8	31	**100**
10.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	2	7	5	0	12	**75**
11.	Mercier-BP	2	15	13	0	28	**69**
12.	Legnano						**42**
13.	Vittadello						**38**
14.	Sanson						**35**
15.	Filotex						**27**
16.	Bianchi-Mobylette						**23**
17.	Leroux-Terrot						**10**
18.	Goldor-Main d'Or						**3**
	Ferrys						**3**

Felice Gimondi wint zijn tweede wedstrijd in de Wereldbeker.

Liège-Bastogne-Liège 2 mei 1966

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Jacques ANQUETIL (FRA)	Ford-France	40
2.	Vic VAN SCHIL (BEL)	Mercier-BP	35
3.	Willy IN 'T VEN (BEL)	Mann-Grundig	33
4.	Walter GODEFROOT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	31
5.	Willy PLANCKAERT (BEL)	Smiths	29
6.	Michele DANCELLI (ITA)	Molteni	27
7.	Willy BOCKLANT (BEL)	Mann-Grundig	25
8.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	23
9.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann-Grundig	22
10.	Roger SWERTS (BEL)	Mercier-BP	21
11.	Jos SPRUYT (BEL)	Mercier-BP	20
12.	Johny SCHLECK (LUX)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	19
13.	Willy MONTY (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	18
14.	Jean-Pierre GENET (FRA)	Mercier-BP	17
15.	Gianni MOTTA (ITA)	Molteni	16
16.	Guido DE ROSSO (ITA)	Molteni	15
17.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	14
18.	Rudi ALTIG (GER)	Molteni	13
19.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	Peugeot-BP	12
20.	Armand DESMET (BEL)	Solo-Superia	11
21.	Pierre VREYS (BEL)	Goldor-Main d'Or	10
22.	Roger MILLIOT (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	9
23.	Adriano DURANTE (ITA)	Salvarani	8
24.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Smiths	7
25.	Julien DE LOCHT (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	6
26.	Emile BODART (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	5
27.	Marcel KUBACKI (BEL)	Mann-Grundig	4
28.	Camiel VYNCKE (BEL)	Smiths	3

Er waren maar 28 geklasseerden.

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Mann-Grundig	4	33	25	22	80	**282**
2.	Smiths	3	29	7	3	39	**262**
3.	Salvarani	2	14	8	0	22	**250**
4.	Wiel's-Groene Leeuw	1	31	0	0	31	**217**
5.	Molteni	4	27	16	15	58	**207**
6.	Solo-Superia	1	11	0	0	11	**193**
7.	Ford-France	1	40	0	0	40	**191**
8.	Mercier-BP	4	35	21	20	76	**145**
9.	Peugeot-BP	2	23	12	0	35	**135**
10.	TeleVizier-Batavus						**124**
11.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	5	19	18	9	46	**121**
12.	Legnano						**42**
13.	Vittadello						**38**
14.	Sanson						**35**
15.	Filotex						**27**
16.	Bianchi-Mobylette						**23**
17.	Goldor-Main d'Or	1	10	0	0	0	**13**
18.	Leroux-Terrot						**10**
19.	Ferrys						**3**

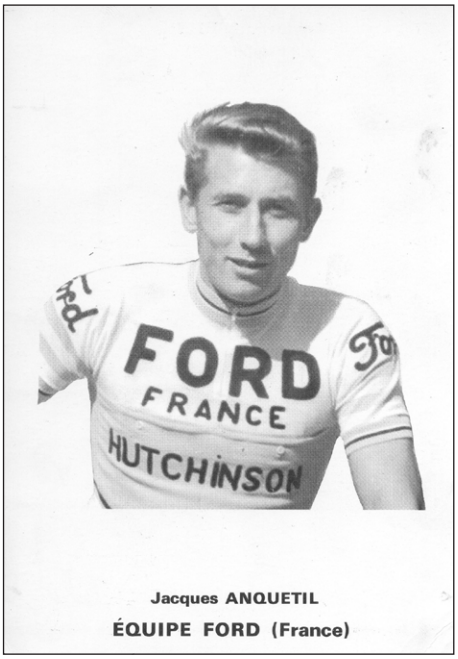

Jacques Anquetil wint Liège-Bastogne-Liège.

Rund um den Henninger Turm 19 mei 1966

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Barry HOBAN (GBR)	Mercier-BP	40
2.	Walter GODEFROOT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	35
3.	Willy PLANCKAERT (BEL)	Smiths	33
4.	Michael WRIGHT (GBR)	Wiel's-Groene Leeuw	31
5.	Gerben KARSTENS (NED)	TeleVizier-Batavus	29
6.	Ward SELS (BEL)	Solo-Superia	27
7.	Wilfried PEFFGEN (GER)	Ruberg-Continental	25
8.	Noël VANCLOOSTER (BEL)	Mann-Grundig	23
9.	Rik WOUTERS (NED)	TeleVizier-Batavus	22
10.	Cees HAAST (NED)	TeleVizier-Batavus	21
11.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	Peugeot-BP	20
12.	Walter BOUCQUET (BEL)	Mann-Grundig	19
13.	Jean-Louis BODIN (FRA)	Mercier-BP	18
14.	Herman VRANCKEN (BEL)	Mann-Grundig	17
15.	Lucien AIMAR (FRA)	Ford-France	16
16.	Vic VAN SCHIL (BEL)	Mercier-BP	15
17.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	14
18.	Wim DE JAGER (NED)	Ruberg-Continental	13
19.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Torpedo-Continental	12
20.	Edouard DELBERGHE (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	11
21.	Roger SWERTS (BEL)	Mercier-BP	10
22.	Marcel VAN DEN BOGAERT (BEL)	Mann-Grundig	9
23.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	8
24.	Ferdinand BRACKE (BEL)	Peugeot-BP	7
25.	Johny SCHLECK (LUX)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	6
26.	Dieter PUSCHEL (GER)	Ruberg-Continental	5
27.	Armand DESMET (BEL)	Solo-Superia	4
28.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Smiths	3
29.	Jaak DE BOEVER (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	2
30.	Victor VAN DE WIELE (BEL)	Ruberg-Continental	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Mann-Grundig	4	23	19	17	59	**341**
2.	Smiths	2	33	3	0	36	**298**
3.	Wiel's-Groene Leeuw	4	35	31	14	80	**297**
4.	Salvarani						**250**
5.	Solo-Superia	2	27	4	0	31	**224**
6.	Mercier-BP	4	40	18	15	73	**218**
7.	Ford-France	1	16	0	0	16	**207**
	Molteni						**207**
9.	TeleVizier-Batavus	3	29	22	21	72	**196**
10.	Peugeot-BP	3	20	8	7	35	**170**
11.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	2	11	6	0	17	**138**
12.	Ruberg-Continental	4	25	13	5	43	**43**
13.	Legnano						**42**
14.	Vittadello						**38**
15.	Sanson						**35**
16.	Filotex						**27**
17.	Bianchi-Mobylette						**23**
18	Goldor-Main d'Or						**13**
19.	Torpedo-Continental	1	12	0	0	12	**12**
20.	Leroux-Terrot						**10**
21.	Ferrys						**3**

Barry Hoban wint de Rund um den Henninger Turm.

GP Parisien 25 september 1966

De wedstrijd werd niet verreden.

Tussenstand:

	Ploeg	Punten	Tussenstand
1.	Mann-Grundig		**341**
2.	Smiths		**298**
3.	Wiel's-Groene Leeuw		**297**
4.	Salvarani		**250**
5.	Solo-Superia		**207**
6.	Mercier-BP		**218**
7.	Ford-France		**207**
	Molteni		**207**
9.	TeleVizier-Batavus		**196**
10.	Peugeot-BP		**170**
11.	Pelforth-Sauvage-Lejeune		**138**
12.	Ruberg-Continental		**43**
13.	Legnano		**42**
14.	Vittadello		**38**
15.	Sanson		**35**
16.	Filotex		**27**
17.	Bianchi-Mobylette		**23**
18	Goldor-Main d'Or		**13**
19.	Torpedo-Continental		**12**
20.	Leroux-Terrot		**10**
21.	Ferrys		**3**

Paris-Tours 9 oktober 1966

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Guido REYBROUCK (BEL)	Smiths	40
2.	Rik VAN LOOY (BEL)	Solo-Superia	35
3.	Paul LEMÉTEYER (FRA)	Ford-France	33
4.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	31
5.	Staf DE SMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	29
6.	Noël FORÉ (BEL)	Smiths	27
7.	Noel DE PAUW (BEL)	Solo-Superia	25
8.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann-Grundig	23
9.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	22
10.	Gianni MARCARINI (FRA)	Kamomé-Dilecta-Dunlop	21
11.	Barry HOBAN (GBR)	Mercier-BP	20
12.	Jean GRACZYK (FRA)	Ford-France	19
13.	Lionel VANDAMME (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	18
14.	Ludo VANDROMME (BEL)	Mann-Grundig	17
15.	Jos VAN HOUT (BEL)	Solo-Superia	16
16.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	Ford-France	15
17.	Henk NIJDAM (NED)	TeleVizier-Batavus	14
18.	André PLANCKAERT (BEL)	flandria	13
19.	Roland VAN DE RYSE (BEL)	Smiths	12
20.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	11
21.	Martin CREËLLE (BEL)	flandria	10
22.	Gilbert MAES (BEL)	Mann-Grundig	9
23.	Lucien AIMAR (FRA)	Ford-France	8
24.	Pierre LE MELLEC (FRA)	Peugeot-BP	7
25.	Jacques ANQUETIL (FRA)	Ford-France	6
26.	Michael WRIGHT (GBR)	Wiel's-Groene Leeuw	5
27.	Gilbert DESMET (BEL)	Smiths	4
28.	Etienne BUYSSE (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	3
29.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	Mann-Grundig	2
30.	Hugo HELLEMANS (BEL)	Mann-Grundig	1

Opmerking:

Op Mémoire du Cyclisme wordt Hubert Criel (Wiel's-Groene Leeuw) als 21ste genoteerd. Criel stond echter niet op de deelnemerslijst, wel Martin Creëlle die net als André Planckaert op 15/06 van Leroux-Terrot overgestapt was naar flandria.

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Mann-Grundig	5	23	17	9	49	**390**
2.	Smiths	4	40	27	12	79	**377**
3.	Wiel's-Groene Leeuw	4	29	18	5	52	**349**
4.	Solo-Superia	3	35	25	16	76	**300**
5.	Ford-France	5	33	19	15	67	**274**
6.	Mercier-BP	2	22	22	0	42	**260**
7.	Salvarani						**250**
8.	TeleVizier-Batavus	1	14	0	0	14	**210**
9.	Molteni						**207**
10.	Peugeot-BP	2	11	7	0	18	**188**
11.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1	31	0	0	31	**169**
12.	Ruberg-Continental						**43**
13.	Legnano						**42**
14.	Vittadello						**38**
15.	Sanson						**35**
16.	Filotex						**27**
17.	Bianchi-Mobylette						**23**
	flandria	2	13	10	0	23	**23**
19.	Kamomé-Dilecta-Dunlop	1	21	0	0	21	**21**
20.	Goldor-Main d'Or						**13**
21.	Torpedo Continental						**12**
22.	Leroux-Terrot						**10**
23.	Ferrys						**3**

Opmerking:

André Planckaert reed deze wedstrijd voor flandria. Hij behaalde dus voor twee ploegen wereldbekerpunten nl. Leroux-Terrot en flandria.

Guido Reybrouck wint Paris-Tours.

Giro di Lombardia 22 oktober 1966

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	40
2.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	35
3.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	33
4.	Jacques ANQUETIL (FRA)	Ford-France	31
5.	Michelle DANCELLI (ITA)	Molteni	29
6.	Vittorio ADORNI (ITA)	Salvarani	27
7.	Italo ZILIOLI (ITA)	Sanson	25
8.	Giancarlo POLIDORI (ITA)	Vittadello	23
9.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	22
10.	Aldo PIFFERI (ITA)	Vittadello	21
11.	Gerben KARSTENS (NED)	TeleVizier-Batavus	20
12.	Lino CARLETTO (ITA)	Salamini-Luxor	19
13.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	Bianchi-Mobylette	18
14.	Marcello MUGNAINI (ITA)	Filotext	17
15.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	Mann-Grundig	16
16.	Jean DUMONT (FRA)	Peugeot-BP	15
17.	Lauro GRAZIOLI (ITA)	Salamini-Luxor	14
18.	Jean-Claude THEILLIÈRE (FRA)	Ford-France	13
19.	Flaviano VICENTINI (ITA)	Legnano	12
20.	Giancarlo FERRETTI (ITA)	Sanson	11
21.	Pietro GUERRA (ITA)	Salamini-Luxor	10
22.	Arie DEN HARTOG (NED)	Ford-France	9
23.	Lucien AIMAR (FRA)	Ford-France	8
24.	Marino BASSO (ITA)	Mainetti	7
25.	Ludo VANDROMME (BEL)	Mann-Grundig	6
26.	André ZIMMERMANN (FRA)	Peugeot-BP	5
27.	Jean STABLINSKI (FRA)	Ford-France	4
28.	Attilio BENFATTO (ITA)	Salamini-Luxor	3
29.	Giampaolo CUCCHIETTI (ITA)	Sanson	2
30.	Johny SCHLECK (LUX)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1

Eindstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Mann-Grundig	2	16	6	0	22	**412**
2.	Smiths						**377**
3.	Wiel's-Groene Leeuw						**349**
4.	Ford-France	5	31	13	9	53	**327**
5.	Salvarani	2	40	27	0	67	**317**
6.	Solo-Superia						**300**
7.	Mercier-BP	1	33	0	0	33	**293**
8.	Peugeot-BP	3	35	15	5	55	**243**
9.	Molteni	1	29	0	0	29	**236**
10.	TeleVizier-Batavus	1	20	0	0	20	**230**
11.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	2	22	1	0	23	**192**
12.	Vittadello	2	23	21	0	44	**82**
13.	Sanson	3	25	11	2	38	**73**
14.	Legnano	1	12	0	0	12	**54**
15.	Filotex	1	17	0	0	17	**44**
16.	Salamini-Luxor	4	19	14	10	43	**43**
	Ruberg-Continental						**43**
18.	Bianchi-Mobylette	1	18	0	0	18	**41**
19.	flandria						**23**
20.	Kamomé-Dilecta-Dunlop						**21**
21.	Goldor-Main d'Or						**13**
22.	Torpedo-Continental						**12**
23.	Leroux-Terrot						**10**
24.	Mainettie	1	7	0	0	7	**7**
25.	Ferrys						**3**

Na de Tour de France en twee Wereldbekerwedstrijden wint Felice Gimondi ook een derde Wereldbekerwedstrijd.

In Velo 67 staat volgend eindklassement:

	Ploeg	Tussenstand
1.	Mann-Grundig	**412**
2.	Smiths	**377**
3.	Wiel's-Groene Leeuw	**349**
4.	Ford-France	**324**
5.	Salvarani	**327**
6.	Solo-Superia	**300**
7.	Mercier-BP	**293**
8.	Peugeot-BP	**243**
9.	Molteni	**236**
10.	TeleVizier-Batavus	**230**
11.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	**192**
12.	Vittadello	**82**
13.	Sanson	**73**
14.	Legnano	**54**
15.	Filotex	**44**
16.	Salamini-Luxor	**43**

Opmerkingen:

Er zijn twee ploegen die in Velo 67 andere punten hebben nl. Ford-France en Salvarani. Gezien echter Ford-France als 4de geklasseerd staat in Velo 67 en Salvarani als 5de, is er hier waarschijnlijk sprake van een typfout en is de kans groot dat Salvarani wel degelijk 317 punten behaalde.

Wat Ford-France betreft, uit de weinige tussenstanden die in de pers verschenen, kon afgeleid worden dat zij, volgens Gazet van Antwerpen, voor Paris-Tours al 218 punten hadden daar waar in WAAIERS slechts 207 punten geteld werden. De tussenstand na Paris-Tours was respectievelijk 285 en 274. Er kon geen verklaring gevonden worden voor het verschil van 11 punten.

Velo 67 geeft uiteindelijk een verschil van 3 punten t.o.v. de berekeningen hier.

Renners

Bekijken we eens de ploegen intern en dus de renners zelf. In de linkse kolom staan per ploeg de renners die in de top dertig eindigden en de punten die ze behaalden. In de rechtse kolom staat hetzelfde, maar dan enkel voor de renners waarvan de punten effectief meetelden voor de Wereldbeker (dus de eerste drie per proef).

Ploegcodes	**BIA: Bianchi-Mobylette**	**PEL: Pelforth-Sauvage-Lejeune**
	FER: Ferryrs	**PEU: Peugeot-BP**
	FIL: Filotex	**ROM: Romeo-Smiths**
	FLA: flandria	**RUB: Ruberg-Continental**
	FOR: Ford-France	**SAL: Salamini-Luxor**
	GOL: Goldor-Main d'Or	**SAV: Salvarani**
	KAM: Kamomé-Dilecta-Dunlop	**SAN: Sanson**
	LEG: Legnano	**SOL: Solo-Superia**
	LERI: Leroux-Terrot	**TLV: TeleVizier-Batavus**
	MAI: Mainetti	**TOR: Torpedo-Continental**
	MAN: Mann-Grundig	**VIT: Vittadello**
	MER: Mercier-BP	**WLS: Wiel's-Groene Leeuw**
	MTN: Molteni	

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				**Ploeg**	**Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden**			
	Naam	**# top 30**	**Punten**			**Naam**	**# top 30**	**Punten**
1.	Roberto POGGIALI (ITA)	1	21	CYN	1.	Roberto POGGIALI (ITA)	1	21
2.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	1	18		2.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	1	18
3.	Carmine PREZIOSI (ITA)	1	2		3.	Carmine PREZIOSI (ITA)	1	2
1.	José PÉREZ SÁNCHEZ (ESP)	1	3	FER	1.	José PÉREZ SÁNCHEZ (ESP)	1	3
1.	Rolf MAURER (SUI)	1	27	FIL	1.	Rolf MAURER (SUI)	1	27
2.	Marcello MUGNAINI (ITA)	1	17		2.	Marcello MUGNAINI (ITA)	1	17
1.	André PLANCKAERT (BEL)	1	13	FLA	1.	André PLANCKAERT (BEL)	1	13
2.	Martin CREËLLE (BEL)	1	10		2.	Martin CREËLLE (BEL)	1	10
1.	Jacques ANQUETIL (FRA)	3	77	FOR	1.	Franco CRIBIORI (ITA)	2	28
2.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	3	58		2.	Roberto POGGIALI (ITA)	2	24
3.	Lucien AIMAR (FRA)	5	56		3.	Flaviano VICENTINI (ITA)	1	21
4.	Jean GRACZYK (FRA)	4	43		4.	Marino VIGNA (ITA)	1	19
5.	Paul LEMÉTEYER (FRA)	2	37		5.	Emile DAEMS (BEL)	1	16
6.	Michel GRAIN (FRA)	2	29		6.	Renzo FONTONA (ITA)	1	15
7.	Arie DEN HARTOG (NED)	2	27		7.	Adriano DURANTE (ITA)	1	12
8.	Jean-Claude THEILLIÈRE (FRA)	1	13		8.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	1	11
9.	Vin DENSON (GBR)	1	13					
10.	Jean STABLINSKI (FRA)	1	4					
1.	Pierre VREYS (BEL)	1	10	GOL	1.	Pierre VREYS (BEL)	1	10
2.	Roger BLOCKX (BEL)	1	3		2.	Roger BLOCKX (BEL)	1	3
1.	Gianni MARCARINI (FRA)	1	21	KAM	1.	Gianni MARCARINI (FRA)	1	21
1.	Adriano PASSUELLO (ITA)	1	29	MAI	1.	Adriano PASSUELLO (ITA)	1	29
2.	Bruno CENTOMO (ITA)	1	13		2.	Bruno CENTOMO (ITA)	1	13
3.	Flaviano VICENTINI (ITA)	1	12		3.	Flaviano VICENTINI (ITA)	1	12
1.	André PLANCKAERT (BEL)	1	10	LER	1.	André PLANCKAERT (BEL)	1	10
1.	Marino BASSO (ITA)	1	7	MAI	1.	Marino BASSO (ITA)	1	7

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
1.	Jos HUYSMANS (BEL)	6	109		1.	Jos HUYSMANS (BEL)	6	109
2.	Willy BOCKLANT (BEL)	5	104		2.	Willy BOCKLANT (BEL)	5	104
3.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	3	51		3.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	2	49
4.	Willy IN 'T VEN (BEL)	1	33		4.	Willy IN 'T VEN (BEL)	1	33
5.	Jan NOLMANS (BEL)	2	29		5.	Jan NOLMANS (BEL)	1	23
6.	Noël VANCLOOSTER (BEL)	1	23		6.	Noël VANCLOOSTER (BEL)	1	23
7.	Ludo VANDROMME (BEL)	2	23	MAN	7.	Ludo VANDROMME (BEL)	2	23
8.	Walter BOUCQUET (BEL)	2	22		8.	Walter BOUCQUET (BEL)	2	22
9.	Herman VRANCKEN (BEL)	1	17		9.	Herman VRANCKEN (BEL)	1	17
10.	Gilbert MAES (BEL)	1	9		10.	Gilbert MAES (BEL)	1	9
11.	Marcel VAN DEN BOGAERT (BEL)	1	9					
12.	Marcel KUBACKI (BEL)	1	4					
13.	Hugo HELLEMANS (BEL)	1	1		6.			
1.	Raymond POULIDOR (FRA)	3	80		1.	Raymond POULIDOR (FRA)	3	80
2.	Barry HOBAN (GBR)	2	60		2.	Barry HOBAN (GBR)	2	60
3.	Vic VAN SCHIL (BEL)	2	50		3.	Vic VAN SCHIL (BEL)	2	50
4.	Roger SWERTS (BEL)	3	46		4.	Roger SWERTS (BEL)	2	36
5.	Jos SPRUYT (BEL)	3	36	MER	5.	Jos SPRUYT (BEL)	3	36
6.	Jean-Louis BODIN (FRA)	1	18		6.	Jean-Louis BODIN (FRA)	1	18
7.	Jean-Pierre GENET (FRA)	1	17		7.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	1	13
8.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	1	13					
1.	Michele DANCELLI (ITA)	5	114		1.	Michele DANCELLI (ITA)	5	114
2.	Guido DE ROSSO (ITA)	3	51		2.	Guido DE ROSSO (ITA)	3	51
3.	Gianni MOTTA (ITA)	3	48	MTN	3.	Gianni MOTTA (ITA)	2	43
4.	Rudi ALTIG (GER)	2	40		4.	Rudi ALTIG (GER)	1	27
5.	René BINGGELI (SUI)	1	1		5.	René BINGGELI (SUI)	1	1
1.	Jan JANSSEN (NED)	4	95		1.	Jan JANSSEN (NED)	4	95
2.	Johny SCHLECK (LUX)	3	26		2.	Johny SCHLECK (LUX)	3	26
3.	Willy MONTY (BEL)	2	23		3.	Willy MONTY (BEL)	2	23
4.	Edouard DELBERGHE (FRA)	2	21	PEL	4.	Edouard DELBERGHE (FRA)	2	21
5.	André FOUCHER (BEL)	1	18		5.	André FOUCHER (BEL)	1	18
6.	Roger MILLIOT (FRA)	1	9		6.	Roger MILLIOT (FRA)	1	9
7.	Julien DE LOCHT (BEL)	1	6					
8.	Emile BODART (BEL)	1	5					

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
1.	Eddy MERCKX (BEL)	7	144	PEU	1.	Eddy MERCKX (BEL)	7	144
2.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	2	32		2.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	2	32
3.	Ferdinand BRACKE (BEL)	2	19		3.	Ferdinand BRACKE (BEL)	2	19
4.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	2	19		4.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	2	19
5.	Jean DUMONT (FRA)	1	15		5.	Jean DUMONT (FRA)	1	15
6.	Pierre LE MELLEC (FRA)	1	7		6.	Pierre LE MELLEC (FRA)	1	7
7.	André ZIMMERMANN (FRA)	1	5		7.	André ZIMMERMANN (FRA)	1	5
8.	Theo MERTENS (BEL)	2	4		8.	Theo MERTENS (BEL)	1	2
1.	Willy PLANCKAERT (BEL)	5	157	ROM	1.	Willy PLANCKAERT (BEL)	5	157
2.	Guido REYBROUCK (BEL)	3	96		2.	Guido REYBROUCK (BEL)	3	96
3.	Noël FORÉ (BEL)	3	61		3.	Georges VANDENBERGHE (BEL)	1	33
4.	Georges VANDENBERGHE (BEL)	2	36		4.	Noël FORÉ (BEL)	1	27
5.	Frans BRANDS (BEL)	2	23		5.	Yvo MOLENAERS (BEL)	3	18
6.	Yvo MOLENAERS (BEL)	3	18		6.	Theo VERSCHUEREN (BEL)	1	17
7.	Theo VERSCHUEREN (BEL)	1	17		7.	Frans BRANDS (BEL)	1	14
8.	Roland VAN DE RYSE (BEL)	1	12		8.	Roland VAN DE RYSE (BEL)	1	12
9.	Gilbert DESMET (BEL)	3	11		9.	Camiel VYNCKE (BEL)	1	3
10.	Julien HAELTERMAN (BEL)	1	8					
11.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	1	4					
12.	Camiel VYNCKE (BEL)	1	3					
13.	Jan LAUWERS (BEL)	1	1					
1.	Wilfried PEFFGEN (GER)	1	25	RUB	1.	Wilfried PEFFGEN (GER)	1	25
2.	Wim DE JAGER (NED)	1	13		2.	Wim DE JAGER (NED)	1	13
3.	Dieter PUSCHEL (GER)	1	5		3.	Dieter PUSCHEL (GER)	1	5
4.	Victor VAN DE WIELE (BEL)	1	1					
1.	Lino CARLETTO (ITA)	1	19	SAL	1.	Lino CARLETTO (ITA)	1	19
2.	Lauro GRAZIOLI (ITA)	1	14		2.	Lauro GRAZIOLI (ITA)	1	14
3.	Pietro GUERRA (ITA)	1	10		3.	Pietro GUERRA (ITA)	1	10
4.	Attilio BENFATTO (ITA)	1	3					
1.	Felice GIMONDI (ITA)	6	162	SAV	1.	Felice GIMONDI (ITA)	6	162
2.	Adriano DURANTE (ITA)	4	96		2.	Adriano DURANTE (ITA)	4	96
3.	Vittorio ADORNI (ITA)	3	59		3.	Vittorio ADORNI (ITA)	3	59
1.	Italo ZILIOLI (ITA)	1	25	SAN	1.	Italo ZILIOLI (ITA)	1	25
2.	Franco BALMAMION (ITA)	1	23		2.	Franco BALMAMION (ITA)	1	23
3.	Raffaele MARCOLI (ITA)	1	12		3.	Raffaele MARCOLI (ITA)	1	12
4.	Giancarlo FERRETTI (ITA)	1	11		4.	Giancarlo FERRETTI (ITA)	1	11
5.	Giampaolo CUCCHIETTI (ITA)	1	2		5.	Giampaolo CUCCHIETTI (ITA)	1	2

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
1.	Rik VAN LOOY (BEL)	4	105	SOL	1.	Rik VAN LOOY (BEL)	4	105
2.	Ward SELS (BEL)	3	72		2.	Ward SELS (BEL)	3	72
3.	Armand DESMET (BEL)	5	65		3.	Armand DESMET (BEL)	5	65
4.	Noel DE PAUW (BEL)	1	25		4.	Noel DE PAUW (BEL)	1	25
5.	Jos VAN HOUT (BEL)	1	16		5.	Jos VAN HOUT (BEL)	1	16
6.	Robert LELANGUE (BEL)	1	16		6.	Robert LELANGUE (BEL)	1	16
7.	Peter POST (NED)	1	1		7.	Peter POST (NED)	1	1
1.	Gerben KARSTENS (NED)	3	70	TLV	1.	Gerben KARSTENS (NED)	3	70
2.	Jo DE ROO (NED)	3	62		2.	Jo DE ROO (NED)	3	62
3.	Huub ZILVERBERG (NED)	3	41		3.	Huub ZILVERBERG (NED)	3	41
4.	Rik WOUTERS (NED)	1	22		4.	Rik WOUTERS (NED)	1	22
5.	Cees HAAST (NED)	1	21		5.	Cees HAAST (NED)	1	21
6.	Henk NIJDAM (NED)	1	14		6.	Henk NIJDAM (NED)	1	14
1.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	1	12	TOR	1.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	1	12
1.	Aldo PIFFERI (ITA)	2	30	VIT	1.	Aldo PIFFERI (ITA)	2	30
2.	Giancarlo POLIDORI (ITA)	1	23		2.	Giancarlo POLIDORI (ITA)	1	23
3.	Severino ANDREOLI (ITA)	1	15		3.	Severino ANDREOLI (ITA)	1	15
4.	Vito TACCONE (ITA)	1	14		4.	Vito TACCONE (ITA)	1	14
1.	Walter GODEFROOT (BEL)	5	112	WLS	1.	Walter GODEFROOT (BEL)	4	101
2.	Staf DE SMET (BEL)	3	91		2.	Staf DE SMET (BEL)	3	91
3.	Arthur DECABOOTER (BEL)	5	78		3.	Arthur DECABOOTER (BEL)	5	78
4.	Michael WRIGHT (GBR)	3	56		4.	Michael WRIGHT (GBR)	2	36
5.	Lionel VANDAMME (BEL)	1	18		5.	Lionel VANDAMME (BEL)	1	18
6.	Jaak DE BOEVER (BEL)	2	15		6.	Jaak DE BOEVER (BEL)	1	15
7.	Frans VERBEECK (BEL)	1	12		7.	Frans VERBEECK (BEL)	1	12
8.	Etienne BUYSSE (BEL)	1	3					

Ploegcodes		
	FOR: Ford-France	ROM: Romeo-Smiths
	MAN: Mann-Grundig	SAV: Salvarani
	MER: Mercier-BP	SOL: Solo-Superia
	MTN: Molteni	TLV: TeleVizier-Batavus
	PEL: Pelforth-Sauvage-Lejeune	WLS: Wiel's-Groene Leeuw
	PEU: Peugeot-BP	

Top twintig van best presterende renners in 1966					Top twintig van beslissende[5] renners in 1966				
1.	Felice GIMONDI (ITA)	SAV	6	162	1.	Felice GIMONDI (ITA)	SAV	6	162
2.	Willy PLANCKAERT (BEL)	ROM	5	157	2.	Willy PLANCKAERT (BEL)	ROM	5	157
3.	Eddy MERCKX (BEL)	PEU	7	144	3.	Eddy MERCKX (BEL)	PEU	7	144
4.	Michele DANCELLI (ITA)	MTN	5	114	4.	Michele DANCELLI (ITA)	MTN	5	114
	Walter GODEFROOT (BEL)	WLS	5	112	5.	Jos HUYSMANS (BEL)	MAN	6	109
6.	Jos HUYSMANS (BEL)	MAN	6	109	6.	Rik VAN LOOY (BEL)	SOL	4	105
7.	Rik VAN LOOY (BEL)	SOL	4	105	7.	Willy BOCKLANT (BEL)	MAN	5	104
8.	Willy BOCKLANT (BEL)	MAN	5	104	8.	Walter GODEFROOT (BEL)	WLS	4	101
9.	Guido REYBROUCK (BEL)	ROM	3	96	9.	Guido REYBROUCK (BEL)	ROM	3	96
	Adriano DURANTE (ITA)	SAV	4	96		Adriano DURANTE (ITA)	SAV	4	96
11.	Jan JANSSEN (NED)	PEL	4	95	11.	Jan JANSSEN (NED)	PEL	4	95
12.	Staf DE SMET (BEL)	WLS	3	91	12.	Staf DE SMET (BEL)	WLS	3	91
13.	Raymond POULIDOR (FRA)	MER	3	80	13.	Raymond POULIDOR (FRA)	MER	3	80
14.	Arthur DECABOOTER (BEL)	WLS	5	78	14.	Arthur DECABOOTER (BEL)	WLS	5	78
15.	Jacques ANQUETIL (FRA)	FOR	3	77	15.	Ward SELS (BEL)	SOL	3	72
16.	Ward SELS (BEL)	SOL	3	72	16.	Jacques ANQUETIL (FRA)	FOR	2	71
17.	Gerben KARSTENS (NED)	TLV	3	70	17.	Gerben KARSTENS (NED)	TLV	3	70
18.	Armand DESMET (BEL)	SOL	5	65	18.	Armand DESMET (BEL)	SOL	5	65
19.	Jo DE ROO (NED)	TLV	3	62	19.	Jo DE ROO (NED)w	TLV	3	62
20.	Noël FORÉ (BEL)	ROM	3	61	20.	Barry HOBAN (GBR)	MER	2	60

Daaruit blijkt dat Eddy Merckx (Peugeot) als enige renner in 7 van de 8 wedstrijden top dertig reed. Felice Gimondi (Salvarani) behaalde het meeste aantal punten nl. 162 in 6 wedstrijden. Willy Planckaert (Smiths) behaalde 157 punten in 5 wedstrijden, Merckx behaalde 144 punten.

Van deze top drie telden alle punten uiteindelijk ook mee voor de ploeg en de Wereldbeker. Voor Gimondi was dat 51,1% van het ploegentotaal, voor Planckaert 41,6 % en voor Merckx maar liefst 59,3%

Maar het was Mann-Grundig dat de Wereldbeker won en daar was Jos Huysmans met 109 punten, die allemaal meetelden, in 6 wedstrijden (26,5%) de hofleverancier.

Salvarani won drie Wereldbekerwedstrijden (driemaal Gimondi), Solo-Superia (Sels), Peugeot-BP (Merckx), Mercier-BP (Hoban), Ford-France (Anquetil) en Smiths (Reybrouck) behaalden elk een zege.

Mann-Grundig en Smiths hadden in de 8 wedstrijden 13 verschillende renners in de top dertig. Voor Mann-Grundig hadden hiervan 10 renners een aandeel in de punten voor de Wereldbeker.

5 Met beslissend wordt hier bedoeld, de renners wiens punten effectief meetelden in het eindresultaat.

Mann-Grundig, hier aan de start van de Tour de France wint de Wereldbeker Intermerken.

Een Belgisch kampioenschap zonder discussies ... dat kan toch niet?

door Marcel Baetens

Iedereen heeft wel levendige herinneringen aan de talrijke discussies na een aantal wereldkampioenschappen wielrennen. Denken we maar aan Zürich 1946, Ronse 1963 en 1988, Imola 1968, Zolder 1969 enz.

Maar ook de strijd om de nationale driekleur bij de profs verliep niet steeds zonder slag of stoot of ... zonder herrie. Trouw aan de periode die WAAIERS beschrijft, beperken we ons tot de jaren 1945-1980.

DEEL 4: 1965 - 1973

1965 Aan zijn lot overgelaten door zijn eigen ploeg en in de tang van twee schoonbroers in spe

Het jaar 1965 zou het jaar worden waarin de gouden amateurgeneratie 1964 haar intrede deed in het profpeloton en direct haar stempel drukte op een aantal wedstrijden en ook op het Belgisch kampioenschap.

Het BK werd verreden op 1 augustus 1965 over een afstand van 260 km in en rond Vilvoorde waar 21 plaatselijke ronden moesten afgelegd worden, met telkens de beklimming van de 'Holleweg'.

De wedstrijd werd in een beslissende plooi gelegd in de derde ronde toen de ploegmaats Walter Godefroot en Gust Verhaegen een ontsnappingspoging waagden en zij het gezelschap kregen van vier anderen in de vierde ronde: Mathieu Maes, Gilbert Desmet, Staf Van Vaerenbergh en Noël De Pauw. In de zesde ronde werden zij bijgehaald door Jan Boonen, Gilbert De Smet, André Messelis, Julien Stevens en Roger Baguet, zodat we een kopgroep van elf kregen.

Het peloton volgde dan al op 2'30" en de voorsprong van de elf dikte stelselmatig aan. Volgens Johny Vansevenant in zijn boek "Eddy Merckx - de biografie" werd de jonge Merckx echt ongeduldig en ging hij meermaals bij zijn kopman, Van Looy, pleiten om de tegenaanval te organiseren. Rik zou toen gezegd hebben dat het nog veel te vroeg was en dat de aanvallers vanzelf zouden terugvallen in de groep. Nog volgens Vansevenant kon Merckx niet op de minste steun van zijn Solo-ploeg rekenen en werd hij letterlijk aan zijn lot overgelaten.

In de veertiende ronde viel Baguet vooraan weg en in de reactie vormde zich een groepje met Ward Sels, Walter Boucquet, Willy Bocklant, Alfons Hermans, Benoni Beheyt, Jos Spruyt en Jos Hoevenaers dat niet tot bij de leiders raakte.

In de zestiende ronde verloor de kopgroep ook Mathieu Maes na bandbreuk en ondanks enkele ontsnappingspogingen in het peloton kwam het niet tot een echte reactie.

In de achttiende ronde demarreerde Noël De Pauw uit de kopgroep en bij het ingaan van de negentiende ronde had hij 45" voorsprong op de acht anderen van de kopgroep, 2'40" op Merckx en Bouquet die een tegenreactie opgezet hadden en 2'55" op het peloton.

De Pauw hield het slechts een halve ronde alleen vol zodat er weer negen leiders waren. Ze werden bij het ingaan van de voorlaatste ronde op 35" gevolgd door een losgeslagen Merckx, goed geholpen door de gepatenteerde tijdrijder Boucquet. Op 1'15" volgden Bernard Van de Kerckhove, Ward Sels, Willy Monty, Jos Spruyt en Constant Jongen en op 1'45" de groep.

Bij het begin van de voorlaatste ronde verloor de kopgroep Messelis (vorkbreuk) en Jan Boonen (gelost). Hun plaats vooraan werd ingenomen door Eddy Merckx en Walter Boucquet, zodat er tien renners op kop bleven.

Na de beklimming van de Hollewegberg in de voorlaatste ronde bleven alleen nog Godefroot, Gilbert Desmet, Van Vaerenbergh, Merckx en Boucquet op kop. Op 20" volgden Monty, Gilbert De Smet, Sels, Decabooter, Van de Kerckhove, Georges Vandenberghe, Constant Jongen, Julien Stevens en Jan Boonen. De tien achtervolgers kwamen bij de vijf koplopers, zodat er op acht kilometer van het einde vijftien leiders waren. Hiervan loste Jan Boonen opnieuw op het ogenblik dat Decabooter een beslissende demarrage plaatste.

De enige die nog de macht had om te reageren was de jonge Merckx, die echter Walter Godefroot, ploegmaat van Decabooter, als waakhond aan zijn been had. Op 400 meter van de streep kwam Eddy op het wiel van Tuur, die echter als modelploegmaat het tempo zeer hooghield zodat Merckx niet in de mogelijkheid was om even uit te rusten en direct de spurt moest aangaan. Voor Godefroot was het een koud kunstje om op het gepaste moment uit het wiel te komen en op 22-jarige leeftijd zijn eerste kampioenstrui aan te trekken.

Het was een zwaar ontgoochelde Merckx die met de beide Groene Leeuwen op het podium kwam en die zich tegenover zijn moeder liet ontvallen: "Ik was zo alleen". Hij was vooral ontgoocheld in Van Looy die volgens hem te lang gewacht had om met de Solo-ploeg de reactie op de vroege vluchters op gang te brengen en die – volgens Eddy – nadien zijn ploeg in de steek liet. Na nog een incident met Van Looy in Parijs-Luxemburg besloot Merckx om de Solo-ploeg dan ook te verlaten.

Voor de 'petite histoire' nog dit. Op de terugweg van het BK troonde Decabooter de nieuwe Belgische kampioen mee naar feestzaal 'Rozendaal' in Nazareth. Daar maakte Godefroot kennis met Micheline Standaert, de schoonzus van Tuur. Het was liefde op het eerste gezicht en zo zouden Walter en Tuur als gevolg van dit BK ook nog aangetrouwde familie worden.

De uitslag

1.	Walter GODEFROOT	in 6u53'00"
2.	Eddy Merckx	
3.	Arthur Decabooter	op 5"
4.	Gilbert Desmet	op 27"
5.	Constant Jongen	op 37"
6.	Georges Vandenberghe	
7.	Bernard Van de Kerckhove	
8.	Walter Boucquet	op 54"
9.	Ferdinand Bracke	op 55"
10.	Staf De Smet	
11.	Benoni Beheyt	
12.	Lionel Vandamme	
13.	Julien Haelterman	
14.	Bernard Deville	
15.	Jos Spruyt	
16.	Ward Sels	
17.	Frans Aerenhouts	
18.	Theo Nijs	

19. Jean-Baptiste Claes	
20. Hugo Desmet	
21. Jan Boonen	
22. Willy Monty	
23. Albert Lacroix	
24. Vic Van Schil	
25. Staf Van Vaerenbergh	
26. Gilbert De Smet	
27. Julien Stevens	op 1'00"
28. Emile Lambrecht	op 2'00"
29. Jos Bosmans	
30. Julien Van de Laer	
31. Frans Verbeeck	op 2'05"
32. Hugo Hellemans	
33. Alfons Hermans	op 2'10"
34. Louis Proost	op 2'25"
35. Jan Lauwers	op 3'00"
36. Michel Van Aerde	
37. Roger Swerts	
38. Ludo Janssens	
39. Jos Hoevenaers	
40. Roland Van de Ryse	op 3'10"
41. Fernand Deferm	op 3'20"
42. Arnould Flécy	
43. Roger De Wilde	
44. Jos Huysmans	
45. Rik Luyten	
46. Alfons Hellemans	
47. Lode Troonbeeckx	op 3'25''
48. Jos De Wit	
49. Guillaume Demaer	
50. Henri De Wolf	
51. Norbert Coreelman	
52. Armand Desmet	
53. René Van Meenen	
54. Etienne Thomaes	
55. Clément Roman	
56. Jan Nolmans	
57. André Lauwers	
58. Rik Van Looy	
59. Georges Vanconingsloo	
60. Petrus Oellibrandt	

61. Auguste Verhaegen
62. Jacques De Boever

Merckx en Boucquet in de reactie op de kopgroep. (Foto Walter Vermeulen)

Geen discussie in de spurt. (Fotobron onbekend)

Vreugde en verdriet op het podium. (Foto Walter Vermeulen)

1968 Een Vlaming tegen een ... “halve Vlaming”: de winnaar bijna gelyncht, met dank aan ... Lomme

Het was de gemeente Mettet, die in 1968 – in ruil voor twee miljoen BEF – voor de tweede opeenvolgende keer de organisatie toegewezen kreeg op het racercircuit Jules Tacheny. Men kon niet spreken van een selectieve omloop, hoewel dit in de streek van Namen zeker mogelijk was geweest.

Op 28 juli moesten de renners 257,6 km afwerken over 32 ronden.

Het leek erop dat wereldkampioen Eddy Merckx erg gebrand was op een eerste nationale titel, want in de eerste drie ronden voerde hij een aantal keren de forcing, maar het parcours was duidelijk niet selectief genoeg. Zijn gebeuk had er wel voor gezorgd dat op vier ronden van het einde er slechts een groep van een dertigtal renners nog kans maakte op de titel. En toen achtte Ferdinand Bracke, een Waal ... geboren in Hamme, zijn moment gekomen en hij plaatste een snedige demarrage.

Bracke was in de jaren 60 en begin jaren 70 een zeer onderschatte renner, zowel op de weg als op de wielerbaan: hij verbeterde op magistrale wijze het uurrecord van Jacques Anquetil in 1967, werd derde in de Tour de France 1968, won de Vuelta in 1971 en werd twee keer Wereldkampioen achtervolging.

De enige die zijn wagonnetje kon aanhaken was Julien Stevens. In het begin werkten de twee voorbeeldig samen en weerstonden ze een tegenaanval van Merckx, Leman, Vanspringel, Reybrouck, Bodart en Houbrechts (mede omdat de verstandhouding bij deze mannen verre van ideaal was).

En ... toen kwam de onvermijdelijke Lomme Driessens op de proppen. Hij zag dat het niet echt tot een georganiseerde reactie kwam achter het duo en hij gaf zijn chauffeur opdracht tot achter de kopmannen te rijden. Daar gaf hij aan Julien Stevens het bevel niet meer tot het uiterste te gaan en in de laatste ronde zelfs niet meer op kop te komen.

Het gevolg laat zich raden: Bracke, die absoluut wilde winnen moest alles geven om de terugkeer van de achtervolgers te beletten en Julien Stevens, die slechts had te gehoorzamen aan zijn werkgever, liet de grote uitblinker van de finale drie lengten achter zich aan de aankomst...

Na de finish was Bracke in alle staten. Hij had slechts lelijke woorden over aan het adres van de nieuwe kampioen en beschuldigde hem zelfs van woordbreuk (het lijkt zo te zijn dat Bracke hem meermaals vroeg om niet mee te spurten).

De duizenden Waalse supporters onthaalden Julien Stevens op een striemend fluitconcert. Het kwam zelfs tot opstootjes waarbij de rijkswacht moest ingrijpen.

Het zou Stevens – en vooral Lomme – een zorg wezen[1]. Stevens hield aan zijn zege zelfs een contract bij de ploeg Merckx over in 1969 en zou in dat jaar in Zolder aan den lijve ondervinden wat het betekent om in een spurt met twee het onderspit te moeten delven en eeuwige roem aan je neus te zien voorbijgaan (en toen ging het om de regenboogtrui in plaats van de tricolore trui).

De uitslag

1.	Julien STEVENS	in 6u12’40”
2.	Ferdinand Bracke	
3.	Guido Reybrouck	op 20”

1 Bracke, vermoeid na het Belgisch kampioenschap, gaf de dag erna forfait voor het Belgisch kampioenschap achtervolging. Julien Stevens deed op de laatste knip toch mee en ... won ook deze titel.

4. Eric Leman
5. Emile Bodart
6. Valère Vansweefelt
7. Herman Vanspringel
8. Walter Boucquet
9. Ward Sels op 24”
10. Etienne Sonck
11. Eddy Merckx
12. Daniël Vanryckeghem
13. Rik Van Looy
14. Alfons De Bal
15. Theo Mertens
16. Jean Monteyne
17. Walter Godefroot
18. Noël De Pauw
19. Etienne Buysse
20. Emiel Coppens
21. Frans Brands
22. Georges Vandenberghe
23. Roger Lagrange
24. André Poppe
25. Jaak De Boever
26. Jos Spruyt
27. André Van Espen
28. Herman Flabat
29. Tony Houbrechts
30. Robert Legein op 5’30”
31. Frans Melckenbeeck
32. Joseph Mathy
33. Raymond Steegmans
34. Henri De Wolf op 7’00”
35. Freddy Decloedt
36. Guy Vallée
37. Leopold Van den Neste
38. Vic Van Schil
39. Pol Mahieu
40. Julien De Locht
41. Marcel Kubacki
42. Ward Weckx
43. André Hendryckx
44. Alfons Cools
45. Roger Cooreman

46. Gerard David
47. Eric De Munster

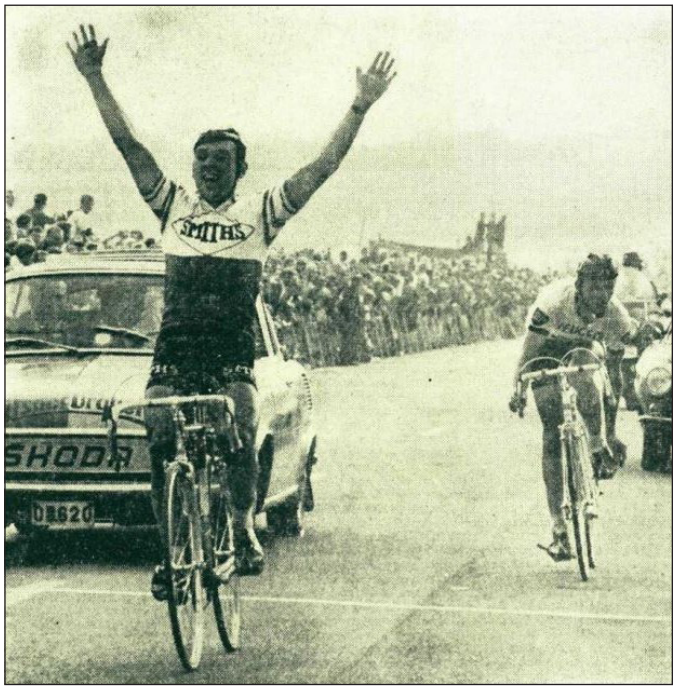

(Foto Het Belang van Limburg)

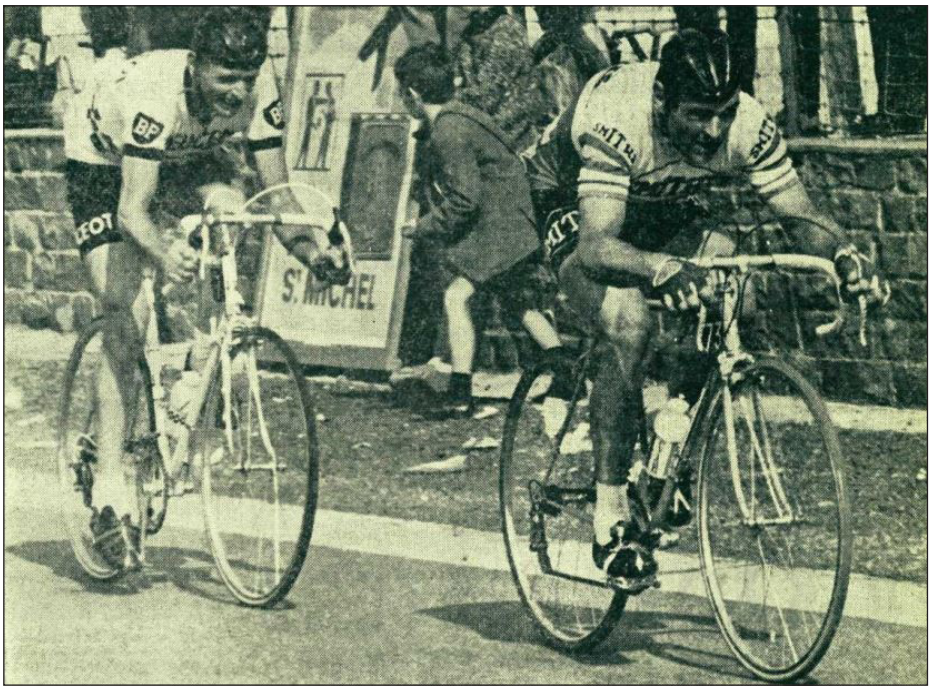

Toen werkte Stevens nog mee. (Foto Het Belang van Limburg)

(Foto Gazet van Antwerpen)

1973 Liever een “melkboer” dan een “ijsboer” van Van Looy

De krantenkoppen lieten er niet de minste twijfel over bestaan. Op het loodzware parcours van het Waalse Soumagne kon er maar één renner winnen op 24 juni.

ZATERDAG 23 EN ZONDAG 24 JUNI 1973

ALLE SPORT ALLE SPORT ALLE SPORT ALLE SPORT

Zondag het nationaal wegkampioenschap te Soumagne

Hoeft EDDY MERCKX maar alleen te starten ?

Ondanks zijn jarenlange overheersing was het tot dan toe voor Eddy Merckx nog maar één keer gelukt om Belgisch kampioen bij de profs te worden (in 1970 in Yvoir). Maar nu was er geen twijfel mogelijk. Op dit parcours zouden enkel de besten naar voor treden en dus stond er op elke pronostiek maar één naam.

En inderdaad, het zware parcours over 275,4 km zorgde voor een natuurlijke selectie, in zoverre dat drie ronden voor het einde het kruim van de Belgische profs van dat moment in een groepje vooraan reden. Toen de herrezen Willy Planckaert (rijdend voor IJsboerke-Bertin) op vijftien kilometer van het einde tot tweemaal toe demarreerde, haakten volgende mannen hun wagonnetje aan:

- Voor ROKADO: Pintens, Vanspringel en Houbrechts;
- Voor Molteni: het viertal Merckx, Van den Bossche, Van Schil, Swerts;
- Voor flandria: het trio Godefroot, Maertens, Vanmarcke;
- De individuelen: Verbeeck (Watney-Maes Pils), Roger De Vlaeminck (Brooklyn), Van Landeghem (Hertekamp) en Van Impe (Sonolor).

Ter illustratie: acht van deze renners werden in hun carrière één of meerdere keren Belgisch kampioen.

Op 10 km van de streep, op de Ayeneux, voerde Merckx de forcing en hij kreeg het gezelschap van Verbeeck en De Vlaeminck. Na de helling sloten ook Godefroot, Pintens en Planckaert terug aan.

Eddy ging nog eens op vier kilometer van de aankomst en met een uiterste krachtinspanning raakte Verbeeck nog bij hem. Twee kilometer lang bleef hij in het wiel pokeren. In de achtergrond kwam Willy Planckaert in de laatste kilometer vervaarlijk dicht zodat er voor Merckx niets anders opzat dan door te rijden. In de spurt nam Verbeeck makkelijk de maat van Merckx die men zelden zo ontgoocheld had gezien na een wedstrijd.

Hij liet zich tegenover de journalisten zelfs ontvallen dat de verzamelde tegenstand niet gereden had om te winnen, maar om hem te doen verliezen.

Ik heb nooit verder stilgestaan bij achterliggende redenen voor de houding van Merckx in de laatste kilometer tot ik het boek kocht van Johny Vansevenant, “Eddy Merckx – de biografie”. In deze biografie van meer dan 400 pagina’s lezen we op pagina 340 volgend gesprek van de auteur met Eddy Merckx[2]:

2 Vansevenant (J.), Eddy Merckx - de biografie, uitgeverij Kannibaal, 2015.

Merckx:

Verbeeck wou niet op kop komen hé. Ik had hem geklopt in Gent-Wevelgem doordat ik toen in zijn wiel was blijven rijden. En Willy Planckaert kwam af! Hij reed bij IJsboerke met Van Looy als sportbestuurder (lacht). Planckaert was niet ver achter en daarom bleef ik maar op kop.

Vansevenant:

Op de beelden merk je dat je heel de tijd achteromkijkt om te zien of Planckaert niet te dicht komt. Je zat daar meer mee in dan met Verbeeck.

Merckx:

Ja ja. Absoluut

Vansevenant:

Dus je gunde het eerder aan Verbeeck dan aan Planckaert?

Merckx:

Ja.

Of hoe de rivaliteit tussen beide kemphanen ook na het pensioen van Rik voortduurde …

De uitslag

1.	Frans VERBEECK	in 7u 16'05"
2.	Eddy Merckx	
3.	Willy Planckaert	op 9"
4.	Roger De Vlaeminck	op 12"
5.	Herman Vanspringel	op 14"
6.	Walter Godefroot	op 1'22"
7.	Georges Pintens	op 1'26"
8.	Freddy Maertens	op 2'03"
9.	Roger Swerts	
10.	Tony Houbrechts	
11.	Lucien Van Impe	
12.	Ronny Vanmarcke	op 2'10"
13.	Vic Van Schil	op 3'57"
14.	Ghislain Van Landeghem	
15.	Eric Wyckaert	op 4'04"
16.	Marc Demeyer	op 9'50"
17.	Frans Van Looy	
18.	Willy Van Neste	
19.	Jean-Pierre Berckmans	
20.	Walter Planckaert	
21.	Michel Pollentier	
22.	Staf Hermans	
23.	Johny Soenens	

24. Johan De Muynck
25. Lucien De Brauwere
26. Etienne Antheunis

Eddy sleurend aan de kop . (Foto Sport '70)

Geen discussie mogelijk. (Fotobron onbekend)

Frans met zoon Marc op de arm op het podium. (Maurice Terryn, collectie KOERS. Museum van de Wielersport (Stad Roeselare))

Vreugde en verdriet. (Foto Facebook)

Holmes & Watson

De ploegen van Mies Stolker en Piet Rentmeester in 1965

door de Jan De Smet en Bart Vancoillie

Deze keer gaat het om de Nederlanders Mies Stolker en Piet Rentmeester en hun ploegen in 1965.

Bart Vancoillie en ikzelf houden een database bij van de profrenners en onafhankelijken sinds 1946 tot ruwweg 2006. Daarin staan op dit ogenblik een kleine 30 000 renners opgesomd met de klassieke gegevens zoals geboorteplaats/datum, overlijdensplaats/datum en ook de ploegen waarvoor ze reden.

Bij controle van enkele bronnen kwamen we tot de ontdekking dat een en ander niet duidelijk was betreffende Mies Stolker en Piet Rentmeester voor het jaar 1965. Dat dit tot hevige discussies zou leiden binnen de redactieraad konden we toen nog niet voorzien.

Beide renners reden in 1964 voor de Spaanse ploeg KAS. Volgens de krant Ons Noorden van 14 februari 1964, p. 5 hadden beiden een contract van twee jaar. Van 1964 zijn bewijzen o.a. de pubkaarten, de persoonlijke kaarten en de ploegfoto's.

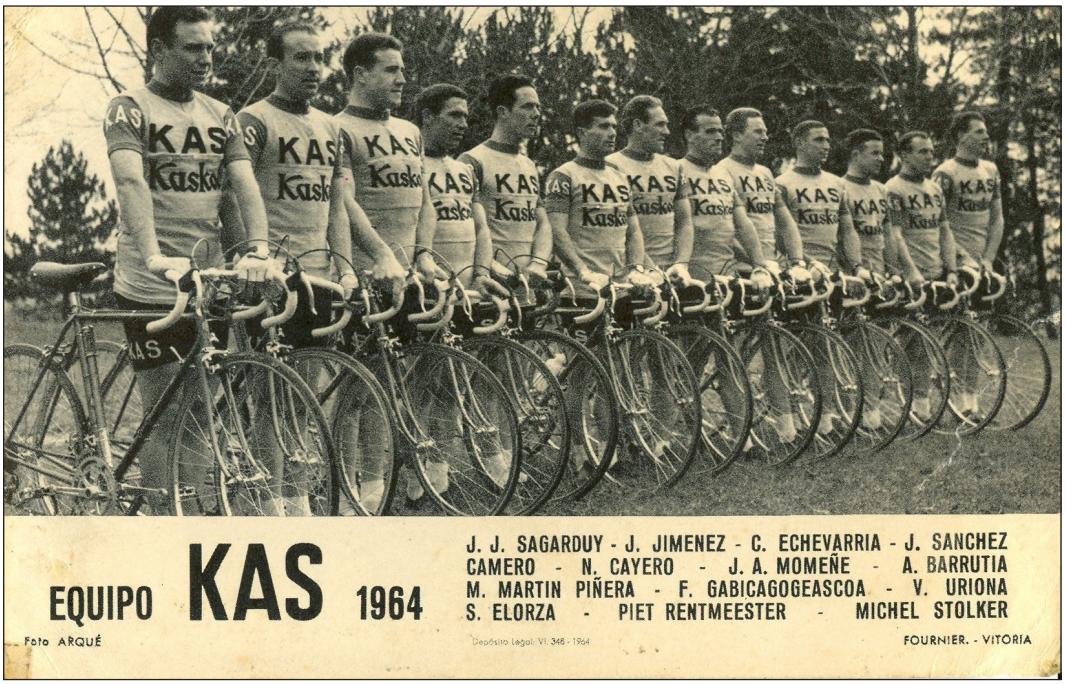

Maar voor 1965 is een en ander niet duidelijk.

- Een Eeuw Nederlandse Wielersport van Jaap Eden tot Joop Zoetemelk, van Wim van Eyle, Uitgeverij het Spectrum Utrecht/Antwerpen, 1980, pp. 126 & 139

  Piet Rentmeester: 1965 bij Amstel

  Mies Stolker: 1965 bij Fyffes[1]

- 100 Jaar Wegrenners, Wim van Eyle en Jacques Burremans, uitgeverij Elmar, pp. 401 & 478

  Piet Rentmeester: 1965 Idee Koffie

  Mies Stolker: 1965: Fyffes

- Encyclopédie du Monde du Cyclisme, Pascal Sergent, Guy Crasset en Hervé Dauchy Deel 3

  Piet Rentmeester: 1965 Amstel en Idee Koffie

  Mies Stolker: 1965 Individueel en Fyffes

- In het Spaanse wielertijdschrift Sprint van april 1965 staat de ploegfoto van KAS zonder de twee Nederlanders en met de vermelding dat dit de volledige ploeg is.
- Op 25 maart 1965 staat er in Wielersport nr. 8 p. 20 de ploegsamenstelling van KAS waar ook geen sprake is van de twee Nederlanders.
- In Miroir du Cyclisme van février 1965 (Spécial Saison 1965) komen ze al evenmin voor bij KAS. Echter, de daar vermelde ploeg is nog niet helemaal volledig of definitief, niet ongebruikelijk zo vroeg op het seizoen. Maar het is onwaarschijnlijk dat 'ongewensten' nog later gaan opgevist worden.
- Urtekaria geeft in zijn overzicht van de Spaanse ploegen in 1965 geen melding van Stolker en Rentmeester bij KAS.
- Rentmeester en Stolker staan nergens op een deelnemerslijst bij KAS en zijn niet terug te vinden in de uitslag van een Spaanse (individuele) wedstrijd.

En toch zijn er foto's uit Belgische wedstrijden waar Rentmeester en Stolker in KAS-trui rijden. Tijd voor wat speurwerk in de pers.

1 Fyffes was gelegenheidsploeg voor de Ronde van Nederland en werd besproken in WAAIERS 5-3 p. 199.

Op 23 oktober 1964 meldt het Limburgs Dagblad dat Kees Pellenaars een opzienbarend telefoontje kreeg uit Spanje van Mies Stolker en Piet Rentmeester. Zij vroegen aan Pellenaars om in 1965 in zijn ploeg opgenomen te worden. Zij konden, zeiden ze, van hun Spaanse fabriek "los" komen en wilden terug naar het vaderland keren. Pellenaars hapte echter niet toe.

Op 3 november verscheen in de Nieuwe Limburger een gelijkaardig bericht. Stolker had Pellenaars gecontacteerd en had gevraagd een plaatsje voor hem te reserveren in zijn ploeg voor het volgende jaar. Ook Rentmeester zou, volgens Stolker, genegen zijn om bij de Pel te komen. Ook hier stond vermeld dat Pellenaars geen bescheid kon geven.

In december 1964 stond in het Spaanse wielerblad de volgende tekst in een interview met Dalmacio Langarica, sportdirecteur van KAS.

"Planes del KAS con vistas a la temporada 1965. Bajas en el equipo?

Las de Cayero y Sanchez Camero, asi como la de los holandeses Stolker y Rentmeester, que no han podido demostrar su valia por enfermedad del primero y por caida del segundo en la Vuelta a España, tras la cual hubo de ser enyesado."

Vrij vertaald: "Wat zijn de plannen van KAS voor het seizoen 1965. Zijn er renners die vertrekken?

Cayero[2] en Sanchez Camero, evenals de Nederlanders Stolker en Rentmeester, die zich door ziekte (de eerste) en een val (de tweede) in de Vuelta a España niet konden bewijzen, waarna hij in het gips moest."

Samengevat zouden we voorlopig kunnen stellen dat Stolker en Rentmeester een contract hadden van twee jaar (of 1 jaar met 1 jaar optie zo zulke constructies in 1965 al bestonden). Dat KAS niet tevreden was van hun prestaties en dat beide renners de hint kregen dat ze konden vertrekken ("los" komen van hun merk). Stolker begint rond te bellen, waarschijnlijk met de zegen van Rentmeester.

Maar op 3 december 1964 verschijnt in Wielersport nr. 39 p. 20 het volgende i.v.m. Piet Rentmeester: "Voor de toekomst weet Rentmeester het nog niet allemaal precies. "Ik heb het hier in Spanje prima naar de zin gehad, misschien blijf ik er nog een jaar, doch de kans bestaat ook dat ik weer naar Nederland terugkom. Over een maand of anderhalf weet ik meer."

Op 28 december 1964 schrijft het Limburgs Dagblad nog dat acht ploegen zeker kunnen starten in Paris-Nice en dat de kandidatuur van KAS (met Stolker en Rentmeester) zeker zal geaccepteerd worden.

En dan zijn er verder deze berichten:

- De Provinciale Zeeuwse Courant van 19 januari 1965)

  "Piet Rentmeester die geen contract met Televizier zal aangaan, zal waarschijnlijk aanstaande zondag met een tiental jonge renners vertrekken naar het bekende trainingskamp in Albelda. /.../ Piet Rentmeester heeft geen contract aangegaan met Televizier. Hij blijft voor zijn Spaanse merk rijden."

Interpretatie[3]: Rentmeester blijft bij KAS in 1965.

Rentmeester met jonge renners naar Spanje

Piet Rentmeester die geen contract met Televizier zal aangaan, zal waarschijnlijk aanstaande zondag met een tiental jonge renners vertrekken naar het bekende trainingskamp in Albelda. Onder deze jonge renners bevinden zich ook Dies Kosten en Rinus Hoogerland uit Kapelle. Piet Rentmeester heeft geen contract aangegaan met Televizier. Hij blijft voor zijn Spaanse merk rijden. De renners zullen ongeveer vier weken in Spanje gaan trainen. Misschien komt Piet Rentmeester dan ook wel terug naar deze streken voor wedstrijden in Antwerpen. Zeker is dat echter nog niet.

2 Nicolás Cayero en Juan Sánchez Camero reden in 1965 voor A.C. Montjuich.
3 Dit is een voorlopige interpretatie, geen besluit.

- De Nieuwe Limburger van 9 maart 1965 p. onbekend schrijft het volgende:
  "SPANJE Kas dat vorig seizoen werkgelegenheid verschafte aan Michel Stolker en Piet Rentmeester heeft nu alleen Spanjaarden in dienst."

Interpretatie: Rentmeester (en Stolker) blijven niet bij KAS in 1965.

- De Stem van 12 maart 1965 schrijft het volgende:
  "Piet Rentmeester zal, zulks in tegenstelling tot andere berichten, in 1965 deel blijven uitmaken van de Spaanse KAS-formatie. Piet blijft wel in Nederland wonen."

Interpretatie: Rentmeester blijft bij KAS in 1965.

PIET RENTMEESTER zal, zulks in tegenstelling tot andere berichten, in 1965 deel blijven uitmaken van de Spaanse KAS-formatie. Piet blijft echter wel in Nederland wonen.

- De Nieuwe Limburger van 29 maart 1965 p. onbekend schrijft het volgende:
  Uitslag van de 'O' van Oldenzaal:

1. Cees van Espen (TeleVizier)	92,3 km. in	2 uur 12 min. 17 sec.;
2. Jan Hugens (Torpedo)		2 uur 12 min. 24 sec.;
3. Henk Nijdam (TeleVizier)		2 uur 12 min. 29 sec.;
4. Piet Rentmeester (KAS)		2 uur 12 min. 33 sec.;

Interpretatie: Rentmeester rijdt voor KAS in 1965.

- Piet Rentmeester wint op 12 april 1965 in Achtmaal in KAS-trui.

Interpretatie: Rentmeester rijdt toch nog voor KAS in 1965.

Hier kunnen echter wel bedenkingen geplaatst worden:

- Het gebeurde nog wel eens dat renners in een merkentrui reden van een ploeg waar ze niet (meer) voor reden. Enkele voorbeelden:

- Herman Neckebroeck in BIC-trui (waar hij een boete voor kreeg)
- Jef Schils in Mercier-trui in 1963 alhoewel hij merkloos was
- Frans Brands won zijn laatste wedstrijd in 1971 in een Smiths-trui alhoewel hij merkloos was

- Waarom deelden de officials de ene keer wel een boete uit en andere keren niet?
- Waarom draagt een renner nog een trui van een ploeg waar hij aan de deur werd gezet?

- De Stem van 10 september 1965 schrijft het volgende:

  "Piet Rentmeester is op zoek naar een ander merk. Zijn contract met KAS loopt dit jaar af. "Teruggaan doe ik van z'n leven niet" aldus Piet Rentmeester die eraan toevoegde "het heeft me al genoeg gekost."

Interpretatie: Rentmeester verlaat KAS eind 1965.

- Het Limburgs dagblad van 4 oktober 1965, p. 13 schrijft het volgende:

PIET RENTMEESTER is op zoek naar een ander merk. Zijn contract met KAS loopt dit jaar af. „Teruggaan doe ik van z'n leven niet" aldus Piet Rentmeester die er aan toevoegde „het heeft me al genoeg gekost".

"HEERLEN, 4 okt. – Ook Piet Rentmeester is gecontracteerd door TeleVizier. Ploegleider Kees Pellenaars beschikt nu met Knops, Zilverberg Van der Vleuten en Rentmeester over een sterke kern. De laatste jaren reed Rentmeester voor het Spaanse merk Kas. Dit seizoen kwam hij in België tot goede prestaties. Vorig jaar werd er ook onderhandeld tussen Pellenaars en Rentmeester, maar een contract kwam toen niet tot stand.

- De Stem van 4 oktober 1965 schrijft het volgende:

  "Zaterdagnamiddag heeft de Zeeuwse prof-wielrenner Piet Rentmeester een contract getekend met Televizier. Zoals bekend loopt deze dagen de overeenkomst met het Spaanse merk "KAS" af. Rentmeester fietste twee jaar voor deze fabriek. Afgelopen seizoen reed hij, teleurgesteld in het Spaanse avontuur, veel Nederlandse wedstrijden en reed zich regelmatig in de prijzen."

Interpretatie: Rentmeester verlaat KAS eind 1965.

Rentmeester naar TeleVizier

(Van onze sportredacteur)

BREDA — Zaterdagmiddag heeft de Zeeuwse prof-wielrenner Piet Rentmeester een contract getekend met Televizier. Zoals bekend loopt dezer dagen de overeenkomst met het Spaanse merk „KAS" af. Rentmeester fietste twee jaar voor deze fabriek. Afgelopen seizoen reed hij, teleurgesteld in het Spaanse avontuur, veel Nederlandse wedstrijden enreed zich regelmatig in de prijzen.

Voordat wij willen concluderen hoe het met Piet Rentmeester zat, bekijken we eerst nog het 'geval' Mies Stolker:

Volgende krantenartikels konden teruggevonden worden:

- De Stem van 20 januari 1965 schrijft:

  "Michel Stolker is terug in Nederland. De Bredase wielrenner, die een jaar in Spanje voor het merk KAS fietste /.../ Hij vertelde het plan te hebben zich opnieuw in Breda te vestigen en voor een Nederlands merk te koersen. Met welke sponsor hij "in de slag" gaat, maakte Michel niet bekend.

Interpretatie: Mies Stolker rijdt niet voor KAS in 1965.

Michel Stolker voorgoed terug

(Van onze sportredactie)

BREDA — Michel Stolker is terug in Nederland. De Bredase wielrenner, die een jaar in Spanje voor het merk KAS fietste, viel dinsdag onverwacht bij Toon Simons binnen. Hij vertelde het plan te hebben zich opnieuw in Breda te vestigen en voor een Nederlands merk te koersen. Met welke sponsor hij „in de slag" gaat, maakte Michel niet bekend.

- De Nieuwe Limburger van 22 januari 1965 schrijft:

  "De Nederlandse wielrenner Michel Stolker is na een eenjarig verblijf in Spanje dinsdag in Nederland teruggekeerd. Het contract met de extra sportieve groepering KAS is niet meer verlengd". Dit lijkt niet te kloppen met de eerdere informatie dat Stolker een tweejarig contract had met KAS. Of was het een eenjarig contract met optie voor een tweede?

Interpretatie: Mies Stolker rijdt niet voor KAS in 1965.

STOLKER WEG BIJ KAS

BREDA — De Nederlandse iwelrenner Michel Stolker is na een eenjarig verblijf in Spanje dinsdag in Nederland teruggekeerd. Het contract met de extra sportieve groepering KAS is niet meer verlengd. Michel Solker wil zich opnieuw in Breda vestigen. Over een eventueel contract met een nieuwe spnsor wilde hij zich niet uitlaten.

- In Het Belang van Limburg van 7 juli 1965 werd deze foto van een wedstrijd in Tessenderlo teruggevonden:

Interpretatie: Mies Stolker rijdt in een KAS-trui, rijdt hij dan toch voor KAS?

Hier herhalen we de bedenkingen die we ook hadden bij Rentmeester:

- Het gebeurde nog wel eens dat renners in een merkentrui reden van een ploeg waar ze niet (meer) voor reden. Enkele voorbeelden:
  - Herman Neckebroeck in BIC-trui (waar hij een boete voor kreeg)
  - Jef Schils in Mercier-trui in 1963 alhoewel hij merkloos was
  - Frans Brands won zijn laatste wedstrijd in 1971 in een Smiths-trui alhoewel hij merkloos was
- Waarom deelden de officials de ene keer wel een boete uit en andere keren niet?
- Waarom draagt een renner nog een trui van een ploeg waar hij aan de deur werd gezet?

- De Nieuwe Limburger van 16 oktober 1965 schrijft het volgende:

  "BREDA. Michel Stolker is momenteel in opdracht van een Nederlandse firma bezig met het samenstellen van een wielerploeg. Het zou hier gaan om beroepsrenners die hun wedstrijdschema voor het grootste deel moeten afstemmen op Nederlandse criteriums. De afgelopen dagen voerde Michel Stolker (die zich, na zijn terugkeer uit Spanje waar hij een jaar voor KAS fietste in Etten vestigde) verschillende besprekingen. Naam van de sponsor, aantal renners en totaal opzet van de ploeg, dienen voorlopig nog even geheim te blijven. De geruchten willen dat Kurt Vyth (nu zijn Ronde van Nederland steeds meer in de verdrukking komt) met een profploeg start. Ook de heer Vyth onthield zich echter van commentaar. "Ik zeg er geen ja en geen nee op". Verdere navraag bij firma's van wie ons bekend was dat ze interesse hebben in de wielersport, leverde evenmin enig resultaat op. Wel werd duidelijk dat er links en rechts veel besprekingen zijn gevoerd om een team beroepsrenners te lanceren. Deze plannen werden in alle gevallen om financiële redenen terzijde geschoven.

Interpretatie: Mies Stolker reed niet voor KAS in 1965.

Bij WAAIERS komen we er niet uit:

De auteurs denken dat het verhaal als volgt gaat.

KAS was in de loop van 1964 niet tevreden met de resultaten die de Nederlanders Rentmeester en Stolker behaalden. De gezondheidsperikelen van de twee (ziekte, breuk) hielpen hierbij natuurlijk niet.

Of beiden een contract hadden van twee jaar, één jaar met optie of dat enkel Rentmeester een contract had van twee jaar en Stolker een optie voor een tweede jaar, is niet duidelijk.

Ergens in oktober krijgen beiden het signaal van KAS, waarschijnlijk bij monde van Dalmacio Langarica, dat KAS geen gebruik meer wil maken van hun diensten in 1965 en dat zij naar een andere ploeg mochten uitkijken. Ze kunnen zich 'los' maken van de ploeg.

Voor Mies Stolker is het duidelijk, hij verlaat KAS eind 1964 en gaat op zoek naar een andere ploeg. Rentmeester lijkt eerst dit pad ook te willen volgen. Stolker richt zijn blik op de TeleVizier-ploeg van Kees Pellenaars. Deze laatste wil of kan hen echter niet (meer) aannemen voor 1965.

Langarica op zijn beurt gaat er van uit dat beide Nederlanders de ploeg verlaten eind 1964 en dat KAS in 1965 enkel met Spanjaarden verder doet. Zo wordt het ook naar de pers gecommuniceerd en dit verklaart ook waarom de Nederlanders niet op de ploegfoto staan en geen pubkaarten hebben.

Maar misschien waren er toch nog gesprekken met Rentmeester om alsnog aan boord te blijven. Of was er overleg met de UCI/KNWU/RFEC? Vandaar zijn uitspraak in december dat er binnen een maand of anderhalf, meer duidelijkheid zou zijn en zijn plannen om in januari op oefenkamp in Albelda, zijn verblijfplaats in Spanje, te vertrekken.

Het feit dat KAS in 1965 volledig Spaans wordt, wordt overal zo gecommuniceerd en overgenomen door o.a. de Nieuwe Limburger en enkele Belgische kranten.

Maar De Stem, een dagblad dat gericht was op o.a. Zeeland, thuishaven van Rentmeester, had blijkbaar een vrij goed contact met de renner. Zij spreken dan weer tegen dat Rentmeester weg gaat bij KAS. Dit komt volgens ons niet uit de duim van de journalist, maar zal wel gepubliceerd zijn na contact met Rentmeester die in Nederland verbleef.

Rentmeester en Stolker zijn ondertussen naar Nederland teruggekeerd en zullen in 1965 een hoofdzakelijk Belgisch-Nederlands programma rijden. Wedstrijden waar KAS niet in geïnteresseerd is en waar zij als ploeg niet op inschrijven. Vandaar dat de Nederlanders altijd bij de Individuelen of onder Dossche Sport op de deelnemerslijsten staan. Voor de wedstrijden waar KAS wel op inschreef werden zij natuurlijk niet opgenomen in de ploeg[4].

Eind maart, in de "O" van Oldenzaal verschijnt Rentmeester als KAS-renner aan de start en in de uitslag.

Op 12 april 1965 wint Rentmeester in Achtmaal in KAS-trui.

Ook op het einde van het seizoen 1965 wordt een aantal keer vermeld dat Rentmeester in 1965 eigenlijk voor KAS reed.

- De Stem van 10 september 1965 schrijft het volgende:

  "Piet Rentmeester is op zoek naar een ander merk. Zijn contract met KAS loopt dit jaar af. "Teruggaan doe ik van z'n leven niet" aldus Piet Rentmeester die eraan toevoegde "het heeft me al genoeg gekost."

4 Vooroplopend op de conclusies van de auteurs geldt dit volgens ons in principe alleen maar voor Rentmeester.

- De Stem van 4 oktober 1965 schrijft het volgende:

  "Zaterdagnamiddag heeft de Zeeuwse prof-wielrenner Piet Rentmeester een contract getekend met Televizier. Zoals bekend loopt deze dagen de overeenkomst met het Spaanse merk "KAS" af. Rentmeester fietste twee jaar voor deze fabriek. Afgelopen seizoen reed hij, teleurgesteld in het Spaanse avontuur, veel Nederlandse wedstrijden en reed zich regelmatig in de prijzen."

Voor de auteurs van dit artikel is de conclusie als volgt:

Voor Mies Stolker is het vrij duidelijk. Volgens eigen zeggen mocht hij weg bij KAS (contract ontbonden of niet verlengd?) en zou hij een andere sponsor zoeken. Vond hij geen sponsor en moest hij dan maar weer in een KAS-trui rijden zoals de foto aantoont? In elk geval zien we hem in 1965 een aantal keren in de deelnemerslijsten bij Dossche Sport staan. Dat was, halfweg de jaren 60, een soort verzamelbak van individuele renners of renners waarvan de ploeg niet deelnam aan de wedstrijd. Stolker reed dus op zijn minst als individueel, al of niet in KAS-trui.

Fyffes was dan weer zijn ploeg in de Ronde van Nederland, zeker niet de sponsor over het ganse jaar.

Voor ons reed Mies Stolker niet voor KAS in 1965. Waarom hij in KAS-trui reed, blijft voor ons een raadsel[5].

Voor Piet Rentmeester kan er voor ons wel geconcludeerd worden dat hij in 1965 voor KAS reed. Hij kreeg het signaal dat hij kon beschikken en wou dat eerst misschien wel. Maar gezien de piste TeleVizier niets werd, keerde hij op zijn stappen terug. Misschien is er een regeling uitgewerkt met KAS? Reed hij voor een broek en een trui of een minimumloon? "Het heeft mij al genoeg gekost" kan hierop wijzen. In Spanje werd hij niet bij KAS gerekend, vandaar ook de niet vermelding in Urtekaria[6].

Wat dan met de bronnen die Amstel en Idee Koffie geven?

Piet Rentmeester reed de Ronde van Nederland voor de ploeg Amstel.

En misschien reed Piet Rentmeester, al dan niet in overleg met KAS, enkele criteriums voor Idee Koffie om zijn loon (voor zover hij er nog een kreeg) wat aan te vullen? Er bestaat in elk geval een foto van hem in een Idee Koffie-trui met op de achterzijde 865 vermeld hetgeen aanduidt dat die van augustus 1965 zijn.

PIET RENTMEESTER

Enkel Piet Rentmeester zelf kan duidelijkheid verschaffen en die is er jammer genoeg niet meer. Ook Mies Stolker is er niet meer om meer uitleg te geven.

Patrick Feyaerts had echter een andere mening en gaat er van uit dat beide renners eind 1964 ontslagen werden door KAS en dat geen van beiden in dienst van KAS reed in 1965.

Een eerste cruciale vraag is: ging het over een eenjarig (met eventueel een optie op een tweede jaar) of een tweejarig contract? Is het antwoord eenjarig, lijkt de conclusie nogal evident: het

5 In principe moest een renner in een gereglementeerde trui starten in een wedstrijd. Renners die geen ploeg hadden reden in een witte trui of eventueel in hun clubtrui. Als er lezers zijn die hier meer over weten, dan mogen zij altijd mailen naar redactie@waaierstijdschrift.be

6 De ploegsamenstellingen van Urtekaria zijn niet 100% betrouwbaar. Dat bewijst o.a. WAAIERS 5-2 in het artikel over de G.D. Faema in 1962. Hoewel José Martin Quesada Nortes en Juan Sánchez Camero niet bij de ploeg staan in Urtekaria Revue nr. 23, maakten zij er wel degelijk deel van uit.

werd niet verlengd en ze reden in 1965 niet langer voor KAS. Naast de vermelde berichten in De Nieuwe Limburger van 22 januari en 9 maart 1965 en De Stem van 20 januari 1965, vermeldde ook de Gazet van Antwerpen in 'de wielen draaien' van 24 en 26 december 1964, respectievelijk p. 23 en p. 17, betreffende Rentmeester en Stolker in het eerste artikel dat ze "vrijgegeven werden" en in het tweede dat hun contract "niet hernieuwd" werd.

Het Spaanse wielermaandblad Sprint is, zoals reeds aangehaald, nog veel explicieter in het december 1964 nummer (nr. 38). In een interview met sportbestuurder Dalmacio Langarica Lizasoain stelt deze duidelijk dat er niet langer plaats is in de ploeg is voor beide Nederlanders, die door ziekte en een val de verwachtingen niet konden inlossen. Hierbij is er geen sprake van een lopend contract of een te verbreken contract, al kan Dalmacio dat natuurlijk gemakkelijkheidshalve 'vergeten' hebben.

Maar wat als het wel degelijk een tweejarig contract was, al lijkt dat, op basis van de gevonden informatie, waarschijnlijker voor Rentmeester dan voor Stolker. Ook in dit geval lijkt de houding van de ploeg, of alleszins de sportbestuurder, duidelijk: geen van beide hoort erbij. Dit komt nog eens duidelijk naar voren in het april 1965 nummer (nr. 42) van Sprint. In een artikel over KAS staat een ploegfoto met daarbij de vermelding dat dit de zestien renners van de ploeg zijn. En daar staat (uiteraard) geen Nederlander bij. Natuurlijk weerspiegelt dit artikel de visie van Dalmacio Langarica en zal niemand de mening van de Nederlanders hierover gevraagd hebben.

Ook Didier Béoutis vermeldt in zijn boek 'Julio Jiménez L'horloger d'Ávila' (Éditions de la Société littéraire du Maine, 2016) dat KAS in 1965 afstapt van zijn buitenlanderspolitiek en verder doet met enkel Spanjaarden en dus zonder de Nederlanders Rentmeester en Stolker, die in 1964 geen valabele resultaten gehaald hadden. Maar ook hij baseert zich hierbij op verklaringen vanuit de kant van KAS, president-directeur Luis Knörr Elorza en/of ploegleider Dalmacio Langarica.

Daarnaast is er ook nog meer ondersteunend materiaal dat, zonder absolute bewijzen te geven, op zijn minst laat uitschijnen dat Stolker en Rentmeester in 1965 de facto geen deel meer uitmaakten van KAS:

- Zomin in ProCyclingStats als Mémoire du Cyclisme, worden ze bij KAS vermeld, maar die kunnen natuurlijk alle op dezelfde foute bron(nen) gebaseerd zijn.
- In Miroir du Cyclisme van février 1965 (Spécial Saison 1965) komen ze al evenmin voor bij KAS. Echter, de daar vermelde ploeg is nog niet helemaal volledig of definitief, niet ongebruikelijk zo vroeg op het seizoen. Maar het is onwaarschijnlijk dat 'ongewensten' nog later gaan opgevist worden.
- Geen van beide komt voor op de officiële ploegfoto of heeft een publicitaire kaart. Waarschijnlijk waren ze niet aanwezig op het fotomoment en zelfs waren ze er geweest, zouden ze ongetwijfeld geweerd zijn.
- Ze waren ook niet aanwezig op de officiële ploegvoorstelling in februari 1965, maar opnieuw, zouden ze toegang gekregen hebben?
- Voor de Flèche Brabançonne, waarin hij derde eindigde, was Rentmeester ingeschreven bij de individuelen en niet als lid van KAS (CDP 202). Vermits op de inschrijvingslijst FORD met twee renners en Solo en Ignis met één renner voorkomen, lijkt dit aan te geven dat hij als individueel werd aanzien. Anderzijds zijn ook Gerard Peelen (individueel), Jo Captein (Amstel), Rein de Jong (Amstel), Jos Janssen (Lamot-Libertas) en Jan Van Gompel (Lamot-Libertas) als dusdanig vermeld, ook al was van laatstgenoemde twee de ploeg ingeschreven. PCS wijst Rentmeester voor deze wedstrijd dan weer toe aan Amstel, net zoals trouwens voor Kuurne-Brussel-Kuurne, de Omloop van Oost-Vlaanderen en uiteraard de Ronde van Nederland. Jammer

genoeg konden er geen wedstrijdfoto's van Rentmeester teruggevonden worden en bewijst ook deze wedstrijd niet veel.

Al het voorgaande laat duidelijk blijken dat Rentmeester en Stolker in de ogen van de ploegleiding geen deel meer uitmaakten van KAS, zonder echter uitsluitsel te geven over een eventueel nog lopend contract of betalingen aan de renners. De facto dus niet meer bij de ploeg, maar al is dit natuurlijk mooi, voor de ploeg dan toch, er is echter ook het de jure aspect.

Had specifiek Rentmeester nog een rechtsgeldig contract en is dat al dan niet gerespecteerd of gewoon, mogelijk eenzijdig, verbroken? De diverse artikelen over en rond Rentmeester hinten in de richting van een nog lopend contract, zonder het echt formeel te bewijzen. Interessant is dat hij in september 1965 (De Stem van 10 september) stelt dat hij nooit wil teruggaan (naar KAS) en "het heeft me al genoeg gekost". Verwijst hij hiermee naar de kosten van een proces (en is dat nog lopende of al afgehandeld) of gewoon naar de verhouding inkomsten/kosten voor de periode 1964-1965? Hierbij moet rekening gehouden worden met zijn val in de Vuelta 1964, waarna hij in het gips moest en onder meer het grootste deel van die rittenkoers en bovendien de Tour de France miste en ook met zijn situatie in 1965, in welke mate werd hij nog vergoed door KAS?

De vraag blijft, is er een rechtszaak geweest? In ieder geval is daar geen spoor van te vinden in Het Belang van Limburg of in de Gazet van Antwerpen, wat dit eerder onwaarschijnlijk maakt. Eerder verwachten we dat Rentmeester zich, contract in de hand, tot UCI, KNWU of RFEC zal gewend hebben.

Daarnaast blijft er nog een onopgelost raadsel. Waarom droegen beide renners, behalve in de wedstrijden waarvoor ze een andere sponsor vonden, nog steeds een KAS-trui en geen witte of clubtrui? Dit laat vermoeden dat er vanuit KAS nog steeds betalingen zouden geweest zijn, maar waarom zou die firma betalen voor publiciteit in het regionale Belgische en Nederlandse circuit die voor hen waardeloos is? Tenzij er natuurlijk toch een gerechtelijke uitspraak zou geweest zijn, al blijft het vreemd dat daarvan geen spoor te vinden is.

Het lijkt ook eerder onwaarschijnlijk dat een dergelijke rechtszaak door Rentmeester (Stolker lijkt nergens te claimen nog aan KAS verbonden geweest te zijn in 1965) zou gewonnen zijn. Deze zou immers in Spanje behandeld geweest zijn en KAS zou gemakkelijk de deelname van de renner(s) aan Spaanse wedstrijden met individuele inschrijving geëist kunnen hebben, deelname waarvan geen spoor te vinden is. Hetzelfde geldt voor een appel bij een van de federaties, voor zover de UCI zich aan een dergelijke futiliteit zou interesseren.

Absoluut uitsluitsel geeft dit niet, zeker niet over de contractuele situatie, al lijkt het er wel op dat de ploegleiding hen niet langer als een effectief lid van de ploeg beschouwde. Of dit betekent dat geen van beide in 1965 nog aan KAS kan toegewezen worden, blijft een persoonlijke interpretatie.

En zo werd een puzzel een nog groter mysterie.

Reacties

De redactie en uitgever zijn niet aansprakelijk voor de inhoud van ingezonden lezersbrieven of bijdragen van derden. De verantwoordelijkheid voor inhoud, juistheid en rechtmatigheid berust uitsluitend bij de inzender, die de redactie en uitgever vrijwaart tegen alle aanspraken van derden. Publicatie impliceert geen instemming met de daarin vervatte meningen of standpunten.

De redactie behoudt zich het recht voor om zonder opgave van redenen bijdragen te weigeren, te redigeren of in te korten, met inachtneming van de essentie van de tekst.

Voor onze rubriek ‘Dossier Willem II’ kregen we een aantal aanvullingen.

Theo Sambeek:

Als bijlage de foto’s die in de deksels van de Willem II sigarendozen zaten, 1967. Ik heb ze volgens mij compleet, 17 stuks. Enkel de kaart van Van der Flaas is waarschijnlijk niet gemaakt.

Voor **Reeks 4 van 1967** levert dat dan de volgende aangepaste tabel op:

In vet wat geverifieerd is.

1967
MAARTEN BREURE
JO DE ROO
WILLY DERBOVEN
HENRI DEWOLF
GEORGE DREWELL
JAN FRANSEN
KLEMENS GROSSIMLINGHAUS
ALBERT HITCHEN
KAREL LEYTEN
NICO LUTE
HARM OTTENBROS
PETER POST
JAN SCHRÖDER
JULIEN STEVENS
JEAN TUMMERS
RIK VAN LOOY
JO VAN SEGGELEN

De foto van Ottenbros is de voorkant van een bedankje namens Willem II / Gazelle aan Harm, zie bijlage.

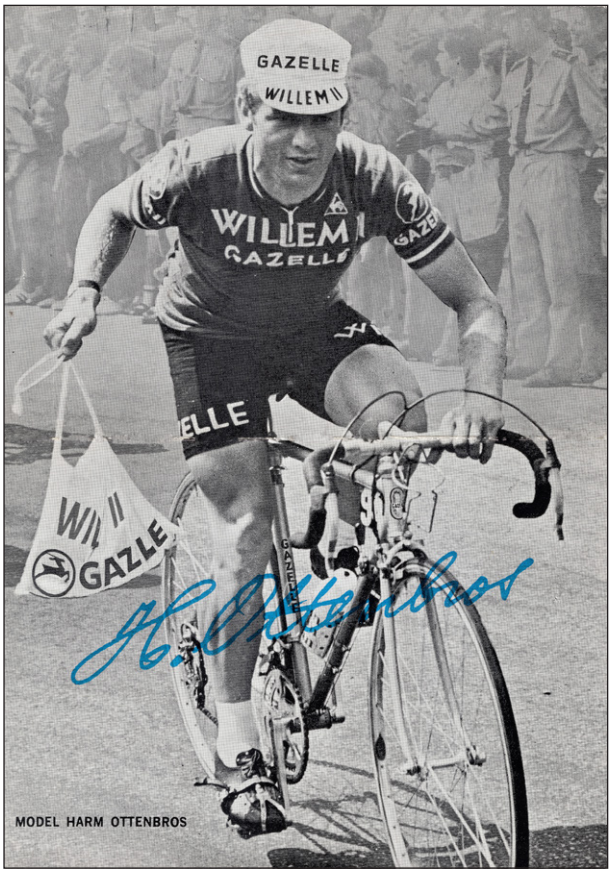

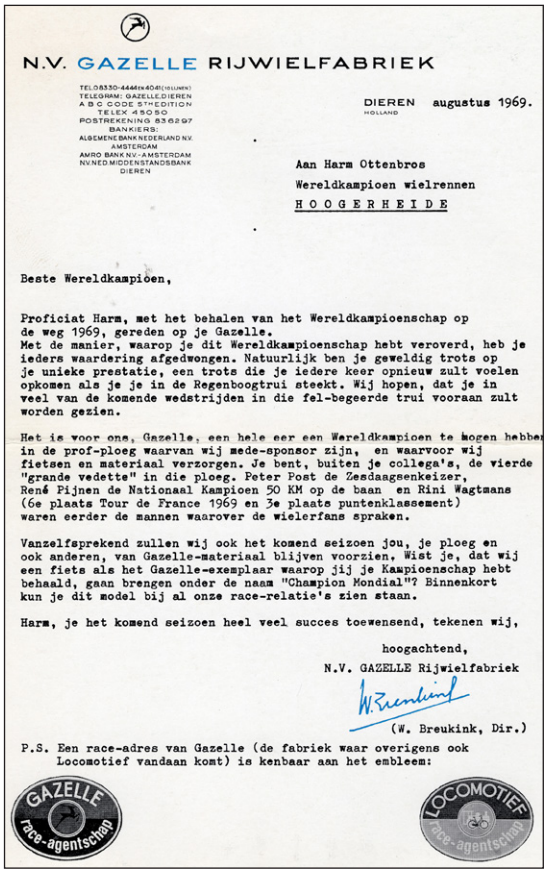

N.V. GAZELLE RIJWIELFABRIEK

TELEGRAM: GAZELLE DIEREN
A B C CODE 5TH EDITION
TELEX 4505
POSTREKENING 836297
BANKIERS:
ALGEMENE BANK NEDERLAND N.V. AMSTERDAM
AMRO BANK N.V. - AMSTERDAM
N.V. NED. MIDDENSTANDSBANK DIEREN

DIEREN augustus 1969.
HOLLAND

Aan Harm Ottenbros
Wereldkampioen wielrennen
HOOGERHEIDE

Beste Wereldkampioen,

Proficiat Harm, met het behalen van het Wereldkampioenschap op de weg 1969, gereden op je Gazelle.
Met de manier, waarop je dit Wereldkampioenschap hebt veroverd, heb je iedere waardering afgedwongen. Natuurlijk ben je geweldig trots op je unieke prestatie, een trots die je iedere keer opnieuw zult voelen opkomen als je je in de Regenboogtrui steekt. Wij hopen, dat je in veel van de komende wedstrijden in die fel-begeerde trui vooraan zult worden gezien.

Het is voor ons, Gazelle, een hele eer een Wereldkampioen te mogen hebben in de prof-ploeg waarvan wij mede-sponsor zijn, en waarvoor wij fietsen en materiaal verzorgen. Je bent, buiten je collega's, de vierde "grande vedette" in die ploeg. Peter Post de Zesdaagsenkeizer, René Pijnen de Nationaal Kampioen 50 KM op de baan en Rini Wagtmans (6e plaats Tour de France 1969 en 3e plaats puntenklassement) waren eerder de mannen waarover de wielerfans spraken.

Vanzelfsprekend zullen wij ook het komend seizoen jou, je ploeg en ook anderen, van Gazelle-materiaal blijven voorzien. Wist je, dat wij een fiets als het Gazelle-exemplaar waarop jij je Kampioenschap hebt behaald, gaan brengen onder de naam "Champion Mondial"? Binnenkort kun je dit model bij al onze race-relatie's zien staan.

Harm, je het komend seizoen heel veel succes toewensend, tekenen wij,

hoogachtend,
N.V. GAZELLE Rijwielfabriek

(W. Breukink, Dir.)

P.S. Een race-adres van Gazelle (de fabriek waar overigens ook Locomotief vandaan komt) is kenbaar aan het embleem:

GAZELLE race-agentschap

LOCOMOTIEF race-agentschap

Voor **Reeks 2 van 1969** is er volgende aanvulling:

Ik heb er 13 inclusief T. Vissers en de ploeg alsook Van der Flaas.

1969
EVERT DOLMAN
CEEST HAAST
HENK NIJDAM
HARM OTTENBROS
RENE PIJNEN
LEEN POORTVLIET
JOS TIMMERMAN
JULES VAN DER FLAAS
JAN VAN KATWIJK
RIK VAN LOOY
RINI WAGTMANS
T. VISSERS
Ploegfoto

We kregen onderstaande opmerking van Marc Bogaert:

In het te verschijnen, of ondertussen reeds verschenen, boek 'Wereld-Wielerstad Apeldoorn' (aangekondigd in WAAIERS 5-3 p. 75) beweren de auteurs de enige stad in de wereld te zijn met een wereldkampioenschap op de weg (1925), in het veld (1971) en op de piste (2011 en 2018). Ferm gelogen want Zürich deed dit reeds lang voor hen.

En dus ging WAAIERS op onderzoek. En inderdaad we konden het volgende vinden:

WK op de weg in Zürich: 1929 - 1949 - 2024

WK op de piste in Zürich: 1923 - 1929 - 1936 - 1946 - 1953 - 1961 - 1983

WK veldrijden in Zürich: 1967

Maar WAAIERS vond er nog eentje nl. Parijs.

WK op de weg in Parijs: 1924

WK op de piste in Parijs: 1922 - 1924 - 1933 - 1947 - 1952 - 1958 - 1964 - 2015 - 2022

WK veldrijden in Parijs: 1950

Ook Rudy Romeyns stuurde een en ander door naar WAAIERS als reactie op het vorige nummer. De bijvragen kwamen er nadat we de oorspronkelijke vragen per mail hadden beantwoord.

Artikel De Kova:

1) Lazaridès A. in 1954 bij Arliguie/ Ideor/ privé sponsor Apollinaris. Is dit de juiste volgorde en vanaf wanneer?

WAAIERS: In UCDB hebben we voor 1954: Arliguie/Ideor/Bautru. De volgorde is hier willekeurig. Wat we wel weten is het volgende:

Bautru: 08/05/1954 in de Grand Prix Routier de la Ville de Nantes. (Bron CDP 217 p.129)

Ideor: Milano-Sanremo 1954 met o.a. Lazaridès & Geminiani alsook Spanjaarden (soort lokale (Italiaanse) gelegenheidssponsor).

Arliguie: zeker Paris-Nice

Apollinaris: waarschijnlijk in kleinere regionale wedstrijden.

2) Raphaël Geminiani 1954, ik heb hem ook bij Ideor met andere renners, reden er ook andere renners voor de ploeg Geminiani in 54 en werd die ploeg later dat jaar St. Raphael Dunlop?

WAAIERS:

Ideor: Milano-Sanremo 1954 met o.a. Lazaridès & Geminiani alsook Spanjaarden (soort lokale (Italiaanse) gelegenheidssponsor).

Voor de ploeg R. GEMINIANI hebben we:
BERGAUD Louis
BUZZI Marcel
CAVANNA Louis
GÉMINIANI Raphaël
LAJOIE Noël

Er zijn bronnen die ook Hubert Bastianelli, Jean Bidet, Claude Colette, Dominique en Louis Forlini

en Guy Lintilhac bij de ploeg geven. Émile Delmas wordt dan weer vermeld bij een ploeg Géminiani-Carrara. Holmes & Watson pluizen dat uit en komen hier in een volgend nummer op terug.

Ondanks het feit dat er in pers gedurende 1954 verschillende advertenties verschenen met renners voor St Raphaël Quinquina 'l'apéritif des sportifs', is er geen sprake van een ploeg St Raphaël-Géminiani dat jaar.

Bijvraag: Ik denk dat Delmas onafhankelijke was en vraag me af of het geen filiaal was van Mercier. Het is dan wel raar dat dezelfde renners voorkomen bij Geminiani.

WAAIERS: Volgens ons is Carrara geen filiaal van Mercier. Je info komt waarschijnlijk uit KOERS 5de jaargang nr. 27 p. 8 of uit de werken van H. Dauchy. De enige link die we konden vinden tussen Carrara en Mercier was deze publiciteit in L'Équipe van 30 april 1954:

Er is wel een link tussen de ploegen Carrara en Géminiani. Dit komt ook aan bod in het al aangehaalde onderzoek van Holmes & Watson naar de ploegsamenstelling van R. GEMINIANI.

Bijvraag: Ideor hebben we als Spaanse ploeg (gelegenheidsploeg) met Geminiani en Lazaridès en 7 Spanjaarden.

WAAIERS: Wij hebben dit:

Renner	Milano-Sanremo	Giro d'Italia
Botella		X
Carrara	X	
Forlini D.	X	
Geminiani	X	
Lajoie	X	
Lazaridès A.	X	
Lazaridès L.	X	
Loroño		X
Masip		X
Mostajo	X	
Pérez		X
Rodríguez		X
Ruíz		X
Vidaurreta		X

Dat Ideor een Spaanse ploeg was is, ondanks MdC en PCS, voer voor discussie, vermits het volgens ons (en Google) een Italiaans fietsenmerk betreft. Zoals nog in die periode waren die gewoon gelegenheidssponsor in Italië van (een) buitenlandse renners/ploeg, in Milano-Sanremo (Spaans-Franse ploeg) en in de Giro van de (officiële) Spaanse selectie. Maar neem je dat als argument om de ploeg Spaans te verklaren, kan je in dezelfde periode evengoed Ignis Spaans en Guerra (en Faema) Zwitsers maken.

Volgens ons bestond die ploeg ook voorheen, alleszins in 1929 en dan zeker Italiaans, maar dat deel van MdC werkt niet goed om volledige details te vinden[1].

3) Reden Isotti en Salimbeni in 53 ook voor privésponsor Nivea?

WAAIERS: Livio Isotti en Virgilio Salimbeni reden in 1953 voor Ganna-Ursus. Dit wordt bevestigd in het boek Gruppocompatto. Nivea als sponsor bestond pas vanaf 1954.

Bijvraag: In 1953 was Nivea toch al privésponsor van Magni, en volgens mij ook van Teruzzi N. en Baroni M.?

WAAIERS: Wij vinden nergens terug dat F. Magni in 1953 in een Nivea-trui zou gereden hebben. Nazicht in de drie Italiaanse boeken Tutto Il Ciclismo (1993), Una Corsa Lunga un Secolo (2000) en Gruppocompatto (2012) levert het volgende op:

Renner	Tutto il Ciclismo	Una Corsa Lunga	Gruppocompatto
Fiorenzo Magni	GANNA	GANNA	GANNA
Ferdinando Terruzzi	Non accasato	NIVEA	NIVEA en Crescent
Mario Baroni	GANNA en NIVEA-FUCHS	GANNA en NIVEA	GANNA en NIVEA
Aldo Gandini	ATALA-LYGIE en NIVEA-FUCHS	LYGIE	LYGIE

Onze mening is dat we enkel naar de tabel van Gruppocompatto moeten kijken en dan nog NIVEA moeten uitsluiten. We hebben de indruk dat veel fouten uit de eerste twee boeken in Gruppocompatto gecorrigeerd zijn, maar niet allemaal.

De reden waarom we NIVEA in 1953 sponsor verwerpen is omdat het niet reglementair zou geweest zijn. Magni heeft in de winter van 1953-54 ferm moeten lobbyen om NIVEA als sponsor toe te laten en NIVEA was dan nog niet zijn eerste keuze, dat was CHLORODONT.

1 Nog terug te vinden via: https://web.archive.org/web/20221106105527/http://www.memoire-du-cyclisme.eu/pelotons/equipes.php?q=7153

Dus voor ons, van WAAIERS, is NIVEA 1953 een kwakkel. Misschien is voor Terruzzi (NIVEA & CRESCENT) dit gebaseerd op deze foto (die van om het even welk jaar zou kunnen dateren). Clément lijkt hier wel gefotoshopt. Ook de andere foto kan misschien ook bijgedragen hebben tot de verwarring.

4) Lapébie, ik heb hem bij Bic tot 1/4 en dan De Kova (of moet dit omgekeerd?) en dus later ook bij Gan vanaf?

WAAIERS: We schreven al in het artikel: "Opmerkelijk was wel dat op 3 maart in Het Belang van Limburg in de deelnemerslijst van de Omloop Het Volk Serge Lapébie onder rugnummer 151 bij BIC aangekondigd stond. Of hij effectief startte kon niet uitgemaakt worden. Er stonden 129 renners aan de start en slechts 36 reden de wedstrijd uit. We kunnen dus niet garanderen dat Lapébie al van het begin van het seizoen voor De Kova reed. Maar we kunnen evenmin stellen dat hij bij BIC reed."

Bijvraag: Lapébie: aangezien er foto's zijn in de De Kova trui en uitslagen begin van het seizoen zet ik hem bij De Kova tot 1/4 en dan bij Bic (alhoewel hij in de ploegensamenstelling van HLN van 8/2 bij Bic staat). Later dus Gan-Mercier.

WAAIERS: Wij gaan niet akkoord op basis van het volgende:

Serge Lapébie 1973	
27/2 Het Belang van Limburg	Ploegsamenstellingen bij BIC
30/3 Het Belang van Limburg	Deelnemerslijst Omloop Het Volk bij BIC
19/4 Het Belang van Limburg	Deelnemerslijst Flèche Wallonne bij De Kova
21/4 Het Belang van Limburg	Deelnemerslijst Liège-Bastogne-Liège bij De Kova
26/6 Het Belang van Limburg	Deelnemerslijst Paris-Bruxelles bij GAN-Mercier

5) Voetnoot 19, kloppen die bedragen vooral het bedrag vertaald naar €

WAAIERS: 1 gulden was in 1973, volgens de wisselkoersen in Het Belang van Limburg, ± 14 Belgische frank waard. 10 000 gulden = ± 140 000 Belgische frank. Dit maakt per maand (gerekend op 12 maanden) ± BEF 11 600 (± 290 euro). Omgerekend via https://www.officialdata.org/belgium/inflation/1973?amount=290 komt dat neer op ± 1650 euro nu.

Wereldbeker

In de stand van de wereldbeker ploegen spreekt men in de uitslagen van Perez Sanchez José bij Ferrys, volgens mij moet dit Perez Frances José van Ferrys zijn.

WAAIERS: Je hebt gelijk. In het origineel stond wel degelijk José Pérez Francés maar iemand in de redactie heeft er, niet moedwillig mag ik hopen, Pérez Sánchez van gemaakt.

Holmes & Watson

En dan nog een opdracht voor Holmes en Watson (als ze de missie aanvaarden en als ze mislukt zal ik desavoueren):

Betreft Henry (familienaam) Georget (voornaam) geboortedatum? Belg zou geboren zijn in Mons. In de ploegensamenstelling van Het Laatste Nieuws 1978 staat hij vermeld bij Carlos-Galli (de enige Belg zonder geboortedatum). In 79 heb ik hem zelf bijgeschreven bij Carlos-Galli. In 80 heb ik hem zelf bijgeschreven bij Manzaneque. Deze laatste twee waarschijnlijk door een of ander artikel in de krant.

Uiteindelijk heeft hij nooit voor deze ploegen gereden. Hij zou nooit officieel bij de profs hebben gereden volgens CDP (waarschijnlijk heb ik aan CDP ooit de vraag gesteld).

Omdat ik wou weten hoe het nu echt zat heb ik getracht hem terug te vinden. En dat is mij ook gelukt, ondertussen al +/- 15 jaar geleden. Ik had hem teruggevonden via de witte gids en zonder zeker te zijn ben ik toch bij hem terechtgekomen. Het was een adres in Mons. We hadden dus een telefonisch gesprek.

Daarin vertelde hij dat hij elke keer voorzien was bij deze ploegen maar dat hij nooit een licentie kreeg van de BWB vanwege problemen. Welke zegt hij zelf niet en ik heb niet doorgevraagd.

Volgens hem heeft hij wel met de profs gereden onder een andere naam in Frankrijk waar hij ooit een 9de plaats in een kermiskoers behaalde.

Kunnen Holmes en Watson hierover meer te weten komen en dit verhaal bevestigen. Zijn er sporen van hem in de jeugdcategorieën?

WAAIERS in samenwerking met Holmes & Watson: Wat wij hebben:

HENRY Georget (BEL) ° 20/02/1953 Mons

CARRIERE
1978: Carlos-Galli-Alan (aangekondigd in krant van 30/11/1977). Geen licentie volgens de lijst van Guy Crasset.
1979: Carlos-Galli-Castelli (staat bij de effectieven in de krant). Geen licentie volgens de lijst van Guy Crasset.

Resultaten in de jeugdcategorieën:

Juniors (datum van de krant met de uitslag)
13/7/1970 5de in Horrues
17/8/1970 7de in Boussu Bois
16/9/1970 10de in Pommeroeul
12/10/1970 1ste in Peruwelz
21/6/1971 3de in Neufvilles
12/7/1971 9de in Horrues
24/7/1971 15de in Hensies
4/4/1972 9de in Bleharies
23/5/1972 2de in Sart La Buissiere
5/6/1972 7de in Baisieux
17/7/1972 7de in Outryne

Liefhebbers (juiste datum op basis van Velo-jaarboeken)
26/6/1976 9de in Bernissart
28/6/1976 9de in Harchies (ligt bij Bernissart dus mogelijk de wedstrijd van 26/6)
30/5/1977 8ste in Rumes
2/7/1977 13de in Bernissart
23/7/1977 15de in Hensies
10/9/1977 10de in Pommeroeul
20/9/1977 11de in Blaton
26/3/1978 12de in Rumes
2/4/1978 8ste in Ath

6/8/1978 14de in Saint-Maur

26/8/1978 3de in Deinze (Bachte-Maria-Leerne)

28/8/1978 15de in Putte

2/9/1978 4de Taintignies

7/4/1979 5de in Marke

12/5/1979 16de in 3de rit Ster van het Zuiden

13/5/1979 19de in 4de rit a Ster van het Zuiden

19/6/1979 9de in Peruwelz

29/7/1979 10de in Oostkamp

15/9/1979 6de in Blaton

Over het feit dat hij onder een andere naam in Frankrijk zou gereden hebben kunnen we niets terugvinden.

Bijvraag: Henry Georget: kan men achterhalen waarom hij jaar na jaar geen licentie verkreeg, wat was het probleem?

WAAIERS: Neen, niet te achterhalen. Ook Holmes en Watson kunnen niet alles oplossen, enkel proberen. Als er onder de lezers van WAAIERS personen zijn die meer weten over deze renner Henry Georget, dan mogen die altijd mailen naar redactie@waaierstijdschrift.be

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2026

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.